JOHN MARRS

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI
SUFLETE PERECHE

PASAGERII

CINE TRĂIEȘTE?

CINE MOARE?

TU DECIZI.

FICTION CONNECTION

TREI

JOHN MARRS

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI
SUFLETE PERECHE

PASAGERII

CINE TRĂIEȘTE?
CINE MOARE?
TU DECIZI.

FICTION CONNECTION

TREI

JOHN MARRS

„A simțit crescând o tensiune pornind de la gât spre ceafă. În buzunarul portierei a găsit o cutie de paracetamol. A scos două pastile din folia de aluminiu și le-a înghițit fără apă. «Până la șapte ore fără dureri», promitea mențiunea de pe ambalaj. Hackerul spusese că doar unul dintre ei avea să supraviețuiască acelei dimineți. Brusc, șapte ore au părut o nimica toată."

TREI

John Marrs

Pasagerii

Traducere din limba engleză de
Mihaela Apetrei

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Ioana Andreea Tudose

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARRS, JOHN
Pasagerii / John Marrs ; trad. din lb. engleză de Mihaela Apetrei. - București : Editura Trei, 2022

I. Apetrei, Mihaela (trad.)

Titlul original: The Passengers
Autor: John Marrs

Pentru Bridget Driscoll[1], *1851–1896*

[1] Primul caz consemnat în Marea Britanie, în care un pieton a fost ucis într-un accident rutier. (*N.t.*)

Prolog

UK NEWS

UK News
Camera Lorzilor a votat în unanimitate în favoarea introducerii, în următorii cinci ani, a mașinilor fără șofer pe șoselele din Marea Britanie. Se așteaptă ca în următorul deceniu mașinile autonome să fie complet interzise.

Partea întâi

Capitolul 1

< Note

1. Programez mașina să ajungă la Ben, la birou.
2. Chem o mașină prin Uber, dintr-un cont „oaspete". Fără numele real.
3. Mă preia din parcare de la Ben, merg la serviciu.
4. Încep să-i scriu lui Ben un mesaj, cam pe la 10.
5. Pe la prânz îl sun pe șeful lui.

Claire Arden

Când Claire Arden a închis ușa în urma ei, mașina parcase deja în fața casei și o aștepta. A tândălit pe verandă, recitindu-și notițele pe care le scrisese în telefon, până când a auzit piuitul slab al alarmei din interior, semn că s-a activat și locuința e securizată. A aruncat o privire fugitivă asupra clădirilor din suburbie care nu se deosebeau prea mult de restul caselor din Peterborough. Sundraj, de la numărul 27, era singurul vecin aflat pe afară, dirijându-și spre un minivan tânăra și zgomotoasa

familie formată din patru copii, ca un păstor care încearcă să-și mâne turma de pe un câmp pe altul. Când a zărit-o, i-a aruncat o jumătate de zâmbet și i-a făcut semn cu mâna, fără prea multă tragere de inimă. I-a răspuns și ea cam în același fel.

Claire și-a amintit petrecerea din primăvară, când Sundraj și soția lui, Siobhan, au sărbătorit cea de-a cincisprezecea aniversare a căsniciei lor. Au făcut un grătar și au invitat aproape toată strada. Cherchelit, Sundraj a găsit un moment în care s-o încolțească pe Claire la baia de la parter și să-i sugereze că, dacă ea și Ben, soțul ei, aveau vreodată de gând să-l invite și pe un al treilea la ei în dormitor, el era deschis la propuneri. Claire l-a refuzat politicos și Sundraj s-a panicat, implorând-o să nu-i spună lui Siobhan. I-a promis că n-o va face și așa și avea de gând. Nu-i spusese nici măcar lui Ben. Claire ar fi pariat că absolut oricine de pe strada aia avea cel puțin un secret pe care-l ținea ascuns de restul lumii, inclusiv ea. *Mai ales* ea.

Pe când vehiculul lui Sundraj ieșea încet din bucla de la capătul străzii, Claire a tras de câteva ori aer în piept, ca să se liniștească, și s-a uitat țintă spre propria mașină. Se făcuseră trei săptămâni de când Ben semnase contractul de leasing și ea se chinuia încă să se familiarizeze cu multele sale funcții, cu totul noi. Cel mai mare contrast între actuala și fosta ei mașină era că aceasta nu mai avea volan, pedale sau opțiunea de preluare a controlului. Era complet autonomă, iar asta o înspăimânta.

Priviseră fascinați cum mașina venise de una singură la ei acasă și cum parcase pe alee. Simțind disconfortul și reticența lui Claire, Ben o asigurase că oricine o putea conduce, chiar și ea, și că era „rezistentă la idioți".

Tocmai personalizau setările din aplicaţie, aşa că ea se mulţumise să-i răspundă cu ochii mijiţi şi cu un ghiont în braţ. Ben protestase, pretinzând că nu la ea se referise când pomenise de „idioţi".

— Nu-mi place când nu sunt în control, îi spusese ea chiar la primul drum pe care-l făcuseră, spre cabinetul medicului. Când maşina semnalizase şi depăşise alt vehicul, absolut de capul ei, Claire se agăţase zdravăn de scaun.

— Asta pentru că eşti obsedată de control, replicase el. Trebuie să înveţi să ai încredere în chestiile pe care nu trebuie să le dirijezi tu. În plus, asigurarea e ca şi când n-ar fi şi trebuie să ne apucăm şi noi să strângem nişte bani, nu?

Claire dăduse din cap fără tragere de inimă. Chiţibuşar cum era, Ben investise o groază de timp şi efort în căutarea celei mai potrivite maşini pentru împrejurările în schimbare din viaţa lor. Şi, după câteva luni de coşmar, a fost bucuroasă să-l vadă reîntorcându-se la vechiul său eu. Încercase s-o implice şi pe ea în proces, sugerându-i să aleagă culoarea şi materialul pentru tapiţeria scaunelor. Dar Claire îl respinsese şi-l făcuse misogin, fiindcă sugerase că achiziţia unei maşini era „o treabă de bărbat", iar chestiunile estetice — singurul lucru pe care era ea capabilă să-l priceapă. În ultimele câteva zile, Claire se trezise că-l tot repede fără ca el să aibă vreo vină, aşa că după aceea regreta imediat. Dar asta n-o împiedicase să facă în continuare acelaşi lucru şi se temea că resentimentele sale faţă de Ben ieşiseră la suprafaţă mai mult ca oricând.

Privirea lui Claire s-a oprit preţ de o clipă asupra portbagajului maşinii, înainte ca o lovitură surdă în rinichi să o smulgă din gândurile ei.

— Bună dimineața, a șoptit frecându-se ușor pe abdomenul umflat și rotunjit.

Bebelușul TATE își făcea simțită prezența pentru prima dată în dimineața aceea. Îi dăduseră porecla asta după ce moașa îi informase că avea cam o jumătate de kilogram, la fel ca o pungă de zahăr Tate & Lyle. În orice caz, începuse ca o glumă și până la urmă rămăsese așa, astfel că acum se gândeau serios la numele ăsta.

Presupunând că totul avea să meargă conform planului, în două luni Claire avea să devină mamă pentru prima dată. Dr. Barraclough o avertizase că, având în vedere tensiunea ei mare, era esențial să se streseze cât mai puțin. Ușor de zis, greu de făcut. Iar în ultimele câteva ore, devenise de-a dreptul imposibil.

— Hai că poți, a spus ea cu voce tare și a deschis portiera. Și-a pus geanta pe locul din dreapta și s-a aplecat să se așeze în mașină, cu fundul înainte. Burta de gravidă începuse să se vadă mult mai devreme decât în cazul prietenelor sale care fuseseră însărcinate și câteodată se simțea de parcă ar fi dus un pui de elefant. Corpul ei avea constant reacții contradictorii — unele părți i se pleoșteau, în timp ce altele păreau gata să explodeze.

A apăsat pe un buton ca să închidă portiera și s-a uitat spre scannerul de retină. Aruncând o privire rapidă în oglindă, Claire a observat că ochii ei albaștri erau înconjurați de o umbră roz-alburie, iar cearcănele întunecate din jurul lor se zăreau chiar și pe sub fondul de ten. În dimineața aceea nu-și întinsese bretonul blond, așa că acum îi atârna dezordonat peste sprâncene.

Odată ce scanarea a confirmat că era Pasager înregistrat, motorul electric a pornit silențios, iar consola

centrală de la bord și sistemul de operare s-au luminat în alb și albastru.

— La Ben, la serviciu, a spus ea și pe ecran s-a afișat o hartă tridimensională, cu traseul de acasă până la el la birou, la câțiva kilometri în afara orașului.

În timp ce mașina s-a pus în mișcare, Claire a tresărit violent auzind cum din boxe izbucnesc, fără niciun avertisment, piese rock din anii 1990. Gusturile muzicale îngrozitoare ale lui Ben o scoteau din sărite, la fel și volumul la care asculta aceste piese. Dar încă nu știa cum să oprească lista lui de melodii și să și-o creeze pe-a ei. Apoi, auzind primele acorduri ale unui cântec vechi de la Arctic Monkeys, preferatul lui Ben, n-a mai reușit să-și rețină lacrimile, amintindu-și că el știa pe de rost versurile.

„De ce ne-ai făcut asta?" s-a tânguit ea. „De ce acum?"

Claire și-a șters ochii și obrajii cu palmele, a oprit muzica și a rămas într-o tăcere apăsătoare, în timp ce mașina și-a continuat călătoria. A trecut încă o dată prin lista lucrurilor pe care le avea de dus la capăt; pentru ca treaba să funcționeze, erau multe de făcut până după-amiază. Își tot repeta în minte că avea motive întemeiate să facă ce făcea; totul era pentru Tate. Și, oricât de mult își dorea să-l vadă, o părticică din ea l-ar fi vrut în siguranță înăuntrul ei, pentru totdeauna, acolo unde l-ar fi putut proteja în continuare de cruzimea acestei lumi.

S-a uitat pe geam chiar când vehiculul a luat-o pe neașteptate spre dreapta, în loc s-o ia la stânga, spre serviciul lui Ben, aflat la periferiile din Peterborough. Claire a mijit ochii la harta de pe sistemul de navigare, sigură că o programase corect. Apoi și-a amintit că Ben îi spusese că,

uneori, mașinile autonome merg pe rute alternative dacă au informații despre ambuteiajele de pe drum. A sperat ca asta să nu lungească prea mult călătoria. Cu cât putea să iasă mai repede din mașina aceea, cu atât era mai bine.

Brusc, imaginile de pe consolă au dispărut. Claire a ezitat, apoi a început să apese la întâmplare pe simbolurile de la bord, căutând o modalitate s-o repornească, însă fără niciun folos.

— Fir-ar al dracului, a bombănit ea.

Dintre toate zilele posibile, azi era cel mai prost moment să se afle într-un vehicul defect.

Mașina a ales o altă rută, apucând-o de data asta pe o bretea, apoi încadrându-se pe o șosea cu două benzi, despre care știa că avea s-o ducă și mai departe de destinație.

A început să se simtă tot mai inconfortabil.

— Ce se întâmplă? a întrebat, blestemând în gând decizia lui Ben de-a o urca într-o mașină fără posibilitatea de a prelua controlul manual.

A apăsat și mai multe butoane, sperând că se va întâmpla ceva care să-i permită să recapete controlul și să-i comande mașinii să tragă pe dreapta.

— A fost programată o destinație alternativă, s-a auzit o voce feminină calmă, pe care Claire a recunoscut-o ca fiind a sistemului de operare al vehiculului.

— Se recalculează ruta. Două ore și treizeci de minute până la destinația aleasă.

— Ce? a răspuns Claire. Nu! Unde mergem?

Când mașina s-a oprit la semafor, și-a dat seama că asta e șansa ei să coboare. A decuplat repede centura de siguranță și a apăsat pe butonul de deschidere a ușii. Odată ieșită din mașină, avea să se adune și să-și regândească planul. Știa că, oricare ar fi fost alternativa găsită,

nu putea lăsa mașina abandonată, asta în niciun caz. Dar portiera nu s-a deschis. A împins-o iar și iar, în mod repetat, tot mai tare și mai tare, dar nici nu s-a clintit. Copilul a lovit din nou.

— O să fie bine, o să fie bine, a repetat ea, încercând să-l convingă și pe el și să se convingă și ea că va găsi o modalitate să iasă.

A întors capul spre mașina aflată lângă a ei la semafor și a început să dea din mâini, ca să atragă atenția șoferului. Dar acesta era prea distras de un film pe care-l urmărea, proiectat pe parbriz. A dat din mâini tot mai agitată, până când, într-un final, a reușit să-i capteze privirea. Bărbatul s-a întors spre ea, dar într-o fracțiune de secundă geamul transparent s-a opacizat. Fusese activat de la distanță controlul spațiului privat, așa încât nimeni să nu-i poată vedea disperarea.

Teroarea a pus stăpânire pe ea când, în fine, a priceput ce se petrece: altcineva îi controla mașina.

— Bună dimineața, Claire, s-a auzit prin difuzoare o voce masculină.

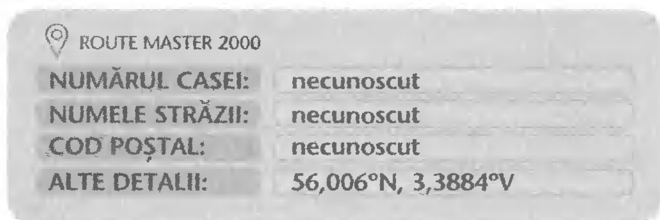
Fără să vrea, femeia a lăsat să-i scape un țipăt. Vocea era calmă și relaxată, aproape prietenoasă, dar cu siguranță nu în favoarea ei.

— Probabil că ți-ai dat seama deja că nu mai deții controlul asupra mașinii, a continuat vocea. De aici înainte eu decid destinația.

— Cine ești? Ce vrei?

— În momentul ăsta nu contează niciunul dintre aceste lucruri, a replicat vocea. Singurul lucru pe care trebuie să-l știi acum este că în două ore și treizeci de minute este foarte posibil să mori.

Capitolul 2

Jude Harrison

Jude Harrison stătea cu ochii pironiți pe încărcătorul care ieșea din perete, înfipt în priza mașinii sale.

Nu avea idee de cât timp se afla în mașină, holbându-se la stația de încărcare, sau de ce îi captase aceasta atenția. Dându-și seama că a pierdut noțiunea timpului, a verificat ceasul de la bord. Ca să rămână în programul fixat, trebuia să pornească la drum în curând. A aruncat o privire spre indicatorul bateriei: rămăseseră zece minute până la încărcarea completă. Nu-i trebuia plinul pentru

distanța pe care o avea de străbătut, dar îl neliniștea să știe bateria sub trei sferturi din capacitate.

Majoritatea celorlalte vehicule din parcarea supermarketului se încărcau folosind metode mai moderne decât avea mașina lui. Acestea făceau plinul din mers, utilizând încărcătoarele „în mișcare" instalate în asfalt sau la semafoare, sensuri giratorii, locuri de parcare sau chiar fast-fooduri drive-thru. Jude cumpărase această mașină autonomă la începutul mult-ridicatei în slăvi „revoluții rutiere" derulate de guvern. Peste noapte se transformase din șofer în Pasager — adică persoana a cărei mașină nu conținea preluarea manuală a controlului. Vehiculul lua singur toate deciziile. Comparativ cu multe altele, modelul său era de-acum depășit și curând avea să descarce automat software-ul care îl opera, forțându-l astfel să facă o actualizare. I se oferiseră facilități fiscale pentru achiziționarea unui model mai avansat — hi-tech —, dar refuzase. N-avea niciun rost să cheltuiască bani pe un lucru de care urma să nu mai aibă nevoie pentru prea mult timp.

Stomacul lui Jude a scos un chiorăit gutural, profund, amintindu-i că voia să fie hrănit. Știa că trebuie să mănânce ca să-și păstreze energia și să treacă peste această dimineață. Dar n-avea poftă de mâncare, nici măcar pentru gustările cu ciocolată pe care le păstra în buzunarele laterale ale bagajului așezat pe locurile din spate. A ieșit din mașină și s-a îndreptat spre supermarket; a ocolit însă zona cu alimente, mergând spre toaletă. Acolo și-a golit măruntaiele, s-a spălat pe mâini și pe față și s-a zvântat sub aparatul montat în perete. A scos din buzunar o periuță de dinți de unică folosință, conținând pastă de dinți ce se transforma într-o spumă la contactul cu saliva, și a început să-și curețe dinții.

Luminile aspre de deasupra oglinzii se reflectau în scalpul lui și îi arătau subțirimea părului de la tâmple. De curând începuse să-l taie tot mai scurt, fără să mai încerce să-l aranjeze ca să-și ascundă chelia. Și-a amintit că taică-său îi avertizase, pe el și pe fratele lui, că începuse să-și piardă părul cam pe la 30 de ani, iar Jude îl moștenea. Prietenii lui urmau tratamente ca să-și păstreze podoaba capilară; Jude le respinsese pe toate, inclusiv remediile cosmetice populare. Nu-și reparase nici măcar cei doi dinți de jos înghesuiți unul într-altul, ceea ce însemna că zâmbea mereu cu buzele strânse.

Trecuse aproape o săptămână de când se bărbierise ultima dată, iar asta făcea ca tenul lui măsliniu să pară și mai întunecat. În ciuda oboselii, albul ochilor rămăsese strălucitor și făcea ca irisul verde să pară de culoarea merelor coapte. Și-a așezat palmele pe tricou și a pipăit cu degetele conturul stomacului și al coastelor. Își dădea seama foarte bine cât slăbise în ultima lună și arunca vina pe tensiunea organizării fiecărui detaliu, astfel încât ziua de azi să fie un succes.

A aruncat o privire spre încheietură, ca să vadă cât e ceasul, uitând că renunțase demult la el. Aduna tot felul de informații despre puls și temperatură, astfel încât să-i arate metabolismul, tensiunea și multe alte diagnostice despre care nu voia să fie informat. Nu avea nevoie să citească niște cifre pe un ecran ca să știe că îi crește nivelul de stres.

Jude s-a întors la mașină și, mulțumit că bateria era încărcată, a scos cablul din priză și a tras de câteva ori aer în piept, adânc, înainte de a urca și de a informa sistemul de operare al mașinii, activat vocal, despre următoarea sa destinație.

Maşina a pornit pe drumurile de la marginea oraşului, rulând cu viteza maximă de 40 de kilometri pe oră, în timp ce Jude îşi amintea cât de mult îi plăcea să fie singurul care controla vehiculul. Îşi luase permisul de conducere chiar în ziua în care împlinise 17 ani şi, la momentul acela, i se păruse că e cea mai mare realizare din lume, fiindcă îi dădea libertatea după care tânjise.

Putea părăsi când voia satul în care se născuse şi crescuse. Ca să arunce câte o privire în lumea „de afară", nu mai era legat de orarul haotic al autobuzului, de părinţii sau de fratele lui. Îi producea disconfort faptul că, în prezent, copii de 14 ani erau Pasageri în vehicule complet autonome. Era ca şi cum ar fi trişat.

Jude şi-a mai amintit şi de vremurile când drumuri ca acestea erau evitate la acea oră a dimineţii, din cauza blocajelor de la ore de vârf, când se mergea bară la bară. Acum, maşinile alunecau lin pe străzi, discutând una cu alta prin intermediul reţelei de comunicaţii interne, pentru a reduce gâtuirile şi congestiile din trafic. Oricât de mult respingea acest tip de maşini, veneau totuşi cu nişte avantaje.

O mare parte din bord era ocupată de sistemul de sunet şi de un ecran OLED mare, interactiv, unde putea controla tot, de la alegerea postului de televiziune până la e-mailuri, reţele sociale şi materiale de citit. A navigat în meniu până când a găsit un dosar albastru, cu eticheta „Vacanţe de familie". A bifat o secţiune pe care scria „Grecia" şi pe ecran a apărut o selecţie de filme. L-a ales pe cel intitulat „Restaurant" şi a apăsat pe „redare".

Imaginea cu înaltă rezoluţie era atât de clară, încât îi dădea impresia că se afla chiar acolo, relaxându-se în fotoliile de pe terasă, întins alături de Stephenie, înfăşurat

într-un hanorac călduros, bucurându-se împreună de soarele care apunea peste măreţul tablou. Obiectivul aparatului s-a mutat încet de la stânga la dreapta, strângând cadrul peste golful în formă de semilună şi peste insulele nelocuite din depărtare. Cei câţiva nori de deasupra lor erau luminaţi cu nuanţe de albastru şi portocaliu, aruncând panorama în umbră.

— Vezi insula din depărtare? a auzit-o întrebând. Acolo, în spatele ei. I se vede prova.

— Ah, da, acum o văd, a repetat Jude cu voce tare, peste vocea lui înregistrată.

Ştia replicile pe dinafară şi a mimat pe muteşte şi răspunsul ei.

— Într-o bună zi ar trebui să facem o croazieră în jurul lumii, îi spusese. Apoi, la pensie, putem să pierdem vremea privind fiecare apus de pe fiecare ocean şi fiecare continent. Cum ţi se pare?

— Perfect, a replicat Jude. Pur şi simplu perfect.

Abia în ultimii ani pricepuse că „perfect" era un concept imposibil.

A închis dosarul şi a folosit ecranul ca să scadă temperatura din maşină. Dimineaţa de primăvară se dovedise mai caldă decât prevăzuse prognoza. Cu toate astea, afişajul a rămas înţepenit cu încăpăţânare la 27 de grade.

— Maşină, a început el; nu-şi personalizase sistemul de operare dându-i un nume, ca mulţi alţii. Maşină, porneşte aerul condiţionat.

Nu s-a întâmplat nimic. De obicei, vehiculul se supunea docil, executând fiecare sarcină pe care i-o cerea, iar vocea lui era singura programată s-o recunoască.

— Mașină, a repetat ceva mai ferm, recunoaște-mi solicitarea.

Din nou, nimic. A înjurat eroarea de software și și-a suflecat mânecile. Apoi a scos o tastatură wireless din buzunarul lateral al portierei, s-a autentificat și a început să compună un e-mail. A ales să-l scrie, preferând metoda de modă veche în loc să-l dicteze sau să-l trimită via videogram.

„Dragii mei", a început el, „îmi cer scuze pentru tonul impersonal al acestui e-mail, dar..."

— Bună dimineața, Jude.

— Rahat! a sărit Jude cât colo, scăpând tastatura pe podea. S-a uitat în jur, ca și când s-ar fi așteptat să găsească ascuns un al doilea Pasager.

— Cum ești azi? a continuat vocea.

— Bine... mulțumesc, a replicat Jude. Cine ești și de unde ai numărul meu?

A examinat simbolul pentru telefon de pe ecran, dar funcția era oprită.

— Aș vrea să mă asculți cu atenție, Jude, a continuat calmă vocea. În aproximativ două ore și jumătate o să mori.

Jude a clipit rapid.

— Ce-ai zis?

— Destinația pe care ai programat-o pe GPS-ul tău e pe cale să fie modificată cu un alt loc, la alegerea mea.

Lui Jude i-au fugit ochii spre ecranul de la bord, unde apăreau noi coordonate.

— Serios, ce se întâmplă? a întrebat el. Cine ești?

— Vei primi curând mai multe detalii, dar deocamdată te rog să stai liniștit și să te bucuri cât poți de această

minunată dimineață de primăvară, căci se pare că pentru tine va fi cea din urmă.

Brusc, geamurile mașinii au trecut pe modul de control al spațiului privat și s-au făcut, din transparente, opace, ceea ce însemna că nimeni din exterior nu putea vedea că a rămas captiv înăuntru.

Capitolul 3

Essex Herald & Post Online

Essex Herald & Post Online
Una dintre cele mai iubite actrițe britanice urmează să viziteze astăzi tineri pacienți bolnavi de cancer la un spital din Essex.

Sofia Bradbury, în vârstă de 78 de ani, va vizita aripa deschisă recent a Spitalului „Prințesa Charlotte", pentru care a ajutat la strângerea a milioane de lire pe parcursul celor trei ani ai campaniei de colectare de fonduri.

Sofia Bradbury

— Spune-mi unde naiba ar trebui să merg, fiindcă să dea dracu' dacă-mi amintesc, s-a răstit Sofia Bradbury.

— Iar? a replicat exasperat Rupert.

Sofia n-avea de gând să îngăduie tonul acesta superior. Calmantele și tabletele antiinflamatoare pe care le înghițise la micul dejun împreună cu o dușcă de brandy nu prea o ajutau să scape de disconfortul artritei lombare.

N-o ajuta nici faptul că aparatul auditiv îi funcţiona prost, împiedicând-o să audă anumite cuvinte.

— La spital, îţi aminteşti? a continuat el cu o notă de îngrijorare. Te rog, spune-mi că acum eşti în maşină, OK?

— Nu, sunt într-un rahat de navetă spaţială. Unde crezi că sunt?

— O să trimit adresa spre GPS-ul tău.

— Spre ce al meu?

— Oh, Iisuse! Spre harta de pe ecran.

Sofia a văzut cum pe centrul consolei se afişează coordonatele şi este calculată ruta pe care trebuia s-o urmeze vehiculul de la casa ei până în Richmond, Londra. Portierele rabatabile vertical s-au închis automat şi maşina şi-a început călătoria; nu se auzea decât zgomotul pietrişului de pe aleea lungă din faţa casei, strivit sub cauciucul gros al roţilor.

— Şi de ce mă duc iar acolo? a întrebat Sofia.

„I-am mai spus o dată în dimineaţa asta", aproape că l-a auzit ea pe Rupert. A presupus că vorbea cu băiatul efeminat pe care-l luase intern la el, la birou. Rupert îşi schimba asistenţii cu o regularitate alarmantă, considera Sofia, iar aceştia păreau să aibă aceeaşi înfăţişare: tricou mulat, blugi mulaţi şi tors slăbănog.

— Rupert, eşti agentul meu şi omul meu de PR; dacă îţi pun o întrebare, mă aştept să-mi răspunzi.

— Este o întâlnire cu tineri pacienţi bolnavi de cancer.

— Oh, da.

O undă de îngrijorare i-a fulgerat în minte, făcând-o să se încrunte. Totuşi, avea muşchii faciali încă prea paralizaţi de la vizita de săptămâna trecută la dermatolog ca să mai simtă ceva mai sus de gură.

— Ăsta n-o să fie unul dintre evenimentele alea în care nimeni nu știe cine dracului sunt, nu?

— Nu, bineînțeles că nu.

— Nu mă lua tu pe mine cu „bineînțeles că nu", de parcă nu s-ar mai fi întâmplat asta și înainte. Îți amintești când m-am dus la școala aia din Coventry și erau cu toții prea tineri ca să mă recunoască? A fost umilitor. Au crezut că sunt nevasta lui Moș Crăciun.

— Nu, așa cum ți-am explicat mai devreme, grupul ăsta e format din pacienți abia intrați în adolescență și am primit asigurări că sunt cu toții mari fani ai *Space & Time*.

— Am terminat de filmat asta acum zece ani, l-a repezit Sofia.

— N-a trecut chiar atât de mult timp totuși, nu?

— Oi avea eu 78 de ani, dar nu m-am senilizat dracului încă. Îmi amintesc limpede ca lumina zilei, pentru că a fost ultima dată când mi-ai găsit un rol la o oră de maximă audiență la tv. E puțin probabil să-l fi uitat, nu?

În ciuda faptului că citise scenariul de peste zece ori, nici măcar în timpul filmărilor habar n-a avut despre ce era vorba în acel serial SF foarte popular. Tot ce a înțeles în timp ce juca în dreptul unui ecran verde — și fugea de un bărbat aflat în afara cadrului, cu o minge de tenis în vârful unui băț — a fost că în post-producție urma să fie adăugat filmării un cap de extraterestru. Nu că Sofia ar fi văzut vreodată produsul final. Rareori se uita la filmele cu ea, mai ales după o anumită vârstă. Nu avea nicio mulțumire să se vadă îmbătrânind.

În ultima vreme nu mai jucase decât sporadic și rolurile fuseseră insipide. Sofia încercase să rămână în atenția publicului donându-și onorariile pentru câteva proiecte

studențești de cinematografie și făcuse turnee prin țară în lăudatele producții regionale *Macbeth* și *Furtuna*. De asemenea, i se oferiseră sume uriașe ca să se alăture distribuției din două telenovele interminabile. Dar nu-i surâdea deloc să joace roluri de bunică înțolită în costume luate de pe la magazine de caritate și purtând un machiaj superficial, așa că refuzase fără ezitare ambele oferte.

În schimb, își consolase moralul ridicându-și bărbia și sânii cu ajutorul bisturiului unui chirurg de pe Harley Street. Acum ridurile și pliurile de pe mâini erau singurele semne care-i dădeau de gol vârsta.

— Oh, Oscar, ce-ai mâncat? și-a muștruluit ea Pomeranianul de poșetă care dormea lângă ea, încercând totodată să îndepărteze, fluturând din mâini, mirosul insuportabil pe care câinele îl emana.

Oscar a deschis pentru o clipă un ochi căprui, și-a răsucit trupul venind și mai aproape de coapsa ei, apoi l-a închis iar.

Sofia a desprins clema poșetei Chanel vintage și a scos o pudrieră cu oglindă. A mai aplicat pe buze un strat de ruj stacojiu, semnul ei distinctiv, și s-a uitat nemulțumită cum acesta se strânge în două linii verticale sub nas. S-a privit cu ochii mijiți, observând cât de mult păliseră irisurile ei cenușii, și și-a pus în minte să-i ceară asistentului lui Rupert să caute niște proceduri medicale care ar putea reduce umbra aceea lăptoasă. Gândindu-se la fațetele dentare, pomeții îmbunătățiți, extensiile de păr și mărirea de sâni, s-a întrebat pentru o clipă dacă nu cumva singurul lucru care mai rămăsese din Sofia Bradbury de altă dată era ambiția.

— Ai vreun scenariu nou pe care să-l citesc? l-a întrebat pe Rupert.

— Au apărut câteva, dar nu cred că-s potrivite pentru tine.

— N-ar trebui să mă pronunț eu în legătură cu asta?

— Păi, într-unul e vorba despre o prostituată bătrână, bolnavă de cancer în fază terminală, într-o dramă medicală cu multe episoade, iar celălalt este pentru un videoclip al unei trupe de fete. Tu ai avea... un rol de fantomă.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! a oftat Sofia. Deci ori mă vor pe patul de moarte — cu picioarele desfăcute —, ori întoarsă din morți. Câteodată mă întreb ce rost are totul.

— Trimit acum scenariile către mașină și le poți citi pe drum.

Cât și-a dat Sofia ochii peste cap, caracteristicile generale ale personajelor erau deja vizibile pe parbrizul care, într-o fracțiune de secundă, a transformat sticla într-un monitor panoramic. N-a avut nevoie să citească decât primele câteva rânduri din descrierea fiecărui personaj înainte de a le respinge. Nu de salariu avea ea nevoie; ci de recunoaștere și apreciere. Iar participările anuale la convențiile SF sau la talk-show-urile de la televizor nu erau suficiente. O scotea din sărite faptul că Academia Britanică de Film și Arte Vizuale nu-i oferise încă statutul de membru pe viață, cu toate că pășise pentru prima dată pe scenă la vârsta de 7 ani.

Oare ei știu? s-a întrebat ea brusc. *Au fost zvonuri? Oare BAFTA știe ce-ai făcut și te pedepsește pentru asta?* Ura vocea aceea. O bântuise timp de aproape patru decenii. Și-a alungat-o din minte la fel de repede pe cât apăruse.

Sofia și-a afundat în scaun șalele dureroase și a apăsat butonul de masaj cu vibrații adânci, penetrante. Și-a turnat încă un brandy din frigiderul încorporat în cotieră și a

decis că cel mai bun lucru la mașinile autonome era faptul că puteai să bei și în același timp să conduci legal. Și-a trecut degetele cu manichiură îngrijită peste pielea netedă de vițel. Apoi a bătut ușor cu palma în lambriurile din lemn de Macassar și și-a adâncit tălpile goale în covorașul gros de lână de vicuna peruviană. Pentru că nu mai avea nevoie de șofer, și-a putut permite un produs de top din gamă, Imperial GX70, cea mai scumpă mașină autonomă aflată în producție. Habar n-avea cum funcționează un vehicul fără șofer și nici nu-i păsa de asta — cât timp Rupert se asigura de la distanță că ea ajunge la timp din punctul A în punctul B, restul n-avea importanță.

— Rupert? a întrebat fără chef. Mai ești acolo?

— Desigur. Cu ce te pot ajuta?

— Oare soț... Oare... *Patrick*... o să fie și el cu mine azi?

— Da, contul lui e încă legat de programul tău. Și-a arătat interesul să participe, așa că am închiriat o mașină să-l ia de la cursul de golf. Vă întâlniți la spital.

Sofia a lăsat răspunsul suspendat în aer, știind ce complicații ar putea genera prezența soțului ei.

— Vorbim mai târziu, a spus ea încet și a închis, fără să mai aștepte răspunsul. Își înfipsese unghiile în palmă și aproape că-i dăduse sângele.

— Bună dimineața, Sofia, s-a auzit o voce masculină pe care n-a recunoscut-o.

Și-a îndreptat privirea spre consolă, presupunând că atinsese ceva din greșeală și poate răspunsese unui apel telefonic.

— Rupert? De ce vorbești cu vocea aia ciudată?

— Nu e Rupert, i-a răspuns vocea. Și s-ar putea să fii surprinsă să afli că nu mai ai controlul vehiculului.

Sofia a râs.

— N-am niciodată controlul lui, scumpule. De-aia am *oameni*. Ca să mă asigur că au ei grijă să țină lucrurile sub control în locul meu.

— Vai, dar eu nu sunt unul dintre oamenii tăi. Cu toate astea, eu îți stabilesc destinația.

— Mă bucur pentru tine. Acum ai putea să nu mai faci pe niznaiul și să mi-l dai pe Rupert, te rog?

— Rupert n-are nimic de-a face cu asta, Sofia. Ți-am programat mașina ca în dimineața asta să te ducă pe altă rută. Și în două ore și treizeci de minute o să fii cel mai probabil moartă.

Sofia a oftat.

— Am citit scenariul, scumpule; n-am de gând să joc o nenorocită de curvă pe moarte, într-o dramă de spital de sâmbătă seara. Eu sunt Sofia Bradbury și cred că Sofia Bradbury merită un pic mai mult de-atât.

— Ne auzim iar în scurt timp.

În mașină s-a așternut din nou liniștea.

— Alo? Alo?

Sofia s-a uitat pe harta afișată pe parbriz și abia când a văzut simbolurile pentru autostrăzile M25 și M1 și-a dat seama că ieșea din Londra și se îndrepta spre nord, nu spre spitalul din Essex.

— Rupert? Rupert? Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?

Dintr-odată, Sofia și-a îngustat ochii și a lăsat capul pe-o parte, de parcă i-ar fi picat fisa. Pe chip i s-a lățit un zâmbet larg.

— Rupert, drac împielițat ce ești, ai făcut-o, așa-i? M-ai băgat în programul ăla.

S-a mutat pe marginea banchetei și a simțit o înțepătură în spate. S-a uitat în jur și a făcut o grimasă.

— Unde au pus camerele ascunse? Sau o folosesc doar pe cea de la bord?

Nu existau decât trei reality-show-uri de televiziune la care Sofia să se arate interesată să participe. Totuși, încercările lui Rupert de a organiza întâlniri cu producătorii fuseseră respinse în mod repetat. Sofia fusese considerată prea ieșită din formă ca să danseze și prea bătrână ca să stea timp de o lună într-o junglă peruviană. Dar *Celebs Against The Odds* era noul show de senzație despre care vorbea toată lumea și în care erau disperați să apară toți artiștii a căror carieră stagna.

În episodul de deschidere a fiecărui sezon, zece figuri celebre erau răpite fără avertisment din rutina lor de zi cu zi. Erau înșfăcați cu toții și duși spre o destinație necunoscută, pentru a lua parte la o serie de sarcini fizice și mentale. Camerele de filmat le înregistrau fiecare mișcare, timp de o săptămână. Cu un an înainte, Sofia se uitase cu invidie cum Tracy Fenton, rivala ei de scenă timp de mai mult de patru decenii, fusese una dintre puținii aleși. Și ea fusese răpită tot în timp ce se afla în mașină, iar popularitatea resuscitată dusese la distribuirea acesteia în două drame foarte populare produse de o rețea specializată de film. Acum se pare că producătorii de la *Celebs Against The Odds* o ceruseră pe Sofia.

A strâns pumnii ca să-și ascundă emoția — revenirea sa era iminentă, simțea asta. Și nu cu roluri de mamaie în telenovele. Ci jucându-și propriul rol, ivindu-se strălucitoare în casele oamenilor, în vehiculele, telefoanele și tabletele lor, în fiecare seară a săptămânii.

Sofia și-a scos încă o dată oglinda din poșetă și-a verificat machiajul din toate unghiurile, tamponând,

netezind și conturând acolo unde era nevoie. Apoi a mai luat un calmant și l-a dat pe gât cu o dușcă de brandy.

— Asta e, Oscar, a rostit mândră, mângâind cățelul pe cap. Mami e din nou pe cai mari. Așteaptă și-ai să vezi.

Și-a păstrat zâmbetul pe chip și a privit drept în cameră; pentru prima dată de ani buni, nu s-a temut să se uite țintă la propria imagine, așa cum a apărut pe ecranul din fața ei.

Capitolul 4

EncycloWorld

Pagina principală
Cuprins
Conținut promovat
Evenimente din actualitate
Articole diverse
Donații
Magazin

Interacțiune

Ajutor
Despre Encycloworld
Comunitate
Modificări
Contact

Aniversarea căsniciei

din Encycloworld, enciclopedie gratuită

Originea **aniversării căsniciei** datează de pe vremea **Imperiului Roman.** Darurile sunt diferite de la țară la țară, însă unele dintre acestea sunt împământenite în tradiția majorității națiunilor. A zecea aniversare: **de tinichea, de aluminiu.**

Conținut **[ascunde]**
6. Aniversarea căsniciei
7. Imperiul Roman
8. Tinichea
9. Aluminiu

Sam și Heidi Cole

— Ești sigură că părinții tăi n-au planificat altceva în ziua aia? a întrebat Sam. Maică-ta e de groază când vine vorba să-și aducă aminte că s-a oferit să stea cu copiii.

— Da, sunt sigură, a răspuns Heidi. Am pus deja data în calendarul familiei, ca să primească câte o notificare pe zi, până atunci. Dar tu? Sigur te întorci în Luton până atunci?

— Îhî. Așa ar trebui.

— Deci, când o să-mi zici ce-ai aranjat?

— N-o să-ți zic. Așa cum îți tot repet, o să fie surpriză.

— Știi că urăsc surprizele.

— Cele mai multe femei le adoră.

— Cele mai multe femei nu sunt polițiste și, în jobul meu, surprizele sunt rareori un lucru bun.

— Atunci hai să fie asta excepția. Măcar o dată, ai și tu încredere în soțul tău.

Heidi ar fi vrut să râdă, dar s-a abținut, mulțumindu-se să-și termine de pilit unghiile. Și-a amintit aranjamentul făcut de Sam cu un an în urmă — o cină cu pește la cârciuma locală. Nu se ajungeau cu banii, așa că nu și-a exprimat cu voce tare dezamăgirea. Abia după multe luni a dat din întâmplare peste adevăratul motiv pentru care o duceau greu financiar. Dar a ales să-l țină pentru ea.

A verificat la bord timpul până la destinație: încă douăzeci de minute. Îi trebuia ceva care s-o distragă de la temerile ei în legătură cu ce-avea să urmeze. Așa că a decis să-și facă unghiile. A deschis geanta și a scos trei nuanțe de ojă albă.

— Pe care s-o aleg? a întrebat ea, ridicându-le spre camera de la bord.

L-a văzut pe Sam privindu-le cu atenție pe fiecare, de la consola propriei mașini.

— Pe-aia albă, a răspuns el, înfulecând încă o lingură plină ochi cu terci cald, dintr-o cutie Tupperware.

Heidi ura diminețile când trebuia să fie Pasager în mașina lui — puțea fie a ovăz înmuiat în lapte, fie a șuncă bine prăjită.

— Care alb? a insistat ea și l-a văzut pe Sam cum ezită, de parcă instinctul i-ar fi spus că este un test.

— Aia din stânga.

— Ți-ai amintit bine. Pe asta am ales-o când ne-am căsătorit noi.

— N-aș putea să uit.

Heidi știa că soțul ei minte, pentru că și ea mințea. În ziua aceea purtase un roz-bombon. În ultima vreme se surprinsese testându-l tot mai des în legătură cu cele mai mărunte și inofensive subiecte, doar ca să vadă cât de mult era în stare să inventeze.

— Culoarea asta îmi amintește mereu cum stăteam cu Lisa și Kim în salonul de manichiură, a continuat ea, improvizând pe măsură ce vorbea. L-am înnebunit pe patron, cât de indecise eram ce nuanță să alegem. Kim îmi tot zicea să aleg un ivoriu, ca să se asorteze cu rochia, dar voiam ceva un pic mai sclipitor.

— Ai ales bine. Arătai uluitor.

Heidi a încercat să-i descifreze zâmbetul, sperând în tăcere că era neprefăcut. Și-a amintit cum o aștepta la altar, întorcând capul când a auzit organistul cântând notele de deschidere din *Imnul nupțial* al lui Wagner și cum i s-au umezit ochii când a zărit-o. Chiar și acum, după tot ce se întâmplase, ar fi dat orice ca să poată retrăi

acele momente de început ale relației lor, ca rupte din povești, fie și numai pentru o clipă.

— Îți amintești unde a fost prima noastră întâlnire? l-a întrebat Heidi.

— Bineînțeles, la restaurantul ăla pescăresc de pe strada principală din Aldeburgh.

— Nu, aia a fost a doua seară.

— Nu pun la socoteală prima seară, pentru că atunci ne-am cunoscut.

— Așa e, tu participai la o petrecere a burlacilor absolut sălbatică, de weekend.

— Cavalerul de onoare al lui Bob ne închiriase două rulote într-un parc de pensionari și singurul club din oraș se închidea la unsprezece. Apoi v-am văzut pe tine și pe prietenii tăi întorcându-vă în camping și următorul lucru de care-mi amintesc este că am petrecut noaptea trăgând dintr-o sticlă de Prosecco și privind răsăritul pe plajă.

Heidi a simțit cum i se împrăștie pe piele o senzație de căldură, aceeași pe care o simțise și când el se aplecase s-o sărute pentru prima dată. Pe atunci, după destrămarea căsniciei părinților ei, nu mai credea în „au trăit fericiți până la adânci bătrânețí". Și niciun moment n-a bănuit că s-ar putea îndrăgosti atât de repede și atât de tare. Senzația de căldură s-a destrămat la fel de brusc pe cât apăruse. A suflat ușor peste unghiile de la o mână, înainte de a trece la cealaltă.

— Cine ar fi crezut pe atunci că într-o bună zi vom sărbători a zecea aniversare a căsniciei noastre? s-a întrebat ea.

— Eu am crezut, pentru că nu întâlnisem pe nimeni care să fie pe aceeași lungime de undă cu mine, așa cum erai tu. În niciun caz nu te-aș fi lăsat să pleci. Și acum, că

mi-am amintit, în afară de un fierăstrău cu care să tăiem ghiuleaua și lanțul, ce daruri ar trebui să ne cumpărăm unul altuia, ca să sărbătorim?

— Ceva de tinichea.

— Deci, dacă ambalez o conservă de spaghete rotunde, o să fii fericită?

— Ia încearcă, să vedem cât îi ia proctologului ca să o îndepărteze chirurgical.

— Ce era pe lista aia modernă de cadouri de aniversare, pe care ai căutat-o pe net?

— Diamante. Se pare că au rămas în continuare cele mai bune prietene ale fetelor.

— Adică nu eu sunt cel mai bun prieten al tău?

Ai fost, și-a spus Heidi în gând. *Odată, cândva, erai totul pentru mine.*

S-a uitat cum Sam își șterge ochelarii cu cravata. Nu-i purta când s-au cunoscut, dar pe atunci nici părul lui și nici barba nu erau înspicate cu gri și nici pielea din jurul ochilor nu se încrețea când râdea. S-a întrebat dacă și el o văzuse pe ea îmbătrânind, așa cum îl văzuse ea pe el. Poate că așa începuse totul. Genele ei erau de vină. Trupul ei nu mai era la fel de atrăgător pentru el așa cum fusese cândva, pe când erau cuprinși de cel dintâi val de iubire. Dar nu despre asta era căsnicia? Nu despre ceremonii, gesturi mari sau aniversări, ci despre a rămâne alături de celălalt indiferent de ce avea să vină; despre a îmbătrâni împreună și despre a-l iubi pe celălalt indiferent de defectele lui. *Până când moartea ne va despărți,* și-a spus ea.

Heidi se întreba ce vedeau ceilalți când o priveau. În imaginația ei, era încă o fată de 20 de ani, cu toată viața înainte. În realitate, era o femeie la 40 de ani, mamă a

doi copii, al cărei păr blond, cândva des, începea să-și piardă din strălucire. Dinții aveau nevoie de o albire, iar linia bărbiei își pierdea rapid elasticitatea. Gravitatea care trăgea totul în jos îi luase cu ea și pistruii. Azi arătau mai puțin ca niște punctulețe maronii, simpatice, și mai mult ca niște pete grăsune de cerneală. Nu doar înfățișarea i se asprise odată cu trecerea timpului; la fel se întâmplase și cu personalitatea ei. Jobul o împiedica și mai mult să vadă partea bună din oameni. Și uitase cum să plângă, fie de supărare, fie de fericire. Câteodată se simțea de parcă ar fi fost făcută din piatră; îi crăpai crusta de deasupra, iar înăuntru era la fel de dură.

— Ție ți-e dor vreodată de zilele alea? a întrebat Heidi brusc.

— Care zile?

— Alea în care puteam să bem, să fumăm și să ieșim unde voiam sau să o ștergem în Europa, într-un city break, fără să ne facem griji pentru copii?

— Câteodată, ca atunci când au făcut enterocolită înainte de Crăciun și puțea toată casa ca un vomitorium roman. Dar una peste alta, nu. Aventura în care ne-am băgat este mult mai amuzantă cu ei la bord.

— Dacă am putea prinde o ofertă ieftină de ultimul moment, ar trebui să-i ducem pentru câteva zile în sudul Franței, în august. Luăm doar strictul necesar, programăm adresa, plecăm noaptea și dormim în mașină, cât ne duce acolo. Până dimineața putem fi în Lyon.

Heidi știa care va fi răspunsul lui Sam înainte să-l audă.

— Mai vedem, a replicat el.

Când venea vorba despre călătorii în străinătate, i-o băgase pe asta cu „mai vedem" în cea mai mare parte a

vieții lor de cuplu căsătorit. O dată la doi ani, în ziua de Crăciun, o vizita pe mama lui, care locuia într-un apartament în Algarve. Dar se ducea mereu singur.

— Deci, adu-mi aminte, unde mă duci de aniversare? l-a întrebat ea.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, dacă chiar vrei să știi, atunci o să-ți spun. Dar mai târziu să nu-ncepi să te plângi că am stricat surpriza.

— Haide atunci. Varsă tot.

— OK, păi am închiriat o rulotă în Aldeburgh pentru weekend și plănuiam să pregătesc un picnic pentru mic dejun, dis-de-dimineață, ca să putem începe ziua în locul de unde a plecat totul: sub răsăritul de soare.

— Vaaiii, e minunat, a răspuns Heidi fără să creadă un cuvânt.

Sam presupusese, categoric, că acesta va fi un gest romantic și atent.

— E o idee drăguță.

— Așa m-am gândit și eu, a spus el. Dar apoi mi-am amintit cum a trădat-o fața pe nevastă-mea anul trecut, când am dus-o la cârciumă, așa că în loc de asta am cumpărat bilete la un musical din West End, în Londra, urmat de o cină șic la un restaurant de fițe și o cameră rezervată la hotelul Covent Garden.

Heidi știa că n-avea să se întâmple așa ceva, dar cu toate astea i-a făcut jocul în continuare.

— Vorbești serios? Ne permitem? Se apropie tabăra de schi a lui James...

— Da, ne permitem, i-a întors-o Sam și a recunoscut în vocea lui o urmă de iritare, pentru că-i pusese la îndoială propunerea. De ceva timp pun deoparte niște bani, ca să plătesc.

Heidi a deschis gura să mai spună ceva, apoi s-a răzgândit și a îndreptat spre cameră unghiile proaspăt vopsite cu alb.

— Ce zici? a întrebat ea; dar, înainte ca Sam să poată răspunde, ecranul s-a stins.

— Sam? S-a întrerupt?

Între timp, aflat în mașina lui la câțiva kilometri în urmă, Sam plesnea cu palma în bord, ca să facă ecranul să funcționeze din nou. Plătea prețul de-a fi ignorat avertismentele automate date de mașină pentru revizia de șase luni a MOT, actualizarea de software și instalarea aplicației de diagnosticare a problemei. Nu programase încă nici mașina lui Heidi, dar nu era necesar să știe și ea asta. Erau o grămadă de lucruri pe care nu era necesar să le știe.

— Eu te aud încă, i-a spus el.

— Ce se întâmplă acolo?

— Trebuie să fi nimerit într-o gaură Wi-Fi.

— Atunci de ce GPS-ul meu se reprogramează singur pe altă rută?

Sam a pus castronul cu terci, acum gol, pe locul de lângă el.

— Mai face așa câteodată, nu? Știi, dacă a fost un accident sau sunt probleme mai în față, pe drum.

Sam s-a uitat la propriul ecran.

— Stai așa, și al meu face același lucru. Ce... unde mama naibii ne duce...

N-a mai avut ocazia să-și termine propoziția. Următoarea voce care s-a auzit în difuzoare nu era a niciunuia dintre ei.

Capitolul 5

TVNews.co.uk

Buletin de știri: 7:05 a.m.

Poliția din Leicestershire a arestat douăsprezece persoane despre care se presupune că ar avea legătură cu traficul de persoane, exploatarea pentru muncă și sclavia modernă.

Polițiștii au descins în această dimineață pentru percheziții în două sedii de firmă din Leicester și trei locuințe din Rugby. Doi bărbați și o femeie vor fi prezentați în cursul zilei în fața justiției, în timp ce poliția audiază alte nouă persoane.

Shabana Khartri

„Pot s-o fac, pot s-o fac, pot s-o fac..."

Shabana își repeta această mantra în șoaptă, iar și iar, în timp ce mașina se deplasa lăsând în urmă singura casă pe care o cunoscuse în 20 de ani. *Chiar se întâmplă*, s-a gândit ea. Inimaginabilul devenise realitate.

Trecuseră doar treizeci de minute de când fiul ei, Reyansh, apăruse în pragul ușii, implorând-o să-l asculte.

Cu toate că se bucura peste măsură să-l vadă, prima ei grijă era să-l știe în siguranță.

— Ce-i cu tine aici? replicase ea, prinzându-i obrajii în palme și uitându-se când la fiul ei, când spre casa vecinilor, ca să verifice dacă l-a zărit cineva venind.

Băiatul rămăsese fără suflu.

— Știi că nu poți veni aici, continuase Shabana. Nu ești în siguranță.

— Nu mai contează, replicase el. Te rog, mamă, trebuie să mă asculți. Asta e șansa pe care ai așteptat-o — să scapi de-aici.

— Despre ce vorbești, băiete? Ce s-a întâmplat?

— E vorba de tata. A fost arestat.

Shabana făcuse un pas în spate, pe verandă, scuturând din cap de parcă nu l-ar fi înțeles bine.

— Ce vrei să zici, cum adică a fost arestat? Pentru ce?

— Nu știu toate amănuntele; tot ce știu este că a sunat avocatul lui, ca să-ți ceară să depui cauțiunea pentru tata. Pentru că tu nu vorbești engleza, m-a sunat pe mine. N-a zis decât că a fost arestat pentru implicarea în traficul de persoane.

Shabana mai auzise și înainte aceste cuvinte, dar nu se gândise să întrebe ce înseamnă.

— E atunci când oamenii sunt introduși ilegal dintr-o țară în alta, a continuat Reyansh. Bărbații sunt adeseori vânduți pentru muncă de sclavi, iar femeile sunt forțate să se prostitueze.

Shabana își acoperise gura cu mâinile.

— Și ei zic că tatăl tău se ocupa cu așa ceva?

— De asta îl acuză, da. Rohit și Sanjay au fost arestați și ei la restaurant, seara trecută, împreună cu o grămadă de alți bărbați de la diferite adrese. Poliția zice că fac parte

dintr-o bandă care transporta copii și cerșetori din mahalalele din Assam, pe care apoi îi vindeau.

Shabana recunoscuse numele celorlalți bărbați, dar nu le putea atribui și un chip. Ori de câte ori soțul ei, Vihaan, aducea prieteni acasă, îi ordona să stea la etaj și să nu-și facă apariția până nu plecau. Adeseori, bărbații rămâneau în sufragerie și se îmbătau cu Sekmai până-n zori. De asemenea, nu era neobișnuit pentru el să dispară și patru zile deodată, motiv pentru care nici nu-i sesizase lipsa noaptea trecută.

— Mamă, asta e șansa ta să-l părăsești, a continuat Reyansh. N-o să mai ai niciodată o ocazie ca asta.

Shabana știa că fiul ei avea dreptate, tot ce visase cândva avea ocazia să se adeverească. Dar ezita încă.

— Nu sunt gata, șoptise ea cu inima bătându-i tare în piept. Trebuie să împachetez niște haine, să le pregătesc pe fete... Ce-o să le zic? N-am niciun ban pus deoparte, cum o să ne cumpărăm de mâncare? Din ce o să trăim? Unde să ne ducem?

— Am chemat două taxiuri care ne așteaptă afară, îi spusese Reyansh și se răsucise ca să i le arate, în spatele lui. Unul te duce la un avocat, iar celălalt le duce pe fete la un adăpost. Tata i-a spus avocatului că sunt bani ascunși în șopron, mii de lire pentru plata cauțiunii. Nu te oprește nimic să-i iei.

— Dar ăsta-i furt.

— El ți-a furat 20 de ani din viață.

— Ce fel de adăpost?

— Este pentru familii ca a noastră și pentru femei ca tine; soții din comunitatea indiană care și-au petrecut toată viața fiind controlate de soții lor; femei care s-au

săturat să fie bătute, agresate și tratate ca niște câini și care au nevoie de ajutor ca s-o ia de la capăt.

— Dar... dar...

Shabana nu știa ce să răspundă. Atât de multă vreme își imaginase cum ar fi fost să scape de Vihaan. Trecuseră nouă ani de la ultima ei încercare reală, când plănuise să plece de acasă, din Leicester, la Newcastle, unde trăia o verișoară îndepărtată. Doamna Patel, care deținea un supermarket local, o ajutase. Doar că soțul doamnei Patel descoperise biletele de autobuz National Express pentru Shabana și copiii ei, ținute în ascuns de doamna Patel, și se simțise dator să-i dezvăluie lui Vihaan planurile Shabanei. Pedeapsa fusese o bătaie atât de cruntă, încât nici în ziua de azi nu reușea să se sprijine cu toată greutatea în piciorul drept.

Din ziua aceea, singura ei speranță fusese ca o moarte timpurie să curețe această lume de prezența lui Vihaan. Bărbatul fuma zilnic un pachet de țigări cu conținut mare de gudron și mânca gras, ceea ce îi adusese cel puțin douăzeci de kilograme în plus la greutate. Poate că nu era decât o chestiune de timp până să-i cedeze inima. Câteodată își imagina cum îl privește căzut în bucătărie, prinzându-se cu mâinile de piept și implorând-o să cheme ajutor. „Nu pot", i-ar spune. „Nu vorbesc decât bengali. N-ai vrut să mă lași să învăț engleză, îți amintești?"

— Mamă, îi spusese Reyansh, trezind-o brusc la realitate și luându-i mâinile într-ale sale. Asta vrei, nu? Șansa să scapi de el, nu? Pentru că asta chiar se întâmplă acum.

— Când o să se întoarcă acasă, o să vină după noi, o să ne găsească și o să ne ucidă. Știu cât de răzbunător e taică-tău, atunci când îl stârnești.

— Nu, n-o s-o facă, pentru că n-o să poată. M-am întâlnit cu femeile care conduc adăpostul și le-am explicat situația ta, iar ele mi-au spus că, atunci când vei fi gata, ești bine-venită acolo. Este complet anonim, nimeni n-o să știe unde ești. Am vorbit iar cu ele pe drum încoace — vă pot primi pe toate în dimineața asta. Vă așteaptă niște paturi libere. Și m-au pus în legătură cu o avocată care lucrează cu ele. E dispusă să se vadă acum cu tine, ca să ceară ordin de restricție împotriva tatei. Totul e pregătit și aranjat. Nu e nevoie decât de tine și de fete.

— Dar tu? Tu unde o să te duci?

— Mai sunt doar câteva luni până încep facultatea. Până atunci pot să dorm pe ici-pe colo. Am fost norocos — cel mai mare bine pe care mi l-a făcut tata vreodată a fost să mă alunge de acasă, fiindcă el crede că a fi gay e mai rău decât să fii mort. Mamă, lumea e minunată dincolo de pereții ăștia, dacă-i dai o șansă.

— Prietena ta avocată știe că eu nu vorbesc engleză?

— Da, și a spus să nu-ți faci griji. S-a mai întâlnit de multe ori cu situația asta. Vrea să te ajute.

— Și îmi promiți să ai grijă de fete cât sunt eu cu ea?

— Da, bineînțeles c-o să am grijă.

Fără niciun avertisment, un val de căldură i-a trecut iute Shabanei prin vine, contaminând fiecare părticică din ea. Abia dacă se vedea cum dă ușor din cap în timp ce-și imagina cât de diferit ar fi viitorul dacă ar avea încredere în fiul ei și în oamenii care se angajaseră s-o ajute. O umplea de smerenie faptul că-i săriseră în ajutor, deși nici n-o cunoșteau. L-a privit pe Reyansh drept în ochi.

— Ajută-mă să le pregătesc pe surorile tale, spusese ea, din ce în ce mai încrezătoare.

Shabana împachetase în două sacoșe de cumpărături tot ce considerase că le-ar trebui în următoarele câteva zile: haine, lenjerie și cosmetice. Asculta, de la ea din dormitor, cum Reyansh le organiza pe cele patru surori ale sale, în dormitoarele alăturate. Era atât de mândră de unicul ei fiu; în ciuda a tot ceea ce aflase despre bărbați având-l ca model pe tatăl său, băiatul știa totuși că Vihaan greșește. În schimb, Reyansh rămăsese o ființă blândă, bună și sensibilă. Numele pe care i-l dăduse se traducea prin „cea dintâi rază de soare" și acum asta îi și dăruia fiul ei — șansa de a vedea o nouă zi, într-o nouă lumină. Era pregătită să părăsească umbrele și să se alăture unei lumi scăldate într-o lumină pe care abia dacă și-o mai amintea.

Auzindu-le pe fete cum coboară la parter, rostise o scurtă rugăciune pentru ele. În felul cum le crescuse, ca mamă, avusese cele mai bune intenții și dorise să le învețe să fie independente și să nu permită nimănui să le controleze. Dar fetele, dintre care cea mai mare avea 14 ani, o știau toate ca pe o femeie supusă și înfricoșată. Deși crescuseră sub acel acoperiș, încă spera ca pentru ele să nu fie prea târziu să-și schimbe orizontul de așteptare în legătură cu ce-ar putea însemna căsnicia. Dacă fetele repetau greșelile ei, n-ar fi fost vina lor; ar fi fost a ei. Și nu și-ar fi iertat-o niciodată.

Cu bagajele pregătite, Shabana se repezise în bucătărie să ia o cheie, apoi se îndreptase către șopronul încuiat cu lacăt unde nu i se permisese niciodată să intre. Smulsese lăzile de pe rafturi și scotocise prin cutii și pungi până când scosese la iveală teanc după teanc de bancnote. Era uluită de sumă. În timp ce ea se străduia să chivernisească pentru o familie tot mai numeroasă o sumă meschină

alocată pentru mâncare și îmbrăcăminte, Vihaan se lăfăia în mii și mii de lire sterline. Asta i-a sporit ura față de el.

După ce își îndesase banii în buzunar, li s-a alăturat celorlalți din familie în salonul pe care Vihaan îl luase în stăpânire și unde le interzisese accesul. Când le-a văzut pe fete cu rucsacurile de școală îndesate cu haine, cărți și jucării atârnate de umăr, a simțit o forță pe care nu realizase c-o poartă în ea. Între timp, Reyansh se ițea agitat din spatele draperiilor groase, cercetând dacă afară era totul în regulă, gata de fugă. Atât de multă vreme, draperiile acelea ascunseseră de restul lumii ce mai rămăsese din Shabana. Dar gata, se terminase. Le smulsese de pe șină și le azvârlise pe jos, într-o movilă. În sfârșit, putea vedea limpede pe fereastră.

— Lasă-i să mă vadă, spusese ea sfidător.

Își sărutase copiii pe obraji și cele două fete mai mici, Aditya și Krish, începuseră să plângă. Mama lor răspunsese îmbrățișându-le strâns de tot.

— O să vă arăt ce înseamnă să fii fericit, șoptise ea și apoi le-a eliberat din strânsoare.

Reyansh le-a condus de la ușă spre unul dintre taxiurile autonome parcate afară. Apoi a ajutat-o pe Shabana să așeze bagajele în cel de-al doilea vehicul, parcat în spatele celuilalt, și a programat pe GPS adresa avocatei.

— Ne vedem după-amiază, a spus el și i-a întins mamei un telefon mobil; apoi și-a amintit că ea nu știa cum să-l folosească.

— Te sun eu pe ăsta — ca să răspunzi, apasă pe butonul verde —, apoi o să programez mașina să te aducă la noi.

Shabana și-a strâns fiul în brațe și l-a ținut câteva clipe lipit de ea.

— Mulțumesc, i-a șoptit ea înainte de a-i da drumul.

Era pentru prima dată când călătorea cu un vehicul fără șofer. Dar a avut încredere în Reyansh când a asigurat-o că mașina o va duce de una singură acolo unde trebuia să ajungă. Unicul ei fiu nu împlinise încă 18 ani, dar era singurul bărbat în care avea încredere — nu în tatăl ei, care îi aranjase căsătoria cu un bărbat despre care știa că e violent, nici în frații ei, care îl bătuseră crunt pe iubitul ei din adolescență, un băiat dintr-o castă inferioară din India.

Shabana îndrăznise să-și îngăduie să viseze încotro avea s-o apuce acum, că era liberă. I-ar fi fost suficient o mică locuință socială, cu radio și televizor, ca să se poată uita la filme după ce mergeau fetele la culcare. De-a lungul anilor, filmele deveniseră singura ei modalitate de evadare. Câteodată, când Vihaan pleca și uita să ascundă telecomanda televizorului, se uita pe un canal indian și trăia prin intermediul acestuia marile povești de dragoste de la Bollywood. Era hipnotizată de frumusețea acelor fete, cu părul lor strălucitor, fără niciun defect, cu hainele lor colorate, dansând cu o bucurie pe care ea rareori o cunoscuse. Era ca și când ar fi fost binecuvântate de un alt zeu decât cel venerat de ea.

Shabana se uitase pe harta de la bord în timp ce mașina parcurgea străzi pe care ea nu le străbătuse până atunci decât pe jos. Se obișnuise să simtă arsura din mușchii brațelor, în timp ce se îndrepta spre casă încărcată cu sacoșe grele, pline cu alimente.

Nu se va mai repeta niciodată una ca asta. În curând va putea lua autobuzul sau un taxi, sau poate o să-și facă prietene și vor merge împreună la cumpărături. Mulțumită perseverenței lui Reyansh, în fața ei și a familiei lor se așternea o lume întreagă de posibilități. Cele

patru cuvinte pe care Vihaan le eliminase încetul cu încetul din ființa ei începeau iar să-și facă loc în vocabular.

Pot s-o fac, și-a spus Shabana, *pot s-o fac*.

Propria voce interioară a fost ultima pe care a auzit-o înainte ca o alta, vorbind în engleză, să-și facă apariția de nicăieri, prin sistemul audio al mașinii. A venit atât de brusc, încât a făcut-o să tresară.

— Ce se întâmplă? a întrebat tare, în limba ei maternă. A rotit ochii prin mașină. Vocea a continuat să vorbească, însă înțelegea doar cuvinte disparate. I s-a părut că auzise cuvântul „mori".

Brusc, monitorul s-a luminat. Ecranul principal era plin cu ecrane mai mici ale altor persoane, din alte mașini. Niciunul dintre acești oameni nu zâmbea — păreau cu toții înfricoșați. S-a apropiat cu fața de ecran, sperând să-și vadă fiul. Dar chipul ei era singurul familiar.

Shabana s-a panicat tot mai tare, la fel ca atunci când îl auzea pe Vihaan trântind ușa de la intrare, după o noapte petrecută în oraș. Dacă era beat, însemna că era și furios. Iar dacă era furios, însemna că urma să-și verse agresiunea asupra nevestei lui, făcându-i ce voia el, în timp ce ea stătea întinsă în tăcere, cu ochii închiși și cu pumnii strânși, visând la o viață mai bună.

Alte voci au început să umple mașina, mai multe cuvinte în mai multe limbi pe care nu le înțelegea, însoțite de plânsete înfricoșătoare, țipete și oameni speriați.

— Ce se întâmplă? a implorat ea cu voce tare. Nu-mi place treaba asta, puteți opri mașina? Aș vrea să ies.

A apăsat pe butonul de la ușă sperând că o va deschide, dar nu s-a întâmplat nimic. S-a uitat la telefonul pe care i-l dăduse Reyansh și a apăsat pe butonul verde, ținându-l la ureche.

— Reyansh? a îngăimat ea. Reyansh, fiule, mă auzi? Eşti acolo? Te rog!

Însă n-a primit răspuns. Shabana avea sentimentul că noua viaţă la care îndrăznise să viseze îi aluneca deja printre degete.

Partea a doua

Capitolul 6

NG NationalGov.co.uk

De ce ne dorim vehicule autonome?
În 2019, un milion de oameni au murit în accidente de mașină, la nivel mondial. Vehiculele autonome au ca obiectiv reducerea acestui număr cu cel puțin 95%. Printre alte beneficii se numără reducerea poluării, întârzieri mai mici în trafic, mai mult timp liber și mai puține cheltuieli cu mașina.

Cum funcționează?
Fiecare vehicul este pus în funcțiune prin intermediul bateriilor reîncărcabile și este operat de o bancă de computere. Mașina are atașate camere video digitale, senzori cu ultrasunete, radare, sonare, sisteme cu infraroșii și senzori cu laser. Împreună, aceste dotări oferă o imagine la 360 de grade de jur împrejurul vehiculului, actualizată de sute de ori pe secundă. În eventualitatea unui potențial accident, computerele de la bord folosesc inteligența artificială pentru a lua decizii care să minimizeze daunele și pierderile de vieți. Aceste detalii sunt stocate într-o cutie neagră aflată la bord.

Când vor deveni aceste mașini obligatorii?
Ca urmare a legislației aprobate atât de Camera Comunelor, cât și de Camera Lorzilor, guvernul s-a angajat ca șoselele din Anglia să devină prima rețea complet autonomă, planificând ca într-un deceniu să interzică definitiv mașinile operate manual.

Libby Dixon nu trebuia să se vadă în oglinda de la baie ca să știe că era încă încruntată. Rămăsese așa de când îi sunase alarma de la ceas, la 6:45 dimineața, și își amintise unde avea să-și petreacă ziua. O durea gâtul de la poziția ciudată în care dormise, așa că a apăsat cu vârfurile degetelor mușchii laterali, încercând să-i relaxeze. A rămas încruntată și, când a traversat palierul, a intrat sub duș și apoi a făcut un efort minim de a se farda un pic. A rămas încruntată și, cât timp și-a acoperit un punct de pe bărbie, și-a prins în coadă părul șaten, ondulat natural, și a căutat prin hainele din dulap. S-a hotărât pentru o ținută conservatoare compusă dintr-o bluză simplă, crem, fustă bleumarin evazată și o jachetă asortată. N-avea nevoie să impresioneze pe nimeni.

Iar acum, stând în bucătărie, nici măcar iepurii ei de casă, Michael și Jackson, nu puteau să-i aducă un zâmbet pe față în timp ce se fugăreau unul pe altul printre picioarele ei. Și-a turnat a doua ceașcă de cafea cu speranța că surplusul de cofeină ar putea să-i ridice un pic moralul. Dar n-a făcut-o, așa că a rămas tot încruntată.

Atitudinea ursuză și plictisită nu-i stătea în fire lui Libby. Întotdeauna găsea latura pozitivă în cele mai sumbre momente. Nu și azi. Și dacă următoarele douăsprezece ore aveau să semene cu ziua de ieri, n-avea să mai zâmbească până la finalul săptămânii, când se termina totul. Iar asta însemna încă patru zile de încruntare.

A hrănit iepurii cu fân și boabe, și-a strecurat picioarele într-o pereche de saboți vechi și scâlciați, a aruncat geanta pe umăr și s-a îndreptat spre ieșire. S-a oprit ca să-și scoată telefonul mobil din buzunar și să verifice e-mailurile, mesajele și noutățile de pe rețelele sociale. A lăsat iar să-i scape un oftat ușor, căci nu era nicio veste despre el.

Poate că e timpul să renunț la tine? s-a întrebat ea, aruncând telefonul în geantă.

Starea de spirit a lui Libby era la pământ, la polul opus față de cum fusese cu douăzeci și patru de ore în urmă, când se trezise într-o agitație plină de entuziasm. Își pusese alarma să sune mai devreme decât de obicei, ca să aibă timp de o alergare pe aleile așternute de-a lungul canalului Birmingham, care se încolăceau împrejurul unor fabrici renovate, apoi să revină acasă pentru un mic dejun cu fructe organice și un iaurt slab. După ce și-a spălat părul și l-a dat cu balsam, a folosit cele mai scumpe cosmetice pe care le avea și a înlăturat folia de plastic de pe unul dintre cele cinci costume proaspăt curățate, programate pentru fiecare zi a săptămânii.

Libby era dornică să facă o primă impresie bună asupra străinilor alături de care urma să petreacă o săptămână, într-o sală izolată. Totuși, efervescența i s-a topit ca un balon de săpun în câteva minute de la sosire. Judecând după privirile lor deloc binevoitoare, prezența ei era o formalitate despre care n-avuseseră niciun cuvânt de spus. Disprețul a devenit repede reciproc.

Ușa de la intrare s-a încuiat în spatele ei și, odată ieșită, a simțit pe chip strălucirea soarelui din zori. Cel puțin dimineața asta călduță de aprilie era un lucru pentru care putea fi recunoscătoare, și-a spus în gând, apoi și-a suflecat mânecile jachetei și a pornit la drum.

A trecut prin grădinile comune ale complexului unde locuia, a ieșit pe porțile înalte și negre, din fier forjat, apoi a apucat-o pe alee spre centrul orașului Birmingham, care se zărea în depărtare. Zgârie-norii care înțepau linia orizontului nu se aflau acolo când venise pentru prima dată în oraș din Northampton, cu nouă ani în urmă. Casa

adoptivă se schimba odată cu vremurile și într-un ritm atât de rapid, încât adeseori simțea că lumea modernă o lasă în urmă.

La fel era și cu relațiile. Multe dintre prietenele sale locuiau de-acum cu cineva sau erau căsătorite și își întemeiau familii. Libby pierduse socoteala petrecerilor de gravidușe la care participase sau de câte ori fusese întrebată de prietene dacă a găsit pe cineva care să-l înlocuiască pe fostul ei logodnic, William. Nu găsise.

La momentul respectiv, îl iertase pentru că, la beție, se sărutase cu o internă arătoasă de la serviciu, până când, șapte luni mai târziu, adolescenta se ivise la ei în prag, evident însărcinată. Libby îl dăduse afară din casă pe William și refuzase de atunci să mai aibă vreun contact cu el. Dar faptul că-l ura n-o împiedicase să-și petreacă o săptămână întreagă plângând, după ce prietenii comuni o informaseră că acum era logodit și tată al unei fetițe.

El fusese iubirea vieții ei și nimeni nu înțelegea de ce Libby era încă singură, la aproape doi ani și jumătate de la despărțire. Dar ea făcuse un jurământ că, în loc să-și facă griji că trebuie să-l găsească pe Domnul Perfecțiune sau să-și compare viața cu a prietenelor sale, își va accepta condiția de femeie singură și independentă. Însă în nopțile în care îi țineau companie doar iepurii și o sticlă de Pinot Gris, intra pe website-urile de întâlniri ca să vadă cine mai e pe piață. Câteodată doar se uita la fotografii; altădată peria profilurile, găsind motive să nu discute cu bărbații aceia. Poate că mai avea câte o conversație politicoasă cu unii dintre ei, care făceau primul pas, dar odată ce deveneau insistenți sau interesați, fie dispărea ea, fie îi bloca.

Apoi în lumea lui Libby a apărut *el*. Însă, într-o clipită, a dispărut la fel de repede cum apăruse. Chiar și

acum, după șase luni, se gândea la el în fiecare zi. Se întreba dacă preocuparea aceasta era reciprocă.

Libby a trecut pe lângă câțiva muncitori ai municipalității care, cocoțați pe o barjă, coborau dragele în apă și le târau pe fundul canalului, ca să adune obiectele scufundate acolo. De cele mai multe ori, acestea erau biciclete de închiriat, care năpădiseră orașul ca o epidemie de șobolani mari, din metal. Ar fi trebuit să fie o soluție pentru cei cu venituri mici, care nu-și permiteau să atenteze la costurile de asigurare pentru vehiculele obișnuite sau să înlocuiască mașinile curând depășite cu următoarea generație de vehicule electrice autonome.

În orice caz, lipsa reglementărilor făcuse ca fabricanții să coboare tot mai mult prețurile, iar bicicletele inundaseră piața. Și, în timp ce unii dăduseră faliment, alții deveniseră liberi să abuzeze. Libby a clătinat din cap când plasele de oțel au ieșit la suprafață și a numărat șase biciclete în culori țipătoare. Mediul devenea rapid o altă victimă în cursa pentru mașinile autonome pe care ea ajunsese să le urască.

A părăsit liniștea canalelor și s-a îndreptat spre niște trepte abrupte din cărămidă, care s-o scoată la stradă. A trecut pe lângă unul dintre campusurile Universității din Birmingham, unde, după ce abandonase o carieră cu prea puține satisfacții, aceea de consilier ipotecar la bancă, petrecuse aproape trei ani recalificându-se ca asistentă medicală pentru sănătate mintală. Noua carieră i se potrivea bine și tânjea să se întoarcă la treaba ei odată ce se termina această săptămână.

Trecând pe strada Monroe, pe un drum lung și cotit, mărginit pe fiecare latură de cafenele, bistrouri, magazine și buticuri, Libby a refuzat să-și lase ochii să zăbovească

asupra lor. Cândva, acesta era un cartier pe care-l frecventa regulat. Dar trecuseră doi ani de când se aventurase ultima dată pe aici. Își amintea fiecare secundă din succesiunea evenimentelor, de parcă ar fi fost ieri.

În viața lui Libby existau trei momente de care n-avea niciun chef să-și amintească. Iar acesta era unul dintre ele.

Capitolul 7

Blabber box

Postări virale: 534

Ce s-a întâmplat cu fluxul meu de informații?

Postat acum două minute

FiaraInterioară: Știe cineva de ce îmi tot arată Facebook imagini live din mașina unui tip? Pare speriat de moarte.

ZâmbetulMeuTrist: Îl văd și eu încontinuu, plus o femeie însărcinată. E o reclamă?

LumeaMinunilor: Nu cred. Durează de vreo zece minute.

Fie ploaie, fie soare, Libby voia să-și facă cele douăzeci și cinci de minute de mers pe jos. Numai foarte rar, doar când prognoza arăta o vreme deosebit de urâtă, mai lua câte un taxi. Și chiar și atunci, alegea numai companii care ofereau și șofer. Însă pe măsură ce mașinile mai ieftine, autonome, deveneau normalitatea, taxiurile

operate de oameni se dovedeau tot mai costisitoare și erau tot mai puține.

Spre nemulțumirea ei, propaganda pentru mașinile fără șofer era la un nivel record. Scutiri de taxe, încărcarea gratuită a bateriilor și primele de asigurare reduse drastic i-au încurajat în primul an pe 80% dintre șoferi să treacă pe vehicule autonome, țintă atinsă mult mai rapid decât fusese prevăzut. Libby nu putea fi convinsă. Nu și-ar fi pus viața în mâinile unui robot, pentru că știa stricăciunile de care erau în stare. A blestemat în barbă când pe lângă ea a trecut o flotă de mașini autonome inscripționate cu reclame luminoase, în culori stridente. Cu cât reglementau mai repede spamul ăsta pentru mașini robotizate, cu atât mai bine, și-a spus ea.

A menținut un ritm constant spre centrul orașului Birmingham; deodată a auzit o voce de femeie tăind aerul.

— Hei, Libs! a strigat Nia, cu accentul ei de Caraibe împletit cu cel din centrul Angliei, după care o recunoșteai într-o clipă.

Libby s-a întors să-și salute prietena și colega.

— Dacă ai avea fața aia un pic mai nefericită de-atât, ai culege-o de pe jos, a râs Nia. Ce-ai pățit? E chiar așa de nasol cursul ăla?

— Nu-i grozav, a replicat Libby, dar a preferat să nu dezvolte subiectul.

— Mai zi-mi o dată — despre ce este? Am uitat.

— Confidențialitatea pacientului și protecția datelor.

— Ah, de aia. Sună plicticos ca naiba.

Libby detesta să mintă pe oricine în legătură cu absența ei de la job, dar mai ales să-și mintă prietena. Însă din punct de vedere legal — și reiterat de cele 40 de pagini de formulare detaliate pe care fusese nevoită să le

semneze cu o zi în urmă — n-avea de ales. Doar Libby și departamentul de Resurse Umane de la spitalul unde lucrau ea și Nia puteau ști ce făcea de fapt.

— Îmi povestești în autobuz.

Libby a privit vehiculul lung și alb parcat de cealaltă parte a drumului, decorat pe ambele laturi cu reclame video. Avea să-i lase pe toți la intrarea din față a spitalului. Dar Libby se îndrepta în altă direcție, așa că a inventat o scuză.

— N-am mai mers cu transportul public de când au înlocuit șoferii cu computere, a spus ea. Să pui viețile a zeci de oameni în mâinile inteligenței artificiale înseamnă să o cauți cu lumânarea.

— Parcă ai fi un dinozaur din Evul Mediu.

Libby s-a abținut să comenteze că dinozaurii n-au trăit în Evul Mediu, alegând, în schimb, să fie de acord cu Nia.

— Da, și singura dată când o să mă vezi în ceva care se conduce singur o să fie când o să merg în partea din spate a dricului.

— Din partea mea, dacă e ieftin și mă duce unde am treabă, poate să fie tras de unicorni pe patine cu rotile.

Nia a dat capul pe spate și a slobozit un râs din inimă.

— Mă rog, în fine. O să întârzii dacă nu o iau din loc. Mai ieșim la prânz luni? Termini până atunci?

— Categoric.

— Bine, pentru că e rândul tău să plătești, a adăugat Nia, ieșind în stradă.

— Ai grijă! a strigat Libby, prinzând-o de braț și trăgând-o din calea unei mașini.

— Chestiile astea electrice sunt al dracului de silențioase, nu-i așa? De asta o să mor.

— De asta o să murim cu toții, a replicat Libby, în timp ce Nia a trecut strada, de data aceasta în siguranță.

A așteptat până când autobuzul prietenei ei s-a îndepărtat pe stradă, apoi și-a continuat drumul în altă direcție. Și-a verificat telefonul încă o dată, să vadă dacă erau noutăți în legătură cu *el*. Din nou, nimic.

În seara în care îl cunoscuse, Libby era cu Nia și cu un grup de prietene într-o excursie de un weekend în Manchester. Se îndreptau spre sala de karaoke aflată în spatele unui pub când îi căzuseră prima dată ochii pe el. Fetele veniseră pe scenă în grup și se strânseseră pe lângă două microfoane, ca să cânte ce alesese Libby, piesa „Man in the Mirror" a lui Michael Jackson. Dar după cinci minute, își pierduseră interesul, lăsând-o pe Libby să termine singură cântecul.

Și atunci l-a zărit. Ochii li se întâlniseră în cârciuma zgomotoasă, când el i-a aruncat un rânjet obraznic, aproape strâmb. Nu era cel mai arătos din grupul de bărbați în care se afla; n-avea cei mai lați umeri și nu era nici cel mai înalt. Și stătuse ezitant îndărătul lor aproape ca și când ar fi fost jenat de comportamentul lor prostesc. La fel ca Libby, era evident fan Michael Jackson și mimase cântecul odată cu ea. Știa și el fiecare „huup" și „hiii-hiii" din piesă.

— Băiatul ăla nu-și ia ochii de la tine, o încurajase Nia, după ce Libby coborâse de pe scenă, într-un final. Du-te și vorbește cu el.

Libby deschisese gura ca să protesteze, așa cum făcea ori de câte ori prietenele ei o încurajau să flirteze. Amintirea trădării lui William era încă destul de proaspătă. Totuși, de data asta l-a împins pe William înapoi în locul din care venise și a încuiat ușa. De data asta, era

interesată. După ce a dat pe gât ginul tonic, ca să capete curaj, l-a abordat.

— Bună, a început agitată și i-a întins mâna.

— Ești foarte formală, o tachinase el, dar i-o strânsese oricum.

— Cum te cheamă?

— Libby.

— Eu sunt... Dar Libby nu reușise să-i audă numele din cauza zgomotului făcut de microfonul unui DJ. Era pe cale să-l roage să repete, când el a întrebat-o:

— Deci ești fan Michael Jackson?

— Fratele meu și cu mine am crescut cu muzica lui. Mama îl asculta tot timpul.

— La noi tata era fan. Când eram mic, a cumpărat bilete pentru amândoi ca să mergem să-l vedem în concert la Londra, dar apoi Jacko a murit, așa că n-am mai avut ocazia.

— Și mama a făcut la fel! Încă are biletele înrămate pe peretele de la baie.

Libby îi zâmbise, simțind deja o furnicătură în stomac.

— Ești de prin zonă? a întrebat-o el.

— Nu, am venit din Birmingham pentru un weekend între fete.

Libby arătase în direcția celor șase prietene și apoi își dorise pe loc să n-o fi făcut, când le-a văzut trimițând sărutări în aer în direcția lui. Iar el le răspunsese exact la fel, ceea ce îi plăcuse.

— Pot să-ți ofer ceva de băut? îl întrebase și el acceptase.

În timp ce se îndreptau spre bar, a fost ca și când localul se golise și în jurul lor nu mai era nimeni, pentru că nu se vedeau și nu se auzeau decât unul pe altul; nici

trupurile bete dansând, nici vocile umplând încăperea sau bubuitul ritmat al muzicii de dans. Libby a povestit despre jobul ei de asistentă, iar el i-a explicat că lucrase în industria auto până când revoluția mașinilor autonome făcuse ca rolul lui să devină inutil. Păreau să aibă aceeași aversiune față de mașinile fără șofer, dar Libby nu voia să strice bucuria acestei seri explicând de ce nu era fan.

Apreciase că îi pusese tot atâtea întrebări câte îi pusese și ea și că văzuse în ochii lui o căldură care o făcuse să-și dorească să se cufunde în ei și să afle totul despre el. Când râdea, făcea gropițe în obraji. Zidurile pe care petrecuse doi ani ca să le construiască după plecarea lui William se prăbușeau rapid. Nu mai trăise niciodată ceva atât de intens ca dorința de a-l săruta atunci și acolo. Totuși, s-a abținut.

— Mergem afară, unde e mai liniște? a întrebat-o și ea a fost de acord.

Grădina de vară fusese luminată cu mai multe rânduri de cabluri și felinare electrice, care dădeau nopții o strălucire alburie, lăptoasă, amplificând dimensiunile spațiului. Trei copaci aveau crengile înfășurate cu șiruri de lampioane, iar din boxe se auzeau piesele potrivite, cu muzică relaxantă din Baleare. Când sosiseră ei, ospătarii tocmai debarasau o masă, așa că se așezaseră acolo, iar chelnerița pusese între ei o lumânare aprinsă, fixată într-un bol de teracotă.

Timp de un minut, n-au făcut decât să se uite unul la altul, fără să-i deranjeze tăcerea dintre ei.

— Probabil că e de la băutură, a început Libby în cele din urmă, dar mă simt de parcă te-aș cunoaște de-o viață, nu doar de două ore.

— Așa și eu, a replicat bărbatul. Și nu, nu cred că vorbește alcoolul.

Întinsese mâna spre pahar, iar degetul lui mic se atinsese de al ei. Apoi se îndepărtase. Libby și-a tras degetele înapoi, în așa fel încât să se atingă de ale lui.

A mai trecut o oră în care au tot vorbit, până când Libby a simțit că nu se mai poate abține. S-a aplecat peste masa de lemn, i-a pus mâna pe braț și și-a apropiat buzele de ale lui, până când s-au atins. A fost primul sărut, un sărut între iubiți și sărutul dintre doi oameni care se știau pe de rost unul pe celălalt, erau o singură ființă. Ar fi vrut să nu se mai sfârșească.

Dintr-odată a simțit cum cineva o trage de mânecă.

— Libs, iartă-mă, dar avem nevoie de tine, a auzit-o pe Nia, agitată.

— Ce e? izbucnise Libby.

— Îmi pare rău, mimase ea din buze spre noul prieten al lui Libby.

— Cerys a căzut de pe rezervorul de la toaletă.

— A căzut de pe rezervor? Dar ce făcea cocoțată acolo?

— A băut prea multă vodcă cu suc de portocale și dansa pe el când a alunecat și și-a strivit fața de podea. Am găsit-o leșinată. Am sunat la ambulanță.

— Rahat, înjurase Libby și se întorsese spre bărbatul al cărui nume încă nu-l știa. Revin imediat, adăugase ea și îi zâmbise plină de speranță, în timp ce se ridica de pe bancă. Te rog, așteaptă-mă aici, nu pleca.

În toaleta pentru femei devenise clar pentru ea că Cerys suferise mai mult decât o rană superficială. Apoi, mergând pe lângă targa cu care-i duceau prietena la ambulanță, a întors capul să-l mai vadă *pe el* pentru

ultima dată, doar că beţivii blocaseră uşa spre partea din spate şi nu reuşise să-l zărească.

Trecuseră şase luni şi Libby încă nu reuşise să şi-l scoată din minte pe străin. Odată se surprinsese chiar plimbându-se printre rafturile cu parfumuri din magazinul John Lewis, pulverizând arome pe bucăţi de carton şi încercând să le potrivească celei pe care-şi amintea că o purta şi el.

A blestemat clipa când nu i-a cerut să-şi repete numele, pentru că, fără acesta, cercetările ei online ca să-i dea de urmă deveniseră o muncă herculeană. Petrecuse ore întregi periind internetul şi plasând descrierea lui pe reţelele sociale, lăsându-şi adresa de e-mail în caz că îl recunoştea cineva. Cu excepţia câtorva răspunsuri neserioase, nu avea nicio veste.

De două ori făcuse drumul de 150 de kilometri până la Manchester, ca să meargă din nou la barul acela, unde spera ca el să fie client fidel. Dar, în ciuda orelor petrecute stând singură într-un separeu şi holbându-se la oameni, bărbatul nu se zărea nicăieri. Personalul barului nu-l recunoscuse din descrierea pe care o făcuse, iar el nu dăduse „like" paginii de Facebook a localului.

Operatorii de taxi nu puteau căuta prin istoricul curselor fără un nume; o periere a LinkedIn-ului în căutare de foşti producători auto nu scosese la iveală fotografii în care să-l recunoască. Ultima ei soluţie, o clarvăzătoare, nu s-a dovedit de mare folos, aşa cum era de aşteptat.

În adâncul inimii ei, Libby ştia că era momentul să se declare învinsă. Bărbatul fără nume n-avea să fie găsit vreodată. Se întreba dacă, în subconştient, nu cumva folosea această căutare drept scuză ca să nu revină în arena

întâlnirilor romantice. Poate că asta era relația perfectă pentru ea — dacă nu putea să dea de el, nu l-ar fi putut cunoaște niciodată cu adevărat, iar el n-ar fi avut cum s-o dezamăgească. Nu avea cum să devină un alt William.

Fără să-și dea seama, Libby ajunsese la destinație. A ezitat, uitându-se țintă spre strada aglomerată și spre clădirea veche de 200 de ani a primăriei din Birmingham, care se înălța printre construcțiile moderne din jur.

Arhitectura ei de influență romană era completată de cărămizile din calcar, alb-cenușii, scoțând în evidență zecile de coloane care susțineau acoperișul ascuțit. Era o construcție impozantă, în care îi era groază să-și petreacă restul zilei.

Capitolul 8

HowThingsOperate.com

Care sunt cele cinci niveluri de operare ale mașinilor autonome?

Nivelul 0: Șoferul face totul.

Nivelul 1: Mașina se poate menține singură pe banda de mers, folosește modul de navigare automat și frânează.

Nivelul 2: Vehiculul adaugă parcarea și accelerarea autonome.

Nivelul 3: Tehnologia presupune ca mașina să se poată conduce singură în anumite împrejurări.

Nivelul 4: Mașina poate să acționeze volanul, frânează, accelerează, schimbă benzile de mers, întoarce, semnalizează și reacționează de la sine în raport cu evenimentele din trafic, în zone limitate geografic. Șoferul poate prelua controlul.

Nivelul 5: Vehiculul este complet autonom. Face singur totul și nu are nevoie de supraveghere umană. Nu există frânare manuală sau volan.

Libby și-a târât picioarele pe dalele de piatră, a trecut prin ușile culisante de sticlă și a intrat în foaier. Aroma de patiserie proaspătă i-a atras atenția, așa că și-a cumpărat dintr-o cafenea un croasant cu ciocolată și o banană.

A ocolit liftul și a decis să mai întârzie inevitabilul urcând pe scara de piatră până la etajul al cincilea. Ajunsă în fața unor uși masive de stejar, cu balamalele cât niște vâsle de barcă, și-a netezit cutele hainelor și a apăsat pe butonul soneriei. Un panou LED de un albastru-aprins s-a luminat.

„Este necesară amprenta", s-a auzit o voce feminină automată, iar Libby a ridicat mâna dreaptă spre lentila camerei. „Confirmat", a continuat vocea și ușile s-au deschis.

Intrată în sală, Libby a numărat șase persoane, bărbați și femei, îmbrăcați formal. Unii vorbeau în căști conectate la telefoanele mobile; alții urmăreau ceva pe ecranele computerelor, dar ea nu vedea ce anume. Doi bărbați de la pază, îmbrăcați în negru de sus până jos, s-au apropiat de ea. Fiecare avea un iris ușor decolorat, iar Libby și-a dat seama că purtau lentile inteligente. *De ce în ziua de azi trebuie să fie totul „inteligent"?* s-a întrebat ea. Poate că Nia avusese dreptate și Libby și-ar fi găsit mai bine locul în Evul Mediu, chiar și fără dinozauri. Bărbații au condus-o către o masă.

— Pune-ți lucrurile în cutia asta, i-a cerut unul dintre ei pe un ton arțăgos, iar Libby s-a supus, așezând în cutie geanta, ceasul și telefonul mobil.

— N-am mai văzut de ceva vreme un de-ăsta, a spus al doilea agent, ridicând telefonul ca să i-l arate colegului său.

A încercat să îndoaie carcasa rigidă, amenințând s-o rupă.

— Ai grijă, a spus Libby.

— Fac prinsoare că plătește încă cu bani gheață, a adăugat colegul lui.

După ce i-au scanat lucrurile, i-au returnat geanta, dar telefonul și ceasul au fost încuiate într-un dulap de metal argintiu, aflat sub masă. Unul dintre agenți, cu niște discuri albe legate de palme, a scanat-o pe Libby din cap până în picioare, căutând dispozitive de înregistrare sau de comunicare. Mulțumit că n-avea nimic de genul ăsta, cel mai scund dintre cei doi a scos dintr-un pachet sigilat un bețișor cu vată la capăt.

— Deschide gura, a spus el și i-a luat o probă de pe limbă, apoi a introdus bețișorul într-o cutie cilindrică de mărimea unui stilou.

Când și-a apropiat fața de a ei, Libby a observat, reflectată în lentila lui inteligentă, o imagine a sa minusculă, asemănătoare cu cea din cartea de identitate, alături de niște informații pe care numai ei le puteau citi.

— Vorbește aici, a continuat el, îndreptându-i o tabletă spre gură. Numele.

— Libby Dixon, a spus ea, văzând cum pe ecranul de recunoaștere vocală apare o bifă mică, verzuie. Trebuie să fac asta în fiecare zi? Nu văd cum mi s-ar schimba ADN-ul sau vocea în următoarele douăzeci și patru de ore.

— Regulile sunt reguli, a replicat bărbatul și a condus-o spre un alt set de uși solide.

A tastat un cod și și-a scanat propria retină, apoi ușile s-au deschis către o încăpere mare, pătrată. Înăuntru a zărit doi bărbați și două femei, adunați cu toții într-un colț, sub o fereastră opacă, arcuită, de unde nu se putea vedea nici înăuntru, nici afară. Stăteau cu spatele spre

Libby și au întors doar capetele când au auzit zgomotul făcut de balamale.

— Bună ziua din nou, a început ea, zâmbind forțat, fără direcție.

I-au răspuns dând din cap, fără o vorbă, și și-au continuat conversația.

Era exact același mediu de lucru neprietenos și steril ca în ziua precedentă. Patru birouri mari, de lemn, erau aranjate în formă de semicerc în centrul încăperii, cu fața spre un perete cu trei laturi, pe care Libby abia dacă a putut zări conturul vag a douăsprezece televizoare, dintre care unul era mai mare decât celelalte. În colțul fiecăruia era afișat cuvântul „offline". De jur împrejur, pereții erau căptușiți până la înălțimea umărului cu furnir de mahon.

La stânga ei se mai aflau încă trei mese la care stăteau tăcuți doi bărbați, purtând fiecare ochelari inteligenți, doar cu tablete așezate în fața lor și cu tastaturi virtuale proiectate pe suprafața de sticlă fumurie. Acum, când telefoanele și tabletele puteau îndeplini aceleași funcții ca ale computerelor sau laptopurilor, Libby nici nu-și mai amintea când văzuse ultima dată așa ceva.

Unul dintre bărbați era stenograf și se afla aici pentru a înregistra digital și a lua notițe din orice se discuta, odată ce procedurile erau puse în aplicare. Celălalt era responsabil cu proiectarea imaginilor pe perete. Ieri, niciunul nu scosese mai mult de câteva vorbe.

Nesigură în legătură cu ce-ar fi trebuit să facă înainte de ora nouă, Libby și-a scos croasantul din punga de hârtie și a rupt o bucată din care să ciugulească.

— N-ai voie cu mâncare aici, a pufnit o femeie cu accent scoțian.

Purta o fustă din tartan bleumarin și jachetă asortată.

Libby a simțit cum îi ia foc fața, ca și cum i s-ar fi făcut observație la școală, și a aruncat mâncarea într-un coș metalic pentru gunoi.

— Ăla e numai pentru hârtie, a adăugat femeia.

Libby a căutat fără folos un alt coș de gunoi, așa că s-a aplecat și a cules croasantul, apoi l-a strecurat la loc în geantă. Brusc, în perete a sclipit o lumină verde.

— În regulă, putem începe? s-a auzit o voce și unul dintre bărbați s-a răsucit cu fața.

A măsurat-o pe Libby de sus până jos, neîncrezător, încercând să-și mascheze impresia cu un zâmbet prefăcut. Jack Larsson era membru al Parlamentului și ministru, dar și singurul chip pe care-l recunoștea din lumea de afară, din sporadicele sale apariții televizate. În timp ce se îndrepta spre birourile din centru, bărbatul a început să fluiere primele acorduri dintr-o piesă veche, despre care Libby își amintea că se numește „Feeling Good". Având în vedere seriozitatea lucrurilor pe care urmau să le discute, nu era cea mai potrivită alegere.

Toți colegii ei s-au îndreptat spre mese, iar Libby i-a așteptat să se așeze, apoi și-a tras și ea un scaun. Cu o zi în urmă primise o mustrare scurtă din partea femeii în tartan, fiindcă ocupase un loc care se pare că nu-i era alocat. Scaunul ei se afla cel mai departe de ieșirea pe care așteptase o zi întreagă s-o folosească din nou.

În afară de Jack Larsson, habar n-avea cum îi chema pe ceilalți. Fusese avertizată de unul dintre agenții de pază că întrebările referitoare la orice informații personale, fie și prenumele, erau strict interzise. Cu toate astea, ei i se ceruse să poarte un ecuson argintiu, cu inscripția „Domnișoara Dixon", scrisă cu litere negre de tipar.

Persoana care controla filmările a așezat în fața lui Jack o servietă neagră, metalizată, apoi a format cifrul pe o tastatură electronică și a deschis clapetele. A scos apoi singurele obiecte din interior — cinci dispozitive electronice, ca niște tablete — și a înmânat câte una fiecăruia dintre cei prezenți. Libby a fost lăsată la urmă.

— Începeți înregistrarea! a ordonat Jack.

— Sistemul înregistrează, a răspuns stenograful, iar Libby aproape că a auzit cum degetele lui apăsau ușor pe tastatura de sticlă.

— Ei bine, doamnelor și domnilor, de-acum știm cu toții care este rutina zilei, a continuat Jack. Însă, în conformitate cu Legea privind Reglementările Traficului Rutier pentru Mașinile Autonome, sunt obligat să vă amintesc că deschid ședința numărul 3 121 a Juriului pentru Anchetarea Vehiculelor. Scopul nostru este să auzim ce are de spus fiecare cutie neagră despre un anume accident și, ca urmare, să stabilim cine poartă răspunderea. Astăzi povara responsabilității va cădea asupra voastră, pentru a decide dacă oamenii implicați în ciocniri mortale cu mașini fără șofer au fost uciși în condiții de respectare sau de nerespectare a legilor. Voi veți decide cine este vinovat, omul sau mașina.

Libby știa ce urmează mai departe și detesta faptul că era obligată să participe la așa ceva.

Capitolul 9

inquestJD.co.uk

Despre noi | Ajutor şi consiliere | Campanii | Suport | Familie

Ajutor şi consiliere > Serviciile noastre

DACĂ AI FOST SELECTAT SĂ FACI PARTE DIN JURIUL PENTRU ANCHETAREA VEHICULELOR, IATĂ CE TREBUIE SĂ ŞTII:

1. Juriul este format din patru membri numiţi ai guvernului, incluzând un membru al Parlamentului şi reprezentanţi ai Consiliului Medical General, Consiliul pentru Servicii Juridice şi ai Pluralismului Religios — organizaţie compusă din lideri religioşi, prin intermediul căreia ne asigurăm că toate convingerile religioase importante din Marea Britanie îşi fac auzită vocea printr-un singur corp.

2. Un al cincilea membru, selecţionat aleatoriu din rândul publicului, va completa juriul şi îşi va exercita funcţia timp de cinci zile. Serviciul este obligatoriu şi participarea nu poate fi dezvăluită nimănui, având în vedere natura sensibilă a anchetei.

3. Juriul se întruneşte o săptămână pe lună, în diferite locuri din Marea Britanie şi decide asupra cauzelor unui accident rutier mortal.

4. Identitatea juraţilor şi a personalului ataşat nu va face obiectul înregistrărilor, pentru garantarea imparţialităţii şi a eliminării riscului unor eventuale repercusiuni generate de procesul de luare a deciziilor.

Libby s-a uitat pe rând la colegii săi juraţi, în timp ce conducătorul de şedinţă Jack Larsson continua să citească cu voce tare lista obligatorie de reguli şi norme.

În calitatea sa de ministru al Transporturilor, prezenţa de ieri a lui Jack o surprinsese. Iniţial îi păruse o persoană afabilă, singura dintre cele patru care i se prezentase, îi strânsese mâna şi-i oferise o cafea. În ciuda vârstei sale, undeva pe la 60 de ani, fizicul îndesat şi capul ras îl transformau într-o prezenţă fizică dominantă. Nasul şi buzele groase îi erau bine conturate, iar ochii căprui sfredeleau pe oricine îndrăznea să-l confrunte, cu uşurinţa unui burghiu trecând prin apă. Pielea bronzată sugera călătorii frecvente în străinătate.

Cu o zi în urmă, Libby fusese mult prea timidă ca să se uite bine la ceilalţi juraţi. Dar acum, în timp ce vorbea Jack, a profitat de ocazie ca să-i analizeze pe toţi.

Scoţiana în tartan de alături trebuia să aibă cam 40 de ani. Nu asculta discursul pe care trebuie să-l fi auzit de o sută de ori până atunci; în schimb, naviga pe tabletă. Libby a observat că, ori de câte ori apleca fruntea să vadă ceva, ochelarii fără rame îi alunecau de pe nas, pentru ca apoi să şi-i împingă la loc.

Lângă ea se afla un tânăr chipeş, reprezentantul Consiliului Medical General, îmbrăcat într-o jachetă din tweed de culoare verde-oliv, făcută pe comandă, pe sub care se vedea o cămaşă albă, apretată, cu butoni argintii în formă de pilule. Avea ochii de acelaşi ciocolatiu bogat ca şi părul, iar pe obraji şi bărbie îi creştea o barbă scurtă. Nu-i dăduse nicio atenţie lui Libby, care nu-l văzuse zâmbind până atunci. Poate că în afara acelor patru pereţi ar fi fost atrasă de el.

La capătul șirului de birouri ședea o femeie plinuță, cu părul roșu și des, cu un machiaj mai degrabă inexistent, îmbrăcată în haine lălâi și de proastă calitate, purtând la încheietură un ceas negru, butucănos. Avea chipul mai blând decât al femeii în tartan. Dintr-o nară îi ieșea un fir singuratic de păr și Libby a avut nevoie de toată voința ei ca să nu se aplece spre ea și să i-l smulgă. Pe reverul jachetei, femeia avea brodate cu roșu literele „PR", acronim pentru „Pluralismul Religios".

Urma Libby. Participarea sa obligatorie începuse într-o dimineață în care, înainte de a pleca spre serviciu, un curier tânăr într-o bluză fluorescentă îi înmânase un plic căptușit. Apoi încălecase bicicleta și o zbughise, dispărând înainte ca ea să apuce să deschidă scrisoarea, să citească instrucțiunile și să arunce cu plicul după el.

Libby a crezut că e o farsă, având în vedere că, dintre toți oamenii, fusese aleasă chiar ea — o persoană ce nutrea o ură profundă față de toate chestiile alea fără șofer. Odată luase parte la un protest important, în care douăzeci de mii de oameni mărșăluiseră pe Downing Street pentru a-și striga temerile în legătură cu mașinile de Nivelul 5. Așa încât presupusese că, dacă juriul ar fi fost prevenit asupra atitudinii ei părtinitoare, cererea de a face parte din rândurile acestuia ar fi fost retrasă rapid. Dar nu fusese așa. Și, pentru că nu avea prieteni care să fi fost sechestrați pentru aceeași cauză — cel puțin din câte știa ea —, Libby căutase online mărturii ale foștilor participanți. Cu toate astea, informațiile erau puține și sărace.

Fiecărui furnizor important de servicii de internet i se ordonase în mod legal să înlăture și să blocheze comentariile provocatoare cu privire la orice relatare sau

speculație despre ce presupunea datoria publică de membru al Juriului pentru Anchetarea Vehiculelor.

Ultima ei șansă fusese website-ul oficial al JAH, care conținea un film de cinci minute care nu era altceva decât propagandă guvernamentală. La presiunea celor care se opuneau ca Inteligența Artificială să capete un control atât de mare asupra mașinilor, guvernul crease Juriul pentru Anchetarea Vehiculelor. Folosind camerele video și informațiile din cutia neagră, juriul decidea dacă moartea persoanei era din vina IA a mașinii sau din vina pasagerului. În primul caz, producătorii și asigurătorii suportau împreună costurile compensațiilor. Totodată, erau necesare reprogramări adecvate și costisitoare ale software-ului, astfel încât eroarea să nu se repete.

Dar Libby știa că ancheta dădea rareori vina pe IA, un sistem văzut aparent ca infailibil. Citise despre familii furioase, îndoliate, care protestau față de verdictele nedrepte ale juriului, ce puneau fățiș cauza unui accident fatal în seama apropiaților lor. Rudele celor morți n-aveau dreptul să facă apel și, în consecință, familia care își pierdea principalul susținător urma să-și piardă și casa.

Și felul în care juriul ajungea la un verdict era ținut secret. Organizația părea stat în stat și n-avea obligația motivării deciziilor sale. Fiind o persoană care credea în transparență deplină, aceasta era pentru Libby încă o parte a procesului cu care ea nu se simțea confortabil.

Cum ziua datoriei civice se apropia, Libby și-a jurat să folosească cele cinci zile pentru a fi vocea minorității și pentru a confrunta deciziile, atunci când considera că e necesar.

Însă, odată intrată în sala de anchetă, a devenit evident că bunele sale intenții urmau să fie zădărnicite. De

fiecare dată când își făcea cunoscut punctul de vedere, Jack cel prietenos la început o lua de sus, o desconsidera și o încuraja să cedeze într-o manieră atât de pasiv-agresivă, încât nici nu-și dădea seama dacă e adevărat sau doar i se părea ei. În cele din urmă, spre rușinea ei, s-a cufundat în scaun, învinsă. În lumea reală n-ar fi ezitat să ia atitudine pentru sine sau pentru pacienții ei. Dar încăperea aceea nu reprezenta lumea reală. Era un club privat și ea primise doar un permis de acces temporar.

Brusc, Libby și-a dat seama că toți ochii erau ațintiți asupra ei.

— Domnișoară Dixon, deja v-ați pierdut interesul? i-a zâmbit Jack. E nevoie să repet ceva din ce am spus adineauri?

— Nu, vă rog, continuați, a șoptit ea, cu gâtul uscat.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, a replicat femeia în tartan.

— Ei bine, sperând că nu vom mai pierde atenția musafirei noastre, putem să începem, a continuat Jack, făcându-i cu ochiul. Și vă rog să aveți în vedere avertismentul că o să fiți martorii unor dovezi extrem de explicite.

Lui Libby i s-a părut că zărește în privirea lui Jack o sclipire de satisfacție, în timp ce ordona să fie rulat filmul.

Capitolul 10

Jude Harrison

Jude a rămas paralizat în vehicul, cu capul strâns între palmele încleștate și cu gura deschisă. S-a uitat neajutorat cum harta GPS de pe monitor calcula o destinație pe care n-o putea controla. Urma ca în două ore și douăzeci și cinci de minute să ajungă la o adresă din Scoția.

Derulase în minte vocea de acum câteva momente care se auzise în difuzoare și îl informase că altcineva îi controla mașina. Și, dacă era să-i dea crezare, curând avea să moară. S-a întins spre butonul de deschidere a ușilor, dar acesta nu funcționa. S-a aplecat și a încercat același lucru și la cealaltă ușă, dar, din nou, nimic.

— OK, m-ai prins, a spus el cu voce tare. Oricine ai fi, te-ai distrat, gata. Acum poți să-mi dai mașina înapoi, te rog?

A așteptat un răspuns, dar n-a venit niciunul. În schimb, vehiculul și-a continuat mersul într-o direcție pe care nu el o alesese.

— Gândește, gândește, a mormăit Jude, apoi a început să împungă simbol după simbol pe ecranul de la bord, în încercarea de a recâștiga atât controlul asupra mașinii, cât și asupra destinației programate.

Însă niciun buton nu a făcut vreo diferență.

— Mașină, intră online! a dat el comanda, încrezător că sistemul de operare al vehiculului îi va permite să-și deschidă manualul de utilizator și să preia controlul sistemului de navigare.

— Vehicul offline, i-a replicat aceasta.

— Nu, a ordonat Jude, trebuie să intri online!

— Vehicul offline, a repetat mașina.

A trecut printr-o listă de variante de formulări, sperând ca una dintre ele să funcționeze.

— Preluare manuală a sistemului, a spus el. Trage pe dreapta; Permite șoferului să preia controlul; Deschide manualul deținătorului.

Mașina n-a reacționat la niciuna.

— Futu-ți mașina mă-tii, fă dracului ce-ți zic să faci! a urlat el, frustrat. După o pauză, sistemul de operare i-a răspuns:

— Nu.

Jude a ezitat. N-auzise niciodată până atunci mașina folosind acel cuvânt. În mod obișnuit, dacă vehiculul nu putea să îndeplinească un ordin, era programat să răspundă politicos cu un „Îmi cer scuze, cererea dumneavoastră nu poate fi îndeplinită în acest moment", urmat de o explicație. Nu existase niciodată un refuz atât de frust și rigid. A scos din buzunar o cască și a fixat-o în ureche, ca să dea un telefon.

— Sună la serviciul de urgență, a spus el.

— Nu, a repetat sistemul de operare.

Jude și-a amintit că, de fiecare dată când urca în mașină, telefonul se autentifica automat la rețeaua Wi-Fi a vehiculului. A scotocit prin jur până când a găsit în torpedou și cealaltă cască. Apoi a născocit o modalitate de a redirecționa telefonul, pentru găsirea unui semnal 5G. Însă simbolul de confirmare a conectării a dispărut la fel de repede cum a apărut. „Semnal bruiat", a citit el pe ecran. A tras adânc aer în piept și a încercat să se uite pe fereastră, după ajutor, însă geamul a rămas opac.

Dintr-odată, difuzorul a revenit la viață, speriindu-l. De data asta, vocea era a unei femei.

— Te rog, lasă-ne să plecăm, a auzit-o el suspinând. Nu ți-am făcut nimic.

Jude a îndrăznit să întrebe, prudent:

— Alo? Cine e acolo?

— Tu cine... cine ești? a replicat ea, la fel de nesigură.

— Jude... Jude Harrison. S-a întâmplat ceva cu mașina mea.

— Eu sunt Claire Arden și mă aflu într-un Skepter AR5, cu numărul de înregistrare FGY778. Eram în drum spre serviciu, când mașina mea a luat-o într-o altă direcție și o voce mi-a spus că o să mor. Nu-mi funcționează telefonul — poți trimite pe cineva în ajutor?

— Aș vrea, dar sunt în aceeași situație ca tine, i-a răspuns Jude. Sunt blocat în mașină și nu pot ieși.

— Dar nu pricep! Ben mi-a spus că a cumpărat serviciul complet și un plan de urgență. Nu ești operatorul?

— Nu, îmi pare rău, a spus Jude. Am încercat toate variantele la care m-am putut gândi și nu pot nici să ies din mașină, nici s-o opresc.

— De ce... de ce se întâmplă toate astea? s-a bâlbâit ea. Ce vor de la mine? Vor bani? N-am prea mulţi, dar poate dacă aş mai strânge câte ceva?

— Ţie ţi-a spus cineva că a deturnat maşina? a întrebat-o Jude.

— Da.

— Şi ţi-a cerut bani?

— Nu. Nu mi-a zis decât că, în două ore şi jumătate, o să mor.

Vocea i s-a frânt şi Jude a auzit-o din nou plângând.

— Aşa mi-a zis şi mie, i-a răspuns el.

— O să ne ajute cineva?

— Habar n-am. Cred că trebuie să aşteptăm până când ne spun...

— Sam, ce se întâmplă?

O a doua voce înfricoşată, tot a unei femei, a venit de niciunde, răsunând în maşina lui Jude.

— Nu ştiu, dar te rog să încerci să-ţi păstrezi calmul, s-a auzit şi o a treia voce, de data asta masculină.

— Alo! au strigat Claire şi Jude laolaltă.

Oare câţi suntem în situaţia asta? s-a întrebat Jude.

— Ne auziţi? i-a întrebat el.

— Da, cine-i acolo? a răspuns bărbatul.

— Suntem captivi în maşinile noastre şi nu putem ieşi, aveţi cum să ne ajutaţi? Aveţi acces la un telefon cu semnal sau la o reţea Wi-Fi?

— Nu, soţia mea şi cu mine... cineva ne-a blocat înăuntru...

Însă, înainte ca vocea masculină să continue, ecranul de la bordul maşinii lui Jude a pornit şi s-a văzut pe sine pe monitorul televizorului. Era filmat de aproape, drept în faţă, cu o cameră încorporată în bord. Apoi au apărut

şi alte ecrane, mai micuţe, în care se vedeau chipurile celorlalţi. Jude a numărat cinci persoane, cu tot cu el.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, în timp ce auzea confuzia plină de oroare din vocile celorlalţi, pe când implorau să li se spună ce se petrece.

Apoi, la fel de repede cum apăruseră, au fost cu toţii reduşi la tăcere şi lăsaţi din nou într-o linişte rău-prevestitoare.

Capitolul 11

Manualul de utilizare al Zephertron Mark 5

5.b. Cum recunoaște mașina ta diferitele condiții meteo?

Din locul unde au fost concepute, Silicon Valley, California, până la canicula extremă a Deșertului Gobi, incendiile australiene și ghețurile siberiene, vehiculele de testare operate de IA au parcurs până acum peste 14 milioane de kilometri în întreaga lume. Vehiculele au găsit drumul prin ninsoarea de cenușă a vulcanilor norvegieni, uraganele din vestul Americii și smogul poluării chinezești. În ceea ce privește Marea Britanie, nu există nici măcar un drum pe care aceste mașini autonome să nu-l fi parcurs deja. Fiecare capăt de informație obținut, indiferent cât de neimportant, este cercetat și folosit pentru actualizarea tehnologiei la fabricarea fiecărei mașini în parte.

Jack Larsson a ridicat mâna dreaptă în aer, apoi a lăsat arătătorul în jos, făcând semn unuia dintre cei doi asistenți ai săi.

— Cazul numărul 322, a început el, și pe tabletele juraților a apărut filmarea din interiorul unei mașini în mișcare.

De asemenea, era proiectată și strada, ca hologramă tridimensională în mișcare, generată de lasere montate în pereți și îndreptate spre masa din centrul sălii. Vehiculele aflate în mișcare puteau fi analizate din toate unghiurile.

Urmărind imaginile de pe tableta ei, Libby a presupus, din poziționare și apropierea de șosea, că filmarea fusese făcută de camerele cu înaltă definiție integrate în radiatorul din față al vehiculului. În colțul ecranului erau afișate diferite statistici, inclusiv viteza, condițiile meteo, înclinarea drumului și coordonatele geografice.

— Accidentul a avut loc într-un cartier nou al orașului, chiar lângă Hemel Hempstead, a continuat Jack. Mașina este o Howley ET, vehicul autonom de Nivelul 5, fabricat, ca majoritatea, din grafen și plastic armat cu carbon. Un singur proprietar, fără alte incidente înregistrate, iar detaliile despre taxele de drum și asigurare sunt actualizate la zi și știm că fusese descărcată cea mai recentă versiune de software.

Libby a văzut pe ecranul tabletei cum mașina mergea cu viteza constantă de 40 km/h. Apoi filmarea a comutat spre obiectivul de la bord.

— Temperatura exterioară s-a menținut la douăzeci și două de grade, a continuat Jack. Nu au existat precipitații, vehiculul se deplasa cu zece kilometri sub limita de viteză, pe asfalt uscat cu două benzi pe sens și se efectuaseră lucrări de întreținere a drumului în urmă cu doar trei luni. În mașină era un singur Pasager, iar vehiculul s-a aflat timp de douăzeci și două de minute consecutive pe un drum cu două sensuri și trafic moderat.

De nicăieri a apărut un scuter alb care a încercat să depășească mașina. Libby s-a tras în scaunul ei, înfricoșată

de ce avea să urmeze. Și-a mutat privirea spre imaginile din hologramă și a văzut cum scuterul își croiește drum, virând prin spațiul îngust dintre Howley și camionul care venea din sens opus, agățând bara din față a mașinii. Brusc, scuterul s-a aplecat spre stânga și, în timp ce motociclistul încerca să recapete controlul, scuterul s-a răsucit în semicerc. În spatele lui, mașina autonomă a frânat brusc, dar nu a reușit să vireze cât să-l evite. Apoi, la fel de repede cum a apărut, scuterul s-a răsturnat pe o parte și, cu tot cu motociclist, a dispărut din cadru, direct sub roțile mașinii.

Jack a ridicat iar mâna și a făcut semn. Fără avertisment, camera a fost înlocuită de o alta, fixată pe șasiul mașinii. Pe tabletele juraților și pe cel mai mare dintre ecranele de pe perete, o tânără zăcea nemișcată pe drum, cu membrele răsucite în unghiuri nefirești și cu partea stângă a craniului zdrobită. Casca îi căzuse alături. Libby și-a ferit privirea, dar s-a confruntat cu aceeași imagine, mult mai mare, înghețată pe ecran.

A copleșit-o o senzație de greață când, pentru o clipă, a simțit cum se întoarce cu doi ani în urmă, pe strada Monroe din Birmingham. S-a văzut întinsă pe jos în mijlocul străzii, complet neajutorată, inhalând miasma de cauciuc a pneurilor, amintindu-și crănțănitul sticlei sparte sub tălpile pantofilor ei sport, privindu-și mâinile, încheieturile și manșetele cămășii, toate pătate de sânge. A clipit ca să îndepărteze amintirea.

Dintre cele șase cazuri analizate ieri, niciunul nu fusese atât de explicit ca acela la care tocmai se uitase. A întors capul spre colegii de anchetă, dar pe chipurile acestora nu se zărea nicio fărâmă de emoție. Făceau treaba asta de atât timp, încât deveniseră imuni la moarte. Dar

Libby nu era imună. Mai ales pentru că o urmărise toată viața.

Bărbatul cu păr și ochi negri de la Consiliul Medical General s-a ridicat în picioare și a îndreptat spre perete un stilou cu laser. Pe ecran a apărut un punct roșu, iar filmarea a fost reluată cu încetinitorul. Libby a ținut ochii închiși.

— Așa cum puteți vedea, a început el, când apare motociclista, mașina nu mai poate face mare lucru ca să o evite. Procedează așa cum este programată să procedeze și frânează brusc, dar coliziunea este inevitabilă.

— Care a fost cauza morții? a întrebat Jack.

— Rezultatele autopsiei au dezvăluit că a survenit ca urmare a rănilor grave de la cap, afectând trunchiul cerebral, cortexul limbic și craniul. Probabil că a decedat pe loc.

— Ce s-a întâmplat cu casca de pe cap? a întrebat femeia îmbrăcată în tartan. I-a zburat la impact?

— Da, nu era prinsă cum trebuie. A fost testată separat și în căptușeală nu s-au găsit crăpături care să corespundă cu fracturile, nici alte probleme cu chinga de sub bărbie sau defecte de fabricație.

Jack a pufnit iritat.

— Vanitatea. Asta o să fie cauza de bază în accidentul ăsta, ascultați ce vă zic. O fată prostuță, mai preocupată de cum arată decât de propria siguranță.

Libby a deschis ochii și gura ca să protesteze, dar și-a pierdut imediat curajul.

— Ce știm despre Pasager? a întrebat reprezentanta religiilor.

— Bărbat, 37 de ani, lucrează în districtul financiar din Londra, nu are istoric de infracțiuni sau condamnări, a

explicat Jack. Are doi copii mai mici de 5 ani și este sursă de venit a familiei. Evident, este foarte afectat de accident și a rămas falit în urma reparațiilor pe care a trebuit să le facă vehiculului.

— Iar victima?

Jack i-a aruncat o privire de avertisment.

— Știi foarte bine că nu ne referim *niciodată* la decedați cu termenul de „victime", a spus el. Nu există victime până când nu judecăm dacă au murit în condiții suspecte.

Reprezentanta cultelor a plecat privirea ca un câine ocărât, în timp ce Jack a continuat:

— Motociclista avea 19 ani, un cazier la fel de curat și era studentă la Teatru în anul I, la Universitate. Nu avea pe nimeni în grijă.

Libby s-a gândit la perioada când era și ea abia ieșită din adolescență, în special la felul în care i s-a schimbat atitudinea față de viață în ziua în care fratele ei s-a sinucis. Nimic n-avea să mai fie la fel după ce a descoperit trupul lui Nicky atârnând de lustra din dormitorul lui. În familie au apărut instant fisuri care s-au lungit și s-au lățit tot mai mult, pe măsură ce au trecut anii. Ea era de vină pentru moartea lui și n-avea să-și ierte niciodată că lăsase să se întâmple așa ceva. Faptul că nu vorbise ca să-și exprime îngrijorările avea să rămână cel mai mare regret al ei. N-avea să mai permită să se repete acest lucru.

Dintr-odată, nevoia de a o apăra pe motociclistă a pus stăpânire pe ea. Viața acelei fete merita mai mult decât un număr pe un caz de anchetat.

— Cum o chema? a întrebat Libby cu blândețe.

— Contează? i-a replicat femeia îmbrăcată în carouri, înclinându-și capul în față, așa încât ochelarii i-au alunecat din nou pe nas.

— Da, pentru că aş vrea să ştiu.

Femeia şi-a dat ochii peste cap şi s-a uitat spre unul dintre asistenţii aflaţi în colţul sălii. Acesta a glisat ecranul şi pe tableta femeii în carouri a apărut ceva. Era gata să-i răspundă, când a întrerupt-o Jack.

— Informaţia e secretă, a spus el.

— Cum se descurca la facultate?

— Din nou, informaţie secretizată, domnişoară Dixon.

Libby n-avea chef să renunţe.

— Aţi spus că n-avea pe nimeni în grijă. Mai exact, ce rude avea?

— Secretizat.

De data asta, bărbatul a ridicat din umeri, ca şi cum ar fi vrut să se scuze. Dar nimeni din sală nu-l prea credea.

— Dar numele şoferului al cărui vehicul a ucis-o?

Jack a scuturat din cap.

— Apreciez firea dumneavoastră curioasă, cumva în genul unui căţeluş incitat; totuşi, mă tem că nimic din toate astea n-ar putea avea vreo consecinţă asupra rezultatului deciziei noastre.

Apoi şi-a îndreptat privirea spre femeia în carouri:

— S-a înregistrat vreo defecţiune a vehiculului?

— Asupra cutiei negre au fost efectuate o examinare standard şi o diagnosticare completă, în urma cărora nu au fost raportate erori, a răspuns ea. Din perspectivă legală, n-am nicio îndoială că a fost vorba despre o eroare umană din partea motociclistei.

— De ce maşina n-a încercat s-o evite? a continuat Libby. Tot ce face este să pună frână.

Jack s-a uitat la ceilalţi şi a dat ochii peste cap, oferindu-i din nou un zâmbet fals.

— Nu cunoşti modul în care vehiculele autonome iau decizii într-un scenariu de viaţă şi de moarte, domnişoară Dixon?

— Ba da, desigur, dar...

Cu toate astea, pe Jack nu-l interesa ce avea Libby de gând să răspundă, aşa că a vorbit peste ea.

— Atunci ştii şi că, dacă un vehicul exact ca acesta pe care tocmai l-am văzut frânează fără să vireze, înseamnă că a calculat riscurile şi a făcut această alegere având un motiv foarte, foarte bun.

— Uitaţi-vă în partea dreaptă şi în partea stângă a hologramei, a adăugat bărbatul brunet.

Era mai puţin arogant decât Jack, dar tot n-o privea în ochi.

— Pe o parte sunt maşini parcate, pe alta un flux de vehicule în mişcare. Să iei virajul în mijlocul traficului în mişcare ar fi putut provoca mai multe pierderi de vieţi. Lângă vehiculele parcate este trotuarul — din acest unghi puteţi vedea cel puţin doisprezece pietoni. Ciocnirea cu oricare dintre aceste maşini le-ar fi putut împinge peste ei.

— *Le-ar fi putut*, a repetat Libby. Asta nu-i în niciun caz o variantă certă, nu-i aşa?

În sală s-a lăsat tăcerea, iar Libby şi-a dat seama că până şi asistenţii lui Jack s-au uitat unul la altul, neliniştiţi. Dar ea n-avea de gând să dea înapoi tocmai acum.

— Aveţi o proiecţie cu ce maşină ar fi putut fi lovită, mai exact, cu materialele din care sunt fabricate şi forţa necesară pentru a le împinge pe trotuar? a întrebat ea.

— Nu... nu... nu cred că avem... a spus femeia îmbrăcată în carouri.

— N-ar trebui să avem acest tip de informații înainte de a lua o decizie?

— Domnișoară Dixon... a început Jack îndreptându-se spre ea și oprindu-i-se chiar în față.

Statura lui impozantă a făcut-o să se simtă mică și neimportantă.

— Ai fi preferat cumva ca vehiculul să fi calculat un curs al acțiunii care să sacrifice viața șoferului și a pietonilor, ca să salveze o singură fată iresponsabilă? Ar fi trebuit să fie puși să plătească mai mulți oameni, cu propriile vieți, din cauza idioțeniei ei?

Libby și-a mușcat pe interior buza de jos, ca s-o oprească din tremurat.

— Credeam că despre asta sunt aceste anchete, să discutăm ce s-a întâmplat și să luăm decizia împreună, nu? a spus ea. Astăzi se dovedește a fi exact ca ieri — ați decis deja asupra verdictului și nu e niciodată de vină mașina.

Jack a făcut un pas înapoi și s-a prins cu degetele de șaua nasului.

— Asta e a câta zi a dumitale aici, a doua? Nu mă aștept ca cineva ca dumneata să înțeleagă dedesubturile dezvoltării de software. Totuși, mă aștept cu certitudine să ai încredere în ce ți-a spus guvernul. Software-ul folosit în IA are implementate principiile umane pentru a îndruma vehiculul în procesul de luare a deciziilor.

Cu cât Jack devenea mai arogant și superior, cu atât era mai stimulată reacția sfidătoare a lui Libby.

— Încercați să mă faceți să cred că IA are aceleași abilități cognitive ca mine și ca dumneavoastră? O mașină nu poate simți simpatie sau empatie și nu poate opera cu un cod moral, așa cum facem noi.

— Avem mult de lucru, așa că poate ar fi mai bine să mergem mai departe, a spus Jack. Dacă nu mai are nimeni de adăugat ceva relevant pentru acest caz, ar trebui să votăm, de acord?

Cu excepția lui Libby, toți ceilalți și-au exprimat acordul.

— Vreți, vă rog, să bifați una dintre cele două căsuțe din colțul ecranului...

A fost întrerupt de soneria unui telefon țârâind dintr-un colț al sălii. Unul dintre asistenți a răspuns și Libby a observat cum acestuia i-a fugit într-o clipită culoarea din obraji.

— Domnule, i s-a adresat el lui Jack, va trebui să suspendăm procedurile deocamdată.

Holograma a dispărut și, la un piuit, toate capetele s-au întors către ușile duble, uriașe, care s-au deblocat și s-au deschis larg. Cei doi agenți masivi care o controlaseră pe Libby la sosire au năvălit înăuntru, urmați de colegii lor.

— Îmi explică cineva, vă rog, ce se întâmplă? a întrebat Jack.

— Îmi pare rău că vă întrerup, a început cu asprime cel mai scund dintre cei doi, dar s-a ivit o situație care necesită atenția dumneavoastră imediată.

De pe propria tabletă, a glisat ecranul până când a găsit transmisia unei televiziuni de știri. A proiectat imaginile pe unul dintre ecranele televizoarelor aflate pe perete, unde a apărut fluxul de știri și ceea ce părea a fi o femeie înfricoșată aflată într-o mașină în mișcare, mutându-se de la o fereastră la alta și bătând cu pumnii în geam. Libby a observat imediat că femeia era însărcinată.

— Cine e? a întrebat reprezentanta cultelor.

În jurul imaginii cu străina speriată au prins viață încă patru ecrane mici. În fiecare dintre ele se afla un alt Pasager, dintr-o altă mașină, cu toții evident înspăimântați și confuzi.

— Jack? i s-a adresat femeia în carouri, privindu-l întrebător.

Libby a presupus, după chipul său lipsit de expresie, că nu știa nici el mai multe.

— Dă volumul mai tare, a cerut el când a auzit-o vorbind pe crainica de la știri.

— *Pentru telespectatorii care ni s-au alăturat abia acum: încercăm încă să verificăm veridicitatea acestei transmisiuni în direct. Dar, dacă ceea ce ni s-a spus este corect, atunci se pare că patru mașini autonome nu se mai află în controlul Pasagerilor lor. Așteptăm încă o declarație oficială, dar există speculații potrivit cărora vehiculele pe care le vedeți au fost deturnate.*

— Asta-i ridicol, a spus Jack disprețuitor. Nu este posibil așa ceva.

— Nu fac decât să stârnească panica, a replicat femeia în carouri. Cum pot difuza așa ceva? E lipsit de responsabilitate.

Jack s-a întors spre agentul mai scund.

— Dă-mi Westminsterul pe o linie securizată, acum.

Libby își muta privirea de la Pasager la Pasager; fiecare reacționa în felul său la ce li se întâmpla. Brusc, când a apărut și un al cincilea ecran, i-a căzut fața și s-a străduit să-și vină în fire.

Capitolul 12

GB GLOBAL HEADLINES

Ediția din Marea Britanie Londra, 6 aprilie

FUNCȚIONARE DEFICITARĂ A SOFTWARE-ULUI ÎN MAȘINI AUTONOME DE NIVELUL 5

Au fost semnalate situații în care pasagerii din unele mașini fără șofer de producție britanică au întâmpinat probleme în încercarea de a părăsi vehiculul.

Filmări cu șoferi speriați aflați în diferite locuri au fost difuzate live pe rețelele sociale de către o sursă necunoscută. Secretarul guvernamental pentru Transporturi, Harry Dowling, a transmis pe Twitter Pasagerilor din mașinile de Nivelul 5 asigurări că „nu au de ce să fie alarmați" și că sunt investigații în curs.

Claire Arden

Vocile celorlalți Pasageri captivi i-au dat lui Claire o frântură minusculă de confort că nu era singura rămasă captivă în mașină. Dar când sonorul din difuzoare a dispărut la fel de rapid cum apăruse, sentimentul de

singurătate a pus din nou stăpânire pe ea. Frica avea gustul acidului care urcă din stomac, așa că înghițea greu, ca să-l țină înăuntru și să nu-i permită s-o afecteze.

Ben va ști ce să facă, s-a gândit ea, *Ben știe mereu ce să facă.* Apoi a pus frână gândurilor — pe moment, uitase că nu putea să-l sune.

Claire și-a inventariat opțiunile. Nu putea contacta poliția sau pe prietenele ei ca să ceară ajutor — asta ar fi însemnat prea multe explicații. Îi rămânea o singură persoană. *Andy. El e singurul.*

Nu-și mai văzuse de trei Crăciunuri fratele înstrăinat, dar țineau legătura prin mesaje vocale sporadice, vagi. Totuși, nu știa sigur unde stă, de când comisia de eliberare condiționată îi dăduse drumul mai devreme. Putea doar să spere că nu locuia prea departe. Dacă îi răspundea la telefon, iar ea îi spunea adevărul adevărat despre ce se întâmplase în dimineața aceea devreme, era sigură că el n-ar judeca-o. Dar cunoscându-l bine, așa cum numai cineva din familie te poate cunoaște, n-avea nicio îndoială că se va aștepta să fie recompensat financiar pentru ajutorul și tăcerea lui.

— Roxanne, a rostit ea cu voce tare numele pe care Ben i-l dăduse sistemului de operare al mașinii.

Îl numise după o fostă iubită pe care Claire o întâlnise o dată și o antipatizase instant. Lui Ben i se păruse amuzant.

— Vreau să-i telefonezi lui Andy..., dar n-a mai avut ocazia să mai spună ceva.

— Sistemul de comunicare este offline, a răspuns Roxanne.

Claire a mai încercat de câteva ori să repete comanda, însă fără succes.

Realitatea a lovit-o în plin: nu era chip să iasă din mașina aceea. Era complet singură. Ca și când ar fi vrut

să-i amintească de prezența lui, a simțit copilul lovind iar în pântece. Claire s-a corectat: nu era singură, era cu fiul ei. Și de dragul lui trebuia să supraviețuiască acestui calvar. Trebuia să-l apere așa cum nu apărase pe nimeni niciodată, nici măcar pe Ben. Nu putea să renunțe la el.

Când copilul s-a încolăcit și a lovit apoi din nou, Claire a sperat ca stresul întâmplărilor din dimineața aceea să nu-l afecteze. Tot ce putea face era să pună în practică tehnicile de respirație pe care le învățase la orele de Lamaze. Și-a amintit cum ea și Ben se hliziseră tot drumul spre curs și cum pălise el după aceea, când fusese obligat să vadă un film cu o naștere. De data asta a început cu o respirație adâncă, lentă, de liniștire, apoi a continuat cu altele mai blânde, mai ușoare. După câteva momente, procedeul a părut că funcționează și copilul s-a liniștit din nou.

— O să fim bine, i-a șoptit ea, masându-se blând pe burta cât o minge de fotbal. Tu doar stai liniștit și vom găsi noi o cale să ieșim din asta. Am ajuns până aici, n-o să renunțăm tocmai acum.

Claire a aruncat o privire furișă spre partea din spate a mașinii și puful fin de pe ceafă i s-a zbârlit.

— Mami o să facă orice va fi nevoie, indiferent ce se va întâmpla.

Capitolul 13

— Nu se poate! a șoptit Libby, holbându-se la imaginea de pe ecran și abia venindu-i să-și creadă ochilor.

A înclinat capul și l-a privit țintă, încercând să-și recapete controlul respirației. A ignorat ceilalți Pasageri și confuzia din sala de anchetă, pentru a se concentra asupra unui singur chip.

Persoana pe care ai petrecut șase luni căutând-o este captivă într-o mașină fără șofer.

Partea rațională a creierului lui Libby a preluat controlul și a făcut-o să se întrebe dacă acela era, într-adevăr, bărbatul întâlnit în bar cu șase luni în urmă. Oare mintea îi juca feste? Sau era cineva care îi semăna foarte bine? Nu-și dădea seama.

Încetul cu încetul, s-a obișnuit cu înfățișarea lui. Asemănarea era neobișnuită. Era mai slab decât și-l amintea. Pomeții erau mai pronunțați și ochii secătuiți de sclipirea pe care și-o amintea cu atâta limpezime. Dar era sigură că, dacă s-ar fi aflat în locul lui, și ei i-ar fi fugit strălucirea din ochi.

Singurul mod în care putea fi sigură că se uită la bărbatul potrivit era să-l audă vorbind. I se mișcau buzele,

însă din sistemul de sonorizare al sălii nu ieşea niciun sunet. Libby s-a gândit să împărtăşească noutăţile şi cu ceilalţi juraţi, chiar dacă încrederea pe care o avusese mai devreme să-l înfrunte pe Jack se evaporase la fel de repede precum venise şi îi luase şi glasul cu ea. Deocamdată avea să-şi ţină gura.

Libby şi-a mutat privirea de la ecran, distrasă pe moment de agentul responsabil cu proiectarea imaginilor video pe cel mai mare perete. Acesta glisa cu disperare ecranul tabletei în toate direcţiile, pentru ca mai apoi să se întindă spre dispozitivul stenografului şi să repete mişcarea.

— Nu se întâmplă nimic, a spus el. Nu înţeleg; nu mai pot controla ce se proiectează pe ecran.

— Atunci cine poate? a întrebat colegul lui.

Agentul a ridicat din umeri.

Între timp, unul dintre bărbaţii de la pază i-a întins lui Jack un telefon. Acesta s-a îndreptat cu paşi mari spre uşă şi a rămas sub o arhitravă, departe de celelalte urechi, cu toţi ochii aţintiţi asupra lui, aşteptând o explicaţie logică pentru ce fusese difuzat la televizor. Faţa lui tot mai roşie şi venele umflate de pe lateralele gâtului trădau faptul că îşi pierdea răbdarea.

— Păi atunci, găseşte pe cineva care *poate* să-mi spună! s-a răstit el şi a închis.

— Jack? l-a strigat celălalt jurat bărbat. Ce se întâmplă?

Jack a stat o clipă să-şi adune gândurile.

— E nevoie de o confirmare, dar se pare că există posibilitatea ca vreo câteva vehicule să fi fost... *temporar* compromise.

— Ce vrei să spui prin „compromise"? a întrebat reprezentanta cultelor.

— Vrei să zici că au fost piratate? a punctat scurt colegul bărbat.

Jack nu a răspuns, iar Libby a simțit cum stomacul i se face ghem.

— Nu spun că *asta* e ceea ce s-a întâmplat; spun că există *o posibilitate* să se fi întâmplat ceva în sensul ăsta. Aștept mai multe informații de la colegii mei de la Ministerul de Interne și de la Ministerul Transporturilor.

— Piratate? a repetat femeia în carouri. Dar n-are niciun sens. Aceste vehicule sunt *imposibil de piratat*. Asta ni s-a spus chiar de la începutul începutului, nu-i așa?

— Așa ai convins oamenii să aibă încredere deplină în mașinile fără șofer, a adăugat bărbatul brunet. S-au dat garanții-beton că aceste vehicule vor comunica cu lumea de afară doar când va fi nevoie, că nu există o linie continuă de comunicații sau vreun cloud care să poată fi piratat. Acum ne zici că, de fapt, pot fi compromise?

— Sunt sigur că nu-i vorba de nimic altceva decât de speculații și zvonuri, a replicat Jack, însă zâmbetul lui subțire a dispărut rapid și se străduia să-și mascheze îngrijorarea.

Brusc, un alt ecran dintre cele douăsprezece a afișat o imagine: de data asta, a unui bărbat în vârstă, cu niște medalii prinse la piept, pe partea stângă a jachetei. Limbajului trupului său contrasta cu al celorlalți — bătrânul părea relaxat și se uita pe fereastra mașinii sale aflate în mers.

— Cu el am ajuns la șase persoane, a comentat celălalt jurat bărbat chiar în momentul în care a revenit și sunetul televiziunii de știri.

— Și tocmai am primit confirmarea de la guvern că un terț a preluat controlul asupra mașinilor celor pe care-i

vedeți, dar de către cine anume și în ce scop încă nu știm. Tot ce vă putem spune este că toți acești oameni par să vină din diferite părți ale țării și se îndreaptă spre aceeași destinație. De asemenea, poliția a recunoscut că fiecare Pasager a fost avertizat că s-ar putea să moară până la prânz.

— Să moară? a icnit reprezentanta cultelor, întorcându-se spre Jack. Acum un minut tocmai ne-ai zis că era doar o posibilitate ca mașinile astea să fie piratate! Iar oamenii ăștia ce sunt acum? *Ostatici*? Ai măcar habar de ce se petrece acolo?

Jack nu și-a mai putut reține frustrarea.

— De ce aflu asta de la un canal de știri și nu de la oricare dintre voi? a urlat el către cel mai apropiat membru al echipei sale. Dacă mașinile de pe drumurile mele sunt piratate, atunci eu de ce sunt ultimul care află despre asta?

— Încercăm să identificăm cine se află în fiecare mașină și mărcile și modelele pe care le conduc, în speranța că producătorii vor găsi o cale de a le opri de la distanță.

— *În speranța?* a spus Jack. Nu-mi da mie „speranță", dă-mi rezultate. Și de ce nu m-a sunat înapoi nimeni de la cabinetul meu? Fă-mi acum legătura cu Sediul General al Comunicațiilor Guvernamentale.

Jack și-a apăsat ochii și a scuturat din cap, în timp ce asistentul lui și-a luat tălpășița.

— Uite și numărul șapte, a observat bărbatul brunet, văzând cum pe ecran apare un alt chip împietrit, de data asta o femeie cu trăsături asiatice.

— Când o să înceteze toate astea? a intervenit reprezentanta cultelor. Cine sunt acești oameni? Cum au fost aleși? De ce sunt vizați?

— N-ar trebui să te rogi pentru ei în loc să pui atâtea blestemate de întrebări? a repezit-o Jack, holbându-se la telefonul pe care-l ținea în mână.

— Numărul opt, a continuat brunetul. Pe un alt ecran a apărut o femeie cu hijab. Câți o să mai fie?

Libby a zărit palmele lui Jack strângându-se în pumni și ochii arzându-i de furie.

— Pentru Dumnezeu, văd și eu ce se întâmplă. N-am nevoie să-mi comentați întruna, la dracu'! Tăceți din gură toți, ca să pot gândi.

— Asta nu-i Sofia Bradbury, actrița? a întrebat femeia în carouri.

— Nu, nu se poate, i-a răspuns reprezentanta cultelor.

S-a tras pe marginea scaunului, ca să se uite mai de aproape. Între timp, canalul de știri a făcut stop-cadru pe Sofia, comparând imaginea cu fotografiile de arhivă dintr-un film cu ea.

— Ai dreptate. Ei bine, o să fiu...

A fost întreruptă de crainica de la știri.

— *Imaginile pe care urmează să le difuzăm au fost luate din surse de pe rețelele sociale. Conțin momentul în care fiecare dintre acești oameni, pe care preferăm să-i numim acum Pasageri, a fost informat despre ce i se întâmplă.*

Toate perechile de ochi din încăpere erau îndreptați spre cel mai mare ecran, unde Claire Arden se urca în mașina ei și apoi o lua din loc. Curând după aceea, o voce a informat-o despre deturnare. Au urmat și poveștile altor Pasageri, cu toții informați în același mod că se confruntă cu o sentință de condamnare la moarte. Reacția lor a fost o combinație de neîncredere, frică și confuzie. Lui Libby i-a părut rău pentru toți, dar pentru unul mai mult decât pentru ceilalți. *Pentru el.* Și-a răsucit absentă pe deget un

inel de argint, iar şi iar, până când a început şi filmarea cu el. Hackerul i s-a adresat cu Jude, iar când acesta a răspuns, i-a ascultat vocea cu atenţie.

— Cine eşti şi de unde îmi ştii numărul? a întrebat el. Era confirmarea de care avea nevoie şi se temea, în egală măsură.

Tu eşti, şi-a spus ea în gând.

Capitolul 14

Libby nu știa cum să reacționeze. Îi venea să rânjească, să plângă, să urle și să izbească în masă cu pumnii, țipându-și nedreptatea. Dar știa că trebuie să-și stăpânească cu hotărâre emoțiile. Trebuia să proceseze ce aflase despre Jude înainte de a dezvălui adevărul către un grup de străini de care nu-i prea păsa.

Jude, a repetat în sinea ei — acum, el avea un nume. Era ca în piesa Beatles pe care fratele ei Nicky o asculta adeseori. Nu s-a putut abține să nu se întrebe: dacă i-ar fi auzit numele în seara când s-au cunoscut, poate că l-ar fi găsit mai repede? Și atunci poate că el n-ar mai fi fost pe un ecran în fața ei, blocat într-o mașină, amenințat cu moartea. Acum, numele fiecărui Pasager apărea pe ecran și, dintr-odată, aceștia au devenit oameni, nu chipuri anonime.

— Noutăți, acum!

Libby a tresărit când l-a auzit pe Jack urlând cât îl țineau puterile.

— Centrul Național de Securitate Cibernetică încearcă să localizeze serverele de unde vine transmisia live, a spus cineva din echipa lui. Dar pot fi localizate

oriunde, redirecționate prin multe țări. Și chiar dacă ar reuși să-i găsească, e puțin probabil să fie într-o jurisdicție executabilă.

— Ei, atunci ordonă canalelor de știri să renunțe la subiect. Publicul nu mai are nevoie să știe ce se întâmplă dacă s-a relatat deja. Nu fac decât să înrăutățească lucrurile.

— N-avem nicio putere asupra lor.

— Ba avem, când e vorba de un act terorist. Cu cine trebuie să vorbesc ca să-i reducem la tăcere pe ăștia de la știri?

— Dar nu este doar canalul ăsta, domnule Larsson; e vorba de toate posturile importante de știri, prin antenă, cablu sau satelit. Chiar dacă ar fi întrerupte toate, oamenii tot ar putea să se uite online, fiindcă totul este difuzat acolo, așa cum se întâmplă pe rețelele sociale. Facebook Live, propriul său canal tv, Twitter, Snapchat, YouTube Live, Instagram Stories, Instagram TV și Vevo... iar astea sunt numai cele mari. Există și nenumărate altele aflate abia la început...

A fost întrerupt de soneria telefonului lui Jack. Câteva clipe mai târziu, conversația cu angajatul său s-a terminat brusc, iar Jack a expirat lung.

— Am fost informat că acest incident este tratat acum drept atac critic asupra țării noastre, a spus el.

— Atacați de cine? a întrebat brunetul.

— Deocamdată n-a fost revendicat de nicio facțiune sau grupare politică. Am fost informat că toți cei disponibili la SGCG lucrează pentru această situație, considerată prioritară. Primesc asistență din Statele Unite și din Rusia.

— Trebuie să fie o procedură existentă în situația în care se întâmplă așa ceva, nu? a întrebat Libby.

Jack a mijit ochii, dar asta n-a oprit-o să pună întrebări.

— În mod sigur există un Plan B pentru orice, nu-i așa?

— Acum pare că ar exista o nenorocită de procedură? a replicat Jack. Nu crezi că, dacă am fi avut-o, am fi pus-o chiar acum în practică?

— Eu nu știu nimic despre programare, dar știu că, atunci când e implicat un computer, nimic nu este complet sigur. Orice poate fi exploatat dacă ai cunoștințele și motivația necesare.

Jack i-a aruncat lui Libby o privire atât de agresivă, încât a făcut-o să-și dorească să intre în pământ.

— De ce ești încă aici, domnișoară Dixon? a întrebat-o el, schimbând subiectul, fapt care a debusolat-o complet.

— Pentru că... eu...

— Nimic din ce se petrece aici nu te privește pe dumneata, nu-i așa? În cazul în care nu ți-e clar, acesta este un incident de securitate națională, de aceea serviciile dumitale nu mai sunt necesare în juriul meu. Acum ieși de-aici.

Libby a aruncat o privire prin sală. Întrucât nimeni nu i-a luat apărarea ca să rămână acolo, s-a ridicat în picioare. Însă, pe când întindea mâna după geantă, a fost copleșită de îngrijorare pentru ce i s-ar putea întâmpla lui Jude dacă ea nu s-ar afla în încăperea aceea. Nu putea face nimic ca să-l ajute, dar împrejurările și coincidența făcuseră ca drumurile lor să se intersecteze pentru a doua oară și se simțea datoare să rămână acolo până dispărea amenințarea. A nu fi prezentă o speria mai mult decât ar fi putut vreodată s-o sperie Jack.

— Nu, a spus ea și și-a aruncat geanta pe masă. N-am cerut eu să fiu în juriul ăsta; de fapt, m-am luptat să nu fac

parte din el. Dar legile pe care voi le-ați creat m-au forțat să vin aici în ciuda voinței mele, așa că aici rămân. Dacă nu există niciun precedent pentru ce se întâmplă acum, atunci nu există niciun motiv pentru care să mă dai afară.

Libby și-a pus mâinile în șolduri, mai hotărâtă decât își amintea să fi fost vreodată. Nimeni n-a observat că, sub birou, picioarele îi tremurau ca o frunză-n vânt.

— Domnișoară Dixon! a urlat Jack. Te rog frumos să ieși dracului din sala mea de anchetă, înainte să te-arunc personal pe scări afară.

S-a îndreptat spre ea, dar bărbatul brunet s-a ridicat din scaunul lui și s-a așezat între ei.

— Oprește-te, Jack. Nu domnișoara Dixon este problema acum.

A privit-o pe Libby pentru prima dată — aproape în ochi — în semn de scuză pentru comportamentul colegului său.

— Dacă vrea să rămână, las-o în pace. Avem lucruri mai importante pentru care să ne facem griji.

Când s-a auzit în sistemul de sonorizare, vocea a răspândit în aer un fior de gheață. Au recunoscut-o din filmările în care îi avertiza pe Pasageri asupra sorții care-i așteaptă. Era adâncă și mieroasă, mustind de un calm care să bagatelizeze gravitatea vorbelor sale.

— Ar trebui să le dai ascultare, Jack, a început Hackerul. Ai de rezolvat chestiuni mult mai importante decât să încerci s-o scoți pe domnișoara Dixon din proces.

Jack a întors brusc capul, uitându-se spre echipa lui, în căutarea unei explicații.

— Cine i-a făcut legătura aici?

— Mi-am făcut-o singur, a replicat Hackerul. Dacă pot să piratez opt mașini alese la întâmplare și să difuzez

live imagini din interiorul lor, ca să le vadă toată lumea, atunci e clar că-mi pot croi drum şi spre cuibul de vipere, nu-i aşa?

— Cine mama dracului e ăsta şi de unde ştie că sunt aici? a continuat Jack.

Îşi încreţise buza de sus, ca un câine care mârâie, înghesuit într-un colţ. S-a întors spre Libby şi a arătat cu degetul spre ea.

— Asta-i opera ta? În ceilalţi am încredere, dar tu eşti puiul de cuc din cuibul meu.

— Bineînţeles că nu-i opera mea!

— Sunt bine informat în legătură cu voi toţi, a continuat Hackerul. Uite-o pe Fiona Prentice, născută în Scoţia, avocat pledant la biroul de avocatură Rogers şi Freemouth, mama Tabithei, căsătorită de 25 de ani cu George, soţul ei. Şi uite-o şi pe Muriel Davidson, de la Pluraliştii Religioşi, căsătorită de şase ani cu Laura, aşteptând primul lor copil, care urmează să se nască în iulie. La dreapta ta este doctorul Matthew Nelson, patolog şi recent divorţat, fără copii, şi, în final, membru al Parlamentului şi ministru al Transporturilor, Jack Larsson, căsătorit de două ori şi divorţat de două ori, fără copii.

Juraţii s-au întors unul spre celălalt şi apoi spre Jack, de parcă el ar fi putut să le dea asigurări că identităţile lor nu contează. Dar Jack nu le-a dat nimic. În schimb a ridicat capul spre cer, cu ochii înfipţi în tavan, ca şi cum ar fi vorbit cu Dumnezeu.

— Ceea ce faci acum este un act terorist, a spus el. Ne ataci ţara şi ne ameninţi cetăţenii cu moartea.

— M-ai înţeles greşit. Nu *ameninţ* că vă omor cetăţenii. Îţi dau cuvântul meu că *o să-i ucid* până la finalul acestei dimineţi. Şi nu poţi face nimic ca să mă opreşti. Aşa că,

te rog, ia loc, ca să putem discuta despre ce urmează să se întâmple mai departe. Domnişoară Dixon, trage-ţi un scaun şi simte-te ca acasă.

Jack a încercat să rămână sfidător, stând în picioare acolo unde se afla, cu pieptul scos în faţă, respirând profund pe nas aşa încât să se audă în toată încăperea. În cele din urmă, fără să-i privească pe ceilalţi, a bătut în retragere şi s-a întors pe scaunul lui.

Capitolul 15

Global News Online

Global News Online
PIRATAREA MAȘINILOR: 14 ȚĂRI SE TEM CĂ POT FI URMĂTOARELE ȚINTE

Spania, Japonia și Franța, alături de alte unsprezece state — care au cumpărat modelele de mașini autonome și software-ul aferent, produse în Marea Britanie — se tem că ar putea fi următoarele ținte ale teroriștilor. Erau programate ca anul viitor să iasă pe piață cu vehiculele autonome de Nivel 5.

•

Liniştea din sala de anchetă aşternută între juraţi, agenţii de securitate şi personalul de suport era aproape palpabilă, iar fiecare dintre cei prezenţi încerca să digere enormitatea ameninţărilor proferate de Hacker.

— Ce vrei de la noi? l-a întrebat Jack, ţinând palmele lipite ca într-o rugăciune.

— Hai, hai, Jack, toate la timpul lor. De ce să grăbim lucrurile? Asta-i problema cu bărbaţii ca tine, nu-i aşa? Mereu grăbiţi să ajungă undeva mai repede, mereu

refractari să se retragă un pic și să aprecieze clipa. Lucrul la care asistați acum este crearea istoriei, omenirea n-a mai văzut niciodată așa ceva. Astăzi va fi un moment pe care oamenii și-l vor aminti decenii de acum înainte. Iar tu și echipa ta sunteți în miezul evenimentelor. Îți poți îndrepta din nou atenția spre ecrane, te rog?

Jack a ezitat, însă apoi a urmat fără tragere de inimă privirile celorlalți. S-au auzit câteva icnete nedumerite când și-au văzut propriile chipuri reflectate pe ecran. De undeva, din această încăpere secretizată, o cameră era îndreptată spre ei și în special spre Jack.

— Sunteți un mic grup misterios, nu? a continuat Hackerul. Vă mutați din loc în loc, în săptămâna când vă țineți ședințele; publicul nu știe cine sunteți; legal, nu sunteți datori să oferiți vreo explicație pentru deciziile pe care le luați; îi amenințați cu judecata pe membrii chemați din public, în cazul în care nu vor să participe, și când participă, îi umiliți așa de tare, că le e frică să pună vreo întrebare sau să-și exprime opinia. Ce autocrație micuță aveți aici. Ei, astea toate sunt deja trecut, Jack. Se sfârșesc azi. Sunteți difuzați în toată lumea. Nu există colț de pe planeta asta unde să nu vi se fi văzut fețele.

Jurații s-au uitat cum echipa lui Jack prinde brusc viață, zburătăcindu-se prin încăpere cu aparate de localizare a imaginilor foto, pentru a depista poziția camerei video.

— Aici! a strigat unul dintre ei, când i-a piuit aparatul. Este deasupra ușii.

Jack a sărit de pe locul lui și când a ajuns lângă ușă a apucat un scaun și s-a urcat pe el. Găsindu-și un oarecare echilibru, a pipăit cu vârfurile degetelor suprafețele denivelate ale pereților, până când a dat peste ceva ușor

ieșit în relief. Ecranul cel mare s-a întunecat brusc după ce Jack a scormonit cu degetele după o lentilă minusculă, de cel mult o jumătate de centimetru în diametru, pe care a desprins-o din tencuială. S-a încruntat la obiectul din palmă, apoi l-a aruncat pe podea și a coborât de pe scaun. A ridicat piciorul.

— Eu m-aș gândi de două ori înainte să fac asta, a spus Hackerul. N-ar fi cea mai înțeleaptă decizie a ta. Pentru fiecare acțiune făcută de tine azi va exista și o reacțiune.

— Jack, a șoptit Muriel temătoare, poate că ar trebui să-l asculți...

— Ei știu cum arătăm și cine suntem, a replicat Jack încăpățânat. Trebuie să tăiem răul de la rădăcină. Nu putem fi văzuți cum ne ploconim.

Jack a zâmbit în obiectivul de la picioarele lui, apoi l-a zdrobit sub talpă și a răsucit călcâiul în el, ca măsură suplimentară de precauție. Ecranul s-a înnegrit. Cu toate astea, imaginea a fost iute înlocuită de o altă vedere asupra sălii și oamenilor din interior, de data asta dintr-un unghi diferit. Lui Jack i-a fugit zâmbetul de pe chip.

— Credeai că am instalat o singură cameră? a întrebat Hackerul. Sunt un pic mâhnit la gândul că m-ai considerat leneș. De fapt, în sala aia a voastră sunt împrăștiate zeci de camere video; la unele s-ar putea să ajungi, la altele, nu. Dar camerele sunt ultima ta problemă acum. Pricepi?

Jack a încuviințat aproape imperceptibil.

— Deci, cum stă treaba pe ziua de azi. Am preluat controlul a opt dintre mașinile tale autonome — aceleași vehicule despre care guvernul tău a promis că nu pot fi accesate sau compromise — pe care le voi opera cum consider. Acești Pasageri sunt reprezentanți ai diferitelor

clase sociale din viața britanică modernă. Unii sunt părinți, alții n-au copii. Cea mai tânără are între 20 și 30 de ani, cei mai vârstă — în jur de 70 și ceva. Unii sunt angajați, alții, nu. Unii au fost născuți și crescuți aici, alții au fost atrași de această țară cândva mare, dar acum, vai mie, fărâmițată. Șase dintre ei au fost aleși intenționat și ceilalți doi s-au aflat, din păcate, în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, pentru că au avut nevoie de un taxi și îmi sunt la fel de străini cum îți sunt și ție. În orice caz, singurul lucru pe care-l au în comun toate aceste chipuri de pe perete este că am programat vehiculele să ajungă în același loc.

În aproximativ două ore și zece minute din momentul ăsta, se vor reuni cu toții și, mergând cu o viteză de aproximativ 110 km/h, aceste opt vehicule se vor ciocni frontal.

Capitolul 16

Sonorul din mașinile Pasagerilor a revenit imediat: un cor de strigăte șocate, înfricoșate și disperate, la auzul amenințării Hackerului.

Libby ar fi vrut să-și acopere urechile cu palmele în încercarea de a bloca vocile acelea care implorau să le fie cruțate viețile. Dar palmele i-au rămas împreunate în încleștare, pe masă. Chiar dacă viața ei nu era în pericol, se simțea parte din povestea asta, la fel de mult pe cât erau și ei. Și le era datoare să-i asculte și să le simtă panica, nu să fugă de ea.

Cel mai tare a înfiorat-o reacția femeii însărcinate. Claire, așa cum i se putea citi numele pe ecran, era de neconsolat.

— Dar copilul meu? plângea ea. Te rog, nu-mi ucide fiul.

Libby s-a uitat spre un alt ecran, unde o femeie cu pielea închisă de culoare, purtând un hijab multicolor, închisese ochii și fie fredona, fie se ruga într-o altă limbă. Apoi privirea lui Libby a revenit la Jude. Pieptul i se ridica și se lăsa lent, iar pe chip nu i se citea nimic. *Dintre cei șaptezeci de milioane de oameni ai acestei țări, de ce ai fost*

tocmai tu prins în treaba asta? s-a întrebat ea. *Dar, până la urmă, de ce nu el? De ce nu oricare dintre ei?*

Fără avertisment, una dintre vocile Pasagerilor a răsunat în încăpere:

— Libby, tu ești?

Toate capetele s-au întors spre ea, în timp ce Jude privea țintă în obiectivul camerei de la bordul mașinii lui. Libby s-a uitat la el cu inima bătând. Ar fi vrut să-i zâmbească, la fel de cald ca atunci când privirile li se întâlniseră în seara aceea, în bar. Dar a ales un zâmbet mai potrivit, mai empatic.

— Da, eu sunt, a spus ea.

A ridicat mâna ca să-i facă semn, apoi s-a răzgândit.

— Libby, oh, Dumnezeule! a replicat Jude de parcă și el ar fi fost la fel de recunoscător s-o vadă cum era și ea să-l vadă pe el. Ce faci acolo?

— Am fost aleasă pentru datoria de jurat.

— Cum... cum ești?

— Sunt bine... mă rog, eram bine până când ai apărut pe ecran.

— Vă cunoașteți? a întrebat Jack.

Surpriza lui s-a transformat rapid în acuză. V-am zis eu că are ceva de-a face cu toată treaba asta. Vreau să fii scoasă de-aici și reținută până când poliția...

— Hai, hai, Jack, l-a întrerupt Hackerul. Liniștește-te și lasă-i să continue.

— De ce n-ai zis că-l știi? a întrebat Muriel, la fel de bănuitoare la adresa lui Libby ca și Jack.

— N-am fost sigură până când nu i-am auzit vocea. Ne-am întâlnit o singură dată, acum câteva luni, într-un bar din Manchester.

— Ai idee cât de mult am încercat să dau de tine după seara aia? a întrebat-o Jude.

Lui Libby i-a tremurat inima.

— Și eu am încercat să te găsesc, i-a replicat ea. Muzica era prea tare și nu am auzit cum te cheamă, așa că încercarea de a te găsi a fost ca și când aș fi căutat acul în carul cu fân.

Jude părea gata să răspundă, dar a fost întrerupt de Hacker.

— O să mai aveți ocazia să vorbiți ceva mai încolo, porumbeilor. Dar timpul nu stă-n loc pentru nimeni, și cu atât mai puțin pentru tine, Jack.

Jack și-a mutat privirea spre difuzoare.

— Poți să-ți petreci restul dimineții jucându-te de-a spionul și căutând prin sală pe unde mi-am mai pus ochișorii de mărgele sau aș putea să-ți atrag atenția asupra mașinii numărul opt.

Cel mai mare dintre ecrane a comutat dinspre imaginea juraților către cel mai în vârstă dintre Pasageri. Acesta avea o claie de păr alb, des, ochi de un albastru-lăptos și o expresie relaxată. Medalii colorate erau prinse deasupra buzunarului de la sacou. Ornamentele din mașină erau din plastic și pe exteriorul ferestrelor fuseseră lipite autocolante cu reclame, ceea ce sugera că bătrânul se află într-un taxi. S-a zărit pe monitorul de la bord, așa că și-a dres glasul.

— Alo?

— Bună dimineața, domnule, a început Hackerul. Ne puteți spune cum vă numiți?

Bătrânul s-a îndreptat de spate, s-a aplecat în față și a privit direct în obiectiv.

— Numele meu este Victor Patterson, a spus el rar și mai tare decât era necesar. Adică P.A.T.T.E.R.S.O.N.

— Ne povestiți ceva despre dumneavoastră, domnule Patterson? l-a întrebat Hackerul.

— Am 75 de ani și sunt tipograf pensionar. Am trei copii și șapte nepoți. Tu cine ești? Fata mea a dat mașinii o adresă greșită?

— Văd, după medaliile dumneavoastră, că ați fost înrolat în armată?

— Oh, da, a răspuns Victor cu mândrie. Regimentul 29 de Comando din Artileria Regală, în Războiul din Falkland, apoi două stagii în Afghanistan, înainte să mă nimerească o mină antipersonal.

— Îmi pare rău. Puteți să-mi spuneți ce s-a întâmplat?

— Ce crezi că se întâmplă când te nimerește o mină, fiule? a chicotit el. Mi-a zburat dracului brațul și piciorul.

Și-a lovit ușor genunchiul drept cu mâna dreaptă și amândouă au sunat a gol.

— Dar n-are rost să ne plângem, nu? Pur și simplu îi dai înainte așa. Iar eu m-am bucurat de 20 de ani buni de condus autobuze înainte să scape de noi toți.

— Cine a scăpat de voi toți?

— Consiliul a scăpat, când a cumpărat autobuzele alea fără șofer. N-a mai fost nevoie de unii ca mine, nu-i așa?

— Și astăzi unde vă duceți, domnule Patterson?

— Păi, m-a luat taxiul ăsta și trebuia să mă ducă la o programare la spital. Apoi am început să aud toate vocile astea spunându-mi despre un accident de mașină care nu s-a petrecut încă. Așa că sunt un pic derutat.

— De ce vă duceați la spital, dacă nu vă supărați că vă întreb?

— Radioterapie, fiule. Am cancer de prostată. Medicii mi-au zis că tratamentul o să-mi mai dea încă opt până la zece ani. E destul.

Victor i-a amintit lui Libby de răposatul ei bunic, un om pe care rareori îl văzuse fără un zâmbet pe chip, până la moartea fratelui ei. Curând după aceea, murise și el. Și-l amintea încă, de parcă abia ieri plecase din viața ei. La fel se întâmpla cu toți cei pe care-i iubise și-i pierduse; ca și când și-i amintea pe morți mai bine decât pe cei lăsați de ei în urmă. A tras de inelul de pe deget, de data asta ca să vadă tatuajul de dedesubt. „Nicky", scris cu litere mici. Mai avea unul, mai mare, pe clavicula stângă, unde era scris cu litere ceva mai mari: „Nu duce lumea întreagă pe umerii tăi".

Brusc, imaginea s-a mutat de la camera fixată pe chipul lui Victor spre una din exteriorul taxiului, care părea să urmărească mașina pe o stradă aglomerată din centrul unui oraș.

— Jack, a spus calm Hackerul, îți amintești când ți-am zis, mai devreme, că pentru fiecare dintre acțiunile tale va exista o reacție din partea mea? Ei bine, când îți cer să nu faci un lucru, de exemplu să-mi atingi camerele, ar fi mai bine să asculți.

Fără niciun avertisment, mașina în care se afla Victor a explodat brusc, transformându-se într-o gigantică minge de foc din care țâșneau vălătuci uriași de fum negru și flăcări portocalii, strălucitoare, aruncate în înaltul cerului de dimineață.

Capitolul 17

FinancialHeadlines.com

Când vor deveni obligatorii, mașinile fără șofer vor avea un impact major asupra forței de muncă din Marea Britanie

Noi raportări arată că, în decurs de un deceniu, în domeniul vehiculelor autonome vor fi create 320 000 de locuri de muncă. Totuși, se așteaptă ca alte 270 000 de joburi să dispară, de exemplu camionagiii, instructorii școlilor de șoferi, mecanicii auto pentru reparații după accidente, valeții de parcare, paznicii din parcări și taximetriștii.

Sofia Bradbury

— Sunt chiar impresionată de efectele speciale, i-a șoptit Sofia câinelui său, Oscar. Pare că au investit ceva bani în show-ul ăsta.

S-a uitat interesată pe monitor cum a „explodat" mașina lui Victor. Era ușurată că unul dintre competitorii săi din programul tv la care presupunea că ia parte fusese eliminat atât de rapid. Și-a dat ochii peste cap, în timp

ce restul competitorilor au reacționat urlând sau strigând obscenități.

— Exagerează puțin, nu-i așa?

Câinele s-a rostogolit de pe o parte pe spate, lovind-o cu lăbuța peste braț, în timp ce Sofia îl freca pe burtă.

— Mă întreb dacă îți mai plătesc toată suma în cazul în care se votează să fii scos din joc după o jumătate de oră? Nu pare cinstit să nu-ți plătească.

Oscar a scăpat iar un miros puturos, făcând-o pe Sofia să întoarcă nasul.

— Câteodată ești o creatură dezgustătoare, a bombănit ea și s-a întins să apese pe butonul care ar fi trebuit să coboare geamul.

Nu s-a întâmplat nimic. Și-a dat din nou ochii peste cap, amintindu-și că producătorii din *Celebs Against The Odds* controlau acum totul.

— Cred că vor ca totul să pară cât se poate de real... dacă ne fac să ne simțim ca și cum am fi cu adevărat ostatici, cresc probabil tensiunea show-ului.

A scotocit prin geantă și a scos de acolo o sticluță aproape goală de Chanel N° 5, cu care a pulverizat prin mașină.

— Și acum, ce se așteaptă de la mine? Ar trebui să urlu și eu sau să stau aici și să rânjesc la cameră, ca o pisică de Cheshire, până când ajunge mașina la studioul de filmare? Lumina asta e un pic cam puternică, nu?

Într-o epocă în care programul televiziunilor era deja trecut, iar telespectatorii urmăreau ce voiau, când voiau și cum voiau, *Celebs Against The Odds* era de-a dreptul un fenomen. Ștersese pe jos cu concurența, punând celebritățile la încercare în activități foarte diverse, de la a

concura în curse de Formula 1 până la a asista un chirurg în timpul unei operații reale. Nimic nu era contrafăcut. Iar cei mai mulți dintre participanți o scoteau la capăt cu reputația neștirbită și cu popularitatea relansată. Sofia era absolut încântată să participe la show.

Cea mai mare schimbare pentru ea ar fi fost să se acomodeze cu prezența camerei timp de douăzeci și patru de ore pe zi, pentru toată săptămâna următoare. Abia intrată de câteva minute, începuse deja să piardă controlul, așa că și-a modificat expresia obișnuită de relaxare cu un zâmbet larg. Doar bănuia cum arată pe ecran, din moment ce nu se mai vedea în monitorul de la bord. Singurii care trăgeau foloase de pe urma televiziunii Ultra High Definition 8K erau telespectatorii și chirurgii esteticieni, categoric nu actorii de o anumită vârstă, ca ea.

Și-a concentrat din nou atenția pe competitori, alte celebrități din concurs. Oricât de tare se străduia, nu reușea să asocieze fețele cu niște nume. A presupus fie că jucau în telenovele la care nu se uita, fie că fuseseră create de alte reality-show-uri tv — un gen a cărui bulă pur și simplu nu exploda, oricât de ascuțit ar fi fost acul cu care o înțepai.

Sofia a ascultat cu atenție cum oamenii implorau să fie eliberați din mașinile lor și a scuturat din cap. Se îndoia că vreunul din ei își plătise datoriile cum și le plătise ea sau că făceau măcar diferența între Pinter[2] și Pirandello.

— Sunt groaznici, i-a șoptit ea lui Oscar. Nu știu unde și cum s-au școlit, dar ar trebui să ceară banii înapoi.

[2] Harold Pinter, celebru dramaturg și regizor britanic, a fost comparat adeseori cu Luigi Pirandello în ceea ce privește subiectele sau tehnicile folosite. (*N.t.*)

S-a uitat pe geam, în timp ce mașina își continua drumul pe autostradă, incapabilă să țină pasul cu un supertren de mare viteză care rula pe calea ferată paralelă cu șoseaua. S-a gândit la vremea când călătorise ea însăși cu trenul și a hotărât că se întâmplase în 1970. Împreună cu sora ei Peggy, mersese până la Newcastle, ca să-l vadă jucând pe Richard Burton. Sofia făcuse o adevărată pasiune pentru el încă din adolescență, iar actorul n-o dezamăgise când se întâlniseră în culise, după reprezentație. Nu mărturisise niciunei ființe de pe lume ce se întâmplase în cabina aceea, nici măcar lui Peggy. Chiar și acum, după atâția ani, amintirea i-a adus pe chip un zâmbet vinovat.

Nu avea ochelari, așa că s-a străduit să vadă care era destinația stabilită pe GPS, dar tot ce-a putut desluși era că mai avea de mers cam două ore. Se întreba unde se aflau studiourile și și-a amintit cât de simplu era totul pe când Londra se afla în centrul industriei britanice de televiziune. În numele diversității, studiourile erau acum răspândite prin țară, făcând unele zone mai greu accesibile. Spera doar că Oscar va rezista în această călătorie fără să aibă nevoie de o pauză pentru toaletă. Sau fără să aibă nevoie chiar ea, dacă mai avea vreo importanță.

Sofia a simțit cum expresia de relaxare și-a reluat locul pe chipul ei. A scos din geantă balsamul de buze, a mai aplicat un strat, s-a uitat încă o dată în cameră și i-a oferit un zâmbet de actriță. Cu degetul mic, și-a împins mai adânc în ureche aparatul auditiv, sperând că atunci când i se vor da instrucțiuni suplimentare va reuși să prindă mai mult din ce i se spune.

Mai spera și ca la sosirea în studio să afle că agentul ei Rupert îi obținuse o garderobă nouă. El știa ce designeri preferă, chiar dacă ei n-o mai preferau pe ea. Cândva, se

dădeau peste cap s-o îmbrace pentru evenimentele cu covor roșu. Dar, pe măsură ce dispăruse de pe paginile ziarelor în favoarea unor versiuni ale sale mai drăguțe, mai zvelte și mai tinere, designerii nu mai fuseseră atât de dornici să-i trimită din creațiile lor, din moment ce nu le putea asigura vizibilitate.

Sofia participase ultima dată la o premieră în februarie, alături de soțul ei, Patrick. Titlul filmului îi scăpa acum, dar chipul lui Patrick îi stăruia în minte. Presupunea că, până în acest moment, Rupert îl informase unde o duceau și că nu putea fi contactată. Sau poate că el fusese la curent de la început cu secretul ăsta. Sofia știa prea bine cât de antrenat era soțul ei în a păstra un secret și, ca urmare, așa era și ea. Timp de 40 de ani, o făcuse complicea lui.

Acum avea să câștige o bine-venită pauză în relația cu el, în timp ce filma pentru *Celebs Against The Odds*. Reversul era că și el va rămâne liber să facă ce vrea, fără ca Sofia să poată să-l supravegheze. S-a rugat doar să fie prudent. De-a lungul anilor, greșelile lui o costaseră o grămadă de bani.

Capitolul 18

Jude Harrison

— Iisuse Hristoase! a icnit Jude când moartea lui Victor Patterson i s-a derulat sub priviri.

Prin sistemul de sonorizare a năvălit spre el teroarea trăită și de ceilalți Pasageri, suprapusă peste rumoarea plină de revoltă din sala de anchetă. Mușchii stomacului i s-au strâns și un val de greață i-a străbătut corpul. Din cauză că nu mâncase aproape deloc în ultimele douăzeci și patru de ore, n-a prea avut ce să iasă din el.

Jude nu-și putea lua ochii de la ecran. Imaginile live au continuat, transmise dintr-un al doilea vehicul neidentificat, aflat în spatele taxiului în flăcări în care se afla Victor. Mașina a frânat și a încercat să evite mingea de foc din față. Însă, printre toate posibilele pericole pentru care fusese programată să reacționeze nu se afla și o mașină cu bombă la bord, pe care a izbit-o din spate, iar capota i s-a pliat ca o armonică. Jude a auzit și mai multe țipete, de data asta venite din interiorul celei de-a doua mașini, apoi ușile s-au deschis și Pasagerii ei s-au împrăștiat ca să se pună la adăpost. Câteva clipe mai

târziu, altă minge de foc a înghițit și această mașină, iar filmarea a fost tăiată brusc.

Uitase pentru moment de Libby, căci atenția îi fusese atrasă de ceilalți Pasageri, captivi ca el, fără posibilitatea de evadare. Era preocupat mai ales de Claire, vizibil tulburată. Vocea ei fusese prima pe care o auzise în mașină, după cea a Hackerului. A privit-o cum își acoperă gura cu o mână, în timp ce cu cealaltă își proteja copilul nenăscut. În fața morții, instinctul ei matern i-a spus să apere ceva ce iubea necondiționat. I-a admirat lipsa de egoism. Printre celelalte voci îngrozite, a reușit s-o distingă pe a ei.

— Te rog... te implor, suspina ea. Te rog.

Jude simțea nevoia acută să încerce s-o liniștească, s-o asigure că ajutorul era iminent și că nu trebuie să-și piardă speranța. Erau prea puține lucruri pe care le-ar fi putut spune ca s-o liniștească pe ea și pe oricare altul ținut în vehicul împotriva voinței lui. Dar trebuia să încerce.

— Claire, a început el, încercând să-și facă auzită vocea peste ale celorlalți. Claire. Sunt Jude Harrison.

A așteptat să vadă dacă-l zărește făcându-i cu mâna.

— Ești bine?

Ea și-a dus mâna de la gură spre ochi, ca să-și șteargă lacrimile.

— Nu pot să mor, a spus ea cu o voce abia auzită printre toate celelalte. Nu pot să mor acum. Nu așa.

— Te rog, încearcă să nu intri în panică. Știu că e mai ușor de zis decât de făcut, dar nu putem renunța, OK? Rareori mă înșală instinctul și de data asta îmi spune că tu ești o femeie puternică. Trebuie să reziști de dragul nostru, al amândurora. Mă auzi? Nu renunța. Niciunul

dintre noi n-ar trebui să renunțe. O să găsim o cale de scăpare.

— Cum? l-a întrebat ea. Hackerul ăla a spus că o să murim cu toții ca acel bătrân, sărmanul de el. Cum putem opri ce se întâmplă?

— Încă nu știu, și va fi dificil, dar încearcă să nu-ți pierzi credința până când vom fi epuizat toate căile posibile. OK? Îmi promiți?

Claire și-a tras mucii care-i curgeau din nas și apoi s-a șters pe față cu dosul palmei. Jude a văzut-o cum îi răspunde dând din cap scurt și hotărât.

S-a uitat apoi la ecran și în special la Libby. Într-o secundă, și-a dat seama că ceva nu era în regulă cu ea.

Capitolul 19

DMN Digital.Mail.News.co.uk

Breaking News: Atacuri TERORISTE pe șoselele noastre; UN EROU DIN RĂZBOIUL FALKLAND este aruncat în aer de Hackerul care A DECLARAT RĂZBOI MARII BRITANII.

- Milioane de oameni care urmăreau live evenimentele au fost năuciți de momentul când un pensionar CU DOUĂ MEMBRE AMPUTATE a fost ucis în explozia mașinii în care se afla.
- Hackerul avertizează că vor urma și alte victime, având în vedere că mașinile deturnate de el urmează SĂ SE CIOCNEASCĂ FRONTAL.
- Este dată în vileag o anchetă COMPLET SECRETIZATĂ, prin dezvăluirea IDENTITĂȚII juraților într-o FILMARE TRANSMISĂ LIVE la nivel mondial.
- Familia Regală și oficialii guvernamentali avertizează populația, recomandând EVITAREA deplasărilor până când atacul va lua sfârșit.

Trecuse aproape un an de când Libby suferise ultima dată un atac de panică.

O bântuiseră după ce împlinise 20 de ani, apoi se diminuaseră treptat, pe măsură ce se apropiase de 30. La

un moment dat, reapăruseră și începuseră s-o împiedice să-și facă treaba ca asistentă medicală pentru pacienții internați cu afecțiuni mintale, așa că fostul ei logodnic, William, insistase să li se adreseze celor de la Sănătatea Ocupațională, iar aceștia îi alocaseră un psiholog. Doctorul Goodwin sugerase ceva ce Libby bănuia deja: că aceste atacuri erau un simptom al sindromului de stres posttraumatic. Acum faptul că asistase la uciderea lui Victor Patterson scosese la iveală atât amintirea străzii Monroe, cât și moartea fratelui ei Nicky.

Ședințele de terapie o învățaseră cum să procedeze când simțea că se apropie un astfel de atac. Așa încât imediat ce a simțit palpitațiile cardiace, a împins scaunul în spate și s-a îndepărtat de masă; apoi, ignorând agitația stârnită în jurul ei în sala de anchetă, a încercat să-și mențină stabilitatea mentală, în ciuda dezorientării cu care se confrunta. Au urmat apoi amețeala și transpirațiile de la subsuori și de pe piept. A țintuit cu privirea un perete alb și și-a golit mintea.

Urcă-te pe el, și-a spus ea, *nu fugi de atac, confruntă-l direct, frontal, n-o să te omoare.*

Lui Libby i se recomandase ca, în cazul unui atac, să aibă pe cineva alături, fiindcă acest lucru ar fi putut s-o liniștească. Dar în sala aceea nu se afla nicio persoană de încredere. Singurul om în care se încredea cât de cât nu era decât o imagine pe un ecran și, oricum, se confrunta mai mult decât ea cu o situație care-i amenința viața. Puțin câte puțin, Libby și-a mutat privirea dinspre peretele alb pe care-l fixase, către ecranul lui Jude, până când trupul i s-a golit de teroare și pulsul accelerat a încetinit.

Cei șapte pasageri rămași păreau înfricoșați. Dacă Hackerul avusese inima să ucidă atât de ușor un pensionar

cu handicap fizic, erou de război, însemna că putea face același lucru cu oricare dintre ei.

Erau atât de multe țipete și replici suprapuse, încât Libby se chinuia să prindă propozițiile întregi, însă n-a auzit decât cuvinte și secvențe luate la întâmplare. Sam îi tot repeta soției sale Heidi că o iubește și că vor fi bine, dar niciunul dintre ei nu părea convins. Bilquis, femeia cu hijabul colorat, nu-și pierduse speranța ca telefonul ei să funcționeze la un moment dat și tot apăsa pe butoane, încercând să acceseze sistemul de operare. În același timp, Shabana nu părea să priceapă prea mult din ce se întâmplă, doar simțea că lucrurile nu sunt în regulă. Numai Sofia percepea totul în ritmul ei și continua să zâmbească la cameră.

Jude era preocupat mai degrabă de starea de bine a celuilalt decât de a sa. Libby l-a privit cum încearcă s-o liniștească pe Claire, în mod evident foarte stresată. Ascultându-l cum încearcă s-o convingă să nu-și piardă speranța, și-a dat seama că avusese dreptate să se încreadă în instinctul ei din seara în care se cunoscuseră, când simțise că el este alesul. Era un om bun, un om căruia îi păsa de ceilalți. Și, din experiența lui Libby, astfel de oameni erau puțini și greu de găsit.

Vocea Hackerului a răzbătut prin haosul conversațiilor.

— Bun, Jack, a continuat el, acum ești atent la mine?

Însă, înainte ca Jack să poată răspunde, Libby a intervenit în discuție.

— Nu trebuia să faci asta, a început ea, ridicându-se de pe scaun.

Se sprijinea de marginea mesei, cu picioarele încă slăbite de la atacul de panică.

— Victor nu merita soarta asta, era nevinovat.

— Ia uite, cineva a prins glas, nu-i așa? a replicat Hackerul. Totuși, trebuie să te contrazic. Nu era nevinovat. Niciunul dintre noi nu este nevinovat.

— De ce l-ai ucis? Ție nu ți-a făcut nimic.

— Domnișoară Dixon, tacă-ți gura, te rog, a repezit-o Jack, țintuind-o cu privirea. Nu faci decât să înrăutățești situația.

— S-o înrăutățesc? Tocmai am văzut un om făcut fărâme, pentru că tu n-ai urmat instrucțiunile Hackerului, așa cum ți s-a spus! Cum ar putea fie ceva mai rău de-atât?

— Las-o să vorbească. Acum nu mai ești tu șef în parodia ta de tribunal, Jack, a continuat Hackerul. La ce te gândești, Libby?

— Victor era erou de război și avea cancer în fază terminală. A fost complet nedrept ce i-ai făcut.

— Cred că familiile acelor bărbați și femei uciși de el în război n-ar fi de acord cu tine nici în privința lui „nevinovat", nici a lui „nedrept", ca argumente în disputa asta.

— Asta-i cea mai bună apărare a ta?

— Eu nu trebuie să mă apăr de nimic, Libby. Pot să-ți zic Libby? Acum, că începem să ne cunoaștem mai bine, pare mai puțin formal decât „Domnișoară Dixon". Victor a murit exact din motivul pe care l-ai expus — pentru că Jack nu m-a ascultat.

— Chiar dacă te-ar fi ascultat, tot ai fi găsit un motiv ca să ucizi pe unul dintre ei. N-ai vrut decât să demonstrezi ceva.

— Și ce crezi tu că am vrut să demonstrez?

— Că tu ești la comandă.

— Și am reușit să-ți transmit mesajul într-o manieră eficientă și adecvată?

— Eficientă, da. Adecvată? Cred că glumești.

— Ai vrea, te rog, să încetezi să-l mai întărâți? a intervenit Jack.

— Ăsta ar putea fi un moment potrivit ca să menționez că mai sunt multe alte amănunte pe care le știu despre tine, Jack, a continuat Hackerul. De pildă, dosarul tău medical, adresa de acasă, numerele cardurilor de credit, escortele pe care le angajezi, parole, extrase de conturi bancare, creditele ipotecare, e-mailurile trimise, mesajele primite și chiar unde ai investit lichiditățile pe care nu vrei să le găsească Fiscul. Când scrijelești un pic la suprafață, este interesant să vezi unde au fost făcute unele dintre investițiile tale. Și care e cea mai bună parte în a fi păstrătorul tuturor acestor informații? O să le împărtășesc cu un public format din milioane de oameni. Dacă te uiți cu atenție la ecranul din centru, vei observa că fac public chiar în momentul ăsta tot ce știu despre tine.

Ca la comandă, informațiile personale despre Jack au umplut ecranul, împreună cu link-ul de unde puteau fi descărcate.

— Dați-le jos! a urlat Jack spre tehnicienii din jurul lui. Cu toții bâjbâiau pe tastaturi, apăsând pe butoane și încercând să introducă pe taste instrucțiuni și comenzi.

Libby a observat cum Jack se holbează la ecran, în timp ce link-urile rămâneau pe poziție. A trecut o jumătate de minut înfricoșătoare, apoi el a întors din nou capul. Libby nu văzuse în viața ei pe cineva atât de aproape să explodeze, cum era acum Jack.

— Ei bine? a mârâit el. De ce este încă acolo link-ul ăla?

— Nu-l putem accesa, a replicat cineva din stafful lui. Este imposibil de triangulat.

— Atunci puneți-i pe ăia de la poliție sau de la Unitatea Națională de Infracțiuni Cibernetice s-o facă!

— S-au conectat și ei și fac tot ce pot, dar nu putem găsi sursa.

— Băga-mi-aș, Iisuse Hristoase! a urlat Jack. Oare n-o fi nimeni care să mă poată ajuta?

— A intrat la noi în sistem, a răspuns unul dintre tehnicieni. O să avem nevoie de contribuția unor programatori specializați care să-l găsească și să recodeze totul. Noi nu avem nici pregătirea, nici avizul de securitate necesare.

— Sunteți cu toții niște nenorociți inutili, futu-i! a zbierat el, aruncând cu tableta spre tehnicieni.

Aceasta l-a lovit pe unul dintre ei în umăr, a ricoșat izbindu-se de perete și apoi a căzut pe podea, cu ecranul făcut țăndări.

— Cineva și-a cam pierdut cumpătul, nu-i așa? l-a luat Hackerul peste picior. Să nu uiți, sunt peste tot camere care-ți urmăresc fiecare mișcare.

Jack s-a întors să se uite spre ecrane și a ezitat o clipă, ca și când ar fi cântărit posibila percepție a publicului despre el, în raport cu nevoia de a-și vărsa furia. Cam în silă, a preferat să meargă pe mâna prudenței.

— Sistemul îmi zice că link-urile mele au fost deja accesate și documentele descărcate de aproape cincisprezece mii de ori, a adăugat Hackerul. Ce rată incredibilă de contactare a publicului avem în ziua de astăzi, nu-i așa? Oameni aflați în zone îndepărtate precum Australia și Hong Kong îți folosesc acum cărțile de credit ca să cumpere chestii.

Un contor online arăta cum numerele de distribuire și repostare creșteau cu zecile la fiecare secundă.

— Nu-i prea târziu să încetezi cu toate astea, a spus Jack pe un ton din ce în ce mai disperat. Eliberează Pasagerii rămași și pleacă pur și simplu de unde ai venit. Dacă ești chiar atât de deștept, o să-ți acoperi urmele în așa fel încât să nu te găsească nimeni.

— Îmi pare rău, dar am ajuns prea departe ca să mai fie posibil așa ceva. În plus, nu e acolo, undeva, o mică parte din tine care să-și dorească să vadă ce-am pus la cale în continuare? Sunt sigur că Libby moare de curiozitate.

Atenția neașteptată pe care i-a arătat-o Hackerul a făcut-o pe Libby să tresară și să ridice privirea spre ecranul cu Jude.

— Ba nu mor deloc, a răspuns ea.

— Înțeleg. Din nefericire, însă, dacă tu crezi că a fost dificil să asiști la moartea lui Victor Patterson, Libby, atunci mă îndoiesc că-ți va plăcea ce-o să-ți cer în continuare să faci.

Capitolul 20

Heidi & Sam Cole

Ce mama dracului i-am făcut nevestei mele?

În ultimele câteva minute, conştiinţa încărcată a lui Sam se îneca în mulţimea de voci care inundaseră sistemul de sonorizare al maşinii. Dintr-odată, tot ce-şi dorea mai mult pe lume era s-o audă pe ea.

— Heidi, eşti acolo? a ţipat el.

A ciulit urechile, însă n-a reuşit să-i audă vocea.

— Heidi, te rog, vorbeşte şi spune-mi că eşti bine.

A fost brusc distras când, fără avertisment, maşina a început să încetinească. Se deplasase cu o viteză constantă de 90 km/h, iar acum se apropia de 40 km/h. Oare coşmarul lor se apropia de sfârşit? Oare cel care stârnise toată treaba asta atinsese o limită? Abia când a observat culoarea roşie a semaforului şi-a dat seama de ce încetinise maşina. Calvarul nu se terminase încă.

Sam îşi dorea cu disperare să urle din toate puterile, „Am priceput ce vrei, acum lasă-ne să plecăm", dar s-a abţinut. Pentru că simţea că în scenariul acesta exista

ceva mai important decât el sau decât minciunile pe care le spusese.

Imaginile de pe ecranul său au comutat de la mașina în flăcări a lui Victor Patterson către ceilalți Pasageri și atunci a zărit-o pe soția lui.

— Heidi, a urlat el, hotărât să se facă auzit peste ceilalți.

A rămas cu ochii ațintiți asupra imaginii ei până când, în fine, femeia l-a auzit și a vorbit. Și-a îndreptat urechea spre o boxă ca să asculte cu atenție, până să reușească să-i audă vocea.

— Sam! De ce se întâmplă chestia asta?

Sam a ezitat. Avea de gând să încerce orice altă variantă înainte de a recunoaște felul în care poate chiar el îi băgase în porcăria aceea.

— Nu știu, dar trebuie să rezistăm. Tu și cu mine, suntem împreună în povestea asta.

— N-are niciun sens. De ce amenință să ne ucidă?

Disperarea lui Heidi era și a lui. Sam nu-și amintea când își văzuse soția ultima dată atât de vulnerabilă — nu se întâmplase nici după moartea subită a tatălui ei, nici după nașterea celor doi copii ai lor. Ea era cea puternică în parteneriatul lor, cea rațională, mintea limpede. Orice ar fi fost ce li se întâmpla acum o doborâse la pământ. Ar fi făcut orice ca să-i alunge frica.

— Ai văzut ce-a făcut cu mașina omului ăluia? a continuat ea. Pur și simplu... a aruncat-o în aer.

— Nu avem decât declarația Hackerului cum că el ar fi făcut-o. Programele computerizate și efectele speciale pot face orice să pară real.

— Mie mi s-a părut al dracului de real!

— N-o să murim, îți promit.

— Nu-mi poți promite nimic de genul ăsta.

— Asta e ideea cuiva să facă vreo glumă tâmpită și, odată ce colegii tăi polițiști se vor implica și vor vedea că e și una de-a lor prinsă în chestia asta, o să ne scoată de-aici.

— Iisuse, Sam, nu mai fi dracului așa de naiv! Nu contează dacă sunt sau nu sunt polițistă. Uite ce se întâmplă. Mașinile noastre au fost piratate și sunt controlate de altcineva. Dacă s-a hotărât să facă tot tămbălăul ăsta, e destul de puțin probabil să se răzgândească fiindcă-i zice sergentul meu câteva vorbe bine simțite, nu crezi?

Sam s-a prăbușit în scaun și s-a frecat cu mâinile pe cap de parcă și-ar fi putut stimula creierul, ca să-i vină vreo idee despre cum să se elibereze. Blocarea ușilor însemna că nu pot sări din mașinile în mers. Văzuse o Pasageră care purta hijab încercând și nereușind să spargă sticla securizată. Bateria mașinii se încărca în timp ce trecea peste punctele de încărcare de pe șosea, așa că era puțin probabil să se descarce până la destinație. Și în condițiile în care sistemul de operare nu-i urma comenzile și nici nu-i permitea să comunice cu o persoană din exterior, în afara celorlalți Pasageri, era blocat înăuntru.

Își repeta încontinuu în minte, iar și iar, două cuvinte: *De ce*? Era întrebarea care-l bântuia de când cei care-l șantajau apăruseră pentru prima dată în viața lui, în urmă cu șase săptămâni. Cumva, ar fi avut sens ca ei să fie în spatele acestei deturnări — până la urmă, găsiseră o plăcere sinistră să-l chinuie și să-l tortureze înainte de a dezvălui ce voiau. Dar, pe de altă parte, era ilogic. Cu douăzeci de minute înainte ca vocea Hackerului să se facă auzită, le trimisese un e-mail, informându-i că avea ce-i ceruseră. Ca dovadă, atașase și o videogramă. Îi răspunseseră cu instrucțiuni despre livrare — un mall din

Milton Keynes. Dacă-şi ţineau făgăduiala, Sam putea să-şi recapete vechea lui viaţă.

Aşa că de ce, chiar înainte de transfer, o băgau şi pe Heidi în asta? Dacă ea afla ce făcuse, n-ar mai fi fost nevoie ca el să păstreze tăcerea. Iar dacă voiau să crească miza, ar fi fost dezamăgiţi, pentru că nu-i mai rămăsese nimic de dat.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama mai bine că existau multe alte lucruri în acest scenariu care n-aveau nici ele sens, precum implicarea celorlalţi Pasageri, colegi de suferinţă, precum şi presupusa ucidere a unuia dintre ei. Oare el făcea parte dintr-o escrocherie de dimensiuni mult mai mari, în care fuseseră băgaţi şi ceilalţi? Sau erau şi ei, la fel ca el, nişte victime?

Era din ce în ce mai convins că se trezise prins, împreună cu Heidi, într-o poveste mult mai amplă, care n-avea nimic de-a face cu stoarcerea unor sume de bani. Iar asta îl speria mai mult decât şantajul în sine, pentru că, în cazul acela, ştia măcar ce vor şantajiştii.

Totuşi, exista un lucru, unul singur, de care era sigur. N-avea să-şi găsească sfârşitul într-o minge de foc, la fel ca Victor Patterson. Dacă s-ar fi pus problema pe cine să ucidă mai întâi aceşti indivizi — pe soţ sau pe soţie —, ar fi ales-o pe ea.

Altminteri n-ar reuşi să pună mâna pe cele 100 000 de lire sterline îngrămădite într-o geantă de voiaj, pe locul din spatele lui.

Capitolul 21

Libby nu-și dădea seama câte camere instalase Hackerul ca să monitorizeze sala de anchetă, în afară de cea fixată pe chipul ei, care umplea acum cel mai mare dintre ecrane.

Era inconfortabil și derutant și, cu toate că nu se simțea neapărat stânjenită, ecranul cu rezoluție foarte mare sublinia fiecare defect, por și cusur al pielii. Îi venea să-și sugă obrajii, să ridice fruntea ca să ascundă bărbia dublă și să se îndrepte de spate, așa încât să nu mai pară că are umerii atât de rotunzi. S-a uitat pe celelalte ecrane și la cele două canale de știri care foloseau aceleași imagini, cu numele său complet scris cu litere mari la baza ecranului și cuvântul „live" afișat în partea de sus.

Atenția i s-a întors inevitabil spre Jude. Era disperată să-i vorbească din nou, dar, dintre toate conversațiile pe care și le imaginase pentru momentul când avea să-l regăsească, niciuna nu era potrivită în aceste împrejurări. Totodată, nu știa dacă să-l creadă sau nu pe Hacker când îi spusese că vor avea timp să vorbească mai târziu. Și abia acum realizase că se referise la ei numindu-i „porumbei". Cum ar fi putut ști Hackerul că între ei fusese ceva, fie

și de foarte scurtă durată? Oare urmărise încercările sale de a da de urma lui Jude? De cât timp se afla, oare, pe radarul lui?

Libby și-a dat seama că, în timp ce ea era căzută pe gânduri, în încăpere amuțiseră cu toții. Până și fanfaronul de Jack se abținea să vorbească acum, când știa că era filmat. De fapt, toți jurații deveniseră mai puțin vocali de când identitatea lor fusese dezvăluită public.

A presupus că așteptau cu toții să audă instrucțiunile Hackerului. Dar se pare că el nu se grăbea să-și împărtășească planul. Libby avea o vagă bănuială că așteaptă să fie întrebat. Pentru el, acesta era un joc și îi făcea plăcere interacțiunea cu jucătorii săi. Așa că, din moment ce nimeni nu se încumeta, a ieșit ea la înaintare.

— Ce vrei să fac?

— Credeam că nu mai întrebi, a răspuns Hackerul. Dar mai întâi, o respectuoasă aducere-aminte. Unul dintre multele beneficii ale motoarelor electrice și ale circuitelor de bord care operează mașinile autonome este faptul că eliberează spațiu la interior, de departe mai mult decât au avut vreodată vehiculele diesel sau cele pe benzină. Este mai mult loc pentru picioare, scaunele sunt mai mari, e mai mult spațiu pentru depozitarea bagajelor, a cumpărăturilor și a câtorva kilograme de explozibil. Așadar, dacă vreuna dintre cele șapte mașini rămase în controlul meu este interceptată în orice fel, n-o să ezit s-o detonez. Dacă vreo persoană, serviciu de intervenție de urgență sau personal militar încearcă să oprească vreuna, o s-o detonez. Dacă cineva favorizează ieșirea vreunei mașini de pe ruta programată sau se distrează cu indicatoarele sau semnalizările din trafic, o s-o detonez. Dacă cineva încearcă să elibereze Pasagerul din vreo mașină, o s-o

detonez. Dacă cineva încetinește vreuna dintre ele, o s-o detonez. N-am făcut toată tevatura asta doar pentru niște amenințări de doi lei. M-am făcut bine înțeles?

— Da, a răspuns Libby.

— Să mă ierți că spun asta, Libby, dar cuvântul tău nu are mare greutate. Mă refeream la tine, Jack. Tu ce ai de spus? O să-mi respecți regulile?

Jack a ezitat, dar apoi a răspuns cu un simplu „Da".

— Mă bucur să aud asta. Însă, așa cum știm cu toții, a spune și a face sunt două lucruri foarte diferite. Trebuie să mă asigur că nu faci lucruri doar ca să-mi cânți în strună. Ți-am explicat mai devreme că toți Pasagerii vor fi morți până la finalul acestei dimineți, în urma unei coliziuni frontale. Ca un efort de a-ți arăta că nu sunt chiar atât de lipsit de inimă pe cât mă crezi, sunt dispus să permit unuia dintre ei să iasă din proces fără să i se clintească un fir de păr de pe cap. Deși restul de șase mașini rămase tot se vor ciocni între ele în două ore și cinci minute din acest moment, un singur Pasager norocos va scăpa nevătămat.

— Cine? a întrebat Libby, cu ochii pironiți la Jude.

De cealaltă parte a ușilor închise s-au auzit niște voci pe un ton ridicat, care au distras-o.

— Toate la timpul lor. Pentru a aprecia cu adevărat ce înseamnă să salvezi o viață, trebuie să iei una. Voi veți decide, între voi, ce Pasager va fi sacrificat pentru a-i salva pe ceilalți.

— Nu putem face asta! a exclamat Libby. Nu ne poți cere să ucidem pe cineva!

Zgomotul din spatele ușilor devenea tot mai puternic.

— N-o să condamnăm pe nimeni la moarte, a spus Muriel categorică, încrucișându-și brațele.

— Dar dacă v-aş spune că, dacă nu ucideţi o persoană, atunci o să-i ucid eu pe toţi? Am în faţă o tastatură şi o comandă de patru cifre, la dispoziţia mea. Dacă tastez numărul ăla, toate maşinile vor fi detonate în acelaşi timp.

Au auzit un zgomot uşor de tastatură, ca şi când Hackerul ar fi apăsat prima tastă.

— Blufează, a spus Jack.

A fost apăsată şi a doua tastă.

— Poate să apese pe orice. Habar n-avem.

A urmat zgomotul făcut de a treia tastă.

— Chiar vreţi să vă asumaţi riscul? i-a întrebat Hackerul.

N-a răspuns nimeni.

— Să alegem pe cineva este... este imposibil, a spus Libby.

— Nu întotdeauna, a replicat Hackerul. Dă-mi voie să fac o comparaţie. Să spunem, de exemplu, că două dintre maşini conţin Pasageri aproape identici, doi bărbaţi — au aceeaşi vârstă, cam aceeaşi statură, lucrează în acelaşi domeniu, cu dependenţi similari —, pe care l-ai alege să moară?

— N-aş putea alege.

— Dar dacă ţi-aş spune că unul dintre bărbaţi are un istoric de violenţă sexuală asupra femeilor? Asta ar face vreo diferenţă?

— Este o situaţie ipotetică; ce ne ceri tu să facem este realitatea, a spus Libby.

— Nu mi-ai răspuns.

— Agresorul sexual, a intervenit Jack. Ăsta e răspunsul pe care-l vrea, dă-i-l şi gata.

— Nu-l aleg pe niciunul, a spus Libby. Nu sunt eu chemată să iau decizia asta.

— Atunci îi trimiţi pe amândoi la moarte, i-a replicat Hackerul. Cum te-ai simţi să ştii că eşti responsabilă de moartea unui om nevinovat?

— N-aş fi eu cea responsabilă, pentru că tu eşti ăla care le controlezi maşinile. Tu eşti cel care-i ucide.

— Şi totuşi, eu aş fi ăla care ar dormi fără grijă noaptea, în timp ce tu ai rămâne trează, încercând să te convingi că ai procedat corect aşezând principiile morale pe primul loc. Cu toate astea, în sinea ta ai şti că ai luat o decizie greşită.

Înainte ca Libby să poată răspunde, zgomotul tot mai mare de voci din încăperea alăturată a devenit imposibil de ignorat. Cei doi agenţi de pază s-au privit unul pe celălalt şi apoi s-au îndreptat spre uşă, scoţând din buzunarele hainelor nişte dispozitive asemănătoare pistoalelor electrice de asomare.

— Ar ajuta dacă ţi-aş spune că voi cinci nu trebuie să luaţi singuri decizia, Libby? a continuat Hackerul. Pentru că şi restul lumii va avea ceva de spus.

Brusc, uşile duble s-au deschis şi agenţii de securitate au sărit în poziţia de luptă, gata să se apere de ce avea să vină. Însă la uşă se aflau şase poliţişti în uniforme, fiecare cu câte o armă semiautomată lipită de piept, flancând doi bărbaţi, două femei şi valize căptuşite cu dispozitive electronice.

— Voi cine dracului mai sunteţi? l-a întrebat Jack pe ofiţerul cu cele mai multe trese agăţate la uniformă.

— Ni s-a ordonat de la Ministerul de Interne şi de la Biroul Naţional de Securitate Antiteroristă să escortăm înăuntru aceste persoane, ca să vă asiste.

A pus o tabletă în mâinile lui Jack.

— Aveţi totul aici.

— Să ne asiste în ce?

Capitolul 22

SONDAJ

Urmărește

Sondaj
@DeturnătorHacker: Care Pasager ar trebui să moară primul?

Claire

Sofia

Jude

Shabana

Heidi

Sam

Bilquis

947 098 de voturi

La începutul zilei, sala de anchetă părea uriaşă, sufocantă şi pustie.

Într-un interval de treizeci de minute, totul a devenit un adevărat haos. Grupul de cinci juraţi, un stenograf şi un funcţionar se extinsese, incluzând agenţi de securitate, personal de suport, poliţişti şi acum un grup nou, oameni cu chipuri necunoscute.

Dintre toţi nou-veniţii, atenţia tuturor a fost atrasă de un bărbat cu trăsături specifice populaţiei din sud-estul Asiei; avea părul decolorat cu peroxid, ochelari cu rame groase şi ochi de un albastru-cobalt, nenatural. A păşit spre centrul încăperii, şi-a scos ochelarii şi a evaluat spaţiul dintr-o privire.

— Puneţi mesele aici, a indicat el cu degetul un loc chiar sub ferestre.

Echipa lui s-a mişcat cu repeziciune, revenind din camera de alături şi împingând mesele pe lespezile de piatră cu un scrâşnet ascuţit, ca atunci când scrijeleşti cu unghiile pe tablă.

— Îmi spune cineva şi mie, vă rog, ce se petrece? l-a întrebat Jack pe poliţistul aflat la comandă.

Pe ecusonul brodat de deasupra buzunarului scria că este comandantul Riley. Purta vestă antiglonţ şi, precum colegii lui, ţinea cu ambele mâini, lipită mai jos de piept, o armă semiautomată.

— Am escortat o echipă specializată care să vă ajute, a răspuns poliţistul.

— Cu ce? Şi cine le-a zis să vină aici? Eu categoric nu i-am solicitat.

— Ministerul de Interne le-a dat dispensă specială.

— Dar au nevoie de aprobare, trebuie să fie verificaţi...

— Nu vă temeți, suntem familiarizați cu situația de criză, l-a întrerupt bărbatul cu părul decolorat. Și, frate, chiar aveți ditamai criza aici. Am lucrat de-a lungul timpului cu majoritatea departamentelor voastre guvernamentale.

— Atunci de ce nu v-am văzut până acum?

Bărbatul l-a măsurat pe Jack de sus până jos.

— Aș putea să te întreb și eu același lucru.

Jack s-a întors spre comandantul Riley.

— Scoate-i de-aici, a mârâit el.

— Nu mai sunteți la comanda acestei săli, domnule. Eu sunt și am instrucțiuni precise ca ei să rămână.

— Fă-mi legătura cu Ministerul de Interne, a ordonat Jack la nimereală, nu cuiva anume.

Libby și jurații priveau cu interes cum ultimii veniți erau ocupați cu despachetarea valizelor cu echipamente electronice și cu instalarea telefoanelor, monitoarelor, cablurilor, routerelor Wi-Fi, tastaturilor și tabletelor.

— Îmi pare rău, domnule, dar linia este ocupată, a spus agitat unul dintre asistenții lui Jack.

— Care, linia roșie?

— Da, toate liniile.

— Iisuse! a urlat Jack plin de frustrare, apoi s-a străduit să-și recapete calmul. Bun, toți cei care nu e necesar să se afle în această sală, vă rog să ieșiți.

S-a uitat la cei doi agenți de securitate și la cei din staff-ul lui, care intraseră odată cu comandantul Riley. Spre iritarea lui Jack, aceștia s-au întors spre comandant și au așteptat semnalul acestuia înainte de a se strecura pe ușă afară. Riley a făcut semn din cap și spre colegii săi înarmați, care au ieșit la rândul lor.

— Sunt afară dacă aveți nevoie de mine, i s-a adresat el bărbatului cu părul blond, înainte de a trage ușa în urmă-i.

Jack a așteptat până a auzit piuitul electronic al încuietorii, apoi s-a întors să-i înfrunte pe nou-veniți.

— Acum răspundeți-mi sincer — cine sunteți voi, oameni buni?

— „Sincer" nu e un concept cu care să fiu deosebit de familiarizat, a replicat bărbatul cu părul decolorat și i-a făcut lui Jack cu ochiul, gest care a amuzat-o un pic pe Libby, în ciuda situației în care se aflau.

Apoi și-a scos ochelarii și i-a șters cu mâneca hanoracului.

— Cadman, a continuat el fără să-l privească pe Jack în ochi.

— Ce mama dracului este „Cadman"? a întrebat Jack abrupt.

— Un „Cadman" este ceea ce-ți trebuie ție cât timp durează orice-ar fi *chestia* asta și care o să-ți traducă ce zice lumea despre toată treaba.

— De ce aș da eu doi bani găuriți pe ce are lumea de zis?

— Pentru că, în ansamblu, lumea este al șaselea jurat.

— Faci mișto de mine?

Cadman s-a îndreptat spre ceilalți jurați.

— Detest să mă dau în spectacol, dar dacă n-o fac eu, atunci n-o s-o facă nimeni altcineva. Sunt cel mai tare expert din țară în toate chestiile care țin de rețelele sociale. Dacă o treabă este pe net și eu n-am văzut-o, înseamnă că nu merită să vorbim despre ea. Echipa mea și cu mine suntem aici ca să analizăm persoana despre care vorbesc online oamenii dintre acești patru pereți. Nimeni nu știe mai bine decât mine care-i treaba cu comunicarea în masă. Știu cum merge învățarea automată uitându-mă la micromomente[3];

[3] Momentul în care utilizatorii pornesc o aplicație sau un echipament pentru a-și satisface impulsul de a afla ceva, a face ceva sau a cumpăra ceva. (*N.t.*)

știu cum merg conversiile uitându-mă la rata de clicuri; știu cum e creșterea organică din omni-channels[4] și din big data venite din business intelligence. Știu cuvintele care contează și cuvintele care nu contează; știu ce va fi la modă, pentru că de multe ori eu fac moda; am creat algoritmi care vor agrega datele de care avem nevoie mai rapid decât clipește Tim Berners-Lee[5]. Știu toate astea, pentru că *eu cu asta mă ocup*. M-ai întrebat ce este un Cadman? Te uiți acum la el. Eu sunt Cadman, iar tu o să-mi dai voie să-mi fac treaba pentru care am fost adus aici. Cei care folosesc rețelele sociale vor vota alături de tine, iar eu sunt aici ca să caut și să traduc rezultatele referitoare la cine vor ei să moară și cine să trăiască.

— De ce i-ar păsa restului lumii de așa ceva? a întrebat Jack.

Cadman a izbucnit în râs.

— Oh, tu chiar ești glumeț, nu-i așa?

Apoi s-a întors spre jurați.

— Glumește, nu?

Muriel a scuturat din cap, în semn că nu.

— Jack, la cinci minute după ce a explodat toată chestia asta, scuze pentru jocul de cuvinte și Dumnezeu să-l odihnească pe Victor, ăsta a fost singurul lucru despre care a vorbit toată lumea. Fiecare țară din lume cu acces la rețelele sociale se uită la tine, se uită la Pasageri și devorează evenimentele pe măsură ce se derulează. Uite.

A răsucit tableta spre Jack.

---

[4] Abordarea „multicanal" a procesului de vânzări presupune accesul clientului la produs indiferent de felul în care îl cumpără (online, de pe telefon, tabletă sau computer, ori fizic, din magazin). (*N.t.*)

[5] Programator englez, inventator al World Wide Web-ului. (*N.t.*)

— În medie, sunt șase mii de Tweet-uri pe secundă, zilnic. Astăzi, numărul lor s-a dublat. Facebook n-a mai văzut atâta trafic de la vârful din 2020, și acest unic eveniment îi aduce în fiecare minut venituri de milioane de lire. Împreună, trag toate sforile în lume.

Cadman a glisat pagina de pe tableta lui, proiectând-o pe un alt perete. Afișase canale de știri din toată lumea. În Statele Unite, Japonia, Rusia, Arabia Saudită și Noua Zeelandă se difuzau imagini live de la evenimentele în derulare pe șoselele Marii Britanii.

— Cine te-a trimis? a întrebat Jack.

— Ei, la întrebarea asta nu-ți pot răspunde. Am fost angajați cu luni în urmă prin canalele guvernamentale obișnuite și plătiți în avans, a continuat el. Ni s-a spus că vom fi informați în legătură cu ce se dorește de la noi, atunci când va veni momentul. În dimineața asta ni s-au trimis niște taxiuri la hotel și pe drum încoace am primit profilurile celor șase oameni captivi în mașini. Apoi am primit un telefon urgent de la Cabinet Office Briefing Rooms A[6] sau COBRA pentru mine și pentru tine, cu solicitarea urgentă de a ne prezenta — au fost cu totul luați prin surprindere să afle că fuseserăm deja angajați. Comandantul Riley și echipa lui ne-au escortat până aici și ne-au explicat ce vom găsi în spatele acestor uși închise. Și, dacă a fost intimidat de privirea pătrunzătoare a lui Jack, Cadman n-a lăsat să se vadă. S-a uitat spre ecranele cu chipurile Pasagerilor.

— Așa că pune-mă la curent. Pe care din lotul ăsta îl omorâți primul?

---

[6] Corespondentul celulelor de criză în Guvernul britanic. (*N.t.*)

Capitolul 23

Difuzează.
Piesa.
Asta.

Creează-ți propria coloană sonoră pentru deturnare!

Urmăritori

COMBINĂ

4. 566 de redări

1. AC/DC
Highway To Hell

2. Talking Heads
Road to Nowhere

3. Chris Rea
Road To Hell

4. Foo Fighters
Long Road To Ruin

5. Roxette
Crash! Boom! Bang!

Lui Libby nu i-a plăcut frivolitatea cu care Cadman a vorbit despre Pasageri.

— N-am discutat cum trebuie despre asta, a spus ea. Și nici nu știu de unde să începem. E imposibil.

Cadman a ridicat din umeri.

— Să învii morții; să călătorești cu viteza luminii; să stai la casă la supermarket și să nu te uiți la ce-a pus pe bandă ăla din fața ta — astea sunt chestii imposibile. Să votezi pentru moartea unuia pe care nu l-ai cunoscut? Nu-i chiar așa imposibil. Iar publicul își așteaptă deja rândul pentru oportunitatea de a spune ce crede.

— Ce om în toate mințile ar vrea să trimită pe cineva la moarte?

Cadman s-a uitat pe tableta pe care o ținea în mână.

— Până acum, aproximativ două sute de mii de persoane, și asta numai pe baza tendințelor de pe Twitter.

— Nu înțeleg. Două sute de mii de oameni au făcut ce, până acum? a întrebat Libby.

Cadman s-a întors spre echipa lui.

— Chiar trebuie să le spun ăstora pe litere? a replicat el, oftând. Dintr-un milion de mențiuni ale deturnării postate pe Twitter, cel puțin două sute de mii au pus hashtag pe numele unui Pasager, acela pe care le-ar plăcea cel mai mult să-l vadă mort.

— Cum se pot repezi așa să judece? a întrebat Muriel. Știu despre Pasageri tot atât cât știm și noi. Nu poți lua o decizie bazându-te pe atât de puține lucruri.

— Războaiele au fost pornite, purtate și câștigate pentru și mai puțin, a răspuns Cadman.

— Muriel are dreptate, a intervenit Hackerul și în sală s-a așternut liniștea. Oamenii votează pe baza a ceea ce

au văzut și chiar pe baza a mai puțin de-atât — cam la fel cum erau luate deciziile în anchetele voastre.

Libby a fost singurul jurat care nu a afișat o expresie prostească.

— Procesul vostru este părtinitor și nedrept, a continuat Hackerul. Mi-ar plăcea ca procesul meu să fie un pic mai corect.

Apoi a făcut o pauză.

— Mereu e așa de dramatic? a șoptit Cadman.

— Așteaptă să-l întrebăm noi cum are de gând să procedeze, i-a răspuns Libby.

— Ooh, jocuri psihologice. O să mușc momeala. Cum anume, domnule Hacker?

— Hai să aflăm ceva mai multe despre Pasagerii noștri, vreți? Vă rog să vă îndreptați atenția spre ecrane.

Libby a văzut cum unele dintre ele se întunecă și altele se rotesc, astfel încât să rămână doar opt active. Pe șapte dintre ele era câte un Pasager, iar ultimul afișa imagini cu pompieri stingând flăcările care ieșeau din taxiul lui Victor Patterson. Era o reamintire dură a faptelor de care era capabil Hackerul.

— Să începem cu Pasagera numărul unu. Claire Arden, în vârstă de 26 de ani, este asistent educațional la o școală pentru copii cu nevoi speciale. Este căsătorită cu Benjamin și însărcinată cu primul lor copil.

Lui Libby i s-a frânt inima pentru femeia aceea cu ochii înroșiți, căreia i se înnodau lacrimile în barbă în timp ce-și cuprindea burta cu palmele. Iar când în colțul ecranului a apărut #moarteluiClaire, Libby a simțit că-i vine să vomite.

— În al doilea vehiculul o avem pe Bilquis Hamila, în vârstă de 46 de ani, care a sosit în țară acum doi ani, din

Somalia, cerând azil politic. Este văduvă și a lăsat în urmă o fiică pe care speră s-o aducă în Marea Britanie. Ministerul de Interne i-a refuzat cererea de obținere a cetățeniei, iar acum este pe la jumătatea procesului de apel.

În cariera ei de asistentă medicală, Libby lucrase cu refugiați, străini și solicitanți de azil. Nu era străină de oroarea pe care războiul și torturile le provoacă oamenilor și văzuse cât de frecvent se manifesta aceasta prin psihoze, depresie și sindrom de stres posttraumatic. Se întreba cât de mult suferise Bilquis încât să fugă din țara ei și să-și lase copilul în urmă.

— S-ar putea s-o recunoașteți pe cea de-a treia Pasageră a noastră. Este actrița Sofia Bradbury, în vârstă de 78 de ani, o stea a scenei și a ecranului timp de șapte decenii. Este căsătorită cu Patrick, nu au copii și și-a dedicat cea mai mare parte a timpului ei liber strângerii unor sume de milioane de lire sterline în acțiuni caritabile pentru copii și spitale.

Spre surpriza tuturor, Sofia a zâmbit spre cameră și a făcut cu mâna.

Când pe ecran s-a ivit chipul celui de-al patrulea Pasager, inima lui Libby a luat-o iarăși la goană.

— Jude Harrison are 39 de ani, este fost programator pentru o companie producătoare de mașini. N-are parteneră, nici persoane în grijă și nu este angajat nicăieri. De asemenea, în prezent n-are locuință și trăiește în mașină.

Libby a tras adânc aer în piept — partea despre lipsa unei locuințe venise din senin. A observat cum Jude își ferește privirea de la cameră, stânjenit. Ce se întâmplase cu el cât fuseseră separați unul de altul, de ajunsese să trăiască în mașină? De data asta s-a uitat în spatele lui și a zărit cutii goale de pizza și de fast-food, plus un rucsac,

toate împrăştiate pe scaunele din spate. Pentru prima dată a observat pe chipul lui Jude o tristeţe care mergea dincolo de împrejurările în care se afla acum. Mai văzuse cândva aceeaşi privire, în ochii fratelui ei Nicky.

— Pasagerii cinci şi şase sunt soţ şi soţie, Heidi şi Samuel Cole, amândoi în vârstă de 40 de ani, a continuat Hackerul. Sunt părinţii micuţilor Beccy şi James, de 9 şi de 8 ani. Sunt căsătoriţi de zece ani. Sam conduce o companie de construcţii şi renovări, iar Heidi este poliţistă la comisariatul din Bedfordshire.

Lui Libby i s-a înmuiat inima gândindu-se la cei doi copii şi a sperat ca ei să fie feriţi de imaginile transmise live. Cuplul i s-a părut agitat, soţul şi soţia înstrăinaţi unul faţă de celălalt. Nu-şi dădea seama dacă să-ţi ştii partenerul prins în aceeaşi situaţie de viaţă şi de moarte era mai liniştitor sau mai stresant.

— Şi, în fine, Pasagera numărul şapte este Shabana Khartri, 38 de ani, casnică, mamă a cinci copii, căsătorită cu Vihaan, presupus traficant de carne vie. După căsătorie, la 18 ani, s-a mutat în Marea Britanie şi de atunci trăieşte aici. N-a lucrat niciodată şi nici nu vorbeşte engleza.

Oare cât înţelege din ce i se întâmplă? s-a întrebat Libby. Tot drumul, femeia îşi frământase mâinile şi strânsese din pleoape, aşa că Libby bănuia că aceasta conştientizase numai faptul că este prinsă în mijlocul unor evenimente îngrozitoare.

— Acum, juraţilor, a continuat Hackerul, fără să vă discutaţi deciziile cu ceilalţi colegi, bazându-vă numai pe informaţiile pe care vi le-am prezentat, este momentul să luaţi o hotărâre. Unul câte unul, pe rând, vă rog să-mi spuneţi care este Pasagerul pe care aţi ales să-l trimiteţi la moarte.

Capitolul 24

#EnglezÍiMaiPresusDeEmigranți — 251 098 de Tweet-uri
#ÎiUrâmPeCei8 — 161 918 Tweet-uri
#UcidețiPeToți — 104 221 de Tweet-uri
#SalvațiPeToți — 12 001 Tweet-uri
#TrimitemEnergiiPozitive — 2 566 de Tweet-uri

Libby a întors privirea spre restul juraților. După lipsa lor de expresie, a intuit că nimeni nu părea să știe cum să răspundă la cererea Hackerului de a rosti numele Pasagerului osândit la moarte. Și-a dres vocea, ca să ia cuvântul.

— Nu ne-ai dat decât informații generale despre acești oameni; nu la asta se reduc ei, de fapt, a început ea. Nu te poți aștepta să decidem cine trebuie să moară, doar pe baza unui portret în creion.

— Cred că veți afla că mă pot aștepta și că tocmai am făcut-o, a replicat Hackerul. Acum, cine ar vrea să fie primul?

Libby a fluturat mâna în semn de renunțare.

— Nu, eu nu particip. Poate că îi controlezi pe Pasageri, dar nu și pe mine.

— Chiar trebuie să-ți amintesc ce se întâmplă dacă nu faci ce-ți cer, Libby? Mulțumită lui Jack, niște bucăți din Victor încă mai cad din cer. N-am nicio ezitare să pun iarăși totul în scenă cu ajutorul prietenului tău Jude. Deci, vă întreb din nou: cine vrea să aleagă primul?

— Numărul doi — Bilquis, a spus Jack, luându-i pe toți prin surprindere. Apoi și-a încrucișat brațele, sfidător. Ei bine, cineva trebuia să pună în mișcare șarada asta, a adăugat el.

A țintuit-o pe Muriel cu privirea, ca pentru a o lingusi că pe ea conta să ia o decizie.

— Cu inima grea, dar și eu tot pe Bilquis o aleg, a spus Muriel cu glas pierdut.

— Bilquis, a repetat și Matthew.

— Bilquis, a spus Fiona.

Libby s-a uitat spre ecran, unde neajutorata Bilquis își acoperise gura cu mâna și plângea.

— Și tu, Libby? a întrebat Hackerul.

Libby a privit fiecare Pasager în parte, dar nu exista niciun candidat care să merite să moară sau să trăiască mai mult decât celălalt. Nu conta pe cine alegea și nici dacă votul publicului forma majoritatea. Bilquis fusese deja condamnată la moarte, așa că ea a ales persoana căreia îi rămăsese cel mai puțin de trăit.

— Sofia, a spus ea și, la fel ca ceilalți jurați, nu a fost în stare să privească în ochi persoana aleasă.

— Mulțumesc, a replicat Hackerul. Nu e nevoie de un statistician ca să observăm că avem o decizie aproape unanimă, dar Cadman, doar din curiozitate, ai putea să ne dezvălui rezultatele de pe rețelele sociale, te rog?

Cadman s-a uitat spre cineva din echipa lui, care a mimat în tăcere cuvântul „trimis", apoi și-a cercetat tableta.

— Algoritmii mei îmi spun că Pasagerul pe care publicul și-ar dori cel mai mult să-l vadă mort este același ales de juriu: Bilquis.

Libby și Matthew au fost singurii jurați care și-au îndreptat privirea spre peretele unde Bilquis deținea acum imaginea centrală. Volumul a crescut tot mai mult și mai mult, până când tulburarea ei și rugămințile de a fi cruțată au devenit imposibil de ignorat. Muriel și-a acoperit urechile cu mâinile.

— Vă rog, implora Bilquis într-o engleză stricată. Vă rog, răzgândiți-vă... sunt o femeie cumsecade, vreau să-mi aduc fata la mine, lăsați-mă să vă spun cum îi ajut pe alții și poate o să gândiți alt...

Înainte ca ea să-și termine propoziția, mașina în care se afla s-a zguduit violent și apoi s-au văzut o flamă puternică și flăcări izbucnind din spate, către ea. În câteva secunde, Bilquis a fost înghițită de infern. Libby era paralizată, incapabilă să-și miște capul sau să-și ia ochii de la prăpădul stârnit când hainele lui Bilquis au luat foc. Femeia a început să se zbată scoțând sunete agonizante, pe care Libby nu le mai auzise vreodată din gura unei ființe umane. Brusc, o siluetă s-a interpus între ea și ecran, așa încât să nu mai poată vedea imaginile. Fără să spună nimic, Matthew i-a pus mâinile pe umeri.

— Uită-te la mine, a spus el. Uită-te la mine.

Libby l-a privit în ochi.

— Continuă să te uiți la mine până când se termină asta și îți spun eu să te oprești.

Urletele au continuat, însoțite de zgomotul făcut de flăcări și de pielea plesnind, apoi o altă explozie a

întrerupt imaginile. Când Matthew i-a dat drumul lui Libby, pe perete nu mai rămăsese decât un ecran gol.

— Nu pot să stau aici, trebuie să plec, a exclamat ea, ridicându-se de pe scaun și împleticindu-se în fugă spre ușă, cu picioarele tremurând. Am nevoie de aer, trebuie să merg acasă.

A izbit cu pumnii în ușă, până când aceasta s-a deschis. Comandantul Riley și colegul lui au blocat ușa, oprind-o să iasă.

— Vă rog, lăsați-mă să plec, a implorat Libby. Nu mai pot sta aici, să văd oamenii cum mor.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu am voie să las pe nimeni să părăsească încăperea până când nu se termină procesul, a replicat comandantul. Trebuie să respect ordinul.

— Nu-mi pasă! a strigat Libby, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Respira rapid și, încă o dată, a simțit cum pielea aproape că-i ia foc. Un alt atac de panică, de data asta mai puternic decât ultimul, era iminent. Avea nevoie de aer rece, proaspăt și să se simtă iar în siguranță.

A apucat brațul vânjos al polițistului și l-a împins într-o parte. Bărbatul nici nu s-a clintit și, de frustrare, Libby s-a dezlănțuit și l-a lovit peste cap, făcând să-i sară casca din ureche. Cu o manevră rapidă, polițistul a prins arma de capete și a folosit-o ca s-o împingă pe Libby cu brutalitate înapoi; ea și-a pierdut echilibrul și a căzut pe spate, icnind de durere când s-a lovit la noadă de podeaua de piatră.

— Rețelelor sociale n-o să le placă chestia asta, a mormăit Cadman.

— Nu vă purtați în halul ăsta cu ea, a răbufnit Matthew și a dat să se repeadă spre comandant.

— Domnule, vă rog să luați loc! i-a ordonat acesta. Clădirea este în izolare completă. Au fost evacuate toate străzile pe o rază de un kilometru și jumătate și căutăm dispozitive explozive și în această clădire. Până localizăm Hackerul sau până când ne dăm seama cum să dezactivăm mașinile alea, veți rămâne cu toții aici.

Comandantul a arătat spre imaginile de pe un canal de știri, afișate din nou pe ecran. Jurații au recunoscut primăria, unde soldați înarmați direcționau publicul îndărătul unei benzi albastre. Se puteau vedea mașini de poliție, ambulanțe, autospeciale de pompieri și unități pentru dezamorsarea bombelor. Deasupra clădirii, un furnicar de drone își disputau spațiul aerian.

— Ar fi trebuit să ne ținem pe poziție, n-ar fi trebuit să facem ce ne-a spus, a îngânat Libby.

Matthew i-a întins mâna, s-o ajute să se ridice de pe jos. Ea a prins-o, iar ușile s-au închis în spatele lor.

Încă o dată, vocea Hackerului s-a auzit de nicăieri.

— Dacă ați fi procedat în felul ăsta, aș fi detonat toate vehiculele, a spus el.

— Ești bolnav, i-a replicat Libby. Nu arunci oameni în aer ca să atragi atenția. Nu așa funcționează lumea.

— Ai citit știrile din ultimul secol? Oare ți-a trecut pe la ureche ceva despre Oppenheimer, IRA, Al-Qaeda, ETA, Hamas și ISIS?

— Știi foarte bine ce vreau să zic. Membrii *obișnuiți* ai societății nu se poartă în felul ăsta. Nu ucid de dragul de-a ucide.

— Și nici eu n-o fac. Eu ucid cu un scop.

— Și care e ăla?

Hackerul n-a răspuns.

— Știai că Bilquis avea să fie aleasă prima — ea sau Shabana, nu-i așa?

— De ce-ai presupune una ca asta?

— Pentru că n-ai spus nimic pozitiv despre ele. În schimb, ai subliniat că Shabana nu are job, că nu vorbește engleză, că are șase copii și că soțul ei a fost acuzat de trafic de persoane. Și că lui Bilquis nu i s-a acordat azil politic și că voia să mai aducă aici un membru al familiei. Ai ales cum ai vrut frânturi de informații ca se ne încurajezi și pe noi, și pe cei de pe rețelele sociale să votăm într-un fel anume.

— Adică exact felul în care operează acest juriu. Voi luați decizii bazându-vă pe un minimum de fapte. Și spui că ar fi fost vreo diferență dacă aș fi menționat că fiica ei din Somalia e moartă de doi ani și că Bilquis vrea să-i aducă doar cenușa în Marea Britanie? Sau că înainte de a scăpa din războiul civil din țara ei a fost obligată să se uite cum copilul ei în vârstă de 5 ani este violat de luptătorii rebeli? Ar fi trebuit să-ți spun că și-a alinat fata, care a sângerat până la moarte și și-a dat duhul în brațele ei? Poate ar fi trebuit să adaug că, în ciuda acestor lucruri, Bilquis și-a găsit încă puterea să ajute și a plătit pentru ca cincisprezece copii orfani să fugă din Somalia pe aceeași barcă pe care a fugit și ea? Dacă ați fi știut toate aceste fapte reale, ați fi scutit-o de moartea prin carbonizare?

Expresia de pe chipul lui Libby s-a înăsprit.

— Le spui oamenilor ce vor să audă ca să-i faci să ia mai ușor deciziile.

— La fel ca în anchetele voastre, dezvăluirea integrală a informațiilor ar putea reprezenta un inconvenient când e vorba de luarea deciziilor. N-am dreptate, Jack?

Capitolul 25

tendințe online pentru voi

#ShaantiSeAaraamKaren — 401 301 Tweet-uri
#RIPBilquis — 345 988 de Tweet-uri
#EngleziiÎnainteDeImigranți — 253 098 de Tweet-uri
#SalvațiPeToți — 177 918 Tweet-uri
#TrimitemEnergiiPozitive — 19 566 de Tweet-uri

— Ce vrea să zică? s-a întors Libby spre Jack.

— Referitor la ce? i-a replicat el.

— Când a zis că adevărul este un inconvenient. De ce ți s-a adresat ție?

— Habar n-am. Poate că ar trebui să-l întrebi tu? Se pare că voi doi ați stabilit o mică relație. Totuși, un sfat prietenesc — ai face mai bine să fii atentă sau oamenii vor ajunge la concluzii greșite.

Tonul lui nu era deloc prietenos și Libby a ridicat din sprâncene:

— De ce te-ai gândi măcar la una ca asta?

Jack și-a îndreptat cravata și colțurile gurii i s-au ridicat în semn de amuzament că reușise s-o întărâte.

— Ți se potrivește să fii în centrul atenției, domnișoară Dixon. Când ai intrat în sala asta, erai o micșunică timidă și uită-te la tine acum; ești ca troscotul japonez, îți întinzi rădăcinile în locuri unde n-ai ce căuta și te dovedești aproape imposibil de stârpit. Unii ar putea crede că începe să-ți placă să fii în lumina reflectoarelor.

Jack s-a uitat spre camere și a zâmbit.

— Credeam că sub fațada aia chiar era posibil să fi rămas o urmă de decență. Dar ești o carcasă goală, nu-i așa?

Răspunsul lui Jack a fost să fluture din mână, de parcă ar fi alungat o muscă.

— S-ar putea să afli că miile de alegători pentru care muncesc neobosit nu sunt de acord cu tine.

Muriel i-a întrerupt cu o expresie îngrijorată.

— De ce nu ne-a spus Hackerul care va fi locul coliziunii?

Matthew a scuturat din cap.

— O să ne spună atunci când o să vrea să aflăm.

— Oare mi se pare mie sau mai are cineva de aici sentimentul îngrozitor că plănuiește să izbească mașinile de clădirea asta?

— Asta n-o să se întâmple, fiindcă nu-i vor permite accesul în centrul Birminghamului și în niciun alt centru, dacă e s-o luăm așa, a spus Jack. Dacă toate vehiculele alea sunt îndesate cu explozibil, așa cum pretinde, este puțin probabil să intre în zona de siguranță, cu o rază de un kilometru și jumătate.

Pe ecran a apărut un nou unghi de filmare. Imaginile veneau de deasupra unei mașini în mișcare. În jurul ecranului erau cifre, grafice și coordonate.

— Hmm, a început Cadman, scărpinându-se în barbă. E interesant. Se pare că n-ar trebui să avem acces la asta.

— Nu este drona vreunui canal de știri? a întrebat Libby.

— Potrivit Reddit, nu. Utilizatorii spun că formatul amintește de grafica militară.

Libby a fost străbătută de un fior rău prevestitor.

— Ce spun rețelele sociale despre scopul acestor drone?

— Stai un pic, a răspuns el în timp ce tasta, împreună cu echipa sa, pe dispozitivele lor, cuvintele și structurile-cheie.

— OK, José... deci, imaginile cu una dintre drone au fost înregistrate de un pasager obișnuit și încărcate pe Snapchat acum șapte minute. Opinia generală este că avem de-a face cu un Vehicul Aerian de Luptă, fără pilot, operat de armată... iar acum utilizatorii KnowHow pretind că este un RP 7876V. Zic că dronele sunt, se pare, „înarmate și capabile să arunce multe încărcături de muniție".

Libby s-a întors spre Jack.

— Au de gând să-i bombardeze pe Pasagerii aflați pe drum?

— Nu e clar? Ce altceva crezi că o să facă? Să stea pe spate și să-i vadă detonați în centrul orașelor? Trebuie să înlături cât mai puțini ca să salvezi cât mai mulți. E o tehnică standard de război.

— Dar ăsta nu-i un război.

— Ba este, muiere proastă! a luat-o el peste picior, pironindu-și apoi privirea direct în cameră, ca și când și-ar fi adus aminte de auditoriu.

În cele din urmă, și-a dres tonul în consecință.

— Hackerul acesta a declarat război țării noastre, pe șoselele noastre, poporului nostru, *ție și mie*. Vă așteptați

ca guvernul să accepte pur și simplu? Nu putem permite terorii să învingă, chiar dacă asta înseamnă ca unii dintre noi să aibă de suferit în slujba binelui general.

Libby s-a uitat spre Jude și a simțit cum îi cad umerii, ca sub o greutate enormă. Crezuse că viața lui era amenințată doar de Hacker, nu de propria lui țară.

— Când o să se întâmple?

— Mă îndoiesc foarte tare că se va întâmpla, i-a întrerupt Hackerul.

— Atunci te minți singur. Dorința unei singure persoane nu va prevala niciodată în fața siguranței maselor, i-a răspuns Jack.

— Ai idee câte școli, licee și academii sunt în Marea Britanie, Jack? a continuat Hackerul.

Apoi a așteptat până când Jack a scuturat din cap.

— Sunt aproape douăzeci și șase de mii, în care învață 9,2 milioane de copii.

— Și de ce-mi spui asta?

— Nu crezi că m-am pregătit pentru orice eventualitate? Zece dintre aceste douăzeci și șase de mii de școli au înăuntru un număr de dispozitive explozive pe care aș putea să le detonez în orice moment. Explozibilii se pot afla oriunde, în fiecare dintre școli — în săli de clasă, dulapuri, săli de sport, vestiare. Dacă va fi dat vreun ordin de înlăturare de pe șosea a oricăruia dintre Pasageri, atunci n-o să ezit să detonez dispozitivele din toate cele zece școli deodată.

— Trebuie evacuate toate imediat... a murmurat Jack, scoțându-și telefonul din buzunar.

— Este imposibil să încerci să evacuezi mai mult de 9 milioane de copii în următoarele optzeci de minute. Să contactezi fiecare părinte și să-l pui să plece de la serviciu

ca să-și ia copilul de la școală va declanșa un haos general în toată țara și blocaje în trafic așa cum nu s-au mai văzut până acum. Și dacă țara noastră este într-un ambuteiaj de proporții și vehiculele mele nu ajung la destinație, atât ele, cât și școlile vor fi detonate. Ai vrea să ai așa ceva pe conștiință?

— Amenințările tale n-o să-i oprească pe părinții panicați să se asigure că au copiii în siguranță, a spus Libby.

— Poate că ar trebui să adaug că în apropierea fiecăreia dintre aceste școli, lângă intrare și lângă ieșire, sunt parcate vehicule care conțin mine antipersonal. Elevii, părinții și profesorii aflați în raza suflului exploziei, chiar dacă nu vor muri pe loc, vor suferi în mod sigur răni și accidentări care o să le schimbe viața.

Libby a simțit cum o lasă inima. Chiar și Jack părea nesigur în privința următoarei sale acțiuni și stătea cu telefonul în mână, fără să-l folosească însă. Canalele de știri au reapărut; fiecare transmitea live din sala de anchetă.

„Ultima oră — bombe în școlile noastre“, curgea un text în josul ecranului. Libby nu putea nici măcar să-și imagineze spaima părinților din întreaga țară. A observat că Jude era singurul Pasager care se uita calm în monitorul său, ca și cum s-ar fi resemnat cu propria soartă. Din nou, a văzut în ochii lui o tristețe care trecea dincolo de împrejurările actuale. Oare era din cauza faptului că acum trăia în mașină?

— Hai să înveselim un pic atmosfera și să vedem ce au de spus prietenii noștri de pe rețelele sociale despre turnura pe care au luat-o evenimentele — ce zici, Cadman? a continuat Hackerul.

— Printre părinți e o panică generală, așa cum te-ai așteptat, a început acesta. Și cei mai mulți dintre ei

amenință să treacă peste avertismentele tale și să-și ia imediat copiii de la școală.

Cadman și-a scos ochelarii și a zâmbit.

— Vezi, asta-mi place mie mult la colegii mei utilizatori ai rețelelor sociale. Chiar dacă sunt amenințate viețile copiilor lor, tot au ca prioritate împărtășirea temerilor cu lumea întreagă, înainte s-o zbughească să-și salveze micuții. Întâi „distribui", apoi acționezi. Mă înnebunesc după asta.

— Despre noi s-a spus ceva? a întrebat Muriel.

Cât timp Cadman și ai lui au scanat fluxul de noutăți, și-a făcut de lucru nervoasă cu ceasul de la mână.

— Generalizez, firește, dar se pare că nu le place culoarea jachetei pe care o poartă Fiona; numele lui Matthew se propagă alături de #doctorulsexy; mii de oameni cer ca Jack să fie eliminat; vocea lui Muriel este considerată „iritantă" și „plângăcioasă" și oamenii cred că Libby este „o mironosiță slabă de înger cu un gust îngrozitor la pantofi".

— Hai, serios? a întrebat Libby, încrucișându-și brațele. Nu-și dădea seama care dintre critici o ofensa mai tare. Doi oameni au murit în explozii de mașină și viețile a mii de copii sunt în pericol și, cu toate astea, ei scriu pe Twitter despre pantofii mei?

— Cu toate astea, au și ei dreptate, a replicat Cadman. Presupun că i-oi fi primit cadou?

— Nu, nu i-am primit cadou.

Cadman a părut surprins.

— Ți-aș sugera să te gândești la rețelele sociale ca la un râu. Pornește dintr-un loc, dar, cu cât ajunge mai departe, cu atât meandrele lui îl poartă în tot felul de direcții. Unele brațe noi secătuiesc repede, altele iau propria

direcție. Fiecare are o opinie. Tu poți să te duci personal la fiecare dintre aceste școli, să dezactivezi de una singură fiecare dispozitiv exploziv și apoi, tot de una singură, să salvezi viețile tuturor Pasagerilor. Cu toate astea, vreun trol dintr-o locuință socială din Hackney, cu vârfurile părului despicate și cu tatuaje scrise greșit, tot va găsi un motiv să se plângă că ai dat înapoi cu un deceniu drepturile femeilor, pentru că ai făcut toate astea îmbrăcată în fustă.

Libby era exasperată. Nu voia decât să scape din încăperea aia, să se întoarcă acasă, să se cuibărească sub pătură și să nu se mai gândească în veci la vreo mașină fără șofer.

— Te rog, i s-a adresat ea Hackerului, termină odată cu toate astea. Ne-ai arătat că mașinile fără șofer nu sunt infailibile așa cum ni s-a spus. Așa că nu mai ai nimic de demonstrat.

— N-am spus niciodată că aș avea ceva de demonstrat, Libby.

— Atunci ce rost au toate astea?

— Zilnic permitem ca viețile noastre să fie conduse prin decizii pe care Inteligența Artificială le ia în locul nostru. Asta-i părerea ta, nu-i așa, Libby? Că avem atât de puțină considerație pentru propria existență, încât ne-am înconjurat de bunăvoie de IA, un lucru inventat de om, și cu toate astea incapabil de empatie, simpatie sau judecată morală. Consideri că am scos umanul din omenire?

— Nu vreau ca aceste gadgeturi să gândească pentru mine.

— Dar și tu ești în aceeași măsură sclava IA ca oricare altă persoană. Cum am aflat despre participarea ta de acum doi ani la marșul de protest de la Londra, împotriva proiectului de lege pentru Revoluția Rutieră?

— Nu... nu... nu știu.

— Pentru că IA și toată tehnologia asociată mi-au spus tot ce trebuie să știu despre cine ești tu și despre lucrurile în care crezi. Tranzacțiile cu cardul de credit stocate în ceasul tău mi-au spus când și de unde ai cumpărat biletele de tren și ce tren ți-a indicat aplicația. De asemenea, IA știe ce restaurant i-ai cerut Asistentului Tău virtual să-ți recomande pentru prânz și numele barului unde mergi să bei un pahar după serviciu. Dispozitivul tău de monitorizare a mișcării îmi dezvăluie cât ai mers, câți pași și câți kilometri ai făcut, nivelul de adrenalină și cât de mult ți-a crescut pulsul când ai ajuns la destinația ta de pe Downing Street. Telefonul tău mobil mi-a dat numele și numerele de telefon ale prietenilor din agendă cu care te întâlnești, muzica pe care o asculți în drum spre casă și mi-a spus cât de profund dormi noaptea. Chiar și acum știu că nivelul colesterolului ți se menține la 3,8 și că o să fii la ovulație în trei zile. Pe măsură ce s-a derulat conversația noastră, pulsul ți-a crescut până la 133 de bătăi pe minut și indicatorul tău de stres este acum la nivelul opt din zece. Abia dacă ai mâncat în dimineața asta, așa că nivelurile de minerale au scăzut și ar trebui să-ți pui niște picături în ochi, fiindcă sunt cam uscați.

Libby s-a uitat la inelul de argint de pe degetul ei, în care era încorporat detectorul de mișcare, de parcă ar fi fost făcut de diavol. Hackerul trebuie să fi accesat datele pe care le colecta inelul. L-a răsucit până când l-a desprins, s-a strâmbat când l-a trecut peste o încheietură a degetului și apoi l-a azvârlit pe jos, iar inelul s-a rostogolit prin încăpere.

— O să faci la fel și cu telefonul, tabletele, ceasul inteligent, cardurile de credit și de debit? a întrebat-o Hackerul,

și Libby a simțit cum roșește. N-ai încredere în tehnologie și în IA din niște motive greșite. Să le arăt tuturor ce evenimente ți-au influențat aversiunea?

Libby a ezitat. Știa exact ce urmează mai departe, dar n-avea cum să prevină acest lucru, era complet neajutorată.

Capitolul 26

 WolverhaptonNewsOnline.co.uk

Experții estimează unde va avea loc coliziunea anunțată de Hacker

Potrivit unor experți în planificarea rutelor, zona unde ar putea avea loc ciocnirea dintre mașinile celor șase Pasageri rămași este o fostă fabrică.

Punând laolaltă direcțiile în care merg vehiculele rămase și timpul aproximativ până la destinație, locul unde se va sfârși cel mai probabil călătoria lor este fosta fabrică Kelly & Davis, din Parcul Industrial Roman Estate, de lângă Coleshill — fabrică demolată și acum părăsită.

Pregătindu-se pentru inevitabil, Libby a simțit cum i se încordează tot corpul. Pe cel mai mare dintre ecrane a apărut strada Monroe din Birmingham, exact așa cum și-o amintea. Și Jack își dădea seama ce avea să urmeze.

— Cum a pus mâna pe asta? Se presupune că materialele confidențiale sunt scoase din zona accesibilă publicului și șterse.

— Nimic nu mai dispare cu totul în ziua de azi, a ridicat din umeri Cadman. Totul se află stocat undeva. Și tot ce e privat devine public la un moment dat.

Din perspectiva unei camere fixe situate deasupra copertinei de vinilin a unui magazin, Libby s-a privit pe sine, în urmă cu doi ani, îndreptându-se către obiectiv. Și-a amintit cum începuse ziua aceea, la fel ca oricare altă dimineață de vară. Soarele strălucea pe cerul fără nori și era destul de puternic ca s-o facă să-și pună ochelarii de soare. Un vânticel blând îi înfoia rochia înflorată.

Strada din fața ei se curba și Libby și-a continuat drumul pe lângă magazine, uitându-se în vitrinele care o interesau și trecând nepăsătoare pe lângă celelalte. Cele șase lumânări parfumate pe care le cumpărase la reducere atârnau greu în sacoșa de pe umăr. S-a oprit în fața unei florării. Își amintea și azi mireasma de ierburi care o învăluia dinspre crizantemele portocalii așezate în găleți cu apă, la intrare.

Cu cât se apropia mai mult de camera video, cu atât devenea mai ușor de recunoscut pentru colegii ei jurați.

— Tu ești? a întrebat-o Fiona, împingându-și la loc ochelarii pe nas, pentru o cercetare mai atentă a imaginilor. Libby n-a răspuns.

— Ea e, nu?

— Oh, în mod sigur, a adăugat Muriel.

Libby s-a văzut băgând mâna în geantă, scoțând telefonul pe care-l mai folosea și-n ziua de azi și începând să vorbească. O sunase mama ei, și-a amintit ea, ca să verifice dacă ajunge acasă, în Northampton, în săptămâna de după Ziua Tatălui. Maică-sa plănuia să gătească o friptură pentru masa de duminică, pentru ei trei. Libby îi spusese

că în weekendul acela era de gardă. Chiar când minciuna i-a scăpat de pe buze, a simțit că se urăște pentru ea. Dar numai și ideea de a petrece un minut în casa aceea o făcea să fugă mâncând pământul.

După ce a terminat convorbirea, i-au atras atenția două femei cu un cărucior, aflate peste drum. Râsul lor a fost cel care a făcut-o să se uite spre ele, iar Libby s-a trezit dorindu-și să fi avut și ea același gen de relație cu maică-sa. Nici nu-și mai amintea de când nu mai râseseră împreună.

Femeile s-au întors brusc și, ieșind din spatele unei mașini parcate, au sărit pe trecerea de pietoni fără să vadă mașina în mișcare aflată la zece metri de ele. Libby s-a așteptat ca mașina să vireze și să frâneze — ar fi fost timp și loc, chiar dacă asta însemna să se intre într-un vehicul staționat. În schimb, mașina a frânat brusc, dar nu și-a schimbat traiectoria. Libby a deschis gura să strige și să le avertizeze pe cele două, dar vorbele n-au mai apucat să-i iasă pe gură. Derapând în încercarea de a se opri, vehiculul a plonjat spre ele ca o bilă de bowling în popice, aruncându-le în aer.

Cea mai tânără a fost lovită în plin, ridicată de la pământ și aruncată în parbriz, apoi peste mașină, pentru ca apoi să aterizeze pe asfalt, în spatele vehiculului. Cea mai în vârstă a fost târâtă sub mașină, iar căruciorul — târât și el metri întregi pe șosea; copilul a fost azvârlit dinăuntru, iar trupușorul lui s-a prăbușit pe asfalt.

Acolo, în sala de anchetă, Libby a simțit din nou cum ochii i se umplu de lacrimi când au început să ruleze imagini de pe o altă cameră video, de data asta atașată la bordul mașinii implicate în coliziune. Libby a retrăit momentul în care geanta i-a căzut pe trotuar și a auzit zornăind borcănelele de sticlă în care se aflau lumânările,

în timp ce alerga spre răniți. Primul ei instinct a fost să-l ajute pe copilaș, dar o femeie cu pregătire medicală mai bună decât a ei elibera căile respiratorii ale fetiței și-i făcea respirație gură la gură. Cumva, copila trăia.

S-a întors spre femeia prinsă sub bordul mașinii și s-a ghemuit alături; părul cenușiu, tuns scurt, al victimei era încleiat de sângele care-i cursese din rănile adânci de la frunte și din creștet. Avea ochii larg deschiși, dar privirea era fixă și lipsită de viață.

Apoi Libby și-a îndreptat privirea către ușa mașinii, de unde a ieșit încet un Pasager, cu gura căscată și palid ca o stafie. Avea cam aceeași vârstă ca Libby; a văzut cum pe ecranul lui rula grafica unor jocuri pe computer. A presupus că, atunci când se petrecuse accidentul, bărbatul se juca pe calculator.

— Mașina... se conduce singură... nu e vina mea... a murmurat el.

Deja alertați de agitație, tot mai mulți oameni se grăbeau spre locul accidentului, țipând, strigând și sunând la serviciile de urgență. Imagini noi, de data aceasta luate de pe o cameră montată pe o pereche de ochelari, o arătau pe Libby fugind spre cea de-a treia persoană izbită de vehicul. În jurul ei se adunaseră câțiva oameni, care nu știau cum s-o ajute. Libby și-a croit drum printre ei și a observat imediat că membrele victimei erau contorsionate în poziții nefirești, că avea ochii umezi și gura însângerată. Cu fiecare respirație abia auzită, pe buze i se iveau bule roz de salivă. Libby s-a folosit de cunoștințele ei de la cursul de prim ajutor și a verificat pulsul femeii, apoi a strecurat pe degetul acesteia inelul ei cu detectorul de fitness și a verificat rezultatele pe telefonul mobil. Pulsul abia dacă se simțea, inima aproape că i se oprise și nivelul

de stres era la maximum. Era nevoie de un miracol ca să i se schimbe soarta.

— Fiica mea... a icnit ea și o bură fină, însângerată, i s-a prelins printre buze.

Libby a ținut-o de mâna pe care n-o avea ruptă. Era rece ca gheața.

— Fetița mea... a spus ea din nou.

Libby și-a lipit mâna femeii de față, ca s-o încălzească puțin.

— Este în siguranță, a mințit-o ea.

Nu era momentul potrivit pentru sinceritate și femeia a părut împăcată pe moment.

— Și Janice? a întrebat ea.

— O să fie bine, are doar niște zgârieturi, a răspuns Libby. Cum te cheamă?

Femeia a tușit și în colțurile gurii i-a apărut și mai mult sânge, de data asta mai vâscos.

— Trebuie... trebuie să le văd, dar nu pot să mă mișc... a spus ea înfricoșată.

— Probabil că ți-ai fracturat câteva oase, a replicat Libby, însă era limpede că era rănită mai grav de-atât. O să stau aici, cu tine, până vine ambulanța, și când o să ajungi la spital o să-ți poți vedea familia. Ce zici, e bine așa?

— Promiți?

Libby s-a forțat să zâmbească, dorindu-și să nu înceapă să plângă și să dezvăluie astfel adevărul.

În timp ce sirenele anunțau iminenta sosire a vehiculelor de intervenție, Libby a privit neajutorată cum ultimele resurse de luptă se scurgeau din trupul femeii. Mâna i s-a moleșit brusc.

— Stai cu mine, s-a rugat Libby. Cum te cheamă? Spune-mi cum te cheamă.

Singurul răspuns a fost ultima respirație și femeia și-a dat duhul, iar capul i-a căzut într-o parte.

Libby își amintea limpede fiecare secundă. Peste câteva zile, a sunat o fostă colegă care lucra acum la terapie intensivă, ca s-o întrebe ce face copilul. În urma accidentului, rămăsese cu răni îngrozitoare și avea nevoie disperată de un ficat nou. Însă înainte să poată fi găsit donatorul potrivit, fetița pierduse lupta.

Libby alesese să nu participe la proces, dar filmase o depoziție în legătură cu faptele la care asistase. După mai multe luni, când a aflat că vehiculul fusese complet exonerat de vină, s-a înfuriat cumplit. Știa ce văzuse. Mașina avusese posibilitatea să evite pietonii, dar alesese să-și pună Pasagerul pe primul loc.

Apelurile telefonice, scrisorile și e-mailurile pe care le trimisese instanței au fost ignorate, și de fiecare dată când a postat ceva pe rețelele sociale sau pe grupuri de discuții, comentariile ei au fost șterse imediat. În cele din urmă, n-a mai avut de ales și a trebuit să renunțe. Apoi s-a anunțat că mașinile de Nivelul 5 urmau să devină obligatorii pe toate șoselele din Marea Britanie, iar Libby și-a arătat susținerea pentru petiții, marșuri și demonstrații împotriva lor. Însă nici acestea n-au folosit la nimic.

Vizionarea pentru prima dată a acestor imagini nu i-a evocat lui Libby nicio amintire uitată. În toți anii scurși de atunci nu uitase absolut nimic.

Matthew s-a întins spre geanta lui, de unde a scos un pachet de șervețele pe care i le-a întins. Libby a dat din cap în semn de mulțumire și și-a șters ochii. A simțit prin bluză căldura palmei lui așezată pentru o clipă pe umărul ei.

— Îmi amintesc acest caz, a spus Muriel. Îngrozitor, îngrozitor de trist. Trei membri ai aceleiași familii spulberați într-o clipă, pur și simplu.

— Și toate astea pentru că ele erau prea ocupate să bârfească în loc să se uite pe unde merg, a completat Jack.

— Mașina a avut timp să le evite, i-a răspuns ferm Libby.

— Nu asta arătau probele, i-a dat Jack replica.

— Eu am fost acolo, tu nu.

— Ei bine, cred că asta explică lipsa dumitale de respect pentru procesul derulat de noi aici, domnișoară Dixon. Cu atitudinea asta părtinitoare n-ar fi trebuit să ți se permită niciodată să faci parte din acest juriu. Dacă ar fi după mine, te-aș da afară imediat.

Atunci s-a auzit din nou vocea Hackerului:

— Cred că cineva s-ar putea să nu fie de acord cu tine în privința asta.

— Cine?

— Jude Harrison. Pentru că în ora următoare viața lui va depinde de includerea lui Libby în proces.

Capitolul 27

Shabana Khartri

Shabana a întins gâtul să se uite pe fereastra mașinii, ca să înțeleagă unde se află. Însă drumul îi era la fel de necunoscut acum pe cât îi fusese și în prima zi în care sosise în țară.

Timp de aproape o jumătate din viață, lumea se limitase pentru ea la acele locuri unde putea ajunge pe jos. Chiar și maternitatea unde născuse ultimul dintre copii se afla la o distanță ce putea fi parcursă pe jos de acasă. Știa acest lucru, pentru că, la externare, Vihaan, soțul ei, urcase copilul în mașină, iar ei îi poruncise să se întoarcă pe jos.

Acum, tot ce știa cu certitudine era că, oriunde ar fi dus-o acel taxi, nu mai era singură. Dar cu cât se lungea călătoria, cu atât era mai înspăimântată. Nu cu mult mai devreme, fusese distrasă de un zgomot puternic auzit în mașină. Un fel de bubuit, urmat de țipete. Întorsese capul, ca să vadă dincotro venea zgomotul și apoi realizase că se întâmpla ceva la televizor. Ecranul, ceva mai devreme ocupat de imaginea unei femei cu hijab, arăta

acum un obiect în flăcări și alți oameni în mașinile lor, plângând. Vederea lor a înfricoșat-o.

Ultima dată când făcuse o călătorie în necunoscut fusese zborul cu avionul de la Aeroportul Internațional Chhatrapati Shivaji Maharaj, din Mumbai, care o adusese, la doar o săptămână după nuntă, pe Aeroportul Heathrow din Londra. A fost o zi a premierelor de tot felul: prima dată când își părăsise orașul natal, prima dată când se despărțise de familie, prima dată când zburase cu avionul și prima dată când soțul ei o lovise.

Prima ei impresie despre Marea Britanie a fost cenușiul locurilor. Totul era lipsit de culoare și făcut din beton, de la podurile ce traversau autostrăzile până la dalele de asfalt din care era făcută aleea spre locuința lui Vihaan. De asemenea, țara părea mult mai ordonată decât India. Casele din cartiere erau de aceeași mărime, aveau grădinile aranjate la fel, cu aceleași tipuri plicticoase de flori. Și, cu toate că țara era mai puțin îngrămădită, mai ordonată și mirosea mai proaspăt, îi lipsea diversitatea cromatică. Așa că, destul de repede după sosire, a început să tânjească după colorit și haos. Și când i-a spus proaspătului ei soț că-i e dor de casă, el i-a răspuns cu un pumn.

Cam în a treia zi a opulentei sale nunți cu Vihaan, Shabana a avut o bănuială că el nu era așa cum încercase să i-l prezinte familia ei. Știa cum este când iubești și ești iubit. Iar acum nu era deloc așa. Cu un an în urmă fusese îndrăgostită de Arjun, chelner în restaurantul unui hotel din orașul ei natal, Kailashahar. Familia ei îl disprețuia — singurul lui păcat era că se născuse într-o altă castă, ceea ce-l făcea nepotrivit pentru aspirațiile înalte ale părinților ei. Căsătoria cu Arjun nici nu intra în discuție,

a avertizat-o tatăl ei, iar când amenințările lui i-au intrat pe o ureche și au ieșit pe cealaltă, frații ei aproape că-l omorâseră în bătaie pe băiat, și Shabana nu-l mai văzuse de atunci. Chiar și acum îi era dor de iubirea lui.

Anul următor i-a fost prezentată lui Vihaan. Era cu zece ani mai mare decât ea și venise din Anglia ca s-o cunoască. La prima dintre cele trei întâlniri sub supraveghere, pe care le avuseseră înaintea căsătoriei aranjate, Shabana se convinsese că, în timp, s-ar putea îndrăgosti de el până la urmă. Dar pe măsură ce ultima zi a nunții lor se apropia de sfârșit și atenția cu care îi înconjuraseră rudele și prietenii începea să scadă, la fel s-a diminuat și interesul lui față de Shabana, care n-a rămas altceva decât un obiect accesibil pe care putea să-l penetreze.

Ani de zile după aceea, Vihaan s-a întins peste ea puțind a țigări, transpirație și bere, fără să-i pese ce suferință enormă îi provoca. Singura cale de evadare a Shabanei era să-și lase mintea să zboare înapoi spre Arjun. Își amintea cum fugea de la școală ca să urce pe scuterul lui și să petreacă după-amiezi lungi și lenevoase la țară. Acolo, departe de ochi iscoditori, stăteau întinși la umbra copacilor înalți, pe malul unui lac, uitându-se la fermierii care coseau grânele aurii în depărtare, sub cel mai limpede și albastru cer. Niciodată în viață nu fusese mai împăcată decât fusese atunci.

Astăzi, chiar dacă pentru scurt timp, Shabana își recăpătase libertatea. Însă, pe când se străduia să înțeleagă în ce fusese băgată, a închis ochii și s-a gândit iar la Arjun. Și-a jurat în sinea ei că, dacă reușea să scape din acest vehicul, va face rost de banii necesari ca să-și ia copiii și să-i ducă în locurile ei natale, astfel încât să vadă și ei frumusețea și liniștea de care se bucurase odinioară acolo.

Shabana s-a uitat iar la telefonul mobil pe care-l avea în mână și și-a dorit ca acesta să înceapă să sune. Ar fi vrut să știe cum se folosește, dar soțul ei nu-i permisese să aibă așa ceva. În plus, pe cine să fi sunat? Avea prea puține prietene și nu știa numărul de telefon al niciuneia. Tot ce voia era să apese pe butonul verde, așa cum o instruise fiul ei, Reyansh, și să-i audă vocea. Așa ar fi putut să-i spună că este ceva în neregulă și că e speriată.

Brusc, Shabana și-a amintit un număr unde sunase odată Reyansh, când surioara lui Aditya se înecase cu o boabă de strugure. Oricât încercase, Shabana nu reușise să-i bage suficient degetele pe gât încât să ajungă la boabă, așa că Reyansh tastase trei cifre de nouă și, la câteva minute după aceea, și-a făcut apariția un bărbat într-o mașină verde cu galben și a salvat viața fetiței. În weekendul acela, Vihann a bătut-o de două ori — o dată pentru că pusese copila în pericol și încă o dată, pentru că o prinsese îmbrățișându-l înlăcrimată pe paramedic, de fericire că îi salvase viața fiicei sale.

Poate că persoanele care răspundeau la numărul acela îl cunoșteau pe băiatul ei? A tastat agitată cele trei cifre în telefon, a apăsat pe butonul verde și l-a dus la ureche. N-a răspuns nimeni, s-a auzit doar un țiuit monoton. A mai încercat de două ori, cu același rezultat.

În minte i-au revenit cuvintele lui Reyansh din dimineața aceea: „Dincolo de pereții ăștia, lumea este minunată, dacă-i dai o șansă".

Trebuia să-și păstreze încrederea în băiatul ei. Era un fiu bun și ea știa că, orice se va fi întâmplat pe ecranul acelui televizor, el nu și-ar fi pus niciodată mama în pericol în vreun fel.

Capitolul 28

- - PariazăPeEi.com - -

Acasă | Ultimele știri | Despre | Servicii | Autentificare

Ultimele știri > ÎNSCRIERE

ACTUALIZAREA ȘANSELOR CU PRIVIRE LA SUPRAVIEȚUITOR

Claire Arden	1/10
Sofia Bradbury	6/2
Heidi Cole	10/1
Sam Cole	25/1
Jude Harrison	75/1
Shabana Khartri	100/1

Abonare

Prenume

Nume

E-mail

MĂ ABONEZ

Lui Libby i se uscase gâtul. S-a îndreptat spre un colț al încăperii, ca să-și ia o sticlă de apă acidulată din frigiderul aflat lângă termosurile de cafea și ceai. Când a desfăcut capacul, apa s-a auzit sfârâind și Libby a luat o înghițitură zdravănă. Simțea toți ochii ațintiți asupră-i.

Știa ce vor de la ea, dar n-avea nicio tragere de inimă s-o facă. Hackerul lăsase încă o tăcere de-a sa să atârne amenințător în aer, așteptând-o să întrebe ce anume însemna ca Jude „să aibă nevoie de susținerea ei".

Libby nu făcea niciun progres în a-l convinge pe Hacker că acționa absolut odios și asta o frustra peste măsură. De asemenea era tulburată de cât de mult știa acesta despre viața ei din afara sălii de anchetă și se întreba de ce simțise necesar să le arate juraților și lumii întregi ce se întâmplase în ziua aceea pe strada Monroe. Pe atunci vederea morții acelei familii îi evocase amintiri din perioada întunecată a propriei sale familii, iar asta se manifestase prin revenirea atacurilor de panică și, mai târziu, prin diagnosticul de sindrom de stres posttraumatic.

În calitatea ei de asistentă specializată în sănătate mintală, se putea spune că suferise aproape la fel de mult ca unii dintre pacienții săi. În cea mai mare parte a timpului reușea să se împartă în două: o parte din ea era asistenta empatică, plină de compasiune, profesionistă, iar cealaltă, o femeie sensibilă și uneori fragilă, prea des bântuită de eșecurile ei din trecut. Cu toate că aceste traume personale îi ofereau o mai profundă înțelegere a suferinței pacienților, se temea că, în cele din urmă, angajatorii ei ar putea susține că nu era suficient de puternică pentru acest job și s-o treacă pe linie moartă în vreun post administrativ sau de suport. Dezvăluirea publică a ceea ce se întâmplase în ziua aceea pe strada

Monroe şi faptul că ei puteau vedea aceste imagini nu-i erau de niciun ajutor pentru felul în care era percepută. Mânia ei împotriva cruzimii Hackerului s-a accentuat.

— Gata, eu nu mai intru în jocurile astea, a spus ea. Poate să-l întrebe altcineva ce vrea să zică.

— Dar a interacţionat mai bine cu tine, a presat-o Fiona.

— Da, a adăugat şi Jack. Poate că la mijloc e natura ta uşuratică.

— Mai tacă-ţi gura, Jack, l-a repezit Libby. Mai tacă-ţi gura aia.

El a răspuns aruncându-i un zâmbet strâmb.

Libby a mai luat câteva înghiţituri de apă şi a lăsat sticla pe frigider. Apoi s-a îndreptat spre centrul sălii şi s-a uitat la cele douăsprezece ecrane. În cel mai mare dintre ele era în prim-plan chiar chipul ei, iar alte cinci ecrane mai mici o arătau tot pe ea, la ştirile transmise de BBC, CNN, Sky News, MSNBC şi NHK-World Japan. Restul ecranelor îi înfăţişau pe Pasageri. Povara nedorită de a descoperi ce planifica Hackerul în continuare atârna doar pe umerii ei.

— Dacă asta are vreo importanţă, cineva a aruncat în aer recordurile de popularitate, a spus Cadman, întrerupând stânjeneala din încăpere. Din momentul acelei călătorii prin amintiri sau cum i-a zis el, Monroe Street, reţelele sociale se dau în vânt rău de tot după Domnişoara Chestie de-acolo.

— Ce zic? a întrebat Matthew.

— Ia să aruncăm un ochişor. @cyberagga14 zice „#libby este aşa de curajoasă. #fetelelaputere". @sky_fits_heaven scrie „Singura care îi ţine piept Hackerului. #păsăricilelaputere". Iar @liquidlove69 zice „Ţi se rupe inima. Încă bocesc. Ţine-te tare, Libby". Hashtagul #respectpentruLibby

e în trend pe toate platformele. Fata noastră a devenit virală la nivel global.

— Acum un minut îmi urau pantofii, iar acum sunt eroină, i-a ironizat Libby.

— Oh, pantofii tot nu le plac, i-a replicat Cadman.

Libby a tras adânc aer în piept şi s-a uitat spre tavan.

— OK, ai câştigat. De ce o să aibă Jude nevoie de susţinerea mea în ora următoare?

— V-am arătat cum este să trimiţi pe cineva la moarte; acum o să vă demonstrez cum este să-i acordaţi unuia dintre ei dreptul de a trece peste calvarul ăsta. Fiindcă, în următoarea oră, fiecare dintre voi o să decidă pe care dintre cei şase Pasageri rămaşi ar vrea să-l salveze. Pasagerul cu cele mai multe voturi de la voi şi de la public o să fie cruţat când se vor ciocni maşinile.

— Deci, pentru a salva o viaţă, trebuie să băgăm alte cinci în mormânt, a spus Libby.

— Pentru fiecare acţiune există o reacţie.

— O altă decizie imposibilă.

— Şi ultima dată ai zis că e imposibilă, dar eu n-o mai văd pe Bilquis în maşina ei, tu o vezi? Poţi transforma orice în realitate dacă eşti hotărât, motivat şi lacom. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Jack.

Devenea din ce în ce mai limpede că, atunci când Hackerul făcea aluzie la un lucru despre Jack pe care-l ştiau numai ei, Jack îi răspundea prin tăcere.

— Nu vreau să fac asta, a replicat Libby.

— Lăsaţi-l pe unul în viaţă sau ucideţi-i pe toţi, e alegerea voastră.

— Dar, de fapt, nu-i o alegere, nu-i aşa?

Libby s-a întors la scaunul ei şi şi-a prins capul în mâini.

— Ascunşi după rolurile voastre de juraţi, aţi luat cu toţii decizii în legătură cu felul în care ar trebui împărţită vina în accidente, fără să aflaţi măcar cine erau, de fapt, victimele. Pentru voi, ele sunt doar nişte numere de cazuri. Dar Pasagerii care stau în faţa voastră sunt mai mult de-atât. O să vă fac decizia un pic mai uşoară. O să-i dau fiecărui membru al juriului posibilitatea să acorde sprijinul său unui Pasager — o să-l intervievaţi ca să descoperiţi de ce colegii juraţi şi publicul ar trebui să-i cruţe viaţa. Îi puteţi întreba orice doriţi şi depinde de ei cât de sincer vă răspund. Dar vă sugerez ca, în interesul fiecăruia dintre ei, să fiţi cât de transparenţi se poate. Apoi, după ce vor fi avut posibilitatea să-şi arate valoarea, voi şi publicul veţi decide care va fi unicul supravieţuitor. Libby, începem cu tine? Pe cine ai vrea să susţii?

— Pe Jude, a răspuns ea cu o uşoară ezitare.

Nu putea pierde şansa de a vorbi direct cu el — poate pentru ultima dată. A zâmbit forţat în direcţia lui şi Jude i-a răspuns la fel. *O să fac tot ce pot pentru tine,* şi-a spus ea în gând şi, pentru o clipă, a părut că el o înţelege şi că o priveşte ca şi când i-ar spune *ştiu.*

— Jack, tu eşti următorul, a spus Hackerul.

— Domnişoara Arden. N-a cerut ea să-i fie deturnată maşina.

— Şi ceilalţi au cerut? a întrebat Matthew.

— Dar nici copilul ei nenăscut. Sigur suntem cu toţii de acord că ea şi copilul ei trebuie cruţaţi, nu?

— Muriel, tu în ce direcţie înclini? a întrebat Hackerul.

— Shabana Khartri.

— Normal, a bombănit Jack. Devotamentul tău pentru prietenii cu pielea de culoare mai închisă a fost consemnat cu prisosinţă.

— Are cinci copii care depind de ea.

— Poate că una dintre întrebările pe care ai putea să i le pui este de ce o persoană care se află de aproape 20 de ani în această țară nu a catadicsit să învețe engleză? Nu că te-ar putea înțelege, firește.

Muriel și-a dat ochii peste cap.

— Nu-i știm situația.

— Nu știm situația niciunuia dintre ei. Dar acea mică fărâmă de informație îmi spune că nu pune preț pe Marea Britanie și pe oportunitățile pe care i le-am oferit. Nu s-a integrat în societatea noastră.

Libby a observat că Jack vorbea tot mai tare și se așeza tot mai bine în obiectivul camerei care-l filma. *Manipulează auditoriul,* s-a gândit ea. *Este membru al parlamentului.*

— Deci tu zici că ar trebui s-o condamnăm la moarte doar pe baza faptului că nu vorbește engleză? a întrebat Libby. Dar la familia ei te-ai gândit? Se vede că ești un rasist bătrân, Jack.

— Nici să nu-ți treacă prin cap măcar să joci cartea asta cu mine, a pufnit Jack. Aș fi spus exact același lucru dacă ar fi fost albă sau europeană. Cât despre familia ei, are mai mult decât dublul mediei naționale de copii dintr-o familie. Ce vârste au?

— Nu știm.

— Deci ar putea fi cu toții adulți?

— Ea are 38 de ani, deci nu.

— E posibil ca familia să se bazeze pe ea în privința banilor, a continuat Muriel.

— Vrei să spui că se bazează pe noi, plătitorii de taxe, în privința banilor.

— Când ai plătit tu ultima dată vreo taxă? l-a întrebat Matthew. Presupun că banii tăi sunt puși deoparte în

conturi offshore. Mă rog, sau au fost până când a făcut public Hackerul toată treaba.

Jack l-a ignorat și a continuat disputa cu Muriel.

— Chiar ai fi ales-o pe doamna Khartri dacă n-am fi avut camerele astea ațintite pe noi?

— Bineînțeles!

— Fiindcă eu nu cred c-ai fi făcut-o. Dacă ești cu adevărat cinstită față de publicul nostru, atunci recunoaște că ai ales-o numai pentru că prevezi ce ciomăgeală o să-ți iei de la comunitatea asiatică pe care o reprezinți, în caz că n-o alegi. Deja i-ai dezamăgit pe telespectatorii noștri africani dând înapoi în cazul lui Bilquis. Dacă vor vedea că permiți ca doamna Khartri, a doua persoană de culoare, să-și găsească moartea în mașina aia fără ca măcar să lupți pentru ea, atunci fragilitatea deja subțiată ca hârtia a irelevantei tale organizații se va sfărâma căzând în țărâna căreia, aș putea adăuga, îi aparține. Aș zice că tu ești rasista din încăperea asta, nu eu.

— Nu doar că ești bigot, dar mai ești și un idiot nenorocit, i-a întors-o Muriel, cu nările fremătând și cu maxilarul încleștat.

— Matthew? a întrebat Hackerul.

— O aleg pe Heidi din același motiv pentru care Muriel a ales-o pe Shabana. Nu vreau să fiu ăla care lasă doi copii orfani. Aș prefera să n-am asta pe conștiință.

— Oh, deci *acum* alegi să ai o conștiință? a intervenit Jack. Cât ai făcut parte din juriul ăsta ai ales să asculți ordinele și să faci ce ți se spune, dar odată ce au pus camerele pe noi și trebuie să răspunzi în fața lumii întregi, decizi brusc că-ți pasă? Sunteți penibili cu toții.

— Și tu, Fiona? a întrebat-o Hackerul.

— Sofia Bradbury.

— Poftim?

Jack își păstrase cel mai zgomotos râs pentru Fiona.

— Dintre toți oamenii ăștia, tu alegi să salvezi viața unei *actrițe*?

— Nu trebuie să mă justific în fața ta, a replicat Fiona.

— Ce se întâmplă cu mașina Shabanei? s-a auzit vocea lui Libby.

Privirea tuturor a fost atrasă de unul dintre ecrane și de mașina Shabanei, care se oprea. Imediat după aceea în ochii ei s-a putut citi stinghereala. Întorcea încontinuu capul dintre parbriz spre luneta din spate. Peste tot se zăreau umbre mișcătoare.

— O sperie ceva rău de tot, a continuat Libby.

Brusc, chipul Shabanei a fost înlocuit cu imagini din exteriorul mașinii, oameni care se uitau înăuntru, prin parbriz. Roiau cu toții în jurul vehiculului ca viespile în jurul cuibului. Sunetul a revenit și jurații au auzit cum cei din jur îi rosteau numele, băteau cu palmele în geamuri și trăgeau de clanțele portierelor, încercând să le deschidă cu forța. Camera a comutat pe un canal Snapchat live, care arăta traficul oprit în loc și tot mai mulți oameni coborând din vehicule ca să facă selfie-uri cu femeia captivă în mașina ei. Copiii erau ridicați în aer de părinți ca să aibă o vizibilitate mai bună spre Shabana și să vadă istoria scriindu-se. Curând, gloata număra cel puțin cincisprezece rânduri.

Chipul Shabanei era distorsionat de frică, dar țipetele ei nu puteau fi auzite de uralele și agitația entuziastă care întâmpinau fiecare nou-venit.

— Ei își imaginează că o ajută, a spus Fiona. Își imaginează că o pot scoate de-acolo.

— De ce nu intervine poliția, să-i oprească? a întrebat Libby, panicată.

— Unii utilizatori care le monitorizează canalele de comunicare susțin că au fost trimise echipe care să-i disperseze, i-a informat Cadman. Trebuie să ajungă din clipă în clipă.

Libby și-a ținut respirația până la apariția a trei dube de poliție, cu sirenele și girofarurile pornite. Polițiști mascați, echipați de luptă, au început să curgă din ele croindu-și drum spre mașina Shabanei, cu ajutorul scuturilor și bastoanelor. N-a durat decât o clipă pentru ca abordarea lor în forță să întâmpine rezistență. În timp ce se apropiau de țintă, mulțimea s-a întors împotriva lor, transformându-se într-o gloată înfuriată, care a început să le care pumni polițiștilor și să arunce în ei cu pietre și moloz.

Un nor galben de gaz a apărut de nicăieri, îngreunând vizibilitatea de pe camerele de filmat, însă jurații auzeau țipetele adulților și copiilor care alergau orbiți în toate direcțiile.

— Am o presimțire îngrozitoare în legătură cu situația asta, a spus Matthew. Vă amintiți ce a spus Hackerul că se va întâmpla dacă vreunul dintre vehicule interferează cu...

N-a apucat să termine și mașina Shabanei a explodat într-o minge de foc, absorbind în flăcările ei zeci de civili și polițiști.

Capitolul 29

Jude Harrison

— Nu! a strigat Jude văzând-o pe Shabana înghițită de flăcări.

S-a plesnit cu palmele peste cap, iar și iar, de parcă ar fi putut să-și scoată din minte acele imagini sau să se trezească dintr-un coșmar.

Se frământa în scaunul său, fără să reușească să-și ia ochii de la dezastrul rămas după explozia bombei. După ce s-a disipat, gazul galben a fost înlocuit de o ceață mai groasă și mai închisă la culoare, provocată de mașina care ardea. Vederea îi alerga între camere, în funcție de cea care oferea cea mai clară și mai sugestivă imagine. În următoarele câteva minute, Jude a fost copleșit de furie și confuzie văzând cum sunt transportați de la fața locului răniții plini de sânge; i-a văzut pe supraviețuitorii amețiți pășind peste cadavre, unii de nerecunoscut ca ființe umane, alții cu hainele sfâșiate și cu membre smulse.

Apoi au venit în zbor elicopterele celor de la știri, care au oferit o idee despre întinderea efectelor exploziei. A văzut niște vehicule în apropierea mașinii incendiate

a Shabanei și oameni care alergau să stingă un copil cu îmbrăcămintea în flăcări. N-a mai putut suporta. A apăsat un buton și a întors scaunul la 180 de grade, cu fața spre scaunele din spate, apoi a apucat o cutie de carton în care fusese mâncare de la fast-food și a încercat să vomite în ea. A icnit de câteva ori, însă avea în stomac prea puține alimente ca să mai iasă ceva din el.

O picătură de sudoare s-a prelins dinspre linia frunții, oprindu-se în sprânceană. A șters-o. În mașină era cald ca naiba și emoțiile îi amplificau angoasa. Aerul condiționat nu funcționa și nici nu putea deschide geamurile, așa că nu era chip să se răcorească.

Cu câteva momente în urmă simțise o oarecare mândrie s-o vadă pe Libby înfruntându-l pe Hacker. Dintre toți cei din sală, ea era singura suficient de curajoasă ca să-l combată și să încerce să-l facă să accepte că nu era nevoie să recurgă la crime pentru a-și face cunoscut punctul de vedere. Acum era și mai atras de ea decât în momentul în care o văzuse cântând karaoke într-o cârciumă aglomerată.

Seara în care se întâlniseră a reprezentat pentru Jude prima dată când a trăit un sentiment extrem de intens, după Stephenie. Mintea i-a călătorit înapoi până la vârsta de 15 ani. El și Stephenie fuseseră în aceeași clasă încă de la începutul gimnaziului, dar o remarcase cu adevărat abia în clasa a unsprezecea; de data asta, nu prin ochii unui copil, ci prin cei ai tânărului adult. Și când, într-un final, și-a adunat curajul ca s-o întrebe dacă iese cu el la un film, a simțit că o să izbucnească în lacrimi auzind-o că spune „da". Cu ea s-a sărutat prima dată; dacă închidea ochii, își amintea limpede gustul de căpșune al balsamului ei de buze. Nu trecuse niciodată peste această

primă iubire și nici nu-i iertase pe Stephenie și pe fratele lui că se îndrăgostiseră unul de celălalt.

Iar acum o întâlnise pe Libby. Din momentul în care ea îi întorsese zâmbetul, îl prinsese cu garda jos, nepregătit pentru cât de intens îi poate zgudui temelia un simplu gest. Era ca și când lumea se oprise din rotația ei pentru toți ceilalți, în afară de ei. Multă vreme, repertoriul de emoții al lui Jude abia dacă mersese dincolo de tristețe și resentiment. Nu mai credea că i-a rămas în suflet vreun pic de loc pentru o altă iubire.

Fie și numai gândul la ea îi provoca acum gânduri nepotrivite și simțea cum se excită. S-a foit stânjenit în scaun, încercând să se tempereze, sperând că telespectatorii n-au să observe. S-a concentrat iar la mașina în flăcări a Shabanei și a simțit cum dorința i se evaporă pe loc.

A derulat iar în gând prima conversație a sa cu Libby și și-a amintit că era vorba mai degrabă despre cele nespuse decât despre cele spuse. Ocheadele aruncate, căldura pe care a simțit-o când s-a îmbujorat, încrederea pe care i-a dat-o ea să fie el însuși, speranța, dorința și potențialul lor, toate puse laolaltă ca să creeze acea emoție intensă pe care numai Stephenie o stârnise până atunci în el. Dacă ar fi trebuit să enumere cerințele lui pentru o potrivire perfectă, rezultatul ar fi fost Libby. Nu se așteptase să se îndrăgostească până peste cap de o fată abia întâlnită. Dar, cu toate astea, se întâmplase.

Chiar și la momentul respectiv, Jude știuse că era nedrept și greșit. Nu avea voie să se îndrăgostească de Libby, pentru că nu era în planul lui. Iar când ea fusese nevoită să-și însoțească la spital prietena lovită, oricât de tare l-ar fi îndurerat, a știut că era mai bine așa. A plecat

la câteva clipe după ea, astfel încât, dacă Libby se întorcea, să nu-i poată frânge inima niciodată. Și exact asta s-ar fi întâmplat dacă întâlnirea lor ar fi mers dincolo de seara aceea. Însă, înainte de a pleca, s-a asigurat că a luat cu el ceva din Libby.

Jude a scotocit prin rucsac după obiectele de toaletă, s-a clătit cu apă de gură și a scuipat într-o sticlă goală de bere. Brusc, a zărit pe geam indicatorul pentru Bistford, un loc pe care și-l amintea de când lucra în afacerea cu mașini a tatălui său. La finalizarea sa, locul fusese promovat drept „Prima așezare urbană inteligentă din Marea Britanie" și avea o rețea de drumuri construită special pentru mașini, furgonete și camioane autonome. Străzile erau mai înguste decât standardul obișnuit, pentru că tehnologia IA de ieșire de pe bandă garanta margini mai mici de eroare decât cele prevăzute pentru drumurile tradiționale.

În centrul orașului existau mai puține locuri de parcare, pentru că nu erau necesare — după ce erau duși la serviciu, mulți Pasageri își trimiteau mașinile acasă, până când aveau iar nevoie de ele, mai târziu. Acel spațiu eliberat oferea loc mai mult pentru parcuri și zone verzi. Bistford netezea drumul pentru ca toate celelalte așezări — orașe sau sate — să fie pregătite să facă parte dintr-o țară unde mașinile nu se mai aflau sub controlul omului.

Jude vizitase de multe ori localitatea, testând software-ul conceput și realizat în cadrul afacerii de familie. Abia acum, reflectând la propria sa contribuție în crearea unor orașe ca acesta, și-a înțeles vina în deturnarea care avea loc astăzi. Vehiculele la a căror dezvoltare în masă ajutase și el erau acum folosite împotriva lor, a tuturor.

A simțit crescând o tensiune pornind de la gât spre ceafă. În buzunarul portierei a găsit o cutie de paracetamol. A scos două pastile din folia de aluminiu și le-a înghițit fără apă. „Până la șapte ore fără dureri", promitea mențiunea de pe ambalaj. Hackerul spusese că doar unul dintre ei avea să supraviețuiască acelei dimineți. Brusc, șapte ore au părut o nimica toată.

Capitolul 30

UKToday.co.uk.

VIDEO

Școlile aruncate în haos și părinți care aleargă să-și salveze copiii de amenințarea cu bombă a Hackerului. Ordinele guvernului ca profesorii să blocheze ușile și să nu permită intrarea au dus la scene violente.

Prim-ministrul Charles Walker-Johnson face apel la calm.

Citește tot articolul >

Claire Arden

Brusc, Claire și-a dat seama că ținea atât de strâns burta de gravidă, încât i-a dat drumul, speriată să nu-i fi făcut rău copilului.

Ruta trasată pentru mașina ei includea mai degrabă autostrăzi decât drumuri secundare, așa că nu putea fi oprită de publicul mult prea zelos. Nu voia să fie nimeni rănit din cauza ei. Privirea i-a fost atrasă de o umbră deasupra capului. A mijit ochii, uitându-se prin tavanul

panoramic din sticlă la un obiect de pe cer. Era întunecat și zăbovea deasupra mașinii. A presupus că era una dintre dronele despre care îi auzise pe jurați certându-se ceva mai devreme. Claire a sperat că drona va păstra distanța, astfel încât să nu o mai vadă și altcineva și să-și dea seama că urmărea un Pasager. Geamurile cu funcția de „privat" activată nu permiteau altor vehicule care treceau pe lângă ea să știe cine era înăuntru. Înainte fuseseră un obstacol. Dar acum, cel puțin, se părea că o fereau să aibă aceeași soartă ca Shabana.

Când juriului i s-a cerut să voteze, de dimineață, s-a rugat să le câștige simpatia. Știa că s-ar putea ca jurații să n-o susțină pe ea, de fapt, ci viața care-i creștea în pântece. Nu conta, cât timp era în siguranță.

Trebuie să-i faci să-și dorească să te salveze pe tine, și-a spus Claire. *Fă orice e nevoie ca să ții copilul în viață.*

Pe măsură ce sarcina avansa, abia dacă se mai putea ține câteva ore fără să aibă nevoie să urineze. Și, cu cât se prelungea călătoria, cu atât știa că n-o să se mai poată ține mult. S-a uitat prin mașină, însă nu a văzut niciun container pentru lichide. În plus, se afla în văzul întregii lumi și chiar își dorea să le provoace indignare cu un asemenea gest? N-avea altă alegere decât să facă pe ea. Așa că s-a mutat pe celălalt loc din față și pur și simplu și-a dat drumul. Asta i-a adus singurul moment trecător de ușurare din dimineața aceea.

Mai avea, probabil, șaptezeci de minute până când Hackerul avea s-o ucidă. Simțind cum copilul se mișcă tot mai agitat, s-a temut că Tate asimila stresul ei, așa că s-a forțat să se gândească la ceva pozitiv.

Claire tânjea să audă vocea lui Ben, așa că a scos telefonul din buzunar și a căutat un folder în care ținea

filmări pe care le făcuseră împreună. Cel pe care l-a ales fusese înregistrat de ea anul acela. A retrăit momentul când ea stătea în bucătărie, iar el a intrat pe ușă și și-a aruncat rucsacul pe canapea. O privea întrebător, nu înțelegea de ce îndreptase camera telefonului spre el. „Chestia aia e pornită?" a întrebat-o Ben și imaginea a tremurat un pic, atunci când Claire i-a răspuns încuviințând din cap. „De ce? Și de ce avem pe masă un pahar de șampanie și o pungă? Rahat, am uitat de aniversarea noastră? Stai așa, nu, aia e în noiembrie. Ce-i cu tine?" „Deschide-o", a chicotit Claire și Ben s-a îndreptat spre ea.

Ben s-a încruntat ușor și a tras de baierele punguței albastre. A scos de acolo un ursuleț bleu cu un ecran de cinci centimetri încorporat în burtă.

„Apasă pe lăbuță", l-a invitat Claire. Ben a făcut cum i s-a spus, dar nu s-a întâmplat nimic. „Cealaltă lăbuță, și uită-te pe ecran." Claire a strâns cadrul pe chipul lui Ben; ursulețul a deschis gura și a scos un sunet ca o bătaie de inimă. În burta lui a apărut o imagine tridimensională, de parcă ar fi fost chiar în interiorul jucăriei. Înfățișa un copil nenăscut mișcându-se în pântece. „Suntem însărcinați", a șoptit ea. „O să fii tată."

Ben a privit-o cu ochii căscați, apoi s-a uitat iar la ursuleț. „Pe bune?" a întrebat el. „Pe bune?" A prins-o de mijloc, a ridicat-o în aer și a strâns-o în brațe. Acum, captivă în mașina ei, Claire a izbucnit în lacrimi privindu-și soțul cum o lasă jos cu grijă și apoi se sprijină de masă. Acesta era copilul pe care se străduiseră cu disperare să-l aibă, dar pe care amândoi își pierduseră speranța că ar putea să-l vadă vreodată.

„Ești fericit?" s-a auzit întrebându-l.

„Tu ce crezi?" a răspuns Ben. Ecranul s-a încețoșat din nou când el s-a apropiat s-o îmbrățișeze iar. Claire a strâns tare pleoapele și s-a simțit de parcă el o ținea și acum în brațe și era cu nasul îngropat în gâtul lui, respirându-i bucuria.

Claire crezuse tot timpul că, dacă erau împreună, unul lângă altul, ea și Ben puteau învinge orice obstacol li s-ar fi ivit în cale. În dimineața aceea aflase că se înșela.

A revenit brutal în prezent când, fără niciun avertisment, trupul i-a fost străbătut de vibrații urmate de un huruit venit de afară. S-a întors și a văzut apărând un convoi de patru motociclete de poliție și câteva vehicule de luptă blindate, flancând-o pe fiecare parte a mașinii. Deasupra ei, un elicopter înlocuise drona.

„Oh, Dumnezeule, nu", a spus ea, panicată și îndoită de atenția suplimentară pe care aveau s-o atragă asupra ei. Dar motocicletele au accelerat și Claire și-a dat seama că îi făceau culoar de siguranță. Vehiculele blindate au trecut în laterale și mașinile de poliție din spate îi împiedicau pe ceilalți șoferi să se apropie.

Brusc i-a trecut prin minte că, toată viața ei, alții o protejaseră pe ea. Pe parcursul copilăriei sale în care fusese pasată de la o casă de copii la alta și de la un asistent social la altul, fratele ei Andy îi oferise siguranța de care avea nevoie. Dar el alesese o viață de găinar, iar ea alesese școala și așa îl întâlnise pe Ben, care preluase provocarea de-a o face să se simtă în siguranță. Iar acum era rândul lui Tate. Dacă supraviețuiau acestui calvar, a făgăduit să nu-l mai lase niciodată pe băiatul ei să fie din nou responsabil pentru mama lui.

Din câte auzise, Jack Larsson era cel mai puțin plăcut dintre jurați. Dar în cursul dezbaterilor televizate îl

văzuse câştigând teren în faţa opozanţilor săi politici şi ştia că Jack era, totodată, cel mai tenace şi cel mai şcolit în arta persuasiunii. Faptul că alesese s-o reprezinte pe ea însemna că se gândise că are o şansă bună să fie ţinută în viaţă. El n-ar fi renunţat fără luptă.

Şi, de altfel, nici ea. A decis imediat să se întărească şi să-şi recâştige aparenţa unui control asupra propriei vieţi. Conştientă de camera de la bord, a început să se mângâie pe burtă şi să-i vorbească pântecelui ei, reamintindu-i lui Tate că-l iubeşte şi că se roagă ca ei doi să nu moară. În tot acest timp a vorbit suficient de tare pentru ca microfonul să-i capteze toate cuvintele. Dacă asta era cheia supravieţuirii ei, să stârnească mila oamenilor şi să-i facă să voteze pentru ea, atunci era un preţ mic de plătit. Trebuia să le amintească juraţilor că nu condamnau la moarte un singur om.

Însă, în sinea ei, Claire era foarte conştientă că, odată eliberată din maşina aceea, trebuia să dispară din scenă, şi încă rapid de tot. Nimeni nu trebuia să descopere adevărul despre ce făcuse înainte de a fi răpită, nu înainte ca ea să fie demult plecată la cei drepţi.

Capitolul 31

Sofia Bradbury

Sofia a scuturat ferm din cap.

— Oh, nu, nu, a spus ea. Nu-mi place treaba asta. Absolut deloc. Ia te uită, Oscar, e de-a dreptul dezgustător, nu-i așa?

Câinele nici măcar n-a deschis ochii.

— Cum poate cineva să creadă că a face divertisment înseamnă să simulezi că arunci în aer mașina cuiva, folosind detalii vizuale atât de explicite? Fiindcă, îți zic eu, nu asta înseamnă.

A ridicat vocea și s-a uitat țintă în cameră.

— Sunteți atât de drăguți încât să trageți mașina pe dreapta și să mă lăsați să ies? Trebuie să vorbesc cu agentul meu și, până atunci, n-o să mai aveți deloc participarea mea.

Sofia și-a mai turnat un brandy și a înghițit al cincilea calmant al dimineții. Amețeala pe care i-o dăduse ultimul începea deja să se ducă. A rămas cu privirea ațintită asupra monitorului, așteptând un răspuns la cererile sale. În schimb, prin boxe au venit și mai multe strigăte și țipete. Și-a dat ochii peste cap și a vorbit și mai tare.

— Atenție la ce vă spun: Sofia Bradbury nu mai participă. Nu pentru asta a semnat ea.

Vehiculul a continuat cu viteză constantă, fără să dea vreun semn că ar încetini.

Sofia s-a întors iar spre Oscar.

— Ascultă-i pe ăştia toţi cum se văicăresc ca nişte nenorocite de bocitoare. Sunt la întrecere, să vadă cine poate să facă mai multă gălăgie şi să apară mai mult pe ecran. E jalnic. Nu pentru asta am muncit pe brânci toată viaţa, ca să sfârşesc într-un show care preamăreşte violenţa. Cred că Rupert a făcut o mare greşeală băgându-mă în asta.

Ultima picătură fusese explozia maşinii în care se afla indianca — o actriţă de la Bollywood, presupunea Sofia, din moment ce n-o recunoscuse. Exploziile primelor două maşini fuseseră evident trucuri vizuale menite să stârnească reacţii realiste de la telespectatori şi Pasageri. Dar a treia păruse mult mai detaliată decât celelalte. Figuranţii trebuie să fi petrecut ore întregi la coafor şi machiaj, astfel încât rănile să fie credibile. Apoi au fost fumigene, oameni alergând de colo-colo cu membre smulse, căzând la stânga, la dreapta şi în centru şi cascadori, bărbaţi şi femei, în flăcări. Ştia că publicul de azi aşteaptă mai mult de la programele de televiziune decât aştepta generaţia ei, dar ce om în toate minţile ar fi vrut să vadă un copil în flăcări?

— L-am jucat o grămadă pe Ayckbourn în anii 1970, aşa că nu încercaţi să-mi ziceţi mie că sunt o mironosiţă puritană, a continuat ea pentru oricine o asculta. Nu sunt de acord cu măcelul ăsta tot mai prezent la televizor la oră de vârf, doar de dragul stârnirii publicului. De aceea nu pot, cu bună-credinţă, să mai rămân în acest program până nu vorbesc cu agentul meu sau până când nu-mi

garantează un producător că o să fie ceva mai multă substanță în episoadele astea decât am văzut până acum.

Sofia a ezitat, dezbătând în mintea ei dacă era bine să facă atâta caz de situație. Susținerea punctului de vedere propriu putea avea un deznodământ din două. Ori se întorcea împotriva ei, făcând-o să pară o cârcotașă demodată în ochii publicului mai tânăr după care tânjea. Ori, rămânând onestă față de ea însăși, putea câștiga mai multă susținere de la publicul mai în vârstă. Era un risc pe care se arăta dispusă să și-l asume.

Așteptase ca show-ul să fie întrerupt de o pauză publicitară care să-i permită să-și fixeze discret noile suporturi pentru protezele auditive. Sunetul devenea tot mai înfundat, însă tocmai o auzise pe femeia îmbrăcată în costumul acela îngrozitor în carouri oferindu-i susținerea ei pentru ceva. A presupus că statutul ei durabil de comoară națională îi dădea o anumită greutate.

Dacă ar rămâne în show, Sofia și-a imaginat că cea mai dură competiție ar veni din partea fetei însărcinate, care exploata din răsputeri condiția în care se afla. *N-ai de gând să lași naibii în pace nenorocitul ăla de burtoi?* și-a spus Sofia în gând. *Tot mângâiatul și frecatul ăla, doar nu-i făcută din plastilină.*

În sinea ei, Sofia o detesta și o invidia pe fată. De multe ori, de-a lungul anilor, se întrebase dacă procedase corect să nu-și întemeieze o familie a ei. Cât de mult pierduse fiindcă nu simțise o altă viață crescând în ea? Fiindcă nu iubise pe cineva necondiționat și nu permisese ca acea iubire să fie reciprocă? N-avea să știe vreodată. Însă, de fiecare dată când avea îndoieli, se gândea la soțul ei, Patrick, iar asta îi reamintea că decizia fusese foarte bună. N-ar fi reușit să fie un tată bun.

Cu o mână bătea uşor câinele pe cap, iar cu cealaltă agita brandy-ul în paharul înalt, întrebându-se ce plănuia Patrick acum, că ea fusese răpită pentru nebunia asta cu *Celebs Against The Odds*.

Spera ca Rupert să-i fi anulat maşina care trebuia să-l aducă la spitalul unde urmau să se întâlnească amândoi înainte de apariţia ei publică. Fiindcă, dacă nu o făcuse, ar fi fost un alt lucru pentru care să se îngrijoreze.

Cel puţin, programul ei de filmări urma să le ofere o pauză în următoarele şapte nopţi, şi-a spus Sofia, în cazul în care avea să supravieţuiască atât în concurs. Deşi i se ofereau tot mai puţine roluri de calitate, de film şi televiziune, era totuşi încă dorită pe scenă şi călătorea adesea cu treabă, locuind prin hoteluri, departe de casă, uneori săptămâni întregi. Fără ca Patrick să ştie, pusese oameni să-i supravegheze fiecare mişcare şi să-i raporteze tot ce făcea. Bucătarul, menajera şi grădinarul erau surse de informaţii demne de încredere, şi la fel şi detectivul particular pe care-l angajase permanent. La fel erau şi contabilul ei, şi criminalistul expert în tehnologie care îi urmărea lui Patrick fiecare mişcare din online şi care intra şi ieşea în şi din sistemul lui de operare fără să lase urme.

— Alo! a rostit ea din nou. Mă aude cineva?

— Deodată, dintr-una dintre celelalte maşini s-a auzit vocea unui bărbat.

— Tu chiar nu pricepi, nu-i aşa? a repezit-o el.

Sofia şi-a apropiat faţa de ecran, până a văzut cu cine vorbeşte. Era cel căsătorit cu una dintre concurente. Îi amintea de prezentatorul unei televiziuni pentru programele din timpul zilei; omul îi făcuse odată o propunere indecentă în cabină. Refuzase cu fermitate.

— Vorbeşte mai tare. Abia te aud.

— Am zis: nu pricepi, nu?

— Ce să pricep? a replicat ea. Sunt sigură că am fost în business-ul ăsta mai mult timp decât tine, dragule, și știu ce înseamnă un program bun de televiziune. Asta de acum e doar violență de dragul violenței. În mod sigur nu poate fi divertisment.

— Normal că nu e divertisment, băga-mi-aș să-mi bag! a urlat Sam. Asta chiar ni se întâmplă, ție și nouă! Trezește-te, femeie. Ești ținută prizonieră — deja i-au omorât în dimineața asta pe trei dintre noi —, de ce nu-ți intră chestia asta în cap?

Sofia și-a dat seama că strigătele și țipetele încetaseră și, când s-a uitat mai bine la celelalte ecrane, i-a văzut pe colegii de concurs ascultându-i și privindu-i.

— Asta este un program de televiziune de tip reality-show, a replicat ea, începând brusc să se îndoiască de ea însăși. Suntem la *Celebs Against The Odds*. Vouă nu v-a zis nimeni?

— Nu, nu suntem! Singurele programe de televiziune în care suntem sunt știrile. Eu nu sunt o celebritate, nici nevasta mea nu este și niciuna dintre celelalte persoane captive în mașini, în afară de tine. Suntem cu toții ținuți împotriva voinței noastre și cineva ne decimează, unul câte unul.

Sofia a deschis gura, dar nu a reușit să scoată niciun cuvânt.

— Oh, vai de mine, a spus ea în cele din urmă și a lăsat un braț în jurul câinelui. Dar nu... nu înțeleg... de ce eu?

— De ce nu tu? i-a replicat Sam. Doar pentru că ești celebră crezi că ar trebui să fii imună?

— Păi... da.

— Ia gândește-te mai bine, pentru că acum suntem cu toții în aceeași barcă. Nu ești cu nimic mai bună decât oricare dintre noi.

Sofia nu avea nevoie ca Sam să-i aducă aminte de asta. Știa mai bine decât toți că unele dintre deciziile pe care le luase ca să-și protejeze cariera și imaginea i-ar fi oripilat pe fani. I s-a strâns inima de îngrijorare că fusese aleasă exact din acest motiv și că cele mai întunecate secrete ale ei vor ieși la lumină.

Capitolul 32

BAO BedfordAgendaOnline.co.uk

9:58 a.m., Emma Barnett-Vincent, reporter

Poliția din Bedfordshire susține că se face totul pentru eliberarea detectivului-sergent Heidi Cole, membră a efectivului local, ostatică într-una dintre mașinile deturnate. Inspectorul-șef Richard Molloy a declarat pentru Agenda Online: „DS Cole este o membră iubită și silitoare a echipei din Luton și sperăm că se va întoarce la noi în siguranță".

Sam & Heidi Cole

Dacă ar fi putut, Sam ar fi închis monitorul, ca să nu fie nevoit s-o vadă sau s-o audă pe Sofia.

Furia lui față de propria răpire era amplificată de prostia ei. Se săturase s-o audă pe actriță cum tot dădea cu bâta-n baltă și nimănui nu i se părea potrivit s-o corecteze. În cele din urmă, nu și-a mai putut ține gura. Însă, după ce i-a livrat tot adevărul și a văzut expresia descurajată de

pe chipul ei, a început să se îndoiască de el însuși. Poate că a fi naiv în circumstanțele groaznice în care se aflau cu toții era mai bine decât să înfrunți realitatea.

Între timp, aflată în mașina sa, Heidi și-ar fi dorit ca soțul ei să pună capăt acestei tirade mânioase.

— Sam, te rog, încetează, a spus ea printre dinți. E o femeie în vârstă și tu o agresezi.

— Ni s-a zis că suntem pe cale să murim și ea insistă cu nenorocitul ăla de agent! a replicat Sam. Îți spun eu, dacă asta reușește să iasă de-aici doar pentru că este celebră, atunci mă izbesc singur cu mașina asta de-a ei.

— Sam...

— Nu, nu mai încerca să mă faci să tac. Ea a câștigat susținerea unuia dintre jurați pentru că apare la televizor. Ce dreptate e asta? Ea și-a trăit viața; noi suntem ăia cu copii care au nevoie de noi și eu ce primesc? Nimic. Dacă n-ar fi ucis-o pe femeia aia din Asia, ce s-ar fi întâmplat cu mine?

— Nu știu.

— Ba da, știi; amândoi știm. M-ai fi văzut murind carbonizat în mașina asta.

— Nu spune asta.

— E adevărul adevărat, nu-i așa? Și-a pus vreunul dintre jurați pielea-n băț și m-a ales pe mine?

Heidi nu a spus nimic.

— Exact, a continuat Sam, încrucișându-și mâinile la piept.

— Dacă puștii noștri se uită acum, nu trebuie să le mai amintim sub ce amenințare ne aflăm, nu-i așa? a adăugat Heidi.

Sam a scuturat din cap.

În ultimele treizeci de minute se văzuse o schimbare de mentalitate la cei doi soți. Heidi începuse să-și pună la

bătaie pregătirea ei de polițistă și să-și inducă o stare de spirit mai liniștită. Vestea că avea susținerea a cel puțin unul dintre jurați îi dădea convingerea că poate, cu un pic de timp în plus, reușea să aibă câștig de cauză.

Ca să supraviețuiască acestui calvar, de dragul copiilor, trebuia să se întărească. Nu se putea baza decât pe ea însăși; era o lecție pe care fusese nevoită s-o învețe cu săptămâni în urmă. Pe măsură ce se apropia cea de-a zecea aniversare a căsniciei sale cu Sam, Heidi știuse că era ultima pe care o va petrece ca soție a lui. Fără știrea bărbatului, se întâlnise deja de două ori cu un avocat din oraș pentru a discuta condițiile separării și implicațiile acestora. Era hotărâtă să păstreze casa și dispusă să împartă custodia copiilor, deși Sam n-o merita. Oricât de mult și-ar fi dorit să-l facă să sufere, n-avea s-o facă folosindu-se de James și Beccy.

Ani de zile, familia supraviețuise în principal datorită salariului ei, cât timp Sam înființase și dezvoltase afacerea de renovare și construcții. Lucrul ăsta o costase mult, ea plătise de la vacanțele în străinătate ale familiei până la mobila cea nouă. Și, în tot acest timp, le fusese și copiilor mamă și tată, fiindcă el era plecat la lucru departe de casă timp de câteva zile în fiecare săptămână.

Astăzi ar fi trebuit să fie ziua în care se schimba totul, ziua în care tot ce mersese prost în căsnicia lor avea să iasă la lumină. Doar că Hackerul îi pusese capăt. Acum avea nevoie ca Sam să fie de partea ei.

Între timp, Sam se convinsese că nu era el de vină pentru porcăria în care se treziseră. Nu exista nicio dovadă că din cauza minciunilor lui ajunseseră în necazul ăsta. Moartea Shabanei, deși o nenorocire, reprezenta un scurt răgaz ce le oferea celor doi soți o amânare a

execuției. Însemna că un jurat avea libertatea de a-l ajuta, indiferent dacă asta-i convenea sau nu. În sinea lui, spera ca Shabana să nu fie ultima care moare înainte de coliziunea planificată de Hacker.

Situația eliberase în el și o stare pe care n-o anticipase: o înverșunare față de Heidi. De ce ea să fie favorizată față de el?

— Nu știm dacă o să murim sau nu, a continuat Heidi. În momentul ăsta nu știm mai nimic.

— Tu n-ai auzit ce-a spus Hackerul? Și dacă într-una dintre școlile alea cu bombă sunt și copiii noștri?

— Sam, trebuie să tragi aer în piept și să te gândești la asta. Este o foarte mică posibilitate să se întâmple așa ceva. Copiii vor fi bine, sunt sigură.

Sam transpira tot mai tare închipuindu-și chipurile micuților când aveau să descopere situația în care se aflau părinții lor.

— Ce-o să creadă când ne vor vedea la televizor? O să fie înfricoșați de moarte.

— Poate că nu au aflat încă.

— Mai devreme ai zis că probabil știu deja! Toți copiii de seama lor sunt pe rețelele sociale. Chiar dacă nu ne-au văzut ei, prietenii lor trebuie să le fi spus până acum. Câteodată mi se pare că nu vrei să accepți ce se petrece în jurul tău.

Heidi a simțit cum i se încordează mușchii și a deschis gura, pregătită să atace, dar apoi s-a gândit mai bine. Știa că erau suficiente câteva cuvinte ca să-și pună soțul la locul lui. *Nu acum,* și-a spus ea. *Așteaptă până când vei avea cu adevărat nevoie să tragi glonțul ăsta.* Apoi a ieșit la suprafață un gând mai întunecat. *Sau poate ar trebui să-l las în pace să continue cu izbucnirile astea și să aștept*

până se îngroapă singur? A scuturat din cap. Era rece și calculată, dar nu ăsta era stilul ei.

Pe Heidi n-o deranja porecla „Elsa, Regina gheții", dată de colegii de serviciu. Nu cunoștea prea mulți polițiști fără porecle sau pe cineva care să nu-și fi prescurtat numele, să nu-l fi extins sau să nu-i fi lipit vreun „y" la final. Înainte de a intra în poliție, făcuse voluntariat în timpul liber, ca polițist comunitar, patrulând zona comunitară neglijată unde se născuse și crescuse. Fără să se sperie de amenințările bandelor și ale dealerilor de droguri, se remarcase în ochii șefilor prin rata mare de arestări și abordarea neînfricată a jobului, iar aceștia o încurajaseră să candideze pentru un post cu normă întreagă. Odată angajată la Departamentul de Investigare a Infracțiunilor, îi apreciaseră și capacitatea de a rămâne calmă chiar și în cele mai dificile anchete. Și, datorită părului lung și blond și trăsăturilor sale delicate, o premiaseră cu porecla Elsa, inspirată din *Frozen*, filmul animat Disney.

Dacă o urmăreau acum, ar fi recunoscut-o cu greu pe femeia din fața lor. Această Elsa era răvășită de frică. Amenințarea de a fi aruncată în aer sau de a se ciocni cu alte mașini ar avea același efect asupra oricui, s-a gândit ea. Și, pentru prima dată după multă vreme, și-a dorit să-l țină pe Sam de mână, ca să se liniștească.

Tu nu ești așa, și-a spus Heidi. *Orice se întâmplă dracului aici, nu așa trebuie să reacționezi. Liniștește-te — și n-ai nevoie ca Sam să facă asta pentru tine.*

Totuși, avea nevoie să ia o decizie. Avea nevoie ca Sam să ajungă singur la concluzia respectivă, și nu ca telespectatorii s-o vadă pe ea aducând vorba și riscând să fie considerată o mercenară. Dar timpul nu stătea în loc și nu mai putea aștepta fără să atace subiectul.

— Trebuie să discutăm despre ceva, a spus ea prudentă. De-aici n-o să iasă viu decât un singur om. Pentru că publicului și juraților nu li s-a cerut să ne voteze ca pe un cuplu căsătorit, nu ne vom putea întoarce amândoi la copiii noștri. Trebuie să începem să ne gândim cum să jucăm cartea asta.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că are sens ca unul dintre noi să iasă din cursă, ca să-i dea celuilalt o șansă bună în această confruntare.

— Vrei să spui că trebuie să ne sacrificăm viața?

— Dacă se va pune astfel problema, da. Dacă începem amândoi să colectăm voturi, riscăm să ne anulăm unul pe celălalt.

Sam a făcut o pauză ca să digere ideea. *Cățea lipsită de inimă*, și-a spus el. Heidi presupunea că era puțin probabil ca el să capete mai multă susținere, așa că-l scosese deja din joc. Și-a trecut mâinile prin păr, apoi și-a tras piciorul în spate, ca să-i oprească bâțâitul nervos. Heidi avea dreptate: nu puteau supraviețui amândoi până la finalul acestei dimineți. Cu toate astea, exista un lucru pe care ea nu-l luase în considerare: Sam nu voia să moară.

Pentru că viața lui Sam nu se reducea la Heidi și la copii. El însemna mult mai mult de-atât, iar ea nu făcea parte din asta. Și cu cât se gândea mai mult la propunerea soției lui, cu atât era mai sigur de ceea ce avea de făcut. Trebuia să convingă juriul și publicul că Heidi era cea care trebuia să moară, nu el.

Capitolul 33

Jazeera Global Online

Jazeera Global Online
ULTIMA ORĂ

Se presupune că zeci de oameni au murit în urma exploziei provocate de Hacker prin detonarea unei mașini în mijlocul mulțimii

Luton (MB): Un al doilea dispozitiv exploziv a ucis cel puțin zece oameni și a rănit alte câteva zeci, pe o șosea aglomerată. Când a avut loc explozia, publicul mult prea implicat asaltase vehiculul în care se afla Pasagera Shabana Khartri. Poliția locală avertizează că numărul morților va crește considerabil în cursul acestei dimineți.

În încăpere s-a așternut tăcerea; erau cu toții absorbiți de imaginile cu impact puternic de după uciderea Shabanei.

Televiziunile de știri foloseau camere mobile, drone și elicoptere încercând să se eclipseze una pe alta prin difuzarea celor mai șocante imagini pe care le puteau surprinde.

— Cum pot arăta așa ceva? a întrebat Libby.

— Transmisiile live de pe rețelele sociale au schimbat modul în care sunt difuzate știrile, i-a răspuns Cadman. Singura cale a televiziunilor de a rezista și de a mai conta în vreun fel nu înseamnă să cenzureze ce se întâmplă, ci, dimpotrivă, să forțeze atacând simțurile cu aceeași furie.

— Cel puțin, asta înseamnă că nu sunt concentrați pe noi, a intervenit Fiona.

Muriel, prima persoană care își arătase susținerea pentru Shabana, și-a luat ochii de la ecran și a fixat masa din fața ei. A întors invers crucifixul de lemn atârnat la gât, ca și cum ar fi vrut să-l ascundă pe Iisus de ticăloșia lumii pe care-o lăsase în urma Lui.

— De ce-ar face Hackerul una ca asta? a murmurat ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Oamenii ucid oameni de la Cain și Abel încoace, ar fi trebuit să știți asta cu toții, oameni buni, a bombănit Jack. Și îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar treaba asta va continua generații întregi de-acum înainte, până când n-o să mai rămână nimeni pe lume care să ucidă sau să fie ucis.

— Oh, Jack, a intervenit Hackerul, din vorbele astea melancolice cineva ar putea trage concluzia că undeva, adânc îngropată în tine, există totuși o inimă care bate. Ce te face așa de nefericit? Faptul că tu ai adus mașinile astea pe șoselele noastre, iar acum ele ucid oameni? Sau că, după ziua de azi, visul tău în devenire legat de șoselele complet autonome, va muri în ruină?

— Tu ucizi oameni, nu visul meu, a replicat Jack.

— Iar oamenii ăia au murit pentru că n-au respectat regulile pe care le-am specificat foarte clar încă de la început. Dacă interferați cu mașinile mele o să suportați

consecinţele. Asta se întâmplă când nu te supui regulilor: haos şi vărsare de sânge.

— O să-i omori pe toţi, nu? a întrebat Libby, cu ochii lipiţi de chipul lui Jude. Pe absolut fiecare Pasager.

— Nu, v-am dat cuvântul meu că unul dintre ei va supravieţui acestui proces.

Libby a izbucnit în râs.

— Cuvântul tău? Ce înseamnă cuvântul tău?

— Mă tem că asta e tot ce aveţi. Timpul, pe de altă parte, e ceva ce nu aveţi. Deci putem începe procesul de intervievare? Jack, aş vrea să începi tu. Ai zece minute să-i menţii în viaţă pe Claire Arden şi bebeluşul ei.

Capitolul 34

Claire Arden

Înainte de a urca în mașină în dimineața aceea, Claire își promisese că, orice s-ar întâmpla, era o zi în care nu se va lăsa pradă emoțiilor decât târziu de tot. Abia după ce avea să ducă la bun sfârșit fiecare parte a planului ei își va permite să plângă pentru ce făcuse Ben.

Promisiunea ei durase până cu aproximativ zece minute înainte să se audă vocea Hackerului, care o informase despre deturnare. În ultima oră și jumătate, plânsese aproape încontinuu. Acum, chiar când își imagina că nu mai are lacrimi, venise momentul să mai stoarcă ceva din izvor, ca să câștige susținerea grupului. Era obligatoriu pentru supraviețuirea sa și a lui Tate ca ea să le atingă zdravăn corzile sensibile.

Din cauza sarcinii, probabil că înfățișarea nu prea o favoriza. Dacă era să dea crezare disputei între jurați la care trăsese cu urechea, despre rasă și despre moartea lui Bilquis, atunci putea s-o avantajeze faptul că era albă, tânără și frumușică. S-a simțit rușinată că rasismul împotriva căruia luptase în cea mai mare parte a vieții de

adult putea acum să-i aducă beneficii. Se întreba cum ar fi reacționat juriul și publicul dacă ar fi știut că soțul ei avea descendență afro-caraibiană și că ea purta în pântece un copil metis.

Nevoia de milă era contrară valorilor lui Claire. În copilărie avusese porția ei de dorință să fie totul pentru toți, în perioada „porților deschise" organizate de serviciile sociale; îmbrăcați în cele mai bune haine și purtându-se cât de frumos puteau, ea și frate-său sperau să atragă atenția cuiva și simpatia potențialilor părinți adoptivi. Ben o ajutase să înțeleagă că nu trebuia să impresioneze pe nimeni ca să se simtă valoroasă. Dar acum istoria se repeta, iar Claire devenise din nou fetița aceea care se baza pe compasiunea străinilor ca să poată avea un viitor.

A tresărit puternic la sunetul unui claxon; pe ecran a apărut un ceas digital. Cifrele albe marcau o limită de zece minute. Când a văzut că începe numărătoarea inversă, s-a pregătit pentru ce-avea să înceapă.

— Bună ziua, domnișoară Arden; sunt parlamentarul Jack Larsson, a început Jack, înțepat.

— Bună, spune-mi te rog Claire, a răspuns ea.

Privea direct în cameră și a clipit repede, pentru ca lacrimile adunate în colțurile ochilor să i se prelingă pe obraji. Asta a părut să-l ia pe Jack pe nepregătite.

— Te rog, nu te necăji. Cum te simți?

— Am fost și mai bine de-atât.

— Cum se simte bebelușul? Ai nevoie de asistență medicală?

— Nu, nu cred.

Jack a ezitat și a aruncat o privire prin sală, trăgându-se nervos de guler și dregându-și vocea. Era pentru

prima dată, de când fusese aruncată în mijlocul acestor oameni, când Libby îl vedea nervos și straniu.

— Ne poți spune câte ceva despre tine, Claire?

Femeia și-a ales cu grijă cuvintele.

— Nu știu ce aș putea să vă spun. Sunt căsătorită cu soțul meu, Ben, de trei ani și jumătate și lucrez ca asistentă educațională la Școala Bellview, din Peterborough — o școală pentru copii cu nevoi speciale de învățare. Ben și cu mine...

A făcut o pauză, pentru efectul dramatic.

— Ben și cu mine așteptăm primul nostru copil, care urmează să vină pe lume în două luni, și suntem foarte încântați. O să fie băiețel; l-am poreclit Tate. Este micul nostru miracol. Înainte de a rămâne însărcinată am pierdut opt sarcini și am avut și o sarcină ectopică. Ni s-a spus că e puțin probabil să reușim vreodată să concepem un copil și, chiar dacă am reuși, eu n-aș putea să duc sarcina până la termen.

Și-a prins pântecele cu palmele și le-a zâmbit tristă.

— Așa că micuțul ăsta înseamnă totul pentru noi.

— Înțeleg, chiar te înțeleg... N-am nicio îndoială despre cât trebuie să fii de speriată de ce se întâmplă. Dar hai să încercăm să fim optimiști. Ce fel de mamă crezi că vei fi?

— Una foarte, foarte bună, sper. Eu n-am avut mamă. Fratele meu și cu mine ne-am cam purtat singuri de grijă, așa că vreau să fiu pentru Tate acea mamă pe care n-am avut-o eu. După toate prin câte am trecut eu și Ben în încercarea de a rămâne însărcinată, copilul acesta este deja foarte iubit. În fiecare zi văd cum copiii din clasa mea au nevoie de un pic de atenție suplimentară și de un pic de efort în plus, din cauza dizabilităților lor. Țin mult de tot la ei, deși nici măcar nu-s ai mei. Am decis să nu

facem niciun test pentru depistarea anomaliilor înainte de sarcină, fiindcă pentru noi n-ar fi nicio diferență dacă Tate ar avea vreo problemă; o să-l iubim la fel de mult. Pentru mine, el o să fie întotdeauna perfect.

Jack s-a ciupit de puntea nasului și a vorbit neașteptat de candid, de parcă n-ar fi fost decât ei doi.

— Am fost și eu în situația ta, Claire. Am trecut, împreună cu prima mea soție, prin câteva pierderi de sarcină înainte de a ne declara, în fine, învinși. Ca bărbat, m-am simțit destul de neajutorat, pentru că nu puteam spune sau face nimic pentru ca ea să se simtă mai bine...

Jack a tăcut, ca și când ar fi retrăit durerea.

— Îmi pare rău să aud asta, i-a spus Claire.

— Sunt fericit pentru tine și soțul tău, chiar mă bucur pentru voi. Regret doar faptul că ceea ce trebuia să fie o perioadă minunată pentru amândoi s-a transformat în porcăria asta. Dacă ai putea să nu-ți pierzi speranța și să mai reziști un pic, sunt sigur că publicul și colegii mei jurați vor face ce trebuie și votul lor vă va duce pe tine și pe fiul tău într-un loc sigur.

Claire și-a arcuit buza tremurândă într-un zâmbet recunoscător.

Libby a ascultat luându-și cu grijă notițe în minte din abordarea lui Jack, pentru a scoate tot ce putea din șirul lui de întrebări. În continuare, Jack a ghidat-o pe Claire spre o discuție despre planurile ei pentru viitorul lui Tate, apoi i-a cerut să vorbească despre timpul petrecut de ea cu asistenții maternali și despre viața de familie pe care și-o dorea acum pentru sine. Libby trebuia să recunoască, chiar dacă fără tragere de inimă: Claire era norocoasă să-l aibă de partea ei.

— V-au mai rămas două minute, i-a întrerupt Hackerul.

— Claire, le poți spune oamenilor de ce vrei să trăiești? a continuat Jack.

Răspunsul ei a fost să privească din nou spre burta de gravidă, apoi din nou spre cameră.

— De dragul copilului meu. Tot ce vreau este să-l aduc pe lume și să-l văd crescând fericit și sănătos.

— Sunt sigură că soțul tău trebuie să fie îngrijorat pentru voi amândoi.

Claire a simțit cum i se agită stomacul, dar nu pentru că se mișca fătul.

— Da, a răspuns ea repede.

— Povestește-ne ceva despre el, a încurajat-o Jack.

Claire a ezitat iar, alegându-și cu grijă cuvintele înainte de a vorbi.

— Ben al meu este un bărbat foarte blând și bun, care ar face orice pentru mine. Ne-am cunoscut la sediul sindicatului studențesc, în primul semestru al nostru la Universitatea Portsmouth și, la câteva minute după ce l-am văzut, am știut că el era alesul.

Claire și-a amintit cum, cu câțiva ani înainte ca ei să se cunoască, geneticienii descoperiseră că oamenii au o genă împărtășită cu o singură ființă din lumea asta. Persoana aceea era, se pare, cea concepută genetic special pentru tine — persoana de care erai menit să te îndrăgostești și care putea avea orice vârstă, orice sex, orice religie și putea trăi în orice loc. Oamenii de știință aflați la cârma acestei descoperiri o transformaseră într-o afacere globală, denumită Potrivește-ți ADN-ul, unde indivizii trimiteau un bețigaș cu mostra ADN și plăteau ca să descopere cu cine fuseseră Potriviți. Cu toate astea, în urma unei catastrofale breșe de securitate, omenirea devenise sceptică în privința acurateței rezultatelor.

În ciuda acestui fapt, consecințele dezastruoase ale relației haotice dintre părinții ei i-au rămas în minte lui Claire și a vrut totuși să aibă o mică asigurare în plus că Ben era făcut pentru ea. Așa că au făcut testul, ca să fie siguri și, după cum era de așteptat, a ieșit pozitiv.

— Ben m-a cerut de soție în ziua absolvirii și am spus „da" pe loc, a continuat ea. Mama și tatăl lui au încercat să ne convingă că suntem prea tineri și că nu facem decât să renunțăm la continuarea studiilor. Dar nouă nu ne-a păsat. Am fugit la Londra, ne-am căsătorit, ne-am găsit joburi și, în cele din urmă, ne-am stabilit în Cambridgeshire, unde ne-am cumpărat împreună prima noastră casă anul trecut. Am renovat-o la timp pentru venirea lui Tate.

Preț de o clipă, a simțit un val de căldură împrăștiindu-i-se pe piept și pe obraji, la amintirea acelor zile tihnite.

— Îți iubești soțul? a întrebat-o Jack.

— Sigur că-l iubesc, a răspuns Claire fără să ezite. El este totul pentru mine.

— Timpul alocat pentru tine s-a terminat, Claire, a întrerupt-o Hackerul.

Claire a desfăcut încet pumnii pe care reușise să și-i țină pe lângă ea, departe de ochiul camerei, mulțumită că îi oferise lui Jack cea mai bună versiune a ei. Acum viitorul său era în mâinile juriului și ale publicului.

— Sper că te-am vândut bine, dacă-mi poți scuza exprimarea, a încheiat Jack, zâmbindu-i cu căldură. Sunt sigur că, dacă publicul și colegii mei jurați îți vor acorda această șansă, copilul tău va fi norocos să aibă o mamă atât de grozavă.

— Mulțumesc, Jack, a spus Hackerul. Înainte de a trece la următorul nostru jurat și următorul Pasager, pot să te întreb și eu ceva, Claire?

— Sigur, a replicat ea tulburată.

— Sunt curios, dacă îți iubești soțul atât de mult cum pretinzi, atunci de ce-i ascunzi cadavrul în portbagajul mașinii?

Camera a tăiat imaginea chipului terifiat al lui Claire și a comutat în spatele mașinii ei, unde o lumină a dat la iveală trupul chircit al unui bărbat, ghemuit pe-o parte, cu genunchii la piept și cu totul lipsit de viață.

Capitolul 35

Discută cu Pix

○ **Știrile BBC**
PORTBAGAJUL LUI CLAIRE — Șocul juraților la vederea cadavrului

○ **The Washington Globe**
GATA! Președintele SUA cere oprirea testelor făcute cu mașinile autonome

○ **Daily Star**
SEXY SOFIA! Dă clic aici pentru cele mai bune imagini nud din filmele ei

— Ce-a fost asta? a icnit Libby, chinuindu-se să găsească un sens în ceea ce credea ea că auzise adineauri.

— Nu... nu... nu ştiu, s-a bâlbâit Jack. Şi el era la fel de perplex ca restul celor aflaţi în sală.

— Sunt total confuză, a spus Muriel. Adică Hackerul zice că l-a ucis pe soţul lui Claire?

— Nu prea cred, a răspuns Fiona, uitându-se cu atenţie la ecran. Uitaţi-vă la ea. Asta nu-i faţa uneia care abia a aflat că în portbagajul maşinii cu care circulă e cadavrul lui bărbatu-său. Ştia că e acolo.

— Deci *ea* l-a ucis? a întrebat Muriel.

— Nu ştiu.

— Dar sigur e mort?

— Dacă nu e, atunci este un actor dat dracului, a replicat Matthew.

Fiona a scuturat din cap, neîncrezătoare.

— Sunt în barou de douăzeci de ani şi chiar când crezi că le-ai văzut pe toate, îţi dai seama că te-ai înşelat.

Până în clipa apariţiei pe ecran a cadavrului lui Ben, atât Jack, cât şi Claire construiseră un caz convingător pentru supravieţuirea ei. Chiar şi Cadman şi echipa sa erau uluiţi de moment, holbându-se la ecran în loc să interpreteze informaţiile.

Libby a observat cum ochii lui Claire se transformaseră în două hăuri întunecate de groază, aţintite spre obiectiv.

— Vă rog, lăsaţi-mă să explic..., a început ea, dar i-a fost tăiat microfonul.

Imaginea televizată de pe ecran s-a împărţit în două secţiuni, în care soţul şi soţia ocupau fiecare câte o jumătate de ecran.

Între timp, canalele de ştiri se delectau cu ultima răsturnare de situaţie survenită în fluxul continuu al noutăţilor.

— Doamnelor și domnilor, a spus Hackerul, permiteți-mi să vi-l prezint pe Benjamin Dwayne Arden, al treilea pasager din vehiculul lui Claire. Este același bărbat pe care, doar cu câteva clipe mai devreme, soția l-a descris ca fiind „totul pentru mine".

Claire părea disperată să se facă auzită, lovea cu pumnii în bord și în monitor, cu fața însuflețită, dar amuțită. Primul gând al lui Libby s-a îndreptat spre starea bebelușului.

— Are nevoie de ajutor, a spus ea, dar n-o asculta nimeni.

A ridicat vocea:

— Uitați-vă la ea, e isterică. Orice i-ar fi făcut soțului ei, duce totuși un copil în pântece.

— Deci ești mai preocupată tu de starea lui decât ea, a spus Fiona. Dacă ar fi fost așa de îngrijorată, chiar trebuia să-i ucidă tatăl?

— Tu, mai mult decât oricine, ar trebui să știi că există mereu două fețe ale aceleiași povești. Noi nu știm ce s-a întâmplat, pentru că Hackerul a redus-o la tăcere.

— Libby, am apărat destui clienți ca să-mi dau seama, fie și numai după înfățișare, când cineva știe mai multe decât spune. Ce Dumnezeu ar putea spune femeia asta ca să se schimbe faptul că soțul ei mort zace în portbagajul mașinii ei? Tot interviul ăla cu Jack a fost un rol jucat de ea. Pretinde că e victimă, cu toate că este orice altceva, numai victimă nu. Chiar și Jack e de acord cu asta.

Libby s-a întors spre Jack, care se așezase pe scaunul lui de la masă, cu fața roșie ca focul, înfrânt.

— Da! i-a întrerupt Cadman, cu fața strălucind de bucurie. Am reușit!

Toate capetele s-au întors spre el, în timp ce Cadman bătea palma cu cei cinci membri ai echipei sale.

— Am atins un vârf istoric, de fapt noi am făcut istoria. Acum ăsta este cel mai hashtag-uit eveniment la nivel mondial de la începutul rețelelor sociale. Iar noi ne aflăm chiar în mijlocul ochiului furtunii!

A privit în jur spre fiecare dintre jurați, căutând pe cineva care să-i împărtășească entuziasmul. Chipurile lor erau încremenite.

— O gașcă de duri, a ridicat el din umeri.

Indiferența lui Cadman față de atmosfera din sală a scos-o din sărite pe Libby.

— Tu ești pe bune sau ăsta e vreun personaj pe care-l joci? l-a repezit ea. Fiindcă nu pricep cum ar putea cineva cu un gram de compasiune să nu fie îngrozit de ce se întâmplă aici. Zeci de bărbați, femei și copii zac morți și răniți pe șosele și singurul lucru de care-ți pasă ție este câți oameni vorbesc despre asta.

— Hei, nu ucide mesagerul pentru că nu-ți convine ce are-n traistă, domnișoară MoarteaPasiunii, i-a întors-o Cadman. Ce vrei de la mine? Să mă prefac că-mi pasă de niște oameni pe care nu i-am văzut în viața mea? Pentru că asta n-o să se întâmple. De-asta suntem aici, echipa mea și cu mine, ca să vă spunem adevărul și să reprezentăm publicul, nu să vă ținem de mână și să vă spunem că totul o să fie bine când e destul de clar că treaba e fututăi rău. Jobul meu este să vă zic ce este pe agenda publică, nu să stabilesc eu agenda. Și, chiar acum, aia care-a rupt internetul este *femme fatale* asta borțoasă.

A glisat ecranul tabletei, așa încât conținutul să se afișeze pe un alt perete.

— Hai, recunoaște că mori să știi ce spun oamenii, nu-i așa?

Înainte ca Libby să apuce să nege, capturile de ecran și postările au umplut fiecare centimetru al acelui spațiu. Nu s-a putut abține să nu citească unele dintre ele.

„Ea și copilul sunt terminați. #votezsofia #Hackerulspuneadevărul."

„Arunc-o în aer acum și nu-mi mai pierde timpul, altfel nici nu mă mai uit. #votezHeidi."

„Lăsați legenda să trăiască. #votezsofia."

„A mai rămas o oră. De ce nu poate să dureze mai mult? E ca și când m-aș uita la o telenovelă. Ai făcut treabă bună, Hackerule! #votezsofia."

— Acum înțelegeți ce vreau să zic? a continuat Cadman. Vă place sau nu, Hackerul a prins lumea de coaie. Ce să nu-ți placă la un pic de anarhie?

Libby a închis ochii și a dat din cap spre Cadman și oamenii pe care-i reprezenta el. Înfruntarea cu el și cu lumea virtuală nu era o luptă pe care ar fi putut s-o câștige. Dacă rețelele sociale reflectau cu adevărat societatea, atunci nu voia să facă parte dintr-o lume unde Hackerul se bucura de stimă, de orice fel ar fi fost aceasta.

— Un sfat prietenesc pentru tine, Cadman, a rostit Matthew, ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre el. Tonul însă era mai puțin prietenos.

— Dă-i drumul, a replicat Cadman, un pic speriat.

— Mai întâi, n-am nevoie de permisiunea ta, și în al doilea rând, îți sugerez să-ți păstrezi opiniile pentru tine.

Matthew s-a oprit la câțiva centimetri de fața lui Cadman.

— Oamenii pe care pretinzi că-i reprezinți demonstrează la fel de puțină decență ca și tine. Dacă ai fi

acolo, alături de colegii mei de la urgențe, răzuind de pe asfalt bucăți de trupuri umane și stingând flăcările de pe copii incendiați, atunci poate că ai avea dreptul să spui ce crezi. Dar nu ești. Tu nu ești decât un statistician care nu pricepe valoarea unei vieți omenești, pentru că trăiește într-o realitate virtuală, înconjurat de alte avataruri la fel de lipsite de empatie ca și el. Ești mai rău decât inteligența artificială, pentru că IA poate fi măcar programată să-i pese. Așa că, până când nu înveți smerenia și compasiunea, de aici încolo o să vorbești doar când ți se dă cuvântul, și în rest îți ții gura. E clar?

Pielea palidă a lui Cadman a luat foc; a încuviințat din cap și apoi s-a întors rapid să se refugieze la adăpostul echipei sale. Libby i-a zâmbit lui Matthew și a dat ușor din cap, iar doctorul a revenit la locul lui. Apoi, încă o dată, Libby a ridicat privirea spre difuzoare.

— Mai ești acolo? a întrebat ea.

— Eu sunt mereu aici, i-a răspuns Hackerul.

— De ce-ai lăsat-o pe Claire să spună toate chestiile alea despre bărbatu-său dacă ai știut de la început că e mort?

— *Sinceritatea,* Libby, repet încontinuu ce vreau de la voi, dar nimeni nu pare să asculte. I-am oferit lui Claire oportunitatea de a recunoaște adevărul de bunăvoie, dar ea a ales să n-o facă. În schimb, a luat decizia de a se zugrăvi pe sine într-un anume fel, ca să câștige simpatia oamenilor, în speranța că îi veți cruța viața în defavoarea vieții altui Pasager, care merită poate mai mult să fie cruțat.

— Dar nici tu n-ai fost chiar cinstit, nu? Mai trebuie să ne spui și restul poveștii ei sau să ne spui măcar de ce faci asta. Ești un ipocrit.

Libby s-a uitat din nou spre ecranul lui Claire. Femeia stătea cu fața spre cameră, cu ochii lipiți de obiectiv ca niște magneți, ascultând atentă argumentele lui Libby.

— În cele zece minute alocate ei, Claire a sperat că omițând un element-cheie vă va încuraja să luați o decizie neinformată, în favoarea ei. Dacă rezultatul nu-i este pe plac, atunci numai ea e de vină. Sunt bucuros să dezbat cu tine toată ziua, Libby, dar dacă îmi dai voie să-ți atrag atenția asupra ceasului, o să vezi că fiecare minut pe care-l pierzi ciorovăindu-te cu mine înseamnă un minut mai aproape de coliziune. Și dacă nu progresăm repede cu următorul Pasager, tu o să ai morțile lor pe conștiință.

— Măcar o dată, te rog să-l asculți și să taci, a spus Jack obosit. Sau, dacă vrei să moară toți, ești invitata mea să încerci să discuți rațional cu un psihopat.

Jack lăsa impresia unui om terminat. Lumea îl prădase de toți banii, juriul pe care-l controla era în degringoladă, iar Revoluția Rutieră pe care o inițiase, în valoare de miliarde de lire sterline, zăcea în ruine, cu tot cu reputația lui. Acum mai susținuse și Pasagerul nepotrivit. Dar, în loc să-l înfrunte de dragul înfruntării, Libby a dat înapoi. Hackerul avea dreptate; timpul se scurgea. Avea o presimțire că vor exista lupte mai importante de dus.

— Cadman, a continuat Hackerul, ne poți spune, te rog, cine captează în acest moment atenția rețelelor sociale?

— Sofia Bradbury, cu un avans considerabil, a răspuns Cadman cu o voce în care nerăbdarea fusese înlocuită de reticență. Publicul plescăie de plăcere în fața naivității ei, memele cu ea devin virale și oamenii descarcă din online filmări clasice ale sale.

— Atunci poate c-ar fi mai nimerit s-o cunoaștem pe ea în continuare, nu? Fiona, ești pregătită?

Capitolul 36

Sofia Bradbury

— Fir-ar al dracului să fie!

Sofia era frustrată și renunțase să mai aștepte o ocazie adecvată ca să nu-și scoată proteza auditivă în văzul publicului. Așa că și-a smuls aparatul din ureche și a scotocit prin geantă, apoi l-a înfipt în încărcătorul rapid.

O carieră petrecută pe scenă, în mijlocul decorurilor, printre ovații, în fața unui auditoriu zgomotos, își luase tributul și îi afectase auzul. Ura să poarte proteza aceea — pe care o considera semn de slăbiciune —, cu toate că abilitatea acesteia de a traduce din diferite limbi o ajutase să înțeleagă o reclamă japoneză de la televizor, pentru o marcă de brandy.

Dacă auzise corect, atunci nu participa la un reality-show televizat, ci se afla într-o situație reală, de viață și de moarte. Și dacă, așa cum sugerau imaginile de pe ecran, asta se difuza la nivel mondial, atunci era vorba despre un public mult mai mare decât și-ar fi putut ea imagina vreodată. Sofia ar fi trebuit să se simtă îngrozită. Cu toate astea, nu se simțise nicicând mai vivace. Prețuia

mai mult viața petrecută pe scenă decât pe aceea din afara ei, iar acum lumea întreagă era publicul său.

Și-a strecurat iar în ureche aparatul auditiv, exact la timp ca să audă cum cineva dezvăluia că în portbagajul mașinii fetei însărcinate era ascuns cadavrul soțului ei. Era o incredibilă răsturnare de situație. Sofia apăruse în nenumărate drame lăudate pentru capricioasele lor schimbări de acțiune. Orice producător care se respectă ar muri de nerăbdare să aibă în mânecă o dezvăluire de proporțiile astea.

Sofia a cercetat chipul lui Claire și limbajul trupului ei. *Vinovată ca păcatul însuși*, și-a spus ea. Știa genul; de-a lungul anilor cunoscuse în circuitul din showbiz mai multe Claire decât era necesar. Femeile de genul ăsta erau șirete și manipulatoare, și nimic nu le oprea să capete rolurile pe care și le doreau.

Și-a mușcat carnea moale și netedă din interiorul obrajilor, împiedicându-și buzele să se arcuiască într-un surâs care să-i dezvăluie satisfacția pentru darea în vileag a lui Claire. Asta însemna, bineînțeles, că Sofia avea cele mai multe șanse să fie salvată. Dar, ca să fie sigură, trebuia să facă un rol de Oscar. În portbagajul mașinii ei nu era ascuns niciun cadavru, dar avea și ea o grămadă de schelete în dulap.

— Bună, Sofia.

O voce de femeie a făcut-o să tresară. A scanat ecranele până și-a dat seama că îi aparținea juratei aceleia cu o coafură înfiorătoare și cu un costum în carouri, asortat, și el la fel de înfiorător. Ar fi preferat să fie intervievată de un bărbat; avea o relație mult mai bună cu sexul opus.

Sofia a observat că în colțul drept al ecranului apăruse un ceas. Imediat a început și numărătoarea inversă.

S-a imaginat intrând în Old Vic[7], în ropote de aplauze furtunoase. Și-a dres vocea și a oferit publicului unul dintre cele mai calde zâmbete ale sale.

— Bună dimineața și ție. Cu cine vorbesc? a întrebat ea.

— Fiona Prentice.

— Fiona, bună. Deci tu ești sufletul curajos care s-a oferit să-mi salveze viața, nu-i așa?

A privit-o pe Fiona oferindu-i un zâmbet care nu se potrivea deloc cu uitătura. Atitudinea ei era curajoasă, dar avea pupilele dilatate, ca și când i-ar fi fost frică.

— Ei bine, hai să fac lucrurile mai ușoare pentru tine, Fiona. Nu sunt ranchiunoasă nici în ceea ce te privește, nici în privința altora care au ales să nu voteze pentru mine. Am avut o viață plină și minunată, mai mult decât mi-aș fi imaginat eu vreodată. Și dacă soarta mea este să-mi trăiesc ultimele ore în fața acestui public extraordinar, atunci o să mor așa cum am trăit. Nu mă pot gândi la o cale mai bună de-a pleca din această viață.

A făcut o pauză, așteptând să se potolească niște aplauze imaginare.

— Apropo, el e Oscar, a continuat ea, ridicând câinele confuz și făcând semn la cameră cu lăbuța acestuia. I-a dat voie s-o lingă pe față, sperând că va câștiga niște voturi din partea iubitorilor de animale.

— Pentru cei care s-ar putea să nu știe cine ești, ne spui câte ceva despre tine? a sugerat Fiona.

Sofia a tras adânc aer în piept și a pus câinele alături.

— Desigur. Ei, de unde să încep? Am lucrat ca actriță din momentul în care am pus pentru prima dată piciorul

---

[7] Teatru din sudul Londrei, cunoscut în special pentru punerea în scenă a operelor lui William Shakespeare. (*N.t.*)

pe scenă, pe când eram o copilă din West End, şi doar mulţumită publicului meu am reuşit să rezist atât de mult în această carieră. N-o să vă obosesc pălăvrăgind despre toate rolurile în care probabil m-aţi văzut sau despre numeroasele premii pe care le-am primit, aşa că hai să n-o mai lungim şi să spunem că am fost binecuvântată.

— Te preocupă faptul că eşti cea mai... *senioare*... dintre Pasagerii rămaşi?

Aluzia la vârsta ei îi lăsa adeseori Sofiei un gust amar, însă nu şi de această dată.

— Poate că mie nu mi-au mai rămas atât de mulţi ani ca unora dintre cei prinşi în aceste maşini oribile, dar asta înseamnă oare că ar trebui să mi se refuze oportunitatea de a-mi trăi restul vieţii? Sper că nu. Cred că încă mai am o grămadă de lucruri de oferit.

— Ne poţi da un exemplu în sensul ăsta? Ştiu că ai participat la foarte multe acţiuni caritabile de-a lungul timpului.

Bună fată, şi-a spus Sofia. *Asta mă scapă s-aduc vorba cu forţa despre treaba asta.*

— Oh, fii binecuvântată că ţi-ai amintit, a continuat ea cu falsă modestie, apoi a petrecut următoarele trei minute din timpul alocat amintind acţiunile caritabile şi spitalele pe care le reprezentase. Dar da, a spus în cele din urmă, cred că activitatea mea caritabilă este unul dintre lucrurile de care sunt cel mai mândră şi care-mi aduce cea mai mare bucurie. Oricât de mult mi-ar plăcea să distrez oamenii şi să fiu cum m-a numit odată prinţul Harry... oh, aşa, o „comoară naţională", strângerea de fonduri pentru cauze bune este mai aproape de inima mea.

— O parte din echipamentele plătite de tine au salvat viaţa fetei mele, a adăugat Fiona.

Sofia s-a apropiat și mai mult de ecran. Interviul mergea chiar mai bine decât sperase ea.

— Oh, serios? Povestește-mi un pic despre asta, dragă Fiona.

— Acum nouă ani, Kitty a suferit o operație pe creier, pentru îndepărtarea unei tumori benigne, cu ajutorul medicilor pe care banii tăi i-au ajutat să se pregătească și într-un spital la construirea căruia ai contribuit și tu. Așa că aș vrea să folosesc această ocazie ca să-ți mulțumesc din partea noastră, a amândurora.

— Cu foarte mare plăcere. Când vine vorba de strângeri de fonduri, oamenii au vorbit despre sume precum douăzeci și cinci sau treizeci de milioane de lire, dar astea sunt doar niște numere și, oricum, cine stă să facă socoteala? Mă bucur așa de tare că fetița ta este una dintre sutele de copii care au beneficiat de pe urma muncii mele susținute.

Sofia și-a dat seama că ceasul arăta ultimul minut rămas.

— Unii dintre ceilalți Pasageri sunt părinți, a continuat Fiona. Din moment ce este evident cât de mult te-ai implicat în acțiuni caritabile pentru copii, sper să nu te superi că te întreb: de ce ai ales să nu-ți întemeiezi o familie?

Sofia a plecat fruntea, apoi a ridicat-o și a lăsat ușor capul într-o parte. Nu uitase cum aceeași manevră dăduse cuvintelor prințesei Diana o și mai mare profunzime în interviul acordat BBC, în care făcuse dezvăluiri cu zeci de ani în urmă. Sofia și-a modificat tonul vocii astfel încât să fie mai blând, aproape plin de regrete.

— Atât de mulți ani am pus cariera și creația mea înaintea întemeierii unei familii. Și o să fiu sinceră cu

tine, Fiona, ăsta a fost unul dintre cele mai mari regrete ale mele.

— Nu te-am întrebat nimic despre soțul tău. De cât timp sunteți căsătoriți?

Sofia și-a încârligat strâns degetele de la picioare.

— Dragul meu Patrick și cu mine suntem căsătoriți de aproape 40 de ani, deja.

— Și este al cincilea soț al tău, dacă nu mă înșel?

— Da, a dat ea un răspuns scurt, ajustându-se imediat. Vârstele de 20 și de 30 de ani au fost perioade cam agitate pentru mine, a chicotit ea. Dar știi cum se zice, „a cincea oară-i cu noroc". Mă rog, cam așa. Dar, după cum ți-am spus și mai devreme, am fost binecuvântată cu o viață lungă și fericită. Sper doar ca fetița ta să fie sănătoasă și să trăiască tot atâtea bucurii câte am trăit și eu, alături de toți ceilalți copii și familiile lor, pe care le-am ajutat de-a lungul timpului.

— Știu că nu ne-a mai rămas timp, așa că ar trebui să închei întrebându-te de ce ar trebui să te susțină colegii mei jurați și publicul?

— N-aș îndrăzni niciodată să spun că oamenii *ar trebui* să voteze pentru mine, dar firește că mi-ar plăcea s-o facă. Dacă mi se va permite să trăiesc, atunci nu voi considera nicio clipă din această viață drept „cuvenită" și voi continua să pun nevoile oamenilor înaintea nevoilor mele. Un preot, cunoscut de-al meu, mi-a spus cândva: „O lumânare nu pierde nimic dacă aprinde o altă lumânare". Așa mi-am trăit eu viața.

Numărătoarea inversă a ajuns la zero și Sofia s-a sprijinit relaxată de spătarul scaunului, mângâindu-l pe Oscar și imaginându-și ovațiile publicului ridicat în

picioare. Apoi s-a auzit o voce pe care a recunoscut-o ca fiind a Hackerului.

— Mulțumim, Sofia, a început el. Nimeni nu poate contesta faptul că ai avut, categoric, o viață interesantă.

— Fanii m-au adus unde sunt și sunt aici ca să-i servesc pe ei, a replicat ea.

— Te superi dacă te mai întreb și eu ceva, în numele lor?

Sofia a dat din cap, bucuroasă că mai are un pic de timp în lumina reflectoarelor.

— A existat un moment în care ai luat în considerare întemeierea unei familii?

— Desigur, așa cum face orice femeie.

Brusc, instinctul i-a spus Sofiei că Hackerul nu-și juca dintr-odată toate cărțile. Trebuia să-i ofere ceva — o diversiune — și asta repede.

— Dacă chiar vrei să știi adevărul, nu mi-am întemeiat o familie a mea pentru că nu am putut face copii.

A făcut o pauză de scenă, a scos un șervețel din geantă și a tamponat niște lacrimi inexistente. Știa, după liniștea care se așternuse, că oamenii erau încă atenți la ea.

— Când l-am întâlnit pe Patrick, eu eram gata pentru o familie, dar, vai, corpul meu nu era. Am fost diagnosticată cu fibroame uterine, ceea ce mi-a provocat o mare suferință. Și, în consecință, am avut nevoie de histerectomie. Așa cum vă puteți imagina, am fost devastată. Mi-am sărbătorit aniversarea de 40 de ani într-un salon de spital, plângând până mi s-a rupt sufletul pentru ceva ce abia-mi dădusem seama că-mi doream. Pe atunci, nu puteai să-ți depozitezi ovulele într-o bancă, așa cum fac fetele acum, iar treaba cu mama-surogat nu era cum este acum, așa că mi-am pierdut singura șansă de a fi mamă. Și presupun

că ăsta-i motivul pentru care strâng atât de mulți bani în activități caritabile pentru copii. Mă gândesc la toți micuții pe care i-am ajutat ca la familia mea extinsă.

— Totuși, sunt un pic confuz.

— În legătură cu ce?

— Deoarece eu am crezut că decizia de a nu avea o familie chiar *a fost* a ta? Potrivit dosarelor medicale pe care le am aici, cu mine, decizia nu ți-a fost impusă deloc, a reprezentat exact alegerea personală.

Sofia și-a ținut respirația. *Știe,* și-a spus ea. *Știe tot.* S-a apăsat cu palma pe gât, ca și când ar fi așteptat ca el să continue. După o pauză paralizantă, Sofia a fost cea care a rupt tăcerea.

— Erau vremuri complicate.

— Dar nu a fost chiar așa, nu? N-ai suferit o histerectomie, tu ai vrut să fii sterilizată. De ce ar recurge cineva care pretinde că și-a dorit o familie la măsuri extreme ca să nu aibă familia aceea, de fapt?

Sofia a privit spre cameră. Masca i-a alunecat, ea își terminase de jucat rolul, însă publicul stătea în continuare așezat pe scaune.

— Dacă nu ești dispusă să împărtășești adevărul cu fanii pe care pretinzi că-i servești, n-ai vrea s-o fac eu în locul tău?

Sugestia lui a fost întâmpinată cu o tăcere de piatră.

— O iau ca pe un „da". Motivul pentru care ai ales să fii sterilizată a fost...

— Aș vrea să ies din această competiție, a spus brusc Sofia. Scoate-mă de pe listă. Vreau să las pe altcineva să trăiască în locul meu.

A fost pentru prima dată când l-a auzit pe Hacker râzând.

— Ai vrea mai degrabă să mori decât să lași adevărul să iasă la iveală?

— Nu vreau să mai fac parte din asta, a continuat Sofia. Este o treabă bolnavă, ne amenințí pe toți, dezgropi lucruri private despre care n-are niciun rost să se vorbească în public.

— Deci tu vrei ca oamenii să te știe așa cum ești doar în condițiile puse de tine?

— Viața mea privată mă privește numai pe mine.

— Ușile grajdului sunt larg deschise și calul a șters-o de mult, Sofia. Adevărul este că ai vrut să fii sterilizată pentru ca soțul tău să nu te poată lăsa însărcinată.

Tăcerea Sofiei era o recunoaștere perfectă a vinei.

— Și de ce n-ai vrut să-i porți copilul în pântece?

Bătrâna a simțit cum i se strânge gâtlejul. Era incapabilă să se apere.

— Pentru că soțul tău era și încă este un pedofil notoriu, nu-i așa? Iar tu i-ai fost complice la crime folosindu-te de bogăția și influența ta pentru a acoperi faptul că în ultimii 40 de ani a molestat zeci de copii.

Sofia a scuturat furioasă din cap.

— Nu știi ce...

— Am numele victimelor lui, datele și cât de mult ai plătit pentru tăcerea familiilor lor. Am chiar și fotografii făcute de el, pe care le-am trimis la reviste și website-uri.

Sofiei i-au înțepenit brațele în încercarea de a se stabiliza în scaun. Mintea îi alerga cu viteza unei trombe de vânt, încercând cu disperare să găsească o cale de a scăpa cu reputația nepătată de aceste acuzații. Dar înainte să se poată apăra, și-a dat seama că nimeni nu va avea cum să-i audă dezmințirea. Îi fusese tăiat sunetul. Show-ul se terminase, la fel și cariera ei.

Capitolul 37

Libby a dat drumul unei expirații lungi (nici măcar nu-și dăduse seama că a uitat să respire) și s-a întors să-l privească pe Matthew, și el la fel de uluit.

Apoi s-a uitat spre ecranul lui Jude, ca să-i surprindă reacția. Părea la fel de descumpănit ca toți ceilalți.

— Ei bine, nu cred că Sofia se va mai afla prea mult timp pe lista cu felicitări de Crăciun a organizațiilor caritabile, a spus Cadman.

— Faci o glumă pe seama abuzării copiilor? l-a întrebat Libby.

Cadman a aruncat o privire fulgerătoare spre Matthew, apoi a dat imediat înapoi.

— Scuze.

După ce asistaseră la dezvăluirea secretelor lui Claire și ale Sofiei, a devenit destul de rapid limpede că Pasagerii fuseseră atent selectați, pe baza a ceea ce ascundeau ei.

Libby nu ura nimic mai mult pe lume decât secretele. În mintea ei au început să bată clopote de alarmă. Încă din ziua în care fusese externat, fratele ei Nicky își ascunsese față de familie gândurile suicidale. Iar William

își ținuse secretă relația cu stagiara de la birou. Ce secrete ascundea, oare, Jude?

— Este posibil ca acuzațiile Hackerului să nu fie adevărate? l-a întrebat ea pe Jack. Sau, cel puțin, o parte din poveste?

Dar el n-a privit-o în ochi, uitându-se țintă la ecrane. Libby a continuat oricum:

— Ne folosește pe fiecare dintre noi ca să le întindă curse Pasagerilor. Odată ce aceștia prezintă cea mai bună versiune despre ei, intervine el în favoarea uciderii, acuzându-i de ceva. Dar cum știm întregul adevăr dacă nu le permite să dezmintă?

— Să dezmintă? a scăpat Jack o replică răstită, scurtă. N-ai reușit să prinzi șpilul situației, domnișoară Dixon. Nu mai jucăm demult după Codul de Reguli Queensberry[8] sau orice altceva ar fi considerat drept onorabil. Hackerul nu recunoaște nimic în afară de propria sa agendă.

— Asta văd și eu, că nu-s tâmpită, a replicat ea. Ce face el acum este să imite ce se petrece în anchetele voastre. Nici tu nu ne-ai oferit nouă imaginea completă, nu-i așa? Ne-ai spus doar cât ai vrut să ne spui și apoi am fost obligați să decidem a cui e vina: a victimei sau a mașinii. Și pentru că atât de multă informație este „confidențială", aproape întotdeauna este condamnată victima. Așa că ceea ce face el nu-i chiar atât de diferit de ce faci tu.

— Ești prost informată și ignorantă, domnișoară Dixon. Tot ce putem face noi este să-i lăsăm pe Pasageri să ne spună de ce ar trebui să trăiască și să sperăm, de dragul lor, că sunt onești. Dacă nu sunt, să-i ajute Dumnezeu.

---

[8] Regulile standard din box, creionate pentru prima dată în 1867. (*N.t.*)

Libby l-a privit pe Jack drept în ochi. Uitătura pătrunzătoare de care se temuse cândva dispăruse. Jack pierduse lupta.

— De ce ai cedat atât de ușor? l-a întrebat ea.

— Pentru că nu mai pot întreprinde nimic care să facă vreo diferență pentru domnișoara Arden.

— Nu, nu mă refer numai la Claire, mă refer la ce se petrece aici. N-ai ajuns unde ești în cariera ta fără să te lupți cu ghearele și cu dinții ca să-ți croiești propriul drum. De ce nu mai ai telefonul lipit de ureche, cum era când au început toate astea? De ce nu-ți mai pierzi cumpătul cu cei de la cabinetul tău și de ce nu ceri să vorbești iar cu cei de la SGCG?

— Una dintre marile probleme cu voi, milenialii, este că petreceți prea mult timp gândindu-vă și citind, în situații care nu necesită contribuția voastră. Dacă aș fi în locul tău, m-aș concentra pe ce ascunde amicul Jude în spatele privirii ăleia absente a lui.

Libby n-a mușcat momeala.

— Hackerul te are cu ceva la mână, nu-i așa?

— Nu fi ridicolă.

Privirea lui Jack a fulgerat scurt spre propria imagine de pe ecran. Dar negarea lui nu era nici pe departe atât de veninoasă pe cât se așteptase Libby. S-a întors cu totul spre el. Jack a rămas pe poziții, ca și cum s-ar fi temut că, dacă se mișca, ar fi putut dezvălui ceva.

— Am dreptate, nu-i așa? a continuat ea. A făcut o aluzie că ar ști ceva despre tine sau despre numeroasele anchete pe care le-ai desfășurat. Iar tu nu știi ce știe el, așa că joci mai la sigur și nu te bagi prea tare în seamă. Dacă știe atât de multe despre Pasageri, atunci știe o grămadă și despre tine.

— Ai o imaginaţie foarte parşivă, domnişoară Dixon.

— Doar îţi mai câştigi nişte timp, sperând să ieşi din sala asta cu cât mai puţine cicatrici de război.

Până la urmă, Jack a privit-o, iar tăcerea lui a vorbit de la sine. Libby şi-a întors iar privirea către peretele cu ecrane. Chipul Sofiei era complet lipsit de expresie, de parcă imaginea ar fi îngheţat. Stătea cu braţele încrucişate şi ochii priveau dincolo de cameră, prin parbrizul maşinii.

— Chiar e nevoie să întreb cum reacţionează reţelele sociale la expozeul nostru despre „comoara naţională"? a întrebat Hackerul.

— Părerile sunt în aceeaşi notă cu ceea ce te-ai aştepta, a răspuns Cadman. Cred că e corect să spun că, exact acum, este cea mai detestată femeie de pe planetă.

— Ne-au mai rămas doar patruzeci şi cinci de minute până la coliziune, mergem mai departe? a sugerat Hackerul. Hai să continuăm cu o jumătate din singurul cuplu căsătorit din procesul nostru.

Capitolul 38

Sam Cole

Gustul acru de bilă i-a urcat lui Sam în gât și a ajuns apoi în gură. L-a ars când l-a înghițit, trimițându-l iar în jos, pe esofag. Dar nu a lăsat să se vadă deloc pe cameră că i se făcuse efectiv rău de frică.

Câteva clipe mai devreme, Sam își reținuse bucuria când Claire și apoi Sofia își pierduseră credibilitatea în fața întregii lumi. Dar, în același timp, își dădea limpede seama că, atunci când avea să vină și rândul lui înaintea întregii lumi, era posibil să i se întâmple același lucru. Avea și el atât de multe secrete care i-ar fi putut distruge șansa de supraviețuire.

Mintea lui Sam alerga în timp ce reducea opțiunile la două: să spună adevărul sau să mintă. Dacă-i lua fața Hackerului și mărturisea, atunci poate că publicul și jurații l-ar fi iertat? *Ai putea la fel de bine să sari intermediarul și să-ți dai singur o sentință de condamnare la moarte,* și-a spus el. A scuturat din cap, excluzând rapid varianta. Niciunul dintre ei n-ar fi înțeles alegerile pe care le făcuse fără să se fi aflat efectiv în situația lui.

Dacă minţea prin omisiune, putea folosi cele zece minute alocate ca să-i convingă pe telespectatori că merita mai mult susţinerea lor decât o merita soţia lui. Apoi, când timpul expira şi Hackerul avea să-i dezvăluie secretul, tot mai putea rămâne cu ceva susţinere. Era o şansă ca Hackerul să nu ştie ce ascunde Sam. Dar era sigur că reţelele sociale îl vor da în vileag, dacă n-avea s-o facă Hackerul însuşi. Erau prea mulţi oameni care-l ştiau din alte etape ale vieţii lui, n-ar fi avut cum să evite expunerea publică.

Din când în când arunca o privire spre ecranul lui Heidi, încercând să judece, după expresia ei şi după limbajul corpului, cum face faţă situaţiei. Era greu de zis. Erau împreună de doisprezece ani, dintre care zece de căsnicie, însă cu cât creştea experienţa ei în poliţie, cu atât mai dificil devenea să-i străpungă platoşa oţelită. Heidi văzuse prea mult rău în lumea asta, iar acest lucru o asprise.

Acea Heidi din trecut nu l-ar fi întrebat dacă e dispus să-şi sacrifice viaţa pentru ea. Oare luase în calcul, fie şi numai pentru o clipă, că şi el ar putea să le ofere copiilor tot atât de multe ca ea? Probabil că nu. Heidi voia să trăiască, aşa că de ce nu luase în considerare că şi Sam ar vrea acelaşi lucru?

Chiar ai încerca să furi voturi ca să-ţi salvezi pielea? s-a întrebat el. A privit-o iar pe Heidi. Când îi spusese că cei de la serviciu o porecliseră Elsa, Sam a ştiut de ce fără să mai aibă nevoie de explicaţii. Ca acum, de pildă. Şi dacă ar fi avut pielea acoperită cu un strat de gheaţă, tot n-ar fi arătat mai rece de-atât. Capacitatea ei de a se detaşa era cea care o determinase să evalueze viaţa lui mai prejos de a ei.

Din câte își dădea el seama, singurul avantaj al lui Heidi era relația ei cu copiii. Săptămânile întregi pe care Sam le petrecea la lucru, în Halifax, făcuseră ca Beccy și James să dezvolte o relație mai apropiată cu mama lor decât cu el. Câteodată, la întoarcere, simțea că parcă n-ar mai fi loc și pentru el în mica lor gașcă. Dar avea mâinile legate și nici nu deținea tot timpul din lume. Indiferent dacă fusese sau nu intenționat, Heidi îl făcuse să se simtă ca un oaspete în propria lui familie. Iar acum, mai mult ca oricând, o detesta pentru asta.

Numai la auzul vocii Hackerului, și piciorul a început să i se bâțâie din nou.

— Muriel, ai vrea să începi? a întrebat Hackerul, iar cronometrul a început numărătoarea inversă.

A privit-o încă o dată pe Muriel. N-ar fi fost prima sa alegere ca posibil salvator, dar cerșetorii nu pot avea pretenții.

— Bună, Sam, a început ea, empatică, de parcă i-ar fi mângâiat pe cei îndurerați.

S-a abținut să-i amintească faptul că el nu murise încă.

— Cum ești?

— Ca să fiu cinstit, cam furios, a replicat el și și-a încrucișat mâinile la piept, ca să-și sublinieze afirmația.

— Ei, este de înțeles...

— Tu nu te-ai simți la fel dacă ai fi în situația asta? a întrerupt-o Sam. Fie mor eu, fie nevastă-mea, fie amândoi, iar asta nu e corect, nu-i așa? Eu nu vreau să trăiesc fără ea, ea nu vrea să trăiască fără mine și cum am putea crede că puștii noștri vor merge mai departe ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat după ce își vor vedea ambii părinți spulberați de o explozie, sub ochii a miliarde de oameni? Vor fi înfricoșați pe viață, nu-i așa?

Judecând după expresia ei, Muriel nu se aştepta ca Sam să fie atât de mânios sau pasional. Asta i-a deturnat cursul planificat pentru interviu.

— Ăăă, ai..., ăăă, doi copii, nu-i aşa? l-a întrebat ea.

— Da, unul de 9 ani şi unul de 8, şi n-ar putea avea părinţi mai buni ca noi. James este căpitanul echipei de rugby sub 10 ani de la şcoala lui şi Beccy cântă foarte bine. Gândul la ei este singurul lucru care mă face să rezist.

Sam a ridicat telefonul spre cameră, ca să le arate o fotografie aleasă cu grijă, înfăţişându-i pe el şi copiii de o parte şi de alta, dar fără Heidi.

— Sunt minunaţi, a spus Muriel. Aşa cum ştii, scopul acestei discuţii este să te cunoaştem un pic mai bine. Poţi să-mi spui de când eşti căsătorit?

— Facem zece ani luna viitoare.

— Eşti credincios?

— Aparţin de Biserica Anglicană.

— Vorbeşti des cu Dumnezeu?

— Nu, mă tem că nu vorbesc des. Lucrez mult prea departe de casă, aşa că nu prea am timp pentru nimic. Ei bine, am crezut în El până când m-am trezit captiv în maşina asta, luptând pentru viaţa mea.

— În momentele noastre de maximă vulnerabilitate, credinţa poate fi exact ce ne trebuie ca să le depăşim.

— O să fiu cinstit cu tine, mă simt ca şi cum el El m-ar fi abandonat.

— El este întotdeauna lângă tine.

— Eu nu-L văd. Mă pune în competiţie cu soţia mea, persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lume, pe lângă copii. El trebuie să ştie că n-o să încerc niciodată să concurez împotriva ei, aşa că soarta-mi este pecetluită. În

plus, Heidi va obține oricum mai multă susținere publică decât mine, nu-i așa? Așa merg lucrurile în lume. Mama va fi mereu mai prețuită decât tatăl.

— Ei bine, și da, și nu, a replicat Muriel, întru câtva confuză în privința răspunsului corect.

Sam a văzut-o întorcându-se spre colegii jurați și ridicând din sprâncene, ca și cum le-ar fi cerut ajutorul.

— În această eră a egalității, nu există niciun motiv pentru care oamenii să nu aleagă să te susțină pe tine, nu?

Sam a râs.

— Cred că știm amândoi răspunsul la această întrebare, Muriel. Și, când te gândești, este incredibil de discriminatoriu. Chiar dacă o femeie poartă copilul timp de nouă luni și apoi îi dă viață, asta nu înseamnă că este neapărat cel mai bun părinte pentru el. Nu înseamnă că, bărbat fiind, nu poți avea grijă la fel de bine de un copil. Să nu mă înțelegeți greșit, nu spun că aș putea face treabă mai bună decât Heidi; copiii noștri nu și-ar putea dori o mamă mai bună. Subliniez doar că, într-o eră în care femeile se bucură de egalitate deplină cu bărbații, este mult mai probabil ca ea să supraviețuiască acestui calvar, nu eu.

Sam a observat că Fiona a tastat ceva pe tableta ei și a trimis textul spre o Muriel tot mai zăpăcită. Ceasul de pe ecran arăta că trecuse jumătate din timp. Sam și-a așezat palmele pe coapse, ca să oprească bâțâiala picioarelor.

— Ai vrea să folosești această oportunitate ca să ne spui ceva despre tine? a întrebat Muriel cu o rază de speranță în glas.

— Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți inconfortabil, a replicat Sam. N-am avut această intenție.

— Nu, nu, nu e cazul, a mințit ea, zâmbindu-i vag.

— Sunt pur și simplu frustrat că este posibil să nu-mi mai văd niciodată copiii, să nu-i mai strâng niciodată în brațe, a continuat el. Ei sunt lumea mea. Și apreciez faptul că Heidi e cea care petrece majoritatea timpului cu ei. Dar dacă aș avea o cât de mică șansă, aș face schimb de locuri cu ea într-o clipită. Ca milioane și milioane de alți tați care mă privesc și mă ascultă acum, contribui la creșterea copiilor mei altfel decât mama lor —, dar contribuția mea e la fel de importantă. Iar acum se pare c-o să mor din cauza asta. Și de ce m-ar pune Dumnezeu într-o astfel de poziție, în care n-am nici măcar o șansă reală?

— Ăăă, poate că acest lucru se întâmplă pentru că, și dacă ați creat o viață împreună, femeia are mijloacele biologice pentru a hrăni și a îngriji copilul acela. De aceea este considerată de unii mai valoroasă...

— Acum o să fiu penalizat pentru că trupul meu nu poate hrăni un copil? Serios?

— Nu asta am...

— Așadar, nu doar societatea este împotriva mea, ci și alcătuirea mea biologică, aia creată tot de Dumnezeu? Sunt de-a dreptul tras în piept, nu-i așa?

Muriel a încercat să mai pună câteva întrebări despre meseria lui Sam și despre lucrurile de care este interesat sau motivat. Însă, de fiecare dată, el a revenit la subiectul atitudinii părtinitoare împotriva bărbaților. Făcuse tot ce se putea. Acum singura lui speranță era ca bărbații să rezoneze la argumentele lui. Dintr-odată și-a dat seama de timp: îi mai rămăseseră doar nouăzeci de secunde ca să-și termine apărarea.

— Pot să pun o întrebare omului vostru de la rețelele sociale? a întrebat el, fără să aștepte permisiunea. Înainte să înceapă cele zece minute ale mele, cât de popular eram?

Surprins să fie abordat, Cadman și-a revenit iute din toropeală şi a apucat tableta.

— Dă-mi un minut, să mă uit pe datele actualizate, a mormăit el.

— Din păcate, minutul ăsta e aproape tot ce mi-a rămas.

— Ei bine, vorbind despre popularitate, pe primul loc era Heidi, pe al doilea erai tu, pe al treilea, Sofia — cu toate că ea scade ca o pisică aruncată în fântână —, apoi Jude, urmat de Claire.

— Iar acum?

— Cu toate că #moarteSofiei, sub diferite reprezentări, este în prezent cel mai vehiculat hashtag, tu ai cel mai mare număr de voturi noi şi de comentarii pozitive, pentru un Pasager. Cea mai mare parte a susţinătorilor tăi se pare că vin din Marea Britanie, Statele Unite, Danemarca, Franţa şi Suedia, unde există cele mai mari densităţi de gospodării cu taţi singuri.

Instinctiv, lui Sam îi venea să ridice pumnul în aer, în semn de victorie, dar s-a abţinut. În mai puţin de zece minute, realizase ce îşi propusese. În orice caz, pe socoteala lui Heidi. N-a vrut să se uite la ea ca să-i vadă reacţia, dar nu s-a putut abţine. Expresia de pe chipul femeii nu mai era doar îngheţată, ci şi încremenită ca un bloc de gheaţă. Sprâncenele erau unite de încruntare, iar buzele strânse într-o linie. Pieptul i se ridica şi se lăsa rapid, ca şi cum încerca să-şi suprime furia. O parte din el ar fi vrut să mimeze din buze „Îmi pare rău", dar ştia că nu poate s-o facă, pentru că nu-i părea rău deloc. Trebuia să trăiască mai mult decât ea.

— Şi aşa ajungem la final, a venit vocea Hackerului.

Sam a văzut un val de uşurare străbătând chipul lui Muriel, care îşi încheiase rolul. S-a pregătit moral, pentru

că, dacă următoarele câteva minute urmau același tipar ca în cazul lui Claire și al Sofiei, Hackerul își pregătea lovitura de grație de la final. Iar Sam spera ca, atunci când glonțul va fi tras, să fi fost suficient de convingător încât să păstreze măcar o parte din susținerea câștigată.

— Este o cotitură remarcabilă în opinia publicului, Sam, a continuat Hackerul. Ai jucat-o deștept.

— Aș vrea să adaug că m-am avut nicio clipă intenția de a răpi din susținerea pentru soția mea, a adăugat Sam cu toată sinceritatea pe care a putut-o stoarce din el. Sunt gata să mor pentru femeia aia.

— Un sentiment minunat, sunt convins, dacă ar fi și adevărat. Dar nu ești sincer, nu? Pentru că ai avut ocazia să faci exact treaba asta și ai ales să supraviețuiești. Mă întreb dacă există altcineva pentru care ai alege să mori, în locul lui Heidi? Poate Josie, femeia cu care te-ai căsătorit la un an după căsătoria cu Heidi? Sau poate fiul și fiica pe care le ai cu acea soție? Oare această familie nedezvăluită până acum înseamnă mai mult pentru tine decât cea dintâi?

Capitolul 39

Heidi Cole

Heidi era conştientă că asupra sa fuseseră aţintiţi milioane de ochi; publicul şi juraţii stăteau ca pe ghimpi, aşteptându-i reacţia.

A început încet, scuturând din cap:

— Nu, minţi, i-a spus ea Hackerului. Nu te cred.

— N-am niciun motiv să te mint, Heidi, i-a răspuns el, cu vocea îmbibată de o simpatie prefăcută. Din cei nouă ani cât ai fost măritată cu soţul, opt a fost căsătorit şi cu altă femeie. Şi, în acest timp, au făcut şi doi copii.

— Şi ar trebui să te cred pe cuvânt? i-a aruncat-o ea înapoi. Ne-ai acuzat pe toţi de câte ceva, dar n-ai venit cu nicio dovadă. Eu nu cred pe nimeni, niciodată, pe cuvânt, fără să văd mai întâi nişte dovezi.

— Vorbeşti ca o adevărată poliţistă, DS Cole.

În colţul ecranului ei a apărut un cronometru care a început numărătoarea inversă a celor zece minute şi un clip video. Era Sam, jucându-se cu doi copii cam de-o vârstă cu ai ei, într-un parc tematic, un băieţel cu părul blond şi o fetiţă roşcată, aflaţi cu toţii într-un buştean

pneumatic, pe un tobogan cu apă. Dintr-odată s-au prăvălit într-o zonă mai abruptă, udându-se până la piele. Au ieşit din vagonet chicotind şi storcându-şi apa din haine.

— Tati, eşti leoarcă, i s-a adresat fetiţa lui Sam, în timp ce el îi ştergea părul încâlcit şi ud.

Persoana care ţinea camera a întors-o spre sine. Era o femeie brunetă, tunsă scurt, cu pielea palidă.

— Oh, pe drum spre casă tati o să regrete fundul ăla murat, a râs ea, apoi ecranul s-a întunecat.

Următorul film fusese înregistrat la un restaurant, cu aceiaşi copii şi un grup de bărbaţi şi femei pe care Heidi nu-i cunoştea. Femeia din primul video s-a apropiat de Sam cu un tort şi două lumânări aprinse, în formă de patru şi zero, în timp ce toată lumea cânta „Mulţi ani trăiască". Heidi şi-a amintit că se oferise să-i organizeze o petrecere, dar el o refuzase. Acum înţelegea de ce. Reacţionând la cererea tuturor de a ţine un toast, Sam s-a ridicat în picioare.

— Aş vrea să vă mulţumesc tuturor că aţi venit, a început el, frumoasei mele soţii şi copiilor mei, care au păstrat secretul ca să-mi facă o surpriză. Habar n-am avut că poate fi aşa de secretoasă.

— Opreşte-l, a tunat Heidi, iar Hackerul s-a supus.

Faţa femeii rămăsese golită de emoţie; s-a uitat spre ecranul lui Sam. Chiar dacă îşi plecase fruntea, vina îi era imprimată pe chip.

— Cine sunt? a întrebat Heidi.

— Nu contează, a venit replica Hackerului. Tot ce contează este că există.

— Dacă-mi spui că mariajul meu se fundamentează pe minciuni, atunci pentru mine contează. Cine sunt?

— Pe băiat îl cheamă James, iar pe fată o cheamă Beccy.

— Dar așa i-am numit pe copiii noștri.

— A folosit aceleași nume.

— Și ea?

— Pe soția lui o cheamă Josie.

— N-o mai numi „soția lui", l-a repezit Heidi. Dacă s-a căsătorit mai întâi cu mine, atunci, din punct de vedere legal, eu sunt soția lui, nu ea.

Una dintre camere a poposit asupra lui Matthew, care a prins aluzia și a început să-i vorbească.

— Îmi pare rău, Heidi, a început el. Nu așa îmi imaginam că va începe conversația noastră.

Fiindcă Heidi nu a răspuns nimic, Matthew a umplut spațiul lăsat de tăcerea ei.

— Nu-mi dau seama ce e mai rău: un partener care-și întemeiază o altă familie pe la spatele primei sale familii sau unul care are niște aventuri în timpul căsniciei. Și spun asta din proprie experiență.

Auzindu-i cuvintele, Heidi s-a dezghețat un pic.

— Serios? l-a întrebat ea.

Matthew a dat din cap.

— Un mesaj pe care, din neglijență, a uitat să-l șteargă. Nu încerc să-ți cânt în strună când îți spun că ai toată compasiunea mea.

Heidi i-a oferit lui Matthew o jumătate de zâmbet, în semn de apreciere, apoi și-a îndreptat atenția spre soțul ei.

— Nici măcar nu trebuie să te întreb dacă e adevărat, nu-i așa, Sam? Uită-te la tine.

L-a văzut bâțâind din picior în sus și-n jos, în timp ce se foia stânjenit în scaun.

— Cum ai putut? a continuat ea, ridicând tot mai mult tonul. Ce bărbat e ăla care se căsătorește cu altcineva

când are deja o soție? Ți-am dispărut din minte? Ai uitat, pur și simplu? Ea știe de mine, de familia noastră?

Sam a deschis gura, dar microfonul lui era dezactivat și n-a avut cum să-i dea răspunsurile pe care le aștepta.

— Dă sonorul mai tare! a ordonat Heidi, dar cererea ei a fost ignorată. Auzi ce-ți spun? Am dreptul să știu! Dacă e să mor în mașina asta, cel puțin lasă-mă să aflu adevărul.

— Nu cred c-o să-l primești, Heidi, a spus calm Matthew. Hackerul nu este interesat să-ți dea ție răspunsuri; el găsește mai multă satisfacție să se joace cu tine... să se joace cu noi toți. Așa că, de ce nu ne spui mai bine ceva despre tine? Lasă-i pe oameni să știe cine ești dincolo de Sam. Nu lăsa ca faptele lui să te definească în ochii lor.

— Dar am avut încredere în el. Cum a putut să-mi facă așa ceva?

— Cum te-ai descrie ca mamă? a insistat Matthew.

— Spre deosebire de soțul meu, eu am fost prezentă în viața copiilor mei, a replicat ea. Pe parcursul interviului său, Sam a fost disperat să arate cât de nedrept e că doar femeile sunt considerate ocrotitoare și purtătoare de grijă. Ei bine, Sam, asta e din cauză că n-am avut de ales decât să-mi asum rolul ăsta. Tu ai omis să menționezi cum acceptai contracte care te țineau departe de noi patru zile pe săptămână, și abia acum mi-am dat seama că făceai așa ca să petreci timp cu cealaltă familie. Și eu lucrez tot cu normă întreagă, dar le-am fost și mamă, și tată copiilor noștri, eu am dus-o pe Beccy la lecțiile de canto și l-am cărat pe James prin țară, în turneele de rugby. Și chiar atunci când erai cu noi, parcă nici n-ai fi fost, mereu prea obosit ca să te implici. Dar probabil că te preocupai prea mult să ai grijă de ceilalți copii ai tăi.

— De ce crezi că ar trebui să supraviețuiești acestui proces? a continuat Matthew.

Heidi a scuturat din cap.

— Știi ceva? Nu vreau să fiu necioplită, dar am terminat cu jocul ăsta. Mi-am dedicat ultimii zece ani din viață creșterii copiilor, construirii unei cariere de succes și mariajului meu. Și asta mi-e răsplata pentru că am încercat să fiu un om bun. Așa că să vă ia dracu' pe toți. Eu nu mai răspund la nicio întrebare.

Heidi s-a frecat la ochi cu vârfurile degetelor și s-a uitat pe geam spre cealaltă parte a drumului, unde traficul se oprise complet. Șoferi și Pasageri stăteau aliniați în șir ca să vadă trecând mașina în care se afla. Unii au îndreptat aparatele foto spre ea, alții i-au făcut cu mâna și mulți au aplaudat. A tras aer adânc în piept, temându-se că ar putea avea soarta Shabanei dacă cineva ar rupe rândurile și ar încerca să oprească mașina. Dar oamenii au rămas la o distanță respectabilă.

Următoarea persoană care a vorbit a fost Hackerul.

— Ești bine, Heidi? a întrebat-o el.

— Dacă ți-ar păsa, nu am fi captivi în mașinile astea, cu oamenii holbându-se la noi ca la niște animale, la zoo, iar eu aș fi acasă, alături de copiii mei, nu umilită în public pentru amuzamentul tău.

— Ți-au mai rămas totuși trei minute.

— Păstrează-le, dă-le altcuiva, bagă-ți-le-n cur, nu-mi pasă. Dacă le mai pot da copiilor mei o ultimă lecție, aia este să-i înfrunte pe cei care-i agresează; să rămână pe poziții și să nu le permită celor ca tine sau ca tatăl lor să profite de pe urma lor, cum ați încercat voi acum cu mine.

Hackerul a lăsat câteva clipe camera fixată asupra unei Heidi sfidătoare, apoi a vorbit din nou:

— Cadman, ai vrea să ne pui la curent cu modul în care reacționează publicul cu hashtagurile în ceea ce-i privește pe Heidi și Sam?

— Heidi l-a depășit deja pe Sam, iar el a căzut deja chiar sub nivelul lui Claire. Se pare că o viață dublă — cu două soții și două familii — este ceva mai rău decât să călătorești într-o mașină cu soțul tău mort.

— Deși publicul nu încetează niciodată să mă fascineze, nici Pasagerii noștri nu se lasă mai prejos, a spus Hackerul. În special tu, Heidi, îmi pari deosebit de interesantă. Să renunți la o parte din timpul tău a fost o mișcare foarte riscantă.

— N-a fost nicio mișcare, pentru că eu nu joc niciun joc.

— Asta nu-i adevărat, nu-i așa?

Heidi a simțit c-o lasă inima. Pentru o clipă, crezuse că a scăpat. Cât timp câștiga simpatie ca soție înșelată, putea să ia din susținerea lui Sam și să-i arate cum e să fii aruncat sub autobuz. Dar Hackerul știuse exact ce face. Și în curând aveau să afle și toți ceilalți.

— Știai de ceva timp despre cea de-a doua familie a soțului tău, nu-i așa? a continuat Hackerul. Și, ca să te răzbuni, l-ai șantajat de-atunci încoace.

Capitolul 40

Pentru a doua oară într-un interval de câteva minute, Libby și-a îndreptat privirea spre chipul lui Heidi, ca să-i vadă reacția, însă polițista nu lăsa să se vadă nimic în exterior.

Așa că s-a uitat la Sam. Piciorul îi încremenise. Heidi își anulase cu totul emoțiile, dar cu Sam se petrecea exact opusul. Încetul cu încetul, chipul i s-a schimonosit de furie, apoi a fost năpădit de frustrarea că nu poate vorbi cu ea.

Șocul lui Sam părea autentic, dar Libby nu mai avea încredere în judecata ei. Luase drept bune poveștile a patru Pasageri și fiecare dintre ei se dovedise necinstit. Iar gândul la ce ar putea ascunde Jude îi făcea de-a dreptul rău. Spre deosebire de ceilalți jurați și responsabilitățile care li se dăduseră, Libby investise emoțional în responsabilitatea ei.

Oricât de mult și-ar fi dorit să creadă că Jude era diferit, de fapt ce știa despre el? Abia dacă făcuseră cunoștință. Singura ei judecată despre ce fel de om era se baza pe cele patru ore petrecute împreună. Unica legătură comună între Pasagerii rămași era că ascundeau

cu toţii câte ceva. Părea rezonabil ca şi Jude să facă la fel, altminteri de ce s-ar fi aflat blocat într-o maşină ticsită cu explozibil? Apoi a lovit-o un alt gând — dacă Hackerul păstra pentru final ce era mai rău? Senzaţia de greaţă era tot mai puternică.

— Niciunul dintre Pasageri nu iese din clinciul ăsta, a spus Muriel.

— Nici voi, fraţilor, a adăugat Cadman.

— Şi de ce nu, mai precis?

— Pentru un juriu însărcinat cu luarea unor decizii atât de importante, reţelele sociale consideră că aveţi o judecată îndoielnică. Fiecare Pasager pe care aţi ales să-l susţineţi s-a dovedit a fi ori o parteneră ucigaşă, ori o protectoare de pedofili, un adulterin sau o şantajistă.

Libby nu mai avea timp să se îndoiască de Jude. Chipul lui a umplut ecranul principal şi a fost afişat cronometrul. Libby s-a îndreptat spre centrul încăperii cu o încredere pe care n-o avea, de fapt. Viaţa bărbatului pe care-l avea în faţă se afla în mâinile ei.

— Libby, vrei să începi, te rog? a spus Hackerul.

— Bună, a spus ea, simţindu-se dintr-odată foarte expusă.

— Bună şi ţie, a replicat Jude.

I-a zâmbit în acelaşi fel în care o făcuse din cealaltă parte a barului, în seara aceea. Şi, chiar atunci, fluturii din stomacul ei au început să se agite. Nu se putea abţine să nu-şi amintească gustul lui minunat, când se sărutaseră. Doar dacă n-ar fi fost retezat atât de brutal.

— Cum faci faţă? l-a întrebat ea şi, înainte ca Jude să răspundă, s-a corectat: Scuze, mi-am promis mie însămi că n-o să pun întrebări tâmpite.

— Este în regulă, acum nu mai sunt aşa de rău, după ce am depăşit şocul provocat de toate astea. Nu pot spune

că mi-a trecut vreodată prin minte că, atunci când ne vom revedea, va fi în acest fel.

Când, a repetat Libby în sinea ei. *A spus „când"*. Asta însemna că nu renunțase la ea. Se gândise că mai există o șansă să se revadă.

— Nu cred că și-ar fi putut imagina cineva una ca asta, a replicat ea. Cum de ți-ai păstrat așa de bine calmul? Eu nu sunt blocată într-o mașină deturnată și tot sunt îngrozită.

— Aș minți să spun că n-am fost și eu înfricoșat. Dar am învățat că, uneori, în viață trebuie să-ți accepți soarta.

— Când te-am văzut pentru prima dată în dimineața asta și mi-am dat seama cine ești, n-am fost sigură că-ți vei aminti de mine.

— Ești o femeie greu de uitat.

Lui Libby i-au strălucit ochii.

— Aș vrea să știi că e adevărat ce-am spus mai devreme. Am periat rețelele sociale ca să te găsesc. Un prieten al unui prieten lucrează pentru firma care deține cârciuma și a încălcat câteva legi privitoare la viața privată ca să mă ajute și să obțină câteva imagini cu tine de pe camerele din sistemul de supraveghere stradală.

Jude a scos telefonul din torpedou și l-a ridicat în fața camerei, ca să arate fotografiile pe care le salvase.

— Acum, că ți le arăt, îmi dau seama ce aiurea pare.

— Dacă era vorba de altcineva, poate, a spus Libby. Dar nu-i valabil și în cazul tău.

Și-a reținut un zâmbet care amenința să-i inunde fața.

— Pot să te întreb ceva, Libby?

— N-ar trebui să fie exact invers?

— Ba da, însă, dacă aș putea să aleg între a petrece zece minute încercând să-mi apăr soarta sau încercând să te cunosc, ai câștiga de departe.

De data asta, Libby nu și-a mai putut reține zâmbetul larg.

— Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă ai fi rămas la bar?

Înainte de a răspunde, Libby a rămas o clipă pe gânduri.

— Cred că prietenele mele ar fi plecat în altă parte, dar tu și cu mine am fi rămas afară, în grădină, până la ora închiderii. Apoi ne-am fi luat dintr-un fast-food groaznic ceva de mâncare la pachet, vreo carne dubioasă ambalată în cutie de polistiren, și-am fi mâncat pe drum înapoi spre hotelul meu, apoi tu mi-ai fi cerut numărul de telefon, eu ți l-aș fi dat și ne-am fi sărutat iar. Apoi, în următoarele zile, poate ne-am fi trimis mesaje unul altuia și poate că, în weekendul următor, am fi ieșit la cină și am fi luat-o de unde am rămas.

— Te-ai gândit o grămadă la asta, nu-i așa? a tachinat-o Jude. Râsul lui Libby a părut un fel de sforăit și ea a roșit toată.

— Mi-ar plăcea să cred că așa s-ar fi petrecut lucrurile. În schimb, tu ai dispărut ca Cenușăreasa, doar că fără să lași în urmă pantofiorul de cleștar. Iar acum eu sunt blocat într-o mașină care va exploda, probabil, doar dacă nu reușești tu să convingi pe toată lumea că merit să fiu salvat. Ce basm modern, nu-i așa?

Libby a simțit o bătaie ușoară pe braț. Matthew i-a arătat spre cronometrul cu numărătoare inversă. Rămăseseră șase minute. Libby a simțit un gol în stomac.

— Știu ce ai spus mai devreme, a continuat ea, dar n-o să mi-o iert niciodată dacă n-o să-ți pun niște întrebări care ar putea să ducă într-o direcție care să-ți salveze viața.

Jude a oftat.

— Atunci dă-i drumul. Dar n-ai vrea ca mai întâi să rezolvăm cu elefantul din cameră?

— Și care ar fi ăsta?

— De ce sunt și eu un Pasager? Care este marele secret pe care l-am ascuns de voi toți?

Libby a încercat să-și alunge frica, dar aceasta nu s-a dat dusă.

— Nu sunt sigură că vreau să știu, a spus ea încet.

— Putem petrece ultimele noastre minute vorbind despre motivul care ne-a adus astăzi aici sau despre ce s-ar fi putut întâmpla dacă am fi avut mai mult timp în seara aceea. Însă, bazându-mă pe experiențele celorlalți Pasageri, Hackerul așteaptă să-ți spună ceva care, cel mai probabil, îți va schimba părerea despre mine. Așa că mai bine s-o auzi de la mine decât de la el.

Inconștient, Libby și-a încrucișat brațele, ca și cum s-ar fi protejat de răspunsurile ce aveau să vină. Jude a plesnit palmele și și-a ales cu grijă cuvintele.

— M-ai întrebat cum rezist, în ciuda a tot ce se întâmplă. Presupun că se întâmplă așa pentru că am un motiv să nu mă tem de moarte. Înainte să se întâmple toate... *astea...*, îmi planificasem cu totul diferit această dimineață.

— De ce?

— Pentru că avea să fie ultima.

— Ultima ce?

— Ultima mea dimineață. Astăzi urma să-mi pun capăt zilelor.

Capitolul 41

Libby a tras adânc aer în piept și a făcut un pas înapoi.

L-a privit lung pe Jude, sperând că e vorba de o glumă proastă, dar instinctul îi spunea că nu-i stătea în fire. S-a întors spre Matthew, Fiona și Muriel, ca să se asigure că n-a înțeles greșit. Chipurile lor la fel de perplexe i-au confirmat că pricepuse corect.

— Nu... nu cred că înțeleg, s-a bâlbâit ea. Ce vrei să spui, cum adică să-ți pui capăt zilelor?

— Mă tem că înseamnă exact ce crezi și tu că înseamnă. Am introdus pe sistemul de navigație coordonatele pentru podul Scotland's Forth. Ai fost vreodată acolo?

Libby a scuturat din cap.

— Când eram copil, mergeam împreună cu fratele meu acolo în fiecare vară, să stăm la unchiul nostru. Este un loc minunat în această lume și mi s-a părut potrivit să renunț la tot într-un loc de care mă leagă amintiri plăcute.

Lui Libby i se învârtea capul. Răspunsul lui Jude era atât de detașat, de parcă ar fi plănuit o vacanță de vară, nu propria moarte. Primul ei impuls era să-l determine să se răzgândească, până când și-a amintit de pregătirea ei de asistentă medicală. Trebuia să acționeze cu multă atenție.

— Ştiu că s-ar putea să mă bag în sufletul tău şi sper să mă ierţi că te întreb, dar ce te-a făcut să ajungi la o astfel de hotărâre? l-a întrebat ea.

— Nu trebuie să mă tratezi cu mănuşi, Libby. Nu sunt pacientul tău. Nu pot vorbi decât în nume propriu, dar presupun că am acelaşi motiv ca majoritatea celor care vor să sfârşească mai repede cu viaţa. Nu mai am absolut niciun motiv pentru care să trăiesc.

— Dar când ne-am întâlnit păreai atât de fericit, atât de încrezător... zâmbetul și entuziasmul sunt lucrurile pe care mi le amintesc cel mai limpede la tine.

— Când eşti în depresie atât de mult cât am fost eu, înveţi cum să-ţi joci bine rolul. Depresia mea mă macină încă din adolescenţă, de când tot apare şi dispare, iar în ultimii ani a devenit insuportabilă. Medicaţie, consiliere, terapie cu electroşocuri... tot ce-am încercat n-a reușit nici măcar să scrijelească un pic la suprafaţă. Așa că, la Crăciunul trecut, mi-am promis că, dacă va deveni prea mult pentru mine, o să preiau eu controlul asupra bolii, în loc s-o las pe ea să preia controlul asupra mea. Şi, după nişte luni extrem de dificile, m-am hotărât ca astăzi să fie ziua în care să preiau acest control. Şi iată-ne aici.

— Dar familia ta?

— Fratele meu e singura rudă pe care-o mai am, dar ne-am înstrăinat. Nu ne mai cunoaștem cu adevărat unul pe altul.

— Sunt sigură că tot îi este dor de tine.

— Da, s-ar putea. Dar faptul că nu vreau să-l rănesc nu-i suficient pentru mine ca să vreau să rămân aici. Nimic nu este suficient.

Dar eu? a vrut să spună Libby, însă și-a ţinut gura.

— Ai atât de multe lucruri pentru care să trăiești... a început ea, dar s-a oprit în mijlocul propoziției.

Și-a amintit că nu rezolvi nimic spunându-i unei persoane cu depresie pentru ce trebuie să trăiască, deoarece, din perspectiva acesteia, nu contează câtuși de puțin.

— Îmi pare rău, a continuat ea. Nu asta vrei să auzi.

Jude i-a zâmbit cu sinceritate:

— Nu, chiar nu. Dar îți mulțumesc.

— De ce au fost atât de rele ultimele luni?

— S-au schimbat multe de când ne-am văzut ultima dată. Mi-am pierdut serviciul, m-am chinuit să găsesc alt job; am fost evacuat din apartament pentru că n-am putut plăti chiria și am ajuns să trăiesc în mașină. Mă spăl în toaletele supermarketurilor, fac duş la piscina publică, atunci când îmi permit, și o mare parte din ce mănânc provine de la băncile de alimente sau din ce rămâne în coșurile de gunoi din supermarketuri. Mi-am pierdut respectul de sine, încrederea și, mai presus de toate, dorința de a lupta.

Libby și-a șters o lacrimă singuratică ce-i cursese pe obraz și se oprise în colțul gurii.

— Îmi pare atât de rău.

— N-ai de ce. Nu e vina ta. Nu pot găsi o cale de a schimba felul în care mă simt. Și chiar dacă, printr-un miracol, s-ar întâmpla asta n-ar fi suficient. Nimic și nimeni nu mai este suficient.

— Dar dacă n-aș fi plecat din cârciumă în seara aia? Poate că lucrurile erau diferite.

— Asta este doar o fantezie, nu-i așa? Asta, acum — eu aici, tu acolo — asta e realitatea noastră. O parte din mine își dorește să fi murit în dimineața următoare și cel puțin m-aș fi dus când eram pe val.

— Și atunci de ce n-ai făcut-o?

— Fiindcă gândul că te-aș putea vedea iar mi-a dat speranță.

— Am mai trecut o dată prin asta, a spus brusc Libby. Fratele meu, Nicky. Avea probleme psihice care-l chinuiau. Gândea la fel ca tine, că nimeni n-o să-i ducă lipsa dacă o să moară. Dar eu i-am dus-o și încă i-o duc în fiecare zi.

— Îmi pare rău, a spus Jude. N-am știut. Ce s-a întâmplat, dacă nu te superi că te întreb?

— A suferit o lovitură la cap într-o partidă de rugby de la școală, când avea 15 ani. A aterizat aiurea și asta i-a provocat un hematom la creier. A stat în comă aproape o lună, iar când și-a revenit, într-un final, și a început să se recupereze, s-a văzut destul de repede că nu mai era același frate alături de care crescusem. La fel ca tine, și-a pierdut încrederea, era ori sufocat de angoasă, ori înghițit de depresie. Ne tot spunea că își dorea să fi murit acolo, pe terenul de rugby. Ani de zile după aceea și după a cincea tentativă de suicid, a dispărut undeva, atât de departe în interiorul lui, încât nu l-am mai putut găsi. Am fost nevoiți să-l internăm într-o secție securizată, pentru propria lui siguranță. În ziua în care a fost externat l-am adus acasă și, la doar câteva ore mai târziu, s-a spânzurat la el în cameră. Eu i-am găsit trupul neînsuflețit. Nicky este motivul pentru care am ales să mă fac asistentă medicală specializată în sănătate mintală. M-am trezit prea târziu și n-am avut mijloacele necesare ca să-l salvez pe fratele meu, dar îi pot ajuta pe alții.

— Nu-l poți salva pe Nicky prin mine, Libby. Nu este corect să punem această presiune pe niciunul dintre noi.

— Nu spun că-l pot salva. Dar îți spun ție că n-o să te abandonez.

— Meriți pe cineva la fel ca tine, Libby, pe cineva care să te poată trata la fel de bine cum îl tratezi și tu. Și, oricât de mult mi-ar plăcea să fiu eu acela, nu sunt. Ai avea un pacient, nu un partener.

— Asta ar fi decizia mea, nu a ta.

Jude i-a oferit încă unul dintre zâmbetele lui liniștitoare pe care Libby le prețuia atât de mult.

— Pe oricine ai invita până la urmă să facă parte din viața ta, acela va fi un bărbat foarte, foarte norocos, Libby.

Buzele lui Jude se mișcau ca și când spunea ceva, dar nu se mai auzea niciun sunet. Abia atunci a observat Libby că ceasul cronometrului ajunsese la zero. Făcuse tot ce îi stătea în putere pentru a salva viața unui om ce nu voia să fie salvat.

Capitolul 42

tendințe online pentru voi	#SalvațiOPeClaire/ #SalvațiOPeSofia/ #SalvațiOPeHeidi/ #SalvațiLPeSam/ #SalvațiLPeJude — 92,3 milioane de Tweet-uri #PeCineAiSalva — 86,5 milioane de Tweet-uri #CineEsteHackerul — 2,3 milioane de Tweet-uri #UcideIPeToți — 2,2 milioane de Tweet-uri #CumpărațiILuiLibbyPantofiNoi — 558 000 de Tweet-uri

Hackerul a fost primul care a rupt tăcerea din încăpere.

— Așadar, membri ai juriului și ai rețelelor sociale. Fiecare dintre Pasagerii voștri v-au prezentat propria versiune a ceea ce sunt, iar unii dintre ei au făcut afirmații pe care le-am contrazis cu adevăruri descoperite de mine. Acum este rândul vostru să luați o decizie. Un Pasager va supraviețui, iar ceilalți se vor ciocni frontal în aproximativ patruzeci de minute. Trebuie să luați acum o decizie în privința celui salvat, înainte ca votul vostru să fie alăturat votului publicului și să fie dezvăluit numele supraviețuitorului.

Libby se așteptase la un post-scriptum; o dezvăluire despre Jude, un lucru pe care el nu voise să-l recunoască. Dar n-a venit nimic. Hackerul ceruse sinceritate și Jude fusese singurul Pasager care i-o oferise, chiar dacă asta însemna să piardă susținerea tuturor.

— Libby, ar trebui să începem, a spus Matthew cu blândețe, întrerupându-i gândurile.

S-a întors și a văzut că, în spatele ei, Muriel și Fiona își mutaseră scaunele în așa fel încât să se afle cu toții în jurul aceleiași mese. Lăsaseră un loc liber pentru ea. I-a privit pe fiecare pe rând și apoi s-a uitat spre peretele cu ecrane, la fiecare dintre cei cinci finaliști. Întorcându-se iar, a dat din cap spre Matthew și și-a tras și ea un scaun. Jack stătea la câțiva metri de ei, lângă ușă.

— Cum ar trebui să abordăm situația asta? a întrebat Fiona. Fiindcă, dacă n-aveți altă idee mai bună, cred că ar trebui să vorbim despre fiecare, pe rând, și să vedem cui îi acordăm sprijinul nostru. Și sunt sigură că în cazul unora va fi mai ușor decât în cazul altora.

Toți au fost de acord, cu excepția lui Jack.

— Începem cu Claire? a continuat Fiona. Cine votează pentru ea?

— Eu sunt în dubiu, a recunoscut Muriel. Deși este evident că am rezervele mele, simt că ar trebui să-i susțin pruncul nenăscut, dreptul lui de a avea o șansă la viață.

Libby a văzut-o frecând crucifixul de la gât între arătător și degetul mare, ca și când acesta ar fi putut s-o îndrume.

— Poate că opinia ta n-ar fi așa de părtinitoare dacă partenera ta lesbiană nu ar fi însărcinată cu propriul ei copil, a spus Jack.

— *Soție,* nu parteneră, și copilul *nostru,* nu al ei, l-a întrerupt Muriel.

— Cu excepția cazului în care tehnologia a evoluat deja atât de mult încât să te ajute să furnizezi personal sperma necesară pentru conceperea acestui copil, atunci e rezonabil să presupun că este copilul *ei,* a ripostat Jack.

Muriel și-a dat ochii peste cap.

— Nu că ar fi treaba ta în vreun fel, dar în uterul ei este implantat ovulul meu. Acum să ne întoarcem la ale noastre. Nu știm de ce este cadavrul soțului lui Claire în portbagajul mașinii ei sau dacă ea l-a omorât într-adevăr.

— Păi, cine altcineva ar putea să fie responsabil de asta? a întrebat-o Jack.

— Poate că ea nici nu a știut că-i acolo? a contracarat Muriel.

— Oh, hai, serios. Cum ar fi putut să nu știe?

— Tu îți verifici portbagajul de fiecare dată când te urci în mașină?

— Nu, dar îmi place să cred că aș ști dacă e un cadavru acolo.

— Jack, te grăbești foarte tare să întorci spatele unei persoane pe care ai susținut-o cândva, a spus Matthew.

— Eu îi susțin pe câștigători, iar domnișoara Arden are mai puține șanse de a câștiga această competiție decât am eu să-i resuscitez pe primii trei pasageri uciși.

— Sau cariera ta, a adăugat Libby.

— Deci, îi dai votul tău, Muriel? a întrebat Fiona.

— Din păcate, susținerea individuală a copilului nu este o opțiune. Așa că n-am de ales, da.

— Dacă mai votează și altcineva pentru Claire, ridicați mâna, vă rog.

Fiona s-a întors spre fiecare jurat în parte și fiecare a scuturat din cap, inclusiv Jack.

— Atunci avem un vot pentru Claire Arden, a spus ea, scriind numele pe tabletă.

— Crezi că, odată ce am luat decizia, Hackerul ne va spune adevărul despre ce s-a întâmplat cu soțul ei? a întrebat Muriel.

— N-aș conta pe asta. Nu cred că vom afla vreodată adevărul despre vreunul dintre ei, i-a răspuns Fiona.

Capitolul 43

QUIZBOOKONLINE

ȘTIRI | DIVERTISMENT | VIAȚĂ | VIDEO | ALTELE

TU CARE DINTRE PASAGERI EȘTI?

De John Russell, staff

Tu ce fel de Pasager ai fi dacă te-ai afla captiv într-una dintre mașinile Hackerului?

Alege răspunsul tău dintre următoarele întrebări cu opțiuni multiple și noi o să-ți spunem dacă ești o stea apusă a cinematografiei, dacă ai un partener pedofil sau o mamă cu burta mare și un cadavru în portbagaj.

Rezolvă testul... >

Claire Arden

Pe Claire o usturau ochii atât de tare, doar dacă-i atingea, de parcă cineva i-ar fi aruncat cu nisip în față și apoi i-ar fi frecat zdravăn pleoapele. Se străduia să plângă,

în speranța că asta i-ar putea aduce ușurare. Dar nu mai avea lacrimi; izvorul lor secase, nu-i mai rămăsese nimic în el.

A rămas captivă și neajutorată în mașina ei deturnată, ascultând cum un grup de străini dezbăteau cât valora viața ei. Ascunzându-le adevărul despre Ben, îi furase copilului viitorul. Singura ei treabă, ca mamă, era să-l protejeze pe Tate, iar ea eșuase.

Claire a știut, imediat ce lumea întreagă văzuse imaginile cu cadavrul soțului ei, că șansa ei de a supraviețui acestui calvar dispăruse. Dacă ar fi fost jurat sau s-ar fi aflat acasă, lipită de ecranul televizorului, uitându-se la altcineva încâlcit în ițele în care ea era prinsă acum, și ea ar fi fost influențată de dovezile prezentate. Dar nu acesta era adevărul. Nu era nici măcar pe aproape de adevăr. Dacă ar mai fi avut măcar un minut la dispoziție, ca să explice de ce se afla cadavrul lui Ben în portbagajul ei, ea și Tate ar mai fi avut poate o șansă. Dar nu asta voia Hackerul. El voia să-i ucidă. Sfârșitul se apropia pentru Claire și nu-i mai rămăsese nimic de făcut ca să-l împiedice.

Afară, vehicule blindate ale armatei și mașini ale poliției îi flancau mașina, împiedicând orice intervenție din partea sutelor de privitori care așteptau răbdători pe trotuare să prindă măcar o imagine a lui Claire călătorind pe propriul culoar al morții.

Și-a întors privirea de la geam și s-a uitat cu jind spre burta de gravidă. „Îmi pare rău, îmi pare foarte rău", a șoptit ea, mângâind abdomenul proeminent de jur împrejur, grijulie, ca un olar la roata lui. „Nu așa trebuia să se întâmple. Tatăl tău și cu mine plănuiserăm totul pentru tine. Noi trei urma să avem împreună o viață incredibilă, plină de aventuri extraordinare. Și, până la urmă,

tu ai fi zburat din cuib și ai fi avut propriile experiențe uluitoare, în timp ce mama și tatăl tău ar fi îmbătrânit împreună. Dar apoi totul s-a dus de râpă. Și la fel cum l-am pierdut pe el, acum o să te pierd și pe tine."

Claire s-a gândit la momentul din urmă cu șase luni, când lumea ei s-a prăbușit de pe propria axă. Și-a amintit cu limpezime clipa în care a închis încet ușa de la intrarea în casă și a lăsat geanta pe podea. De zgomotul făcut de sticlele de plastic dinăuntru. L-a văzut pe Ben urcând scările în fugă, împingându-se în ambele balustrade, apoi dând colțul și dispărând în dormitorul lor. Apoi ea și-a pus mâinile la gură și a suspinat în tăcere. A avut nevoie de un moment cu ea însăși, ca să se elibereze, înainte de a se concentra asupra soțului ei.

Claire s-a bătut ușor pe burtă, pe atunci doar o umflătură ușor bombată care abia începea să se arate. Voia să-l asigure pe copil că, până va veni el pe lume, totul avea să fie bine. N-a vrut să înceapă relația lor cu o minciună, dar n-a prea avut de ales. Acum nu mai era vorba decât despre protejarea cu orice preț a copilului ei.

Când a ajuns în dormitor, s-a oprit în prag, ca să-l vadă bine pe Ben. Stătea pe marginea patului, cu capul în mâini. Ăsta nu era bărbatul puternic, de neclintit, de care se îndrăgostise Claire. Nu-l mai vedea ca pe atletul robust, de 1,92 metri, cu pieptul lat, care excela la sport și pe care îl încurajase de pe margine pe când concura la triatloane. Avea acum, în fața ei, un băiat vulnerabil captiv în trupul zdrobit al unui bărbat având nevoie disperată de încurajările ei. Dar nu-i putea oferi lucrul după care tânjea.

Așa încât s-a așezat lângă Ben și l-a apucat pe după umeri. Cealaltă mână a așezat-o în palma lui și și-a dus-o

la gură, ca s-o sărute. Ben avea buzele şi degetele reci; le-a împletit cu ale sale.

De unde stătea, Claire putea vedea în celălalt dormitor, care urma să devină camera copilului. Doar că niciunul dintre ei nu avea curajul să se gândească măcar să o elibereze de cărţile vechi, de CD-urile şi de echipamentele de sport, ca să nu mai vorbim de reamenajare. Mai făcuse greşeala asta şi înainte. La o zi după ce montaseră pătuţul, Claire începuse să sângereze până când visurile li se năruiseră. Acum, fără să vrea măcar să recunoască unul faţă de celălalt, parcă se aşteptau ca acest copil să fie smuls de lângă ei ca toţi ceilalţi de până acum. Fiecare zi în care rămânea în ea era un miracol.

— O să fim bine, l-a liniştit Claire şi şi-a sprijinit tâmpla de a lui, plecându-şi capul într-o parte. Tu şi cu mine, o să trecem împreună prin asta.

— Dar nu poţi şti sigur, nu?

— Nimic nu e sigur; amândoi ştim asta mai bine ca oricine. Însă, în ciuda lucrurilor prin care am trecut împreună, nu ne-am pierdut niciodată unul pe celălalt, nu-i aşa? Ce te face să crezi c-o să las acest lucru să se întâmple acum? Tu eşti potrivirea mea de ADN, îţi aminteşti? Suntem făcuţi unul pentru altul.

— Aş vrea să te cred, dar ai auzit diagnosticul. Este inevitabil.

— Chirurgul a spus că se poate întâmpla peste un an sau peste douăzeci. Sau, cu puţin noroc, chiar peste şi mai mult timp.

— Sau poate săptămâna viitoare. Sau mâine. Sau poate chiar la noapte. De ce nu în următoarele câteva minute?

— Ben...

— De ce n-a putut să aștepte până când făceam 80 de ani și atunci să apară, ca să-mi trăiesc și eu viața și să văd copilul crescând? Atunci n-ar mai fi contat. De ce mi se întâmplă asta *acum*?

— Nu ți se întâmplă doar *ție*, ni se întâmplă *nouă*.

— Ei bine, iartă-mă, dar nu tu ai un anevrism în cap.

Era ca și cum i-ar fi purtat pică lui Claire pentru că ea era sănătoasă.

— Asta nu e drept.

— Știu, nu e... Iartă-mă.

Trecuseră trei ore de când fusese diagnosticat de un specialist de la Spitalul John Radcliffe, din Oxford. Diagnosticul venise după o serie de analize, incluzând scanări RMN, scanări CT și angiografii. În cele din urmă, o vopsea injectată în artere și umbra creată de aceasta arătase ce suspecta chirurgul: un anevrism adânc îngropat în creierul lui Ben. Având o mărime de șapte milimetri, era clasificat printre cele mai mari posibile, iar felul în care era poziționat presupunea risc mare de leziune cerebrală sau atac cerebral, în cazul unei operații.

Întorși acasă, au rămas așezați pe pat, ținându-se de mână, în timp ce Claire se învinovățea că nu-și dăduse seama mai devreme de schimbările suferite recent de soțul ei. Începuse să uite lucruri importante pentru el, precum ziua de naștere a surorii lui sau o întâlnire cu un client într-un hotel din apropiere. Într-o dimineață dăduse peste Ben stând la măsuța pentru micul dejun, unde mâncase deja o jumătate de castron de cereale cu lapte. Îi amintise că era sâmbătă și că nu lucra în weekend.

Pentru fiecare pierdere de memorie, Claire dăduse vina pe tensiunea de la muncă și pe îngrijorarea că s-ar putea ca bebelușul să nu ajungă la termen. Abia când

descoperise o grămadă de pachete goale de Nurofen în torpedoul mașinii lui, Ben recunoscuse durerile de cap tot mai frecvente.

— Am nevoie să ies puțin, a spus Ben și s-a ridicat în picioare.

— Unde te duci?

— În parc.

— Pot să vin și eu cu tine?

— Îți mulțumesc, dar vreau să fiu singur.

Singură se simțise și Claire în următoarele trei luni. Deși, ca soț și soție, continuaseră să-și vadă de rutina zilnică, între ei se căscase un hău pe care ea nu-l putea umple singură. Așa că a încercat să umple crăpăturile unde și când apăreau, încercând să-i ridice moralul lui Ben chiar și atunci când părea că și-a pierdut interesul să mai fie soț sau tată în devenire. Casa dărăpănată pe care-o cumpăraseră doar cu un an în urmă avea încă nevoie de multă muncă pentru renovare, așa că ea și-a asumat managementul acestui proiect, în speranța că l-ar putea termina înainte de venirea pe lume a bebelușului.

În cele din urmă, nu și-a mai putut ține gura.

— Știi unde am fost toată după-amiaza? a izbucnit ea într-o zi, năvălind la ei în dormitor. Nu, firește că nu știi, pentru că ești prea ocupat să zaci aici în întuneric, plângându-ți de milă. Am fost la spital, speriată de moarte că pierd copilul.

Ben se ridicase în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat?

— Oh, acum îți pasă. Am avut niște crampe la serviciu și am început să sângerez, așa că m-am dus la Urgență. Ai fi știut dacă te deranjai să răspunzi la telefon.

— Îmi pare rău, probabil era pe modul silențios.

— Nu, nu era; este oprit, ca întotdeauna, pentru că nu poți face față realității. Dar chiar dacă tu ți-ai pus pauză la viață, restul lumii tot își vede de treabă în jurul tău. Iar pediatrul a spus că n-a fost decât o sperietură, copilul este în regulă.

— Slavă Domnului!

Ben se întinsese la loc în pat, ușurat. Dar Claire nu terminase.

— Mie mi-a ajuns, Ben. Asta ar trebui să fie cea mai fericită perioadă din viața noastră, dar tu o distrugi de tot. Să fiu a naibii dacă o să-mi petrec restul sarcinii trăind alături de un mort viu. Este timpul să te ridici de jos și să-mi fii soț, în loc să te smiorcăi pe-aici, așteptând să-ți plesnească o arteră în cap. Dacă nu vrei să faci parte din viața noastră, atunci strânge-ți lucrurile și pleacă acum, pentru că nu mai am putere pentru toți trei.

Discursul dur al lui Claire parcă aprinsese un bec în mintea lui Ben. A început cu o iertare cerută din adâncul sufletului și a continuat în următoarele zile cu reîntoarcerea soțului pe care îl iubea. Ben a dedicat timp și efort relației lor și, împreună, și-au dat voie să se imagineze părinți.

— Vreau să discut cu tine despre ceva, a început Ben într-o seară.

A pus pe iarbă o scândură de lemn și un pistol pentru cuie și a invitat-o să se așeze alături de el, pe terasa făcută doar pe jumătate. Soarele începuse să coboare îndărătul acoperișurilor caselor din fața lor.

— M-am tot gândit la asta și, dacă ajungem în punctul în care se va întâmpla inevitabilul, aș vrea să faci ceva. Nu chema ambulanța. Vreau să mă duci la birou.

Claire a ridicat o sprânceană, ca și cum n-ar fi auzit bine.

— Vrei să zici la spital?

— Nu, n-are niciun rost să mă duci acolo. Când se rupe anevrismul, aia e, s-a terminat; nu mai pot face nimic nici ei. Dacă mă duci la serviciu și mă lași acolo, atunci o să încasezi asigurarea mea medicală.

— Despre ce vorbești?

— Noi avem asigurări de viață, nu? Ceea ce e bine și frumos. Dar pentru că eu am o situație medicală preexistentă, este plafonată la 110 000 de lire. Dar la serviciu toată lumea este asigurată până la 340 000 de lire dacă murim la job, iar asta include grădinile, terenurile sau parcarea. Am verificat din nou polița, ca să mă asigur. Banii ăștia vor fi viitorul tău și al lui Tate.

Claire a scuturat din cap.

— Nu pot să te duc cu mașina la birou când ești pe moarte și să te abandonez acolo! E de-a dreptul ridicol.

— Nu, e de-a dreptul rațional. Pentru mine n-o să fie nicio diferență, Claire, o să fiu inconștient, pe moarte sau mort deja. În felul acesta, știu că voi doi veți fi în siguranță. Nu-ți poți permite ipoteca de una singură, mai ales când o să treci pe salariul din concediul de maternitate. Te rog, măcar gândește-te la varianta asta.

Claire știa că e adevărat ce spune, dar pentru ea părea stânjenitor. Ben trebuie să o fi simțit, pentru că n-a mai adus niciodată vorba despre asta. Peste patru săptămâni, era mort.

În dimineața deturnării, faptul că el n-a oprit alarma ceasului a făcut-o să-l împungă în coaste, ca să-l trezească. Nu s-a mișcat. N-a reacționat când i-a strigat numele, nici când l-a împins, când l-a scuturat, l-a rostogolit și l-a implorat să se trezească. În repetate rânduri, și-a trecut degetele peste trupul lui, căutând o bătaie de inimă sau

un puls, dar era țeapăn. Când i-a prins bărbia între degete și l-a mângâiat pe obraji, a simțit că era rece și că pielea se întărise deja. Era prea târziu. Și-a îmbrățișat burta proeminentă, pe de o parte ca să stea mai confortabil, pe de altă parte de teamă că bebelușul s-ar putea evapora la fel de brusc ca tatăl lui.

Când lumina zorilor a licărit prin obloanele dormitorului, Claire și-a luat telefonul și a format doi de nouă. A ezitat înainte de a apăsa tasta pentru a treia oară, gândindu-se la instrucțiunile lui Ben pentru când va veni acest moment. Apoi s-a prăbușit în fotoliul din colțul camerei, plângând torturată de vina de a se fi gândit numai la asta.

Prin ceața groasă a suferinței, știa că Ben avusese dreptate. Banii suplimentari de la asigurare i-ar fi plătit terminarea renovării casei, ar fi plătit și ipoteca și ușurau un pic presiunea de a reveni la serviciu imediat după nașterea lui Tate. Tot ce trebuia să facă era să-l transporte pe Ben în parcarea de la birou și să aștepte ca trupul lui să fie descoperit.

Și-a adunat mințile, s-a îmbrăcat și a ales ceva potrivit pentru ținuta de serviciu a lui Ben. I-a udat pieptul cu lacrimi când i-a scos tricoul și pantalonii scurți și l-a îmbrăcat într-o pereche de pantaloni kaki de doc și o cămașă albă, apretată. S-a oprit ca să-l mai privească pentru ultima dată, dar nu s-a putut abține să nu-i poarte pică.

— M-ai mințit, a șoptit ea. Mi-ai spus că chestia aia din capul tău n-o să te învingă.

Mutarea lui Ben în mașină a fost o provocare, fiindcă era un bărbat masiv. L-a apucat de brațe și l-a tras jos din pat, apoi l-a târât pe podea, apoi încet pe palier și în jos pe scări, oprindu-se din când în când ca să nu se epuizeze și să nu-i facă rău copilului. A trimis mesaj mașinii să

dea cu spatele până în garaj, a apăsat butonul hayonului care s-a lăsat până la nivelul solului, apoi, opintindu-se pentru ultima dată, l-a împins pe Ben înăuntru.

În timp ce hayonul se ridica și-l îngrămădea în portbagaj, închizându-l acolo, Claire și-a spus că o să găsească o soluție de a-l muta mai târziu pe scaunul Pasagerului.

Epuizată și tulburată, a inventariat ce trebuia să facă mai departe. Și-a dictat observațiile în telefon, ca să nu le uite — să programeze mașina să ajungă la Ben la serviciu; să închirieze un Uber folosind un cont de oaspete; să se ducă la serviciu; să înceapă să-i scrie lui Ben un mesaj pe la jumătatea dimineții. Apoi, când le va spune șefilor lui că este îngrijorată, fiindcă n-a primit niciun semn de la el, deși aplicația îi confirmă că mașina lui se află în parcarea de la serviciu, ei vor începe probabil să investigheze și-l vor descoperi acolo.

În continuare, Claire s-a purtat ca în oricare altă zi, ca să nu trezească suspiciuni. A ieșit din casă pe ușa din față, a pus alarma, i-a făcut cu mâna vecinului ei Sundraj, apoi s-a urcat în mașină și și-a văzut de drum.

Doar că Hackerul avea un alt plan cu ea. Două ore mai târziu, era puțin probabil ca până la finalul acelei dimineți Ben să rămână singurul cadavru din mașină.

Cel puțin o să fim împreună atunci când o să se întâmple, s-a gândit ea, mângâindu-se din nou pe burtă.

Fără niciun avertisment, a simțit cum înăuntrul ei parcă pocnește ceva, apoi un firicel subțire de lichid i s-a prelins pe picior. Claire a bănuit că bebelușul se odihnea pe vezica ei, apăsând-o. Dar nu simțea nevoia să urineze. Apoi, spre groaza ei, a înțeles ce se întâmplase. I se rupsese apa, cu două luni mai devreme.

Copilul era pe drum.

Capitolul 44

Matthew s-a întors de la frigiderul din colţul camerei aducând cu el cinci sticle de apă, aşezate pe o tavă de lemn. Le-a pus pe masă, câte una în faţa fiecărui jurat, începând cu Libby. Ea a zâmbit, în semn de mulţumire.

— Mi-ar prinde bine ceva mult mai tare de-atât, a spus Muriel deşurubând capacul şi turnând apa într-un pahar înalt.

— Eu credeam că eşti abstinentă, a intervenit Fiona.

— De ce? Fiindcă sunt credincioasă?

— Păi, da.

— Să bagi patru oameni în pământ ar fi destul ca să-l facă şi pe papă să bea.

Fiona şi-a consolat colega bătând-o uşor pe braţ.

Între timp, Libby şi-a îndreptat atenţia spre ceasul de pe perete, extrem de conştientă de cât de repede trecea timpul acum că trăiau sub ameninţarea unui termen-limită. S-a concentrat numai asupra trecerii secundelor, ca să se asigure că Hackerul nu le modificase viteza pentru a-i presa şi mai mult. Sub ceas, Cadman şi echipa lui erau ocupaţi cu un flux infinit de informaţii, dar au păstrat o tăcere respectuoasă cât timp juraţii au dezbătut soarta fiecărui Pasager.

O rază de soare trecând prin fereastra înaltă, arcuită, i-a distras atenția. Libby și-a dat seama că era pentru prima dată în dimineața aceea când se gândea la ce se va întâmpla odată ce se va termina tot acest calvar. Era sigură că, atunci când va părăsi încăperea, va fi o persoană foarte diferită de cea care intrase. Chipurile tuturor celor opt pasageri i se vor alătura fratelui ei în galeria stafiilor care-o bântuiau.

Pentru a atrage atenția celor din sală, Fiona și-a dres vocea tușind exagerat, apoi a apucat tableta.

— Mergem mai departe cu Sofia Bradbury? a întrebat ea.

În câteva secunde, ecranul principal a revenit la o siluetă neagră, încețoșată.

— Unde este?

— Cred că a acoperit camera cu ceva, a spus Matthew, bulversat. Se ascunde.

— E ironic, nu-i așa? a replicat Fiona. Și-a petrecut toată viața tânjind după atenție și acum, când are cea mai mare audiență din carieră, nu-i poate face față.

— Crezi că ne aude? a întrebat Muriel.

— Sunt absolut sigură că Hackerul nu i-a dat altă șansă decât să ne asculte, a replicat Matthew.

— Eu chiar nu știu ce să spun despre ea, a continuat Fiona. Nu mi se întâmplă des să mă trădeze cuvintele, dar, de data asta, chiar sunt pierdută cu totul.

— Dacă ce a spus Hackerul e adevărat — și n-avem decât cuvântul lui în sensul ăsta —, cum a putut să acopere ce făcea soțul ei? a întrebat Muriel.

— Doar dacă nu participa și ea activ, a replicat Fiona. Poate c-o făceau împreună, un mod comun de a se recrea. Am reprezentat de-a lungul anilor câteva cupluri acuzate de infracțiuni asemănătoare.

— Cum poți apăra oameni ca ăștia, când ai și tu o fiică?

— Nevinovați până când se demonstrează că sunt vinovați.

Jack a râs.

— Numai când îți convine. Acum zece minute erai gata s-o arunci pe domnișoara Arden la câini.

— Chiar dacă Sofia știa doar vag cu ce se ocupă bărbatu-său, nu era nevoie să facă rău fizic unui copil pentru a fi complice, a adăugat Fiona. Faptul că a tăinuit și că a plătit victimele o face la fel de vinovată ca și el în ochii legii și ai publicului.

— De ce a ales să fie sterilizată? a întrebat Muriel.

— Hackerul ne-a sugerat că n-a vrut să aibă copii cu el, a adăugat Matthew. Poate că se temea de ce le-ar putea face.

— Asta ar demonstra că nu-i chiar atât de diabolică; are și ea, poate, un soi de instinct matern?

— Numai când vine vorba de carne din carnea ei. Dar cum rămâne cu ceilalți copii, ai celorlalți oameni? Faptul că nu și-a denunțat soțul și nu l-a oprit din ce făcea arată clar că nu-i pasă câtuși de puțin de ei.

— Atunci de ce a dedicat atât de mult timp în strângerea de fonduri pentru atât de multe organizații caritabile? a întrebat Matthew.

— Se ascunde la vedere, a continuat Fiona. Vă amintiți ce am aflat despre Jimmy Savile la atâția ani după ce a murit? Și el a făcut exact la fel. Și-a petrecut toată viața sub ochii publicului, colectând milioane în scopuri caritabile, și în tot acest timp abuza copii, tot sub ochii noștri. Nu spun că Sofia e la fel ca el, dar nu poți nega anumite similitudini.

Muriel a oftat.

— Publicul poate ierta multe abateri de la lege ale celebrităților, dar niciodată molestarea unui copil. Urăsc să spun asta, dar pentru binele ei, poate c-ar fi de preferat ca Sofia să moară.

Jurații s-au întors cu toții spre silueta actriței.

— Chiar mai e nevoie să votăm pentru asta? a întrebat Fiona.

Au scuturat toți din cap și și-au luat privirea de la ecran.

— Atunci să trecem la următorul Pasager.

Capitolul 45

Sofia Bradbury

Când a văzut că nu poate închide sonorul, Sofia a azvârlit cu telecomanda în bord. A ignorat junghiurile care coborau pe coloana vertebrală și, aplecându-se în față, s-a repezit spre consolă și a apăsat la întâmplare pe toate butoanele, sperând să recâștige controlul. Își petrecuse întreaga carieră dorindu-și să se vorbească despre ea și tânjind după atenție. Dar nu și acum. Acum, singura ei dorință era să se ascundă de lume și să-și petreacă ultimele momente în intimitate, doar ea și cățelul ei.

Ascultându-i pe acești străini cum scot la iveală secrete pe care le ascunsese timp de 40 de ani a fost pentru Sofia cel mai rău coșmar. Însă acum fuseseră dezvăluite și nu mai exista cale de întoarcere, după ce aflase lumea întreagă despre ea. Mai degrabă s-ar fi pulverizat în milioane de bucățele în explozia unei mașini decât să mai dea ochii cu vreo ființă vie. Și-a scos din urechi protezele auditive și le-a aruncat pe jos.

Sofia și-a desfăcut de la gât o eșarfă Hermes viu colorată, pe care o cumpărase fiindcă îi amintea de culorile

apusului văzut cândva pe un platou de filmare din Maroc. A așezat geanta pe bord și a îndesat un capăt al eșarfei sub ea, lăsându-l pe celălalt să atârne peste obiectivul camerei. Brusc, și-a dat seama că nu va mai vedea niciodată un apus sau un platou de filmare.

— Aș vrea ca oamenii să fie ca tine, i-a șoptit ea lui Oscar, scărpinându-l după ureche.

Câinele a lăsat capul într-o parte, pentru ca degetele ei să i se adâncească mai mult în blană.

— Aș vrea să fi găsit pe cineva care să-mi fie la fel de devotat cum îmi ești tu. Așa, poate că altfel ar fi stat lucrurile. Poate că aș fi făcut alegeri mai bune. Poate că tu și cu mine nu ne-am fi aflat unde ne aflăm acum.

Sofia și-a turnat un alt pahar cu brandy și a băut imediat jumătate, împreună cu încă două calmante. Când îl cunoscuse pe Patrick, nu bea deloc; pe el îl învinovățea pentru că dăduse în patima băuturii.

Printre multele sale decizii proaste, faptul că nu-și întemeiase o familie fusese una dintre rarele decizii bune. Nu prea o interesase acest lucru până când sora ei Peggy rămăsese însărcinată cu Bobby, urmat doi ani mai târziu de Paige. Văzuse, printre colege, actrițe care refuzaseră roluri probabil definitorii pentru cariera lor, ca să-și întemeieze familii. Cele mai multe dintre ele nu reușiseră să reaprindă flacăra de star, odată ce fuseseră gata să se întoarcă la treabă. Sofia absorbise fără rușine, ca un burete, rolurile pierdute de ele. Iar acestea îi aduseseră lauri, premii și o transformaseră în cea mai bine plătită actriță a anilor 1970.

Cu toate astea, prioritățile i se schimbaseră la scurt timp după ce-l cunoscuse pe charismaticul om de afaceri Patrick Swanson. Felul în care se îngrijea îi amintea de

starurile de film de la Hollywood după care era leșinată în copilărie. Patrick avea eleganța, rafinamentul și manierele lui Cary Grant, umorul lui James Stewart și masculinitatea lui Clark Gable, toate reunite într-un ambalaj arătos.

La 38 de ani și cu patru divorțuri la activ, găsirea unui al cincilea soț era ultimul lucru care să-i treacă Sofiei prin minte. Dar, atunci când Patrick a invitat-o la cină, nu a putut spune „nu" sclipirii din ochii lui de un albastru profund. După o idilă amețitoare, precauția ei a fost spulberată de vânt și, la două luni după întâlnirea aceea, a răspuns „da" și la cererea lui în căsătorie. În afara scenei era mai mulțumită decât fusese vreodată.

Socoteala mariajelor ei eșuate o transformase pe Sofia în ținta numeroaselor glume din tabloide și comedii stand-up. Se prefăcuse că râde, însă, în sinea ei, detesta să fie sursa bancurilor. Asta îi întărise și mai mult hotărârea de a face ca această relație să meargă, indiferent de situație. Ținuse cont de criticile partenerilor săi dinainte și făcuse un efort conștient de a nu-l emascula pe Patrick, așa încât între ei să fie un parteneriat bazat pe egalitate. Îi adăugase numele pe actele proprietăților ei din Richmond și Buckinghamshire, conturile ei bancare le erau accesibile amândurora, precum și multele sale investiții.

Siguranța emoțională oferită de Patrick i-a dat încredere să se gândească și la maternitate. Nu fusese un rol pe care să simtă nevoia să-l joace, cel puțin nu alături de oricare dintre foștii ei soți. Dar Patrick era diferit. De fiecare dată când Paige și Robbie rămâneau la ei peste noapte, îi răsfăța cu atâta atenție, de parcă ar fi fost copiii lui. Și, privindu-i cum se joacă ore în șir, simțea o vină crescândă că-i neagă oportunitatea de a avea propriii copii. Până la urmă, o dată, când Patrick a vizitat-o pe

platoul de filmare unde lucra la un miniserial american, Sofia a adus vorba despre asta într-o plimbare pe plaja din Santa Monica, în drum spre hotel.

— Dar cum de ți-a venit ideea asta? a întrebat-o el, luat prin surprindere. Doar mi-ai spus clar, când ne-am întâlnit pentru prima dată, că nici nu poate fi vorba despre copii. Ce s-a schimbat?

Sofia l-a privit țintă în ochi și a simțit căldura care radia din ei. Nu fusese niciodată mai îndrăgostită decât în clipa aceea.

— E un drept al femeii să se răzgândească, îi replicase ea. Știi și tu asta.

— Nu, serios. Spune-mi.

— Am 38 de ani și niciunul dintre noi nu întinerește. Dacă o mai amân mult, natura n-o să-mi mai lase puterea de a decide. Tu, eu, noi... Acum îmi dau seama că ăsta e momentul pe care l-am așteptat toată viața mea de adult. Ce zici?

Patrick s-a oprit și și-a cuprins soția de talie cu brațele sale puternice, și-a apropiat buzele de ale ei și a sărutat-o.

— Zic că putem începe de-acum?

Ea își încolăcise degetele prin bridele curelei lui, conducându-l rapid prin lobby-ul hotelului, direct în apartamentul lor.

Patru luni mai târziu, o imagine surprinsă din întâmplare, reflectată în geamul unei sere, a distrus toate visurile pe care începuse să și le facă actrița. A fost atât de fugară încât nu a durat mai mult decât o secundă, însă n-avea s-o uite vreodată.

Petrecuseră cea mai mare parte a weekendului cu nepoata și nepotul ei, în piscina casei din Richmond a Sofiei.

— Patrick, scoate-i tu pe copii din piscină și usucă-i, să-l rog eu pe bucătar să ne pregătească prânzul.

— OK, răspunsese el, apoi ieșise din piscină și luase un prosop.

Robbie și Paige stăteau pe saltele gonflabile și se întreceau de la un capăt la altul al piscinei, folosindu-și palmele drept vâsle.

— Grăbiți-vă, dragilor, a spus Patrick în timp ce Paige se îndrepta spre el. A ridicat-o și a așezat-o pe un șezlong.

Pe când se îndrepta spre bucătărie, Sofia și-a amintit că nu-i întrebase ce vor să bea. S-a întors și a prins imaginea lui Patrick stând în genunchi și ștergând-o cu prosopul pe Paige. În timp ce cu o mână o freca pe spate, o ținea pe cealaltă într-un loc în care n-ar fi trebuit. Sofia a încremenit și a văzut cum soțul ei își retrage repede mâna, sesizând prezența ei acolo.

S-a folosit de abilitățile de actriță ca să-și mascheze tremurul din voce:

— Ia ziceți, ce-ați vrea să beți?

— Cola, te rog, au ciripit amândoi copii.

Sofia a ezitat, cu ochii într-ai lor, căutând o dovadă pentru situația la care credea că asistase. Dar copiii nu i-au întors decât niște zâmbete inocente. S-a întors și i-a lăsat din nou singuri cu Patrick.

În săptămânile care au urmat, Sofia a derulat în minte momentul acela, iar și iar. Oare o înșelase vederea? Exagera în privința unei simple poziționări greșite a mâinii? Patrick era bărbatul pe care-l iubea mai presus de oricine pe lume, singurul cu care voia să aibă copii. Cum putea fi cu totul altcineva decât crezuse ea că este? Așa ceva nu era posibil. Și totuși, oricât de mult încerca, nu-și putea scoate din minte îndoiala aceea supărătoare.

La câteva luni după aceea, când s-a întors acasă după o filmare din sudul Franței, l-a găsit pe Patrick singur, cu Paige și Robbie, ceea ce a făcut-o să se încordeze subit. Nu se așteptase să-i găsească împreună, iar amintirea mâinii lui Patrick pusă unde nu trebuia a revenit în forță. Și-a ținut respirația, așteptând în întuneric și căutând semne ale unui comportament nepotrivit din partea lui. Dar se jucau toți trei, candid, cu un leagăn făcut de Patrick dintr-o frânghie groasă trecută peste ramura robustă a unui copac.

— De ce sunt copiii aici? întrebase Sofia, încercând să-și ascundă neliniștea.

— Soră-ta m-a întrebat dacă pot să am grijă de ei în weekend, ca să plece cu Kenny la Roma, i-a răspuns el.

— Nu mi-ai zis când am vorbit seara trecută.

— Bona a anulat în ultimul moment. Dar e OK, nu?

— Sigur că da. De ce n-ar fi?

Sofia îi aruncase un zâmbet lipsit de expresie. Patrick așezase aparatul foto pe un scaun de pe terasă și o sărutase pe obraz.

— Îți dai seama cum o să fie atunci când vom avea o Paige a noastră alergând peste tot?

— De ce o Paige? De ce nu un Robbie?

— Nu știu... cred că mi-am închipuit că voi avea o fetiță. O mini-Sofia. Cineva care să-ți urmeze pașii pe scenă. Cu adevărat fetița lui tata.

Sofia a pălit auzindu-l și, dintr-odată, să-i poarte copilul a fost ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit pe lume. Vocea dinăuntrul ei, aceeași pe care se bazase să-i ghideze cariera, s-a făcut atunci auzită — *nu poți avea încredere în el!*

După o noapte nedormită, a așteptat până când Patrick a plecat de acasă dis-de-dimineață, pentru o

partidă de golf, și a abordat-o pe Paige. Erau în salon, uitându-se la desene animate.

— Te-ai distrat ieri cu unchiul Patrick? a întrebat ea, iar Paige a dat din cap. Ce-ați făcut?

— Ne-am jucat în pădure.

— Cu Robbie?

— Nu, el era cu bicicleta.

— Ați fost doar voi doi?

Paige a dat iar din cap. Inima Sofiei a luat-o la goană.

— Și ce trăsnăi ați făcut?

— N-am voie să spun, a răspuns Paige și a dus un deget la buze, șușuind. E secret.

— Mie poți să-mi zici. N-o să spun nimănui.

— Dar am promis.

— Uneori este în regulă să-ți încalci o promisiune. În mine ai încredere, nu?

— Da, a replicat ea. Mi-a făcut poze. A spus că așa i-a zis mama, ca să-i arate cât am crescut.

Trupul Sofiei s-a încordat.

— Ce fel de poze?

— Alergând pe acolo și printre copaci. A folosit aparatul la care trebuie să scuturi pozele și ele prind viață ca prin magie.

Fetița se referea la aparatul Polaroid pe care Sofia i-l cumpărase lui Patrick special pentru vacanța lor din St. Lucia. Sofia și-a amintit că-l avusese și cu o zi în urmă, în grădină, când ajunsese ea acasă, așa că a fugit în anexa folosită de soțul ei pe post de birou. Agitată din cauza adrenalinei și a îngrijorării, nu știa de unde să înceapă căutarea sau ce anume căuta. A început cu dosarele din dulap, apoi a frunzărit cărțile de pe rafturi și sertarele îndesate cu hârtii. Nu exista nimic incriminator. Însă ușurarea ei

nu era deplină din cauza frustrării. Vocea interioară nu se înșelase niciodată. Știa ce văzuse în ziua aceea, la piscină.

Privirea i-a fost atrasă de colțul unei cutii ieșind de sub un maldăr de paltoane vechi. Cu inima strânsă, a ridicat capacul și s-a uitat înăuntru. Conținea un teanc de plicuri A4 maronii, având fiecare înscrisă adresa unei cutii poștale fără nume și un timbru olandez lipit pe partea din față. A examinat conținutul unuia dintre ele. Înăuntru era o revistă color, lucioasă, cu pagini întregi de fotografii cu fetițe in ipostaze indecente. Sofia a scăpat revista pe podea, a făcut un pas înapoi și a început să respire neregulat.

În cele din urmă a găsit puterea de a continua și a descoperit că în plicuri erau ediții diferite ale aceleiași reviste. Pe fundul cutiei se afla un plic alb pe care Patrick scrisese de mână o adresă din Regatul Țărilor de Jos; înăuntru pusese fotografii Polaroid. Sofia a scos câteva, ținând ochii aproape închiși; cele mai rele temeri ale sale s-au adeverit într-o clipă. Erau poze pe care Patrick i le făcuse lui Paige, îmbrăcată și dezbrăcată. Patrick nu o pozase doar pentru propria satisfacție, ci și ca să le împărtășească și să-i întărâte pe alții ca el.

S-a sprijinit de perete, temându-se că ar putea s-o lase picioarele. În ciuda faptului că i se învârtea capul, a înșfăcat pozele, le-a îndesat în buzunar, a pus cutia la loc, în aceeași poziție, și a alergat la ea în dormitor. Odată ajunsă, a încuiat ușa de la baie și a vomitat în chiuvetă. Nu mai simțise niciodată o durere atât de mare ca acum, când aflase că bărbatul pe care-l iubea furase inocența unui copil, și asta chiar sub acoperișul lor.

Înainte ca nepoata să se întoarcă acasă, Sofia o rugase să-i promită că nu-i va spune maică-sii despre poze și, în schimb, se oferise să organizeze o ședință foto într-un

studio din Londra, pentru Paige și prietenele ei. Nepoata strigase de bucurie și promisese să nu spună nimic.

Zile întregi, Sofia n-a putut ieși din dormitor și a dat vina pe un virus ca să justifice incapacitatea de a participa la repetițiile pentru o piesă din West End în care avea să joace spre finalul verii. Patrick venea s-o vadă cu regularitate și, de sub așternuturi, ea îl asigura cu un zâmbet amar că nu avea nevoie decât de odihnă la pat.

A fost cea mai dificilă decizie luată vreodată. Era ruptă în două. Patrick trebuia să înceteze, iar Paige și ceilalți copii să fie protejați de bărbați inumani ca el. Lucrul corect pe care-l avea de făcut era să-și contacteze avocatul și să stabilească o întâlnire cu poliția. Și-a adunat de două ori curajul să sune și tot de două ori a închis înainte să i se răspundă. A folosit-o pe Paige ca pe o scuză pentru această inerție — Sofia nu voia să-și expună nepoata iubită. În plus, părinții ei ar fi murit să știe că și-au lăsat cu încredere copiii în grija unui bărbat pe care-l considераseră ca parte din familie și care profitase de fetița lor.

Atunci, Sofia s-a auzit strigată de vocea ei interioară. *Poți minți lumea întreagă, dar nu te poți minți pe tine. Nu spui nimic, pentru că, dacă ai spune cuiva, toate lucrurile pentru care ai muncit atât de mult vor dispărea.*

Chiar și în starea aceea de confuzie, Sofia și-a dat seama că a-și da în vileag soțul ar fi însemnat sfârșitul unei cariere pe care o iubea atât de mult. Reputația ei, succesul ei de box-office, arta ei... nimic din toate astea n-ar mai fi contat odată ce numele său ar fi fost sinonim cu un bărbat interesat de fetițe mici. Niciun regizor, niciun producător sau actor n-ar mai fi riscat să fie asociat cu cineva ca ea.

Cu toate astea, în ciuda răului pe care i-l produceau înclinațiile lui bolnave, nu putea să-și reprime sentimentele pe care le avea față de Patrick. El fusese tot ce dorise de la un soț și un prieten. Plănuiau să vadă lumea împreună, să investească în diferite business-uri și să-și întemeieze o familie. O îngrozea gândul să arunce totul la gunoi și să înceapă iar o viață în singurătate. N-avea puterea de a-l pierde pe Patrick și de a-și pierde publicul. Așa că a ales să-i păstreze și pe unul, și pe celălalt.

Stătea în ușa biroului lui Patrick, privindu-l cum răscolește camera cu susul în jos, în căutarea pozelor dispărute. Înfrânt în cele din urmă, a dat să plece, dar a descoperit-o pe nevastă-sa stând în prag, lipsită de vlagă și cu ochii înroșiți de plâns. Dintr-o privire, și-a dat seama că ea știa cu cine se căsătorise, de fapt. A deschis gura, dar n-a reușit să scoată niciun cuvânt.

Sofia i-a strecurat în mână o carte de vizită pe care erau scrise datele de contact ale doctorului Peter Hewitt, psihiatru.

— Ți-am făcut o programare pentru joi, i-a spus ea. Omul este discret.

Patrick a preferat să n-o contrazică.

În lunile care au urmat, Sofia a găsit de fiecare dată scuze când sora ei întreba dacă poate veni cu copiii în vizită. A dat vina pe orice, de la muncă până la boală, până când, într-un final, bulversată, Peggy a încetat să se mai autoinvite. Pe Sofia o supăra că trebuie să-și îndepărteze sora, dar nu putea să riște ca Paige să rămână singură cu unchiul ei.

Între timp, când Patrick participa cu regularitate la ședințele bisăptămânale de terapie, Sofia folosea adeseori această oportunitate ca să-i percheziționeze biroul, în

căutare de noi dovezi ale satisfacerii impulsurilor sale. Dar nu mai era nimic de găsit.

Apoi, după un an în care au trăit separați și au înnoptat în dormitoare separate, Patrick și-a implorat cu disperare soția să-l primească înapoi.

— Știu că am greșit, a recunoscut el smerit. Dr. Hewitt m-a ajutat să înțeleg de ce am făcut ce am făcut... cum fac și eu altora lucrurile care mi s-au întâmplat în copilărie, ca să închid cercul. Jur pe viața mea că nu mai sunt acel bărbat.

Pe când el continua să-i explice cum se schimbase și că acum avea instrumentele necesare pentru a-și controla viitoarele imbolduri, Sofia simțea că-și dorește cu disperare să-l creadă. Îi era dor să se trezească având în nări mirosul lui, să simtă atingerea ușoară a degetelor lui urmărindu-i liniile trupului și să-i audă râsul răsunând pe holurile casei lor. Un an fără râsete i se păruse o veșnicie.

Așa că și-a ignorat vocea interioară și și-a urmat inima. A întrerupt contraceptivele, convingându-se că, în afară de faptul că ea avea aproape 40 de ani, bărbatul pe care-l iubea s-ar fi putut vindeca dacă ar fi avut un copil al lui. Așa că, în săptămânile care au urmat, relația lor a devenit tot mai puternică și mai puternică, iar ea s-a simțit mai iubită ca oricând.

Doar întâmplarea a făcut ca într-o zi, când a deschis ușile căsuței de vară din grădină, ca să aerisească, să descopere că Patrick depozita într-un taburet prăfuit ediții noi ale aceleiași reviste. A rămas uluită. Dar în loc să se fărâmițeze în mii de bucăți, Sofia a închis capacul și și-a văzut de treabă. Ba chiar a găsit o modalitate de a-i justifica soțului ei comportamentul — dacă își obținea satisfacerea sexuală din fotografiile din revistă, nu mai

avea nevoie să atenteze la un copil în carne și oase. Era răul cel mai mic.

Totuși, să continue să trăiască știind ce știa despre el a însemnat un mare sacrificiu. Ca să-și păstreze și mariajul, și cariera, nu putea permite ca între acestea să intervină tentația de a avea propriul copil. Fără să discute cu Patrick, Sofia și-a făcut o programare la un spital privat, ca să fie sterilizată.

Anii 1990 au alunecat într-un nou mileniu și au mai trecut două decenii, iar durerea acestei decizii a fost domolită cu alcool și tranchilizante. Numai în momentele de trezie putea recunoaște față de ea însăși ce greșeală îngrozitoare făcuse punându-și reputația mai presus de orice. A ajuns să-l deteste pe Patrick pentru că o încolțise și, în cele din urmă, căsătoria lor n-a mai existat decât cu numele. Petreceau mai mult timp ca soț și soție în văzul publicului și pe covoarele roșii decât o făceau acasă. Activitatea caritabilă, în special strângerile de fonduri pentru spitale au devenit penitența ei pentru că se făcuse că nu vede faptele reprobabile ale lui Patrick. Iar când el primea invitația de a o însoți la inaugurări sau în vizitarea secțiilor de copii din spitale, nu refuza niciodată, iar Sofia nu-și lua deloc ochii de la el.

Într-o dimineață, a încheiat o conversație telefonică și s-a îndreptat direct spre biroul lui, dând ușa de perete. Patrick stătea pe canapea, cu fața ascunsă într-un ziar deschis.

— M-a sunat contabilul să-mi spună că lipsesc treizeci de mii de lire dintr-un cont, a început ea.

— Și?

— Și, unde sunt?

— I-am folosit eu la ceva.

— Care e „ceva"-ul ăsta?

— Ceva ce nu te privește pe tine. Credeam că avem o înțelegere, nu? Tu ai viața ta, eu o am pe-a mea. Fără să punem întrebări.

— Ce-ai făcut, Patrick?

El lăsase ziarul jos și oftase.

— A fost o... indiscreție. Am avut nevoie de bani ca să rezolv o neînțelegere.

Sofiei îi bubuia pulsul în gât.

— Te-a prins cineva, nu-i așa? A trebuit să plătești pe cineva.

— Așa cum am spus, tu ai viața ta, iar...

— De viața asta a mea îți bați tu joc! a urlat ea. Cine a fost? Ce ai făcut?

— Mama unei fete a înțeles lucrurile complet anapoda și am folosit banii ca să mă asigur că nimeni altcineva n-o să mai înțeleagă anapoda.

— Deci ce-ai făcut, ai plătit-o? Ce fel de părinte te-ar lăsa să scapi cu chestia asta?

— Chiar o critici pe ea fiindcă se face că nu vede? Râde ciob de oală spartă, scumpo.

— Dacă revine și-ți cere și mai mult? Sau amenință că se duce la tabloide sau la poliție?

— N-o s-o facă, am semnat un contract de confidențialitate. Efectiv mi-a smuls mâna cu tot cu banii ăia.

— De unde ai făcut rost de contractul de confidențialitate?

— Un prieten avocat mi l-a scris. O chestie standard, nu mare lucru.

— Oh, Dumnezeule, a spus Sofia, simțind c-o lasă picioarele. De câte ori ai făcut chestia asta?

Patrick s-a uitat la ea pe deasupra ochelarilor.

— Chiar vrei să știi?

Sofia voia și nu voia.

— Treaba asta trebuie să înceteze. Trebuie să te predai la poliție, e singura cale de a merge mai departe.

— Nu, n-o să fac așa ceva. Mă mănâncă de viu în închisoare.

— Atunci internează-te în spital și fă-ți tratamentul de care ai nevoie.

— Nu există tratament pentru oameni ca mine! Doar știi și tu asta, nu? *Nevoile*... mele... sunt înrădăcinate în creierul meu. Mecanismele de rezistență nu funcționează.

— Atunci cum facem? Ai de gând să-ți petreci restul vieții molestând copii și plătindu-i pe părinții lor?

Patrick a scuturat din cap.

— Nu ăsta e cuvântul pe care l-aș folosi eu.

— Molestare? De ce nu? Asta ești, unul care molestează copii. M-am măritat cu unul care molestează copii.

— Și ai știut asta ani de zile, așa că nu încerca să mă convingi că e vreo noutate pentru tine.

Sofia și-a mușcat buza și și-a ferit privirea.

— Te rog, Patrick. Nu putem continua în felul ăsta. Comportamentul tău mă ucide. Trebuie să spun cuiva.

Din ochi i-au țâșnit lacrimi, lăsând pe obraji dâre lungi de dermatograf negru. Patrick a așezat ziarul pe canapea și s-a ridicat în picioare, punându-și cu blândețe mâinile pe umerii ei, în timp ce-i livra un discurs motivațional.

— Îmi pare rău, Sofia, chiar îmi pare rău, dar singura cale *este* să continuăm în felul ăsta. Dacă devine public faptul că ai știut de mine și totuși am rămas împreună sau că am folosit banii *noștri* ca să cumpăr tăcerea părinților, atunci viața ta, așa cum o știi, se va sfârși la fel de repede

ca a mea. Și îți jur că nu mă voi duce singur la fund. Chiar dacă mă va durea s-o fac, o să spun oricui va fi dispus să mă asculte rolul pe care l-ai jucat și tu.

Sofia a văzut roșu în fața ochilor, și-a retras brațul și apoi l-a plesnit cu putere peste față. Împingând-o cu putere, Patrick a lipit-o cu spatele de zid; Sofia și-a pierdut complet echilibrul și a căzut grămadă pe podea. Patrick și-a frecat obrazul înroșit, apoi și-a turnat calm un brandy din decantor.

— Pot să-ți ofer și ție unul? a întrebat-o el firesc. De obicei te ajută să treci cu vederea, când ești în ceață.

— De ce ai vrea să mă distrugi? l-a implorat Sofia. Ce rău ți-am făcut eu ție?

— Mi-ai furat șansa de a fi tată. Știu de sterilizare. Doctorul tău a sunat ca să vadă cum te simți și habar n-avea că eu nu știu și că tu m-ai mințit.

— Cum aș fi putut să-ți fac un copil știind de ce ești în stare?

— Ar fi putut schimba ceva în mine, dar cred că n-avem de unde să știm sigur, nu?

Sofia a privit neajutorată cum Patrick ridică din umeri și se îndreaptă spre birou de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, sorbind din pahar din mers.

Dintr-odată, o bubuitură puternică a adus-o din nou în prezent — un obiect lovise luneta mașinii, iar zgomotul a făcut-o să tresară. Sofia s-a întors ca să vadă de unde venise, dar chiar atunci un alt obiect a lovit ușa.

— Iisuse! a strigat ea, iar Oscar a lătrat.

S-a uitat cu prudență pe fereastră și a observat, pentru prima dată, străzile gemând de oameni care priveau cum mașina Sofiei trece încet pe lângă ei. Fără protezele auditive nu-și dădea seama ce strigă, dar, judecând după

gesturile lor furioase şi chipurile schimonosite, a înţeles ura profundă pe care o nutreau faţă de ea. Alţii au început să azvârle cu proiectile în vehicul; pietre, bolovani sau bulgări de pământ. Şi-a acoperit ochii când a zărit pe un pod, deasupra capului ei, un bărbat care ridicase în aer un bloc de beton, calculând momentul când să-i dea drumul. Sofia a ţipat când bolovanul a lovit parbrizul, ricoşând apoi în capotă şi lăsând în sticla ranforsată crăpături circulare ca plasa unui păianjen.

— Vă rog, încetaţi, a implorat ea cu voce tremurătoare. Vă rog, îmi pare rău. Vă implor, spuneţi-le să mă lase în pace. Ştiu că am greşit, dar nu vreau decât să mor în linişte.

A slobozit un alt ţipăt, de data asta când sticle umplute cu cârpe incendiate şi lichid inflamabil s-au izbit de parbriz, de geamurile laterale şi de portiere, făcându-se ţăndări. În cele din urmă, maşina a accelerat şi a ieşit din mulţime ca o cometă în flăcări.

Capitolul 46

Imaginile obsedante cu maşina în flăcări a Sofiei străbătând străzile de una singură şi lăsând în urmă dâre negre şi gri de foc dominau ecranele din sala de anchetă.

Dronele se înghionteau unele într-altele în văzduh, întrecându-se să ajungă cât mai aproape de vehicul şi să prindă prin geamuri cadre cu imaginea terifiată a Sofiei. În cele din urmă, una dintre ele a reuşit să capteze un crâmpei din imaginea acestui star decăzut, dezvăluind astfel o femeie îngrozită ferindu-se de flăcările de afară şi acoperind câinele cu haina ei. Hackerul tăiase sunetul, dând ţipetelor ei amuţite şi mai multă greutate.

— Este barbar ce-i fac, a spus Libby, oripilată de comportamentul publicului. Nu sunt cu nimic mai buni decât Hackerul. Indiferent de ce este acuzată, rămâne totuşi o femeie de 78 de ani.

— Mă tem că vârsta ei n-are nici cea mai mică importanţă, a intervenit Matthew. Este la mila mentalităţii mulţimii.

— Dar ce plăcere au să-i facă aşa ceva?

— Nu ştiu dacă e plăcere sau sunt doar sub influenţa momentului. Când fac parte dintr-o mulţime, oamenii

încetează să mai fie indivizi, inhibițiile dispar și nu-și mai urmează busola morală obișnuită. Oare s-ar fi apucat vreunul dintre ei, dacă ar fi fost singur, să arunce cu pietre sau cu sticle incendiare în mașina Sofiei? Puțin probabil. Atunci când sunt înconjurați de unii care gândesc la fel ca ei, oamenii nu se mai percep drept indivizi violenți, grupul este responsabil pentru violență, și nu ei personal.

— Îți mulțumesc pentru explicația aceasta fascinantă, doctore, a oftat Jack. Sau poate că femeia o merită. Culege ce-a semănat.

— Ignoră-l, l-a îndemnat Libby.

— Nu fac decât să exprim opinia publicului.

— Asta se întâmplă și pe rețelele sociale? a întrebat Libby.

Matthew a dat din cap.

— Oamenii sunt ființe gregare și cu toții căutăm să ne asociem cu alții ca noi. În zilele noastre, cel mai ușor mod de a găsi astfel de persoane este online. În împrejurări obișnuite, o persoană obișnuită nu postează pe Twitter un comentariu prin care cere moartea unui pensionar. Dar mentalitatea mulțimii și anonimatul care îți permit să stai îndărătul tastaturii fac ca oamenii să fie mai viteji când se află laolaltă.

Mașina de pompieri care mergea după Sofia a schimbat locul cu vehiculul blindat din fața ei. Pompierii au ieșit pe ferestre, în timp ce alții stăteau atârnați în hamuri și îndreptau jeturi de apă spre vehiculul ei, ca să stingă focul, până ce au stins și ultima flacără. Nu a fost de ajuns ca să reducă nodul care i se pusese lui Libby în stomac.

— Timpul este încă o dată inamicul nostru, doamnelor și domnilor, i-a avertizat Fiona. Chiar trebuie să începem să discutăm despre următorul Pasager, Sam Cole.

— Ah, bigamul, a spus Jack. Comparat cu o criminală și un pedofil, cu greu poate fi asta crima secolului, nu-i așa?

— Încearcă să-i spui asta și soției lui. Chiar nu-mi pot imagina nivelul de viclenie necesar ca să minți pe cineva atât de mult timp. Să reușești să menții două vieți complet separate, fără ca o soție să știe de cealaltă... oricare ar fi satisfacția pe care i-a dat-o treaba asta, n-a fost totuși pătată de faptul că nu s-a putut relaxa niciodată de teamă să nu-i scape ceva?

— Aș zice că trebuie aplaudat pentru cum a reușit să se strecoare cu toată treaba asta atât de multă vreme, a spus Jack. Dincolo de morala lui îndoielnică, ce a făcut el este suficient ca să-l condamnăm la moarte?

— Nealegând să votăm pentru el, nu-l condamnăm la moarte, l-a corectat Muriel. Nu înseamnă decât că există alți Pasageri cărora prefer să le acord susținerea mea.

— Tu l-ai intervievat și acum nu-l susții. Lipsa ta de loialitate spune multe despre profunzimea caracterului tău.

— Am aceeași loialitate față de el pe care ai avut-o tu față de Claire, a ripostat Muriel, iar Jack s-a mulțumit să mormăie batjocoritor.

— Sam nu obține votul meu, pentru că este absolut evident cum a încercat să ne manipuleze, a spus Libby. S-a prefăcut un biet tată care a dus tot greul, și asta pe socoteala soției lui. Este o ființă umană dezgustătoare.

— Oare infidelitatea lui a zgândărit o coardă sensibilă în tine, domnișoară Dixon? a întrebat Jack. Tu și Matthew aveți multe în comun; poate ar trebui să faceți schimb de numere de telefon când se termină procesul ăsta, fiindcă mă îndoiesc că vei ajunge prea departe alături de domnul Harrison.

Libby s-a abținut să-i arunce cu sticla de apă în cap.

— Câteodată, vremuri disperate cer măsuri disperate, a continuat el. Nu-l putem condamna pe Sam pentru dorința lui de supraviețuire. Cine știe ce ar fi făcut oricare dintre noi în aceste împrejurări? Și, în opinia mea, el n-a spus nimic care să fie, de fapt, inexact. Bărbații au o misiune mult mai dificilă decât femeile atunci când vine vorba de relația cu progeniturile lor.

— Oh, Jack, nu-mi turna prostiile astea, l-a pus la punct Fiona.

— Pare că dai cu multă lejeritate la o parte faptul că soția lui este o mincinoasă la fel de pricepută ca el. Și, ca ofițer de poliție, te-ai aștepta de la ea să fie cinstită până dincolo de orice reproș. Dacă nu-și poate ține propria casă în ordine și l-a șantajat pe Sam, mă întreb în câte alte dăți a ocolit legea ca să-i pice ei bine?

— Nu știm cât de mult știa, a intervenit Matthew.

— Asta așa e, dar tot îl recompensez pe Sam cu votul meu, a spus Jack sfidător. Mai este cineva cu mine Matthew? Fiona?

— Nu, a replicat Fiona, urmată de respingeri din partea lui Libby și a lui Matthew.

— Deci socoteala până acum este: un vot pentru Claire și unul pentru Sam.

Fiona a adăugat numele lui Sam pe tabletă.

— Au rămas patru voturi și doi Pasageri. Cine urmează?

Capitolul 47

Sam Cole

Ea a fost. În tot timpul ăsta, a fost Heidi. Soția ta — femeia pe care o iubești — ți-a transformat viața în iadul pe pământ.

Mintea lui Sam alerga în toate direcțiile, ca și cum cineva i-ar fi aprins o grămadă de artificii în cap. În timpul multelor nopți nedormite care îl chinuiseră în ultimele câteva săptămâni, îi luase la disecat pe toți cei din viața lui, ca să-și dea seama cine putea fi șantajistul. Cu toate astea, nu reușise să găsească vreun nume sau vreun motiv. Ultima persoană la care se aștepta să se facă vinovată de asta era una dintre cele două soții ale sale.

Încetase să mai asculte dezbaterea juriului referitoare la salvarea vieții sale și nici nu-și dăduse seama că a primit un vot de susținere. Îl consuma, în schimb, localizarea momentului în care Heidi trebuie să-i fi descoperit viața dublă. Cum se dăduse în vileag? Cum aflase ea? Oare toată treaba plecase de la un nume?

— Cine mama naibii e Josie? și-a amintit el că-l întrebase Heidi într-o seară.

La celălalt capăt al telefonului, Sam simțise cum i se face un gol în stomac, de parcă ar fi căzut de la înălțime.

— Habar n-am; de ce?

— Fiindcă mi-ai zis Josie.

— Ba nu, nu ți-am zis.

— Ba da. Ai zis: „O să ajung acasă în jur de opt, Josie".

— Cred că e semnalul prost. Am zis „în jur de opt, *scumpi*".

— *Scumpi*? De când îmi zici tu mie așa?

Nici nu-i zicea, cel puțin nu lui Heidi. Așa îi spunea celeilalte soții.

— Încerc și eu varianta asta, a blufat el. Tu-mi zici mie „iubitule", așa că îi dau și lui „scumpi" posibilitatea să se apere.

— Se respinge. Și de ce vorbești în șoaptă?

— Sunt încă pe șantier și avem probleme cu demontarea unei scări vechi; îi țin pe toți peste program.

— OK, bine, mâine să nu întârzii prea mult pe acolo. Ar fi drăguț dacă ai reuși să stai treaz mai mult de zece minute după ce ajungi acasă... *scumpi*, a chicotit Heidi, înainte de a închide.

Sam a băgat telefonul în buzunarul blugilor, și-a strecurat mâna într-o mănușă groasă pentru cuptor și a dat de trei ori cu pumnul în peretele bucătăriei. „Rahat!" a mimat el din buze. Cum putuse să fie atât de neglijent și să facă o asemenea greșeală?

— De ce ești supărat, tati? s-a auzit o voce din prag. S-a întors și l-a văzut pe James, băiatul lui.

— Nu sunt supărat, amice, i-a răspuns el cu un zâmbet prefăcut.

— Atunci de ce dai cu pumnul în zid?

— Câteodată este bine, ca să eliberezi un pic din energia în exces.

— Ce e? a întrebat Josie, strecurându-se pe lângă fiul ei, în drum spre frigider.

— Tata se poartă ciudat.

James și-a luat de pe masa din bucătărie miniconsola cu jocuri și a ieșit din încăpere.

— Cum adică te porți ciudat?

— Copiii consideră ciudat pe oricine are mai mult de 8 ani.

Josie a venit în spatele lui și l-a cuprins cu brațele pe după mijloc, lăsându-și fruntea pe gâtul lui.

— La ce oră pleci mâine-dimineață?

— Am pus alarma la cinci și jumătate. Mașina e încărcată și drumurile ar trebui să fie pustii.

— Crezi că o să poți să-ți iei câteva zile libere de la muncă, pentru aniversarea noastră?

— Da, nu văd de ce n-aș putea, a încuviințat el. Am niște întâlniri la Londra, pe la începutul săptămânii, dar după aceea ar trebui să fie în regulă.

Unul dintre multele lucruri pe care Sam omisese să i le menționeze celei de-a doua soții era că, în timpul petrecut în capitală, urma să-și sărbătorească cea de-a zecea aniversare cu prima lui nevastă. În aproape un deceniu învățase că simplitatea, și nu minciunile elaborate, era secretul păstrării a două familii separate, care habar n-aveau una de cealaltă. Acesta fusese și motivul pentru care, atunci când Josie născuse o fetiță, la un an după ce Heidi avusese și ea tot o fiică, Sam insistase s-o numească pe micuță după sora lui decedată. Sora lui nu era moartă și nici n-o chema Beccy. Dar pe fiica lui cu Heidi așa o chema.

Iar când, printr-un noroc, cel de-al doilea copil al său împreună cu Josie fusese băiat, așa cum avea unul

și cu Heidi, micul James a moștenit numele de la fratele lui vitreg. Sam știa că, dacă menține ambele familii cât mai asemănătoare posibil, șansele de a face greșeli se reduceau considerabil. Cu toate astea, nu reușea să evite erorile ocazionale care mai treceau de această sită deasă, de exemplu când o striga pe prima soție cu numele celei de-a doua.

Rezultatele testului său „Potrivește-ți ADN-ul" sosiseră prin e-mail la două zile după ce revenise din luna de miere petrecută alături de Heidi. Sam făcuse testul cu mult timp înainte de-a o întâlni pe Heidi în maniera tradițională și de a se îndrăgosti de ea, și înainte de breșa de securitate care distrusese aproape de tot reputația companiei. Iar când primise notificarea care îl informa că el și Heidi nu erau făcuți genetic unul pentru celălalt, ei erau deja căsătoriți.

Cu toate acestea, oricât de bine se simțea alături de proaspăta lui soție, Sam nu putea să scape de o îndoială care îi tot dădea ghes: cine era iubirea aceea și mai mare care îl aștepta undeva, acolo? După ce a întors-o pe toate părțile, a decis că n-avea ce rău să se întâmple dacă cere și află datele de contact ale Potrivirii sale.

În câteva minute după ce s-au întâlnit în apropiere de casa ei, aflată cam la trei sute de kilometri de locuința lui din Luton, Sam a știut că Josie este aleasa. Intensitatea sentimentelor sale pentru ea era multiplicată de nenumărate ori față de o simplă dragoste la prima vedere. A asemănat sentimentul cu o mie de emoții mici, dar plăcute, care i s-au declanșat deodată în trup. Și a știut că a intrat într-o mare încurcătură.

Ca înfățișare, Josie era corespondenta perfectă a lui Heidi. Când venea însă vorba despre personalitățile lor,

făceau parte din lumi complet diferite. Josie era modestă, caldă și îi acorda întreaga ei atenție, în timp ce Heidi era încrezătoare în sine, ambițioasă și ea era bărbatul din relația lor. Din ele două s-ar fi putut face femeia perfectă.

Josie presupusese că Sam era singur, la fel ca ea, iar el n-a avut puterea să-i corecteze presupunerea și să riște s-o piardă. Însă, oricât de mult și-ar fi dorit să exploreze unde putea duce relația lor, avea totuși o soție. Și el, și Heidi proveneau din familii dezorganizate și trăiseră pe propria piele consecințele unor divorțuri devastatoare și urmele pe care le lăsau acestea. Nu se simțea destul de puternic să treacă prin așa ceva, mai ales că-și iubea încă foarte mult soția. Așa că s-a hotărât să rămână cu amândouă.

— Mi s-a oferit un contract nou, a anunțat-o el pe Heidi într-o zi, pe când luau cina la un pub din cartier. Și e unul mare.

— Cât de mare?

— Mare de tot.

— Oh, iubitule, e grozav.

Heidi se aplecase peste masă, ca să-i strângă mâna.

— Despre ce e vorba?

— Se înființează o universitate nouă. Eu am participat la licitația pentru renovarea căminelor studențești din apropiere — un ditamai spațiul de reședință care trebuie renovat și reconstruit. Este cel mai mare contract pe care l-am câștigat vreodată.

— De ce n-ai zis nimic până acum?

— Pentru că e un clinci — e tocmai în Sheffield. Vor să mă stabilesc acolo, ceea ce înseamnă că o să lucrez departe de casă trei sau patru zile pe săptămână.

— Oh, a replicat ea, cu entuziasmul domolit. Cât faci pe drum?

— Cam trei ore. Îmi dau seama că nu este situația ideală, dar, dacă asta înseamnă că ne vom putea permite să facem toate lucrurile despre care am vorbit, nu ar merita s-o luăm în considerare?

Sam și-a așezat cealaltă palmă peste ale ei.

— Putem să ne cumpărăm o casă și să ne mutăm din apartament, apoi să ne gândim să o umplem cu copii mult mai devreme decât am planificat. Dar, uite, dacă într-adevăr nu vrei să accept acest contract, atunci o să refuz.

În sinea lui, spera ca dorința ei de-a avea cât mai multe progenituri să înlăture iritarea provocată de prezența cu jumătate de normă acasă. În cele din urmă, Heidi a fost de acord.

— Am vești bune, i-a spus Sam lui Josie când a ajuns în Sheffield, la sfârșitul săptămânii. Mi s-a oferit un contract pentru renovarea căminelor studențești, dar este tocmai în Dunstable. Asta înseamnă că n-o să fiu aici decât trei sau patru zile pe săptămână.

În timp ce îi detalia o licitație inexistentă, Sam și-a dat seama că entuziasmul ei era afectat de distanța care-i despărțea. Așa încât vorbele i-au ieșit aproape fără să se gândească:

— Vrei să te măriți cu mine?

Și, la trei luni după ce ajunsese cu Heidi în fața altarului, a făcut același lucru și cu Josie.

Sam a căpătat abilitățile necesare pentru a menține funcționale două căsnicii și două familii. Trăia permanent pe muchie de cuțit, întrebându-se dacă a spus lucrul potrivit soției potrivite. În puține nopți reușea să doarmă neîntrerupt, se trezea dimineața speriat că poate a vorbit în somn și a scăpat ceva, inconștient. În unele nopți,

aceeași conștiință îl ținea treaz pe când își făcea griji pentru prezent și pentru viitor. Ce se va întâmpla când se va pensiona? Alături de care dintre soții va alege să îmbătrânească? Dar dacă va muri pe neașteptate? Dacă nu se va afla în niciuna dintre case, pe cine vor informa mai întâi autoritățile? Îl vor ierta copiii când vor descoperi că au frați vitregi? Va înțelege vreodată Heidi sau Josie cum a fost pentru el să iubească două femei deodată?

Pe măsură ce familiile creșteau, Sam a început să-și împartă timpul între case; trei zile cu Heidi într-o săptămână, patru zile în următoarea. Dar trebuia să facă multe sacrificii pentru asta. A evitat călătoriile în străinătate cu ambele familii, fiindcă se creau multe posibile complicații, precum informațiile de contact în caz de urgență și bronzul inexplicabil. Ținea ascunse în telefon două calendare și două aplicații, ca să știe unde urmează să doarmă nopțile și să nu uite de aniversări, zile de naștere și întâlniri. Sam a zugrăvit, redecorat și renovat în aproape același fel două proprietăți aproape identice. Trusele de scule conțineau același echipament; în șopron se găseau aceleași mașini de tuns iarba, motocoase și foarfeci. Tot ce putea fi dublat fusese dublat.

Era nevoie de mai multă flexibilitate atunci când copiii se îmbolnăveau sau răceau și nici nu mai știa de câte ori dăduse virusurile de la o familie la alta. Crăciunurile erau cel mai dificil de negociat, așa că petrecea prima zi de Crăciun cu Heidi și a doua cu Josie, apoi inversa zilele în anul următor. Ca să-și explice absența, spunea ambelor familii că-și vizitează mama, care trăia acum singură, în Spania. Viața lui era o echilibristică nesfârșită.

Un alt efect al înșelătoriei lui era costul susținerii a două familii din ce în ce mai mari. Ca să poată ține pasul

cu plata facturilor, trebuia să muncească adeseori până la cincisprezece ore pe zi și, în consecință, ambele soții se plângeau de puținul timp pe care-l petrecea cu ele.

Împotriva tuturor așteptărilor, Sam a jonglat cu viața sa dublă până în urmă cu două luni, când a primit un telefon. Se așezase în public, alături de Josie și James, ca să asiste la reprezentația piesei *Băieți și fete* puse în scenă la școală, în care juca și Beccy, când i-a sunat telefonul. Presupunând că era cineva de la serviciu, și-a strecurat căștile în urechi și a căutat un coridor mai liniștit.

— Ești Sam? a început o voce bărbătească pe care nu a recunoscut-o.

— Da, cu ce te pot ajuta? a replicat el.

— Sunt Don.

— Don?

— Da, Don de la aplicația „De la bărbat la bărbat". Îți amintești? Mi-ai dat numărul tău și mi-ai zis să te sun azi, mai târziu, ca să ne distrăm nițel la telefon.

— Îmi pare rău, dar cred că ai greșit numărul, prietene.

— L-am salvat din profilul tău, la mine în telefon.

— Nu știu ce e chestia asta, „De la bărbat la bărbat". Cred că cineva ți-a făcut o glumă proastă.

— Faci oamenii să piardă timpul, a bombănit Don și a închis.

Când să-și bage telefonul în buzunar, a primit un mesaj: „Poze sexy, prietene. Vrei să facem schimb?" Și au urmat trei fotografii în care părea să fie același penis în erecție, pozat din unghiuri diferite. Apoi au mai venit încă două mesaje de același fel, așa că Sam a închis telefonul, tulburat. A așteptat până când s-au întors acasă, iar Josie și copiii au mers la culcare, apoi l-a deschis iar. Cutiile poștale i-au fost inundate de zeci și zeci de

mesaje și e-mailuri în aceeași notă. Un link l-a condus spre un website de întâlniri pentru homosexuali, dedicat bărbaților care voiau să-și înșele partenerul și către o pagină creată pe numele și cu numărul lui de telefon, dar cu poze înfățișând chipul și organele genitale ale altcuiva. „Sam Cole, 40 de ani, Halifax, Sheffield, Dunstable și Luton, interesat de distracții fără obligații, la telefon, video sau în persoană. Nu dispun de loc de întâlnire. Disponibil pentru grupuri. Fără limite."

— Ce mama dracului? a spus el cu voce tare și a urmat un alt link, ca să încerce să șteargă profilul.

Însă n-avea cum să reușească fără parolă. Dintr-odată, inima i-a urcat în gât — asta era mult mai mult decât o simplă farsă.

Halifax, Sheffield, Dunstable și *Luton.*

Le spusese prietenilor din Luton care-i știau pe el și pe Heidi că lucra în Sheffield. Cei din Sheffield care-i știau pe el și Josie credeau că firma avea sediul în Dunstable. Dacă cineva știa de Halifax și Luton, atunci știa și de viața lui dublă.

În următoarele săptămâni, a primit și mai multe mesaje și telefoane de la bărbați și femei deopotrivă, pretinzând cu toții că fuseseră direcționați spre el de pe alte website-uri specializate în aventuri extraconjugale. Sam a navigat prin toate, căutând indicii. Unele erau site-uri de agățat pentru heterosexuali, altele pentru homosexuali sau bisexuali, pe lângă cele cu profil de fetișuri extreme. Până la urmă a încetat să mai răspundă la numere de telefon pe care nu le recunoștea și la un moment dat telefoanele au încetat. Dar rămânea îngrijorarea că cineva știa adevărul.

Abia acum, ca Pasager, și-a amintit că aproximativ în aceeași perioadă, Heidi începuse să-l preseze financiar.

— Ce zici de astea? l-a întrebat ea strecurându-i sub nas niște broșuri, pe când pregătea micul-dejun.

Conțineau amenajări luxoase de bucătării, și-a dat seama imediat după materialele folosite.

— Sunt frumoase, i-a răspuns el. De ce?

— Tu de ce crezi? Ne trebuie o bucătărie nouă.

— Dar asta ce-are?

— Are cel puțin 20 de ani vechime. Două uși de la dulap abia se mai țin în balamale, unul dintre ochiurile plitei nu funcționează și tot aranjamentul nu e practic deloc. Hai să începem să ne bucurăm și noi de banii ăia pe care-i câștigi muncind cât e ziua de lungă.

— O să mă gândesc, a răspuns el, disperat să schimbe subiectul.

Dacă salariul lui ar fi fost alocat numai gospodăriei lor, și-ar fi putut permite cu ușurință cea mai scumpă bucătărie. Dar fiecare bănuț era socotit și împărțit egal între nevoile celor două case. În orice caz, Heidi n-avea de gând să se lase amăgită.

— *Tu* o să te gândești, nu? a spus ea. Și cine te-a făcut pe tine stăpânul casei?

— Nu asta am vrut să...

— Sam, tu abia dacă treci pe-aici, în timp ce eu și copiii ne petrecem tot timpul sub acest acoperiș. Și, tot așa cum ne trebuie o bucătărie nouă, ar trebui să începem să ne gândim și la baia familiei, pentru că dușul curge iar, ramele ferestrelor putrezesc și geamul separator trebuie înlocuit. Casa asta se prăbușește și tu nici măcar n-ai observat. În weekendul ăsta o să încep să mă uit prin toate conturile noastre, ca să vedem de unde facem rost de niște bani.

Sam a intrat în panică.

— Nu, nu, a spus el un pic cam repede.

Nu avea nevoie ca nevastă-sa să-și bage nasul prin secretele lui financiare, fiindcă probabil ar fi descoperit contul bancar comun, ipoteca și încă două carduri de credit pe care le avea pe numele lui și al lui Josie. Dacă s-ar fi apucat de toate lucrările pe care le înșirase, l-ar fi lăsat falit.

— Hai să le luăm pe rând, a cedat el și a mai aruncat încă o privire, fără tragere de inimă, spre broșura cu bucătării.

A mai trecut o săptămână și a primit un e-mail, cu subiectul „Soțiile tale". Sam și-a dorit să se cațe pământul și să-l înghită cu totul, dar s-a grăbit să-l deschidă. Conținea două imagini, una cu Heidi și copiii lor în vacanță la Blackpool și o alta cu Josie și ceilalți copii jucându-se cu pistoale cu apă, în grădină. Tot ce se străduise Sam din greu să ascundă atârna de un fir de ață.

„Cine ești?" a tastat el iute, cu inima în gât. „Ce vrei?"

După o săptămână a venit și un al doilea e-mail: „Pot să fac să dispară asta". „Cum?" a întrebat el imediat. Au mai trecut șapte zile înainte să primească încă un răspuns. „O să te coste 100 000 de lire."

Timpul de așteptare dintre e-mailuri era paralizant, dar nu putea face nimic pentru a grăbi procesul.

„N-am atâția bani!" a scris el.

„Deții o firmă de construcții."

„Dar nu pot scoate pur și simplu banii de acolo. Asta e fraudă."

„Așa e și bigamia."

Sam și le-a imaginat pe cele două soții ale sale descoperind adevărul. Heidi ura mincinoșii — în jobul ei, își petrecea atâta timp încercând să separe faptele de

ficțiune, încât nu-i mai rămânea energie pentru asta și când pleca de la birou. Sam și-a imaginat-o înfuriindu-se cumplit, apoi arestându-l fiindcă s-a căsătorit cu bună știință cu două femei. Josie, pe de altă parte, ar fi devastată și doborâtă. Era deja sub o mare presiune, fiindcă avea grijă de doi copii și de o mamă cu demență. L-ar fi ucis să-i provoace și mai multă supărare.

Era prins între ciocan și nicovală. Dacă ar reclama amenințarea la poliție, Heidi ar afla despre Josie, iar căsniciile sale n-ar supraviețui. Prea multă vreme, în copilăria sa, fusese tratat ca un pion de părinții lui aflați într-o căsnicie disfuncțională, ca să lase să li se întâmple asta și copiilor săi. Dar dacă ar accepta să plătească, și-ar ruina afacerea.

„Dacă reușesc să fac rost de bani, de unde știu că n-o să vrei și mai mult, mai încolo?“, a scris el. „Nu știi“, a citit un alt mesaj, primit după alte șapte zile. „Va trebui să ai încredere în mine.“ „OK“, a răspuns Sam.

„Îi vreau cash, livrați de acum într-o săptămână. Marți dimineață, săptămâna viitoare, o să-ți dau instrucțiuni unde să lași banii.“

În noaptea de dinaintea predării banilor, Sam abia dacă a închis ochii. În timp ce Josie dormea profund, s-a cuibărit în spatele ei, i-a cuprins pântecele cu brațul și i-a respirat parfumul ca pentru ultima dată. Golise contul bancar al firmei până la ultimul bănuț. Singura lui speranță era ca descoperirile de cont și cardurile de credit pe care le solicitase în urmă cu câteva zile să-i fie aprobate și să-și mențină solvabilitatea firmei. Era posibil să-i ia ani întregi ca să plătească aceste datorii, încă un stres de care n-avea nevoie, dar care merita cu prisosință pentru a-și proteja statu-quoul.

Înainte de a pleca în călătorie în dimineața aceea, la prima oră, trecuse razant pe lângă Heidi, aflată în pragul ușii, și se folosise de ocazie ca s-o prindă de bărbie și s-o sărute.

— Ai făcut ceva, nu-i așa? l-a întrebat ea, cercetându-l cu privirea de sus în jos. Nu mă săruți așa decât când ai făcut ceva ce n-ar fi trebuit să faci.

— Ai o minte prea bănuitoare, DS Cole, a replicat el și a aruncat geanta de voiaj cu banii cash pe locul din spatele pasagerului.

— Ne vedem vineri.

Abia acum, când piesele se așezau în locurile lor, totul a început să aibă sens. Nori întunecați de vină au umplut cerul de deasupra lui, la gândul că în sufletul lui Heidi se adunase multă ură dacă era în stare să meargă până la aceste extreme. Suferința cauzată de infidelitatea soțului ei trebuie s-o fi consumat complet, iar nevoia de a-l pedepsi devenise cumplită. Iar azi el mai adăugase acestor răni și insulta de a încerca să-i fure voturile, în timp ce se luptau pentru supraviețuire.

Spera doar ca ea să-și dea seama că se purtase astfel pentru că avea patru copii care aveau nevoie de el, nu doar doi.

Cu toate astea, Sam nu se simțise niciodată în viață mai lipsit de valoare.

Capitolul 48

— Asta ne aduce la penultimul nostru Pasager, a început Fiona. Imaginea lui Heidi domina ecranul din centru.

În afară de scânteierea din ochi, nu lăsa să se vadă nicio altă expresie a emoțiilor sale. Fiona i-a aruncat o privire scurtă și a țâțâit.

— N-am nicio idee ce s-ar putea spune despre ea. Dacă aș fi avocata ei, n-aș aduce-o în boxă pentru mărturie, deoarece ar trebui să mă chinui prea tare să conving juriul s-o placă.

— Sinceră să fiu, eu o găsesc categoric la fel de vicleană ca soțul ei, a completat Muriel.

— Poate că așa e, dar îți poți imagina cum trebuie să fie să descoperi una ca asta despre soțul tău? a întrebat-o Matthew. Să ai o relație extraconjugală e una, dar să te căsătorești cu o altă femeie pe la spatele soției tale presupune un cu totul alt nivel de înșelăciune. Dumnezeu știe prin ce a trecut din cauza lui.

— Oh, Dumnezeule mare! a pufnit Jack din colțul lui. Putem, vă rog, să privim lucrurile în perspectivă? Idiotul s-a îndrăgostit de două femei deodată, ca un prost ce e. Se întâmplă. De fapt, nu s-a întâmplat la fel și în prețioasa

ta Biblie, Muriel? Dacă nu mă înșală memoria, Lamech a fost însurat cu două femei.

— Da, și a mai fost și un criminal pe care ambele neveste l-au părăsit înainte de a deveni un proscris pentru societate, i-a răspuns Muriel. Dacă tot folosești Biblia ca să te ajute în argumentație, măcar respectă faptele. Şi aş vrea să aud o explicație pentru afirmația Hackerului, cum că Heidi și-ar fi șantajat soțul.

— Nu mai aştepta, i-a spus Libby. Este o altă acuzație sumară în care am fost lăsați să completăm noi spațiile goale.

— Dar ce știm, de fapt, despre Heidi? a intervenit Fiona. Habar n-am care au fost motivele din spatele faptelor ei sau de ce ar trebui s-o susțin.

— Chestia asta devine repetitivă, a căscat Jack, foindu-se pe scaun. Au mai rămas doi Pasageri. Fie îi oferi votul tău doamnei Cole, fie îl irosești pe un vagabond care oricum voia s-o termine cu viața.

Libby l-a străpuns cu privirea.

— Am spus ceva ce nu corespunde realității?

— Mi-ar fi plăcut să văd ceva mai multă implicare din partea ei; să ne implore să-i cruțăm viața, ca să-și poată vedea din nou copiii, a spus Muriel.

— Pari aproape dezamăgită, a spus Jack. Cine nu te-ar cunoaşte ar putea presupune că-ți place să te joci de-a Dumnezeu.

— Nu asta am vrut să spun, a protestat ea. Doar că trebuie să-mi fundamentez judecata numai pe impresii, pentru că asta e tot ce ne-a oferit.

— S-a gândit vreunul dintre voi la ce fel de soție a fost? a întrebat Jack. Poate că ea și-a împins soțul să aibă o relație, a adăugat el, uitându-se spre Matthew. Câteodată,

o singură persoană nu este suficientă ca să ne satisfacă toate nevoile.

— Atunci divorțează, i-a răspuns Matthew. Tu de câte ori ai făcut asta, Jack?

Jack a râs.

— Chiar vrei să avem discuția asta, Matthew? Măcar eu nu mi-am aruncat nevasta în brațele altui bărbat.

Cu o expresie amară, Matthew a împins scaunul în spate, gata să se repeadă la el. Libby l-a oprit, prinzându-l de braț.

— Las-o așa, a spus ea încet, dar ferm. Asta vrea.

Matthew a rămas așezat pe scaun.

— Așa, fă ce-ți spune, bun băiat, a zâmbit Jack, mijind ochii. Acum să ne întoarcem la fecioara de gheață. Poate că, dacă ar fi arătat un pic mai multă feminitate, ne-ar fi ajutat să-i susținem cauza.

— Ai probleme cu toate femeile, în general, sau doar cu alea puternice? l-a întrebat Libby. Heidi este mamă a doi copii, care lucrează cu normă întreagă și orice-ar fi făcut, că a încălcat legea sau și-a chinuit soțul care o înșela, ei bine, cred că sunt o grămadă de oameni care se vor identifica cu ea și o vor susține.

— Inclusiv tu? a întrebat Jack. Sigur conștiința ta nu-ți dictează să dai votul cuiva ca doamna Cole și nu domnului Harrison? Sau o să-ți urmezi inima și o s-o condamni la vreo moarte oribilă votând pentru un mort viu? Nu e prea târziu să-ți reconsideri poziția și față de domnul Cole. Poate o avea el lipsuri în ceea ce privește integritatea, dar nu poți nega pasiunea omului și faptul că are pentru ce să trăiască. Domnul Harrison ce are? Așa cum singur a recunoscut, nimic. Nici măcar atenția pe care i-o acordă preferata națiunii nu-i destul pentru el ca să vrea să rămână în spirala asta mortală.

Libby a simțit căldura degajată de obrajii ei îmbujorați. În acest moment, nu detesta pe nimeni mai mult decât pe Jack Larsson.

— Știți ceva? i-a întrerupt Fiona. Jack, tocmai ai înclinat balanța în ceea ce mă privește. Nu-mi pasă ce a știut sau ce n-a știut Heidi, eu votez pentru ea. Și puteți să vă dați ochii peste cap cât vreți voi, pentru mine nu contează ce credeți.

— Nu faceți decât să vă împărțiți voturile între soț și soție. Votați ca mine, și copiii lor vor avea cel puțin un părinte care să se întoarcă acasă.

— De ce să-mi schimb eu votul? De ce nu ți-l schimbi tu?

— Doamna Cole are doi copii. Soțul ei are patru.

— Dacă ești așa de îngrijorat pentru copii, de ce n-ai susținut-o pe Shabana, care avea cinci? l-a întrebat Libby.

Jack a oftat.

— O luăm iar de la capăt. Încă o diatribă din partea unei liberale cu inima rănită...

— Încă un rahat din partea unui rasist rănit, fără inimă.

— Destul! i-a avertizat Fiona.

Tonul ei ridicat a luat-o prin surprindere pe Libby.

— Asta nu e terenul vostru de joacă! Vă rog să vă amintiți că suntem priviți de o lume întreagă. Mai avem doar douăzeci de minute ca să luăm o decizie. Acum: mai este cineva care mi se alătură s-o susținem pe Heidi?

— Eu, a spus Matthew pe neașteptate.

— Heidi conduce acum cu două voturi. Sam și Claire au câte un vot.

Într-o singură secundă, Libby a simțit că inima îi urcă în gât și apoi coboară în stomac. Asta însemna că, dacă publicul nu era de partea ei, Jack ar avea dreptate: Jude era condamnat la moarte.

Capitolul 49

Heidi Cole

Heidi nu-și mai putea aduna puterile ca să-și urască în continuare soțul — își folosise mare parte din ele când aflase pentru prima dată de viața lui dublă. Și după tortura emoțională a ultimelor două ore, nu mai avea niciun chef să lupte. Nu mai avea nici măcar suficientă energie să lase lacrimile să i se adune în ochi.

Singură în mașină, era pentru prima dată de la descoperirea faptului că Sam ducea o existență dublă când simțea și altceva decât dorința de a-i face viața un iad, așa cum i-o făcuse și el ei. Ceea ce simțea era durere și jale. Începuse să jelească pierderea bărbatului pe care credea că-l cunoaște și pe dinăuntru, și pe dinafară. Faptul că era ținută împotriva voinței sale o făcea să nu mai dea atât de multă importanță faptelor lui, îi arăta cu limpezime că ceea ce făcuse ea fusese o mișcare prostească și irațională, și complet lipsită de caracter. Dacă ar fi putut da timpul înapoi, l-ar fi confruntat pe Sam, l-ar fi dat afară din casă și l-ar fi scos din viața ei imediat ce ar fi aflat. Acesta ar fi fost sfatul pe care l-ar fi dat oricărei prietene aflate

în situația ei. În schimb, ea trecuse la atac cu o dorință arzătoare de a-i face rău. Unde o dusese lucrul ăsta? Aici, sub amenințarea unei morți foarte publice.

Cu două voturi pe numele ei, mai avea încă o șansă de a supraviețui calvarului. Dar apoi va trebui să facă față problemelor de alt tip, inclusiv să fie dată afară din poliție. Oficiul de Evaluare Independentă a Conduitei Polițiștilor va descoperi o polițistă coruptă, care încercase să obțină bani prin mijloace ilegale și care folosise resursele statului în beneficiul personal. Nu le-ar fi păsat că purtarea ei a fost determinată de faptul că fusese rănită.

Descoperirea celei de-a doua familii a lui Sam fusese o pură întâmplare. Ziua aceea începuse ca oricare alta. Sam lucra la trei sute de kilometri distanță, iar Heidi își luase concediu ca să aibă grijă de copii în perioada când școlile erau închise pentru pregătirea anuală a profesorilor. Le pusese centurile de siguranță și programase mașina să-i lase într-un parc tematic, la țară, pentru o zi de activități în aer liber. În timp ce-i aștepta să se întoarcă acasă, s-a așezat în sera dărăpănată, blestemând acoperișul prin care se scurgea apa și ochiurile sparte de geam. Și-a luat tableta și a intrat pe Facebook, pe un forum unde localnicii recomandau meșteri de încredere. Însă o ocheadă inofensivă aruncată prin filmulețele făcute de prietenii ei a schimbat totul.

Clipurile erau despre o țicneală devenită virală, în scopul strângerii de fonduri pentru o asociație caritabilă activând în domeniul sănătății mintale. Participanții acceptau să li se toarne în cap găleți cu apă, apoi pungi de făină, pentru crearea unui „om de zăpadă lipicios". „Numai peste cadavrul meu mi s-ar putea întâmpla una ca asta", a bombănit ea privind cum o prietenă își

culege din păr cocoloașe lipicioase. Brusc, a zărit numele „Samuel Cole" etichetat într-un video, sub titlul „Persoane pe care ai vrea să le vezi".

Lucrul acesta a bulversat-o complet. Luni întregi după căsătoria lor, Sam a făcut mare caz și tam-tam cu dezactivarea tuturor conturilor sale de pe rețelele sociale. „Companiile astea știu prea multe despre noi", se tot plângea el. „Nu mă simt confortabil. În plus, nu am timp să citesc despre viețile altora când eu abia dacă reușesc să particip la viața mea." Nu putea să-l contrazică în privința asta. În orice caz, cel mai probabil Sam nu înțelesese că, deși profilul lui nu mai era activ, putea fi în continuare etichetat de alți utilizatori.

Curioasă, Heidi a dat clic pe numele lui și i-au apărut câteva clipuri. Fuseseră încărcate de o anume Josie Cole și fiecare dintre filme avea atașat numele lui Sam. Heidi nu-și amintea pe nimeni din familie cu acest nume, cel puțin nu o rudă pe care ea s-o fi cunoscut. Primul film îl înfățișa pe soțul ei alături de un băiat și o fetiță pe care nu i-a recunoscut. Chicoteau, aruncând spre el căni cu apă și apoi îmbrăcându-l în făină.

— Sunt un om de zăpadă lipicios și-i nominalizez pe Andrew Webber și Darren O'Sullivan, a îngăimat Sam, pulverizând făină când vorbea.

— Vrei un prosop, tati? l-a întrerupt fetița.

— Da, te rog, i-a răspuns Sam.

Heidi a încremenit — probabil că auzise greșit. A dat înapoi și a ascultat din nou. „Tati", a spus fetița. Heidi a mai ascultat o dată. Apoi încă o dată. Și încă o dată. A repetat cuvântul odată cu copila. „Tati."

N-avea niciun sens. *Omul de pe ecran nu poate fi Sam,* și-a spus ea. A rulat filmulețul cu încetinitorul, disecând

din privire fiecare parte anatomică a bărbatului. Dar fața lui, statura, burta ușor proeminentă, părul de pe piept, gesturile și vocea erau la fel ca ale lui Sam. Cum era posibil să fie chiar el? Dacă ar fi avut o familie dinainte ca ei doi să se cunoască, Heidi ar fi descoperit-o până acum. În orice caz, filmarea era recentă, pentru că Sam avea înfățișarea din prezent. *Oare are un frate geamăn de care nu știe? Nu, asta-i de-a dreptul ridicol.* Dar la fel era și să creadă că bărbatul de pe ecran era soțul ei.

Unghiul de filmare nu-i permitea să vadă tatuajul cu numele copiilor de pe brațul lui stâng. Tulburată, s-a întors la celelalte filmări în care fusese etichetat. Acestea înfățișau aceiași doi copii într-o grădină, doar că de data asta erau însoțiți și de o femeie. Iar în penultimul clip, ea l-a luat de mijloc și apoi l-a sărutat pe buze. Heidi a fost uluită de asemănarea dintre ele, de la coafură până la zâmbet. Apoi, în ultimul film, familia era în vacanță într-un camping pe care l-a recunoscut imediat ca fiind cel unde îl cunoscuse pe Sam, în Aldeburgh.

Cele mai mari temeri i s-au adeverit când el a întins brațul ca să se echilibreze, în timp ce traversa plaja de pietriș. Avea tatuajul pe braț. Nu putea exista decât o singură explicație: Sam mai avea o familie.

Lui Heidi i-a scăpat tableta pe jos. Cariera ei de polițistă o pregătise să cerceteze toate dovezile înainte de a trage o concluzie și să nu lase niciodată sentimentele să pună stăpânire pe ea. A tras adânc aer în piept — trebuia să-l trateze pe Sam ca pe oricare alt suspect.

Temătoare, a rulat din nou fiecare filmuleț de pe Facebook, disperată să afle mai multe despre Josie Cole. A comparat datele din filme cu cele din calendarul digital al familiei, instalat pe peretele bucătăriei. În toate zilele

în care fuseseră postate filmele, Sam lucrase departe de casă. Petrecea trei din patru nopţi pe săptămână într-o pensiune ieftină din Halifax, aproape de birou. Sau, cel puţin, asta îi spusese, şi până azi Heidi n-avusese niciun motiv să-i pună spusele la îndoială. A ordonat asistentei sale virtuale să sune la fiecare pensiune din zonă şi să afle dacă aveau numele lui înregistrat în baza lor de date. Nu figura în niciuna. În schimb, Sam trebuie să se fi jucat de-a familia fericită cu Josie Cole.

Dar de ce folosea numele de familie al lui Sam? Heidi a intrat pe pagina de Facebook a lui Josie, însă restul postărilor erau private. Trebuia să-şi extindă cercetările, aşa că a chemat un taxi.

— Credeam că azi ţi-ai luat liber să stai cu copiii, nu? a întrebat-o colega ei, Bev Saxon, când Heidi a trecut pe lângă ea, intrând în Departamentul de Investigare a Infracţiunilor.

— Am nişte chestii administrative de terminat şi am zis să iau puţin avans, i-a răspuns Heidi cu răceală.

A aşteptat până când biroul s-a golit, apoi a accesat bazele de date cu cărţile de identitate şi informaţiile computerizate ale poliţiei, ca să afle mai multe despre Josie.

A descoperit că se ocupa singură de creşterea copiilor, era cu un an mai tânără decât Heidi şi că lucra cu jumătate de normă la biserica baptistă locală, în departamentul administrativ. Ezitând, Heidi a apăsat pe simbolul de stare civilă: Josie Harmon se căsătorise cu Samuel Cole la zece luni după ce el şi Heidi îşi puseseră pirostriile. Numele lui se regăsea şi pe ambele certificate de naştere ale copiilor, ba chiar îi numise la fel ca pe copiii pe care-i avea cu Heidi.

Încălcând, pentru propriul interes, şi mai multe regulamente de folosire a datelor deţinute de poliţie, Heidi a

selectat un protocol pentru terorism ca scuză în accesarea conturilor bancare ale companiei lui Sam. Acolo a descoperit că bărbatul plătea dividende pentru achitarea unei ipoteci făcute în numele său și al lui Josie. Mai aveau și cărți de credit comune, precum și două conturi bancare. O cercetare despre companie a arătat că avea sediul în Sheffield, și nu în Halifax, cum pretindea el.

Heidi s-a aplecat în față, pe scaun, încercând să asimileze tot ce aflase. Brusc, i se clarificaseră atât de multe aspecte din căsnicia ei: neîncrederea lui Sam în rețelele sociale și reținerea lui în a-și lua mai mult de câteva zile de vacanță deodată; vizitele făcute de Crăciun mamei sale, în Algarve, unde mergea întotdeauna singur. Câteodată, la întoarcerea din Halifax, purta haine pe care nu i le mai văzuse niciodată. În cele mai multe dintre serile petrecute acasă, se ascundea în dormitor, cu ușa închisă, ca să răspundă telefoanelor „de la serviciu". *În tot timpul ăsta, tu vorbeai cu ei. Vorbeai cu cealaltă familie a ta, chiar sub acoperișul nostru.*

Heidi oscila între furie și confuzie, dar era prea mânioasă ca să irosească fie și o lacrimă pe Sam. De multe ori, în zilele care au urmat, puțin a lipsit să-i dea telefon și să urle la el, ca să-i spună adevărul. Însă un bărbat care fusese în stare să ascundă de soția lui o a doua familie era deosebit de abil în arta disimulării. Nu se putea aștepta la onestitate din partea lui și, ca urmare, nu-i era nici ea datoare în privința asta. Când Sam s-a întors din Halifax, la final de săptămână, Heidi nu i-a spus nimic despre descoperirea făcută.

Era aproape imposibil să ascundă felul în care se simțea și să încerce să nu se dea de gol prin cuvinte,

atitudine sau comportament. Heidi ardea să-și rănească soțul așa cum o rănise și el. Iar din acest dispreț se ivise o idee.

Întreținerea a două case, două soții și patru copii n-avea cum să fie ușoară pentru Sam. Așa că Heidi avea să vadă ce se întâmplă dacă pune și mai multă presiune pe el, în diferite moduri. A început treptat, mai întâi expunându-l pe aplicațiile și website-urile de aventuri extraconjugale, prin crearea de conturi false, însă cu datele lui reale de contact. Iar când apelurile și e-mailurile au început să se întețească, a privit amuzată cum se foia disperat de fiecare dată când suna telefonul sau când venea un nou mesaj. În cele din urmă, a început să-și închidă telefonul cât stătea acasă. S-a asigurat că include în datele de contact mai multe zone — Halifax, Sheffield, Dunstable și Luton —, ca semn că cineva, undeva, îi știe secretul.

Apoi, știind exact câți bani sifona din conturi pentru cea de-a doua familie, a ridicat miza, făcând propriile solicitări de natură financiară. O cerere pentru o bucătărie foarte modernă, cu toate finisajele și aparatura posibile, a fost urmată de sugestii pentru renovarea băii și cereri pentru o seră nouă. S-a delectat cu stânjeneala lui Sam în timp ce se încurca în inventarea unor motive pentru care nu aveau destui bani ca să-și permită toate astea.

Cu cât îl vedea mai chinuit, cu atât punea o presiune mai mare pe el. Și, cu toate că cererile ei avuseseră un început promițător, lui nu i-au provocat nici pe departe suferința pe care o simțea ea. Heidi trebuia să ridice și mai mult miza, arzându-l cu adevărat la buzunar. Voia să vadă cât de departe era dispus să meargă pentru a-și păstra secretele în siguranță. Avea de gând să-l șantajeze.

A ales un număr la întâmplare: suma ridicol de mare de 100 000 de lire. Sam nu avea în niciun caz disponibil la repezeală atâta bănet, dar era plăcut să și-l imagineze foindu-se panicat la primirea e-mailului. Și, ca să-i mărească disconfortul, a lăsat câte o săptămână între cereri. Abia când el a acceptat să plătească acea sumă absurdă, Heidi s-a lăsat pe spate în scaun și a tras adânc aer în piept. Era dispus să facă orice ca să nu-i fie dezvăluite minciunile.

Cu toate astea, în zilele premergătoare livrării banilor, lui Heidi i-a mai rămas un lucru de făcut pentru a „închide" lista și a-și duce campania la bun sfârșit. Voia s-o vadă în carne și oase pe cealaltă soție.

Mașina lui Heidi a tras pe dreapta, lângă bordură, vizavi de casa lui Josie. Era o casă destul de asemănătoare cu a ei. *Aceleași nume pentru copii, soții care arată cam la fel, aceeași casă... cel puțin e consecvent,* și-a spus ea. A stat în mașină, privind de la distanță cum, unul câte unul, membrii celei de-a doua familii a lui Sam părăsesc locuința. Primul a ieșit băiatul, când au venit să-l ia niște prieteni la joacă, apoi a plecat fata, pe o trotinetă electrică. Între copiii ei și ai acestei femei asemănările nu erau neglijabile. În cele din urmă, a apărut și Josie. Heidi a activat modul „privat" al geamurilor mașinii și s-a uitat cu atenție la rivala ei, aflată în trecere pe lângă vehicul.

Dintr-odată, o privire fugară aruncată inamicului n-a mai fost suficientă. Heidi voia mai mult. Fără să se gândească de două ori, a urmărit-o pe jos, mergând după ea douăzeci de minute, până când a ajuns la Spitalul Calderdale Royal. Josie a intrat în secția de screening mamar, iar Heidi a ezitat în fața ușii, jenată. Mintea îi spunea să abandoneze această nebunie prostească și să

se întoarcă acasă, dar inima îi cerea să rămână. I-a dat ascultare inimii și a așteptat aproape o oră, când Josie a reapărut, în cele din urmă.

Heidi i-a remarcat imediat paloarea obrajilor, roșeața ochilor și petele de sudoare de la subsuori. Josie s-a grăbit pe culoar spre ieșire, ca și cum ar fi fost fugărită de cineva. Dar nu-și închisese bine geanta și, în graba ei, aceasta i-a alunecat pe braț și conținutul s-a vărsat pe podea. Josie s-a ghemuit să-și adune lucrurile, iar Heidi a renunțat la acoperirea ei, ca s-o ajute.

— Mulțumesc, i-a spus Josie și apoi a izbucnit în lacrimi.

— Ești bine? a întrebat-o Heidi, ezitantă.

Josie a scuturat din cap. Heidi a ochit în spatele ei o cafenea.

— Hai să stăm jos, a spus ea și a ajutat-o pe Josie să se ridice în picioare.

Ce mama dracului faci? s-a întrebat ea în timp ce se întorcea de la bar cu două cești de ceai. *Asta nu făcea parte din plan!*

— Îmi pare rău, s-a scuzat Josie și și-a suflat nasul într-un șervețel.

— Ai primit vești proaste?

Josie a încuviințat din cap și a șoptit:

— Am primit rezultatele unor analize și... nu sunt bune.

— Este tratabil?

— Este doar la un grad distanță de cel mai grav stadiu de cancer. Medicul mi-a spus că trebuie să vadă dacă există o altă tumoare care se împrăștie din altă parte, înainte de a începe tratamentul. Trebuie să mă întorc pentru alte analize.

— Îmi pare rău, a spus Heidi și, spre surpriza ei, chiar îi părea.

— Pur și simplu a fost un șoc, a continuat Josie. Mi-am pierdut sora tot din cauza asta, așa că nu mă pot abține să nu mă gândesc la ce-i mai rău.

Și-a îngropat capul în mâini și a început din nou să plângă. Fără să-și dea seama, Heidi i-a luat mâna într-a ei. Josie a strâns-o cu putere și cele două femei au rămas într-o tăcere gânditoare.

— Probabil mă crezi nebună că-mi spun păsul în fața unei străine, a spus Josie în cele din urmă.

— Deloc. Ai... ai o familie care să te susțină?

— Da, soțul meu și cei doi copii ai noștri.

Heidi s-a zbârlit auzind-o folosind cuvântul „soț".

— El știe?

— Nu. Lucrează mult timp departe de casă și i-aș spune mai degrabă față în față, dar nu știu cum. În ultima vreme a fost sub multă presiune la serviciu, nu mănâncă și nu doarme cât trebuie și nu vreau să înrăutățesc și mai mult lucrurile pentru el.

Heidi știa că probabil ea era de vină pentru stresul lui Sam și dintr-odată răzbunarea n-a mai avut un gust așa dulce.

— E un om bun? a întrebat ea.

— Face tot ce poate. Nu ne descurcăm grozav cu banii, muncește din greu și știu că ne iubește. Și mai este și mama. Are demență în fază incipientă și eu am grijă de ea. Nu știu cum o s-o îngrijesc și în același timp să și lupt cu boala.

— Câteodată ne surprindem pe noi înșine, nu ne dăm seama cât de puternici suntem, de fapt, până când nu ne trezim puși în situație.

În munca ei, Heidi avusese de-a face cu destui oameni încât să-i recunoască pe cei mai buni și mai răi

dintre ei, în afară de cazul soțului ei. Instinctul îi spunea că Josie făcea parte dintre cei buni. Singura ei greșeală fusese că se îndrăgostise de un bărbat despre care nu știa că este însurat. Nu trebuia să afle adevărul, cel puțin nu acum.

În dimineața livrării celor 100 000 de lire, când mașina ei trăsese pe alee, Heidi luase o decizie. Cunoscuse o femeie care avea nevoie de soțul ei mai mult decât avea ea. Răzbunarea nu mai conta; s-o vadă pe Josie luptând cu cancerul era o pedeapsă mai mare decât cea pe care putea Heidi să i-o aplice vreodată lui Sam.

Mai târziu, când avea să-l confrunte în depozitul de bagaje din Milton Keynes, unde trebuia să lase geanta de voiaj, avea să-i spună că mariajul lor s-a sfârșit, dar nu și că o cunoscuse pe Josie și că femeia era bolnavă.

Să-i spună sau nu era decizia celeilalte soții.

Totuși, la întoarcerea acasă urma să le dezvăluie copiilor adevărul despre tatăl lor. N-avea rost să-i mintă; meritau să aibă măcar un părinte onest.

Acum, planul lui Heidi era făcut țăndări și în fața întregii lumi ea era la fel de vicleană și de secretoasă ca soțul ei. A conștientizat brusc acest lucru și emoția a lovit-o din plin. Și, pentru prima dată de când descoperise adevărul despre Sam, a desfăcut baierele lacrimilor. Femeia poreclită de colegi Elsa, Regina Gheții, începuse să se topească.

Capitolul 50

— Trebuie să te întrebi cu cine votezi sau pot să-mi dau cu presupusul? a întrebat-o Fiona pe Libby.

Privirea lui Libby a trecut de la un ecran la altul, sărind peste Sofia, care rămăsese ascunsă în spatele unei lentile acoperite. A privit-o pe Claire şi copilul ei nenăscut; pe Sam, tatăl a patru copii şi soţul a două femei; pe Heidi, soţia lui, femeia înşelată. În cele din urmă s-a oprit la Jude, bărbatul de care se îndrăgostise, dar care nu mai vedea ce rost are să trăiască.

Cel mai corect ar fi fost să aleagă pe cineva care voia o a doua şansă la viaţă, dar nu Jude era persoana aceea. În faţa ei se găseau candidaţi mai valoroşi, dar la fel de defecţi ca şi el. Era conştientă că, oricare ar fi fost decizia pe care ar fi luat-o, i-ar fi atârnat greu pe umeri. Cu toate astea, oricât încerca, nu se putea convinge să-l condamne la moarte din cauza unei boli pe care el n-o putea controla. Libby considera că Jude avusese probabil dreptate să-i spună că încercând să-l salveze pe el voia să se revanşeze pentru eşecul de a nu-şi fi salvat fratele. N-avea cum să ştie sigur. Tot ce ştia era că votul ei era

singurul pe care-l putea primi acest om și ea nu era în stare să-l abandoneze.

— Îl susțin pe Jude, a spus ea în cele din urmă, iar Fiona a adăugat numele bărbatului în tabelul ei.

— Pierdere de timp, a mormăit Jack.

În condițiile în care Sam câștigase un vot, Claire altul și Heidi două voturi, moartea lui Jude nu era încă decisă. Totul depindea acum de public. Dar oamenii simt gustul de sânge. O urmăriseră pe Shabana, provocându-i moartea, și intenționaseră să transforme mașina Sofiei într-un rug călător. Intensitatea urii lor, fără ca măcar să cunoască întreaga poveste a fiecărui Pasager, o îngrozea. Era greu de crezut că vor arăta compasiune pentru un om care-și plănuise deja moartea.

— Cadman, a spus Hackerul dintr-odată, făcându-l pe expertul în rețele sociale să sară ca mușcat de șarpe. Ne poți spune ce părere are opinia publică?

— Bineînțeles.

Colegii săi i-au înmânat o tabletă și Cadman a ridicat o sprânceană perfect pensată la citirea datelor de pe ecran.

— Ei bine, asta e o lectură interesantă.

— Interesantă în sens bun sau în sens rău? a replicat Fiona.

— Asta depinde de mașina în care te afli.

Jack a ridicat ochii spre tavan, ca și când ar fi făcut apel la latura bună a Hackerului.

— Ai putea să-ți rogi frumos maimuța să n-o mai frece și să ne spună ce Pasager a ales publicul? Este vorba de domnul sau de doamna Cole?

— Hai, hai, Jack, nu mai face atâta pe inabordabilul, a ripostat Cadman. Dacă rezultatul se bazează numai pe

hashtagul „salvați", atunci tendința pentru frecvența cea mai mare pe toate platformele de rețele sociale este #SalvațiOPeHeidi.

Rezultatul era cel așteptat, dar Libby tot s-a simțit ca și când cineva i-ar fi tras covorul de sub picioare. S-a uitat la Matthew și Fiona, care își exprimaseră amândoi susținerea pentru Heidi. A presupus că erau mulțumiți, dar că, din respect pentru ceilalți Pasageri, și-au ascuns satisfacția.

— Totuși, a adăugat Cadman, jurații s-au întors să se uite la el și l-au văzut îndreptându-se către centrul sălii, într-o pauză dramatică. Dacă adăugăm la hashtagul „salvați" toate celelalte hashtaguri independente generate și distribuite de utilizatori, atunci în capul listei se află un alt nume. Două nume, de fapt. Iar ele însumează aproape dublul voturilor primite de #SalvațiOPe Heidi.

— Și? a întrebat Jack, tot mai nerăbdător.

— Și, a repetat Cadman glisând ecranul tabletei, pentru ca acel hashtag să apară pe peretele opus ecranelor, membri ai juriului, doamnelor și domnilor de acasă, dați-mi voie să vi-l prezint pe #DațiLeOȘansăLuiJudeȘiLibby.

Ochii lui Libby s-au făcut cât niște farfurioare.

— Poftim? a întrebat ea, uluită. Ce-ai zis?

— #DațiLeOȘansăLuiJudeȘiLibby, a repetat Cadman. Conversația ta de zece minute cu Jude este singurul lucru despre care vorbește lumea acum. Nu sunt pregătiți ca povestea voastră să se sfârșească aici. Sunt disperați să vadă ce se va întâmpla mai departe. Uite.

Conținutul de pe ecranul lui Cadman a umplut restul peretelui; zeci și zeci de mesaje alături de hashtaguri incluzând „#LibbyPtrJude", „#FericițiPânăLaAdânciBătrânețiPtr4J&L" și „#SalvațiIPeÎndrăgostițiiDespărțiți", alături de meme și GIF-uri.

— Lumea a înnebunit de tot? a întrebat Jack, uluit.

— Oamenii țin mereu cu locul al doilea, a ridicat din umeri Cadman.

— Și oamenii se înșală mereu.

— Îmi pare rău, Jack, dar publicul a investit în porumbeii ăștia doi. Ba chiar le-au contopit numele, așa că „#judy" are onoarea de a fi hashtagul cel mai rapid distribuit din toate timpurile. Rețelele sociale sunt foarte clare în privința asta: voturile lor merg către Jude.

Libby s-a uitat spre Jude; pe chipul lui se oglindea expresia de consternare de pe fața ei. Contrar tuturor așteptărilor, acum exista o șansă ca el să supraviețuiască.

— Eu nu înțeleg, a continuat Libby. Chiar le pasă de noi unor oameni care nici măcar nu ne cunosc?

— Oamenilor nu le pasă de voi! a șuierat Jack. Pentru ei sunteți tot atât de reali ca nenorocitul ăla de Moș Crăciun. Oamenii vor ceva în care să creadă, chiar dacă ceva-ul ăla e un gunoi inventat, ca tine și ca domnul Harrison. Nu te minți singură, crezând că există cineva înăuntrul sau în afara acestei încăperi care să dea doi bani pe ce se întâmplă cu vreunul dintre voi după ce se vor ciocni mașinile astea.

— Cu două voturi fiecare, între Heidi și Jude este egalitate, a spus Fiona, lăsând tableta pe masă. Așadar, acum ce se întâmplă?

— Unul dintre voi trebuie să-și schimbe votul, a spus Hackerul.

— Și dacă n-o facem?

— Atunci îi trimiteți pe toți la moarte. Cine vrea să-nceapă?

Capitolul 51

Muriel a fost prima dintre juraţi care s-a întors spre Libby să-şi ceară iertare din toată inima.

— Îmi pare rău, chiar îmi pare, fiindcă ştiu cât înseamnă Jude pentru tine, a început ea. Dar rămân cu inima alături de copilul nenăscut al lui Claire. Indiferent de ce i-ar fi făcut sau nu maică-sa soţului ei, nu-l pot pedepsi pe micuţ din cauza asta.

A apucat-o pe Libby de mână şi a strâns-o, pentru a-şi exprima mai bine remuşcările. Libby a dat din cap, negăsindu-şi curajul de a spune ceva, apoi s-a întors spre Matthew. A ştiut deja care va fi răspunsul lui, când l-a văzut făcând eforturi ca s-o privească în ochi.

— M-am gândit, să ştii, dar îţi spui sincer că nu-i pot lipsi pe copiii lui Heidi de mama lor. Şi îmi cer iertare pentru asta.

— E în regulă, a replicat Libby.

A urmat Fiona.

— Şi sunt sigură că vei înţelege faptul că, în calitate de mamă, empatizez mai bine cu starea prin care trebuie să treacă Heidi. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să

nu-mi mai văd niciodată copiii... mi se rupe inima, pur și simplu.

Atenția tuturor, în afară de Libby, s-a îndreptat spre Jack. Nu exista niciun motiv pentru ca el să-i ofere ei sau lui Jude un colac de salvare, așa că nici nu merita să-și piardă timpul să-l întrebe.

— Hmm, a început el, bătându-se teatral cu arătătorul peste buza de jos. Ei, asta *chiar* e o adevărată enigmă, nu-i așa, domnișoară Dixon? Se pare că eu sunt cel care are ultimul cuvânt în privința viitorului tău. Poate că această instanță este controlată de mine mai mult decât bănuiește prietenul tău, Hackerul. Ia să vedem, pe cine să aleg, pe cine să aleg...

Vocea i s-a stins ușor; a îndreptat degetele spre ecran, mișcându-le printre chipurile ultimilor cinci Pasageri. „Ala-bala-portocala, cui să îi aduc salvarea?"

— Ce e în neregulă cu tine? l-a repezit Matthew. Vorbim despre viețile oamenilor. Ăsta nu-i un joc.

— Ba desigur că e un joc! Nu vezi că Hackerul s-a jucat cu noi din momentul în care și-a făcut apariția? Așa că eu de ce n-aș avea voie să joc un joc al meu? Și dacă tu chiar crezi că o să lase pe vreunul din amărâții ăștia să scape de ciocnire, atunci ești un prost mai mare decât te-am crezut eu până acum.

— N-are niciun motiv să nu-și respecte cuvântul, a spus Muriel.

— Idioată nechibzuită ce ești, a râs Jack. Scoate capul din Biblia ta, din Coran, Tora, Vede sau religia pe care-o scoți la produs săptămâna asta și vino alături de noi, în viața reală, vrei? Sofia avea dreptate pe jumătate... toate astea... sunt ultimul răcnet în reality-show-urile de la tv.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jack, alege pur și simplu pe cineva, a intervenit Fiona. Nu ne-a mai rămas decât un sfert de oră.

Jack s-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre centrul sălii. S-a răsucit cu ostentație spre fiecare Pasager, întinzându-și palmele și trosnindu-și degetele. În cele din urmă, a întors capul și a privit-o pe Libby în ochi. Într-o clipă, ea a redevenit femeia care intrase ieri-dimineață în sala juriului, simțindu-se din nou atât de mică și neimportantă.

— Roagă-mă, a spus el încet.

— Jack, hai, serios, a spus Fiona. Ai și tu un pic de respect față de tine. Ai grijă, oamenii ne privesc, Jack. Asta n-o să aibă efecte prea bune la public în ceea ce te privește.

Jack a ignorat-o.

— Roagă-mă, a repetat el.

— Ești bolnav de-a dreptul, a intervenit și Matthew. Alege un nume și gata.

— Dacă domnișoara Dixon vrea ca micuțul ei prieten să supraviețuiască acestui proces, atunci trebuie să știu cât de serioasă este în privința lui. Vreau să mă roage din tot sufletul ei.

Expresia lui cu un început de zâmbet pe jumătate batjocoritor a făcut-o pe Libby să-și dorească să se retragă. Dar s-a uitat spre ecranul lui Jude și, pentru prima dată, i s-a părut că e furios. „Nu", a mimat el din buze, fluturându-și palmele în dreptul pieptului. „Nu."

Libby a scuturat din cap, apoi s-a întors să-l privească pe Jack și și-a dres vocea.

— Te rog din suflet să-l alegi pe Jude, i-a cerut ea cu voce sigură și ton măsurat.

Jack a eliberat aerul din piept într-o expirație lungă, exagerată.

— Ia uite, n-a fost chiar așa de dificil, nu? Și, din moment ce m-ai rugat așa frumos, dacă tu chiar crezi că părerea mea ar putea face diferența, atunci o să-mi schimb votul. Îmi cer scuze, domnule Cole, dar în al doisprezecelea ceas am fost silit să-mi ofer sprijinul în altă parte.

Sam a închis ochii și a plecat fruntea.

— Și? a întrebat Matthew. La cine merge sprijinul tău?

— Să nu se spună că nu ascult oamenii și că nu țin cont de părerile lor. O să susțin persoana care a fost menționată de cele mai multe ori cu hashtag.

— Mulțumesc, a spus Libby și un val de ușurare i-a străbătut trupul.

Jude fusese cruțat.

— Oh, nu. Cred că m-ai înțeles greșit, domnișoară Dixon, a continuat Jack. Doamna Cole este cea care a primit cel mai mare număr de „#Salvați", nu domnul Harrison. Pledoaria dumitale a obținut votul public prin contopirea numelor voastre, ceea ce, în opinia mea, este nedrept. Așa că voi vota pentru adevărata învingătoare, doamna Cole, și nu pentru Pasagerul instabil mintal pe care-l susții dumneata.

Cu privirile lui Jack înfipte în ochii ei, cu zâmbetul lui exprimând doar îngâmfare, Libby a simțit cum Jude îi scapă ușor printre degete. A deschis gura, disperată să-l apere, dar știa că n-are niciun rost. Umilința i s-a transformat rapid în furie și a trebuit să-și adune toate puterile ca să nu-l plesnească pe Jack peste față, cu putere.

— Ție nu-ți pasă de Heidi, a spus Libby. Doar acum câteva clipe ne spuneai că l-a împins pe bărbatu-său în

brațele altei femei. Faci asta pentru că e singura picătură de control care ți-a mai rămas.

— Ești o ratată jalnică, domnișoară Dixon, i-a replicat Jack. Voturile astea sunt atât de prețioase, încât chiar nu l-aș irosi pe al meu pe o relație născută moartă.

— De ce te împotrivești atât să-l lași pe Jude să trăiască și să ne dai o șansă?

— Nu mușca momeala, Libby, a avertizat-o Matthew. El n-are nimic de pierdut. Lumea l-a văzut așa cum este. N-are nicio șansă să fie reales vreodată.

— Nu, este în regulă, a continuat Libby. Haide, Jack, mărturisește.

Jack s-a întors spre Jude.

—Te-ai gândit vreun pic ce înseamnă cu adevărat „#AuTrăitFericițiPânăLaAdânciBătrânețiPtrJ&L"? a întrebat el. Ești asistentă medicală pentru cei cu probleme mintale, domnișoară Dixon, nu Walt Disney. Categoric trebuie să-ți dai seama că în cartea ta de povești nu va fi niciun fericiți-până-la-adânci-bătrâneți. Nu vor fi nici păsărele albastre și nici iepurași care să vă conducă spre apus, pe tine și pe Făt-Frumosul tău, cum se termină poveștile cu zâne. Dacă i-aș permite domnului Harrison să supraviețuiască acestui proces, ce crezi că s-ar întâmpla, sincer, după ce vei părăsi această încăpere? Da, poate că ați încropi o relație încâlcită, codependentă și catastrofală care ar supraviețui câteva săptămâni, poate chiar luni, dacă ai noroc. Dar când interesul lumii față de voi se va evapora și nu veți mai rămâne decât voi doi, domnul Harrison va continua să se lupte cu aceiași demoni cu care se confruntă de multă vreme, înainte să vă împleticiți unul în brațele celuilalt. De fapt, piedicile și anxietatea lui vor fi mai degrabă exacerbate, pentru că,

acum, pe umerii lui fragili vor apăsa așteptările tuturor, inclusiv ale tale, și este puțin probabil că va putea să facă față acestei provocări. Poate că la început se va convinge că tu ești motivul lui de a trăi și o să vrea chiar să creadă asta, chiar o să vrea. Dar pe tăcute, fără s-o exprime în cuvinte, o să facă echilibristică pe sârmă între a trăi ca să te mulțumească pe tine și a tânji disperat după pacea care a făcut ca azi să fie ziua în care avea de gând să moară. Atunci, într-o zi când o să-ți iei ochii de pe minge, o să cadă de pe sârma aia și n-o să mai urce vreodată pe ea. Iar asta nici măcar n-o să te ia complet prin surprindere, pentru că undeva, în străfundul minții tale, te așteptai să se întâmple așa. De fiecare dată când n-o să-ți răspundă la telefon după câteva țârâituri sau când o să te-ntorci acasă de la muncă și acasă o să fie prea liniște, primul lucru care-ți va trece prin minte va fi să nu-l găsești atârnând de vreo lustră, cum s-a întâmplat cu Nicky. Și, așa cum s-a întâmplat și cu fratele tău, vei ști că e vina ta, pentru că tu l-ai forțat să rămână într-o viață căreia nu-i poate face față. Așa că, în loc să stai acolo ca o mucoasă care se crede prințesă și care nici nu știe ce e cu viața ei, mai bine mi-ai mulțumi. Pentru că te cruț de suferința asta. Trimițându-l pe domnul Harrison la moarte, îți dau oportunitatea de a-ți vedea de existența dumitale banală și plictisitoare, fără să mai adaug și costurile de înmormântare pe lista ta de cheltuieli.

De data asta, Libby nu și-a mai putut ține furia în frâu.

— Du-te dracului! a urlat ea, repezindu-se la Jack și agitându-și pumnii.

Ajunsese la câțiva milimetri de fața lui, când Matthew s-a strecurat între ei și a apucat-o de mijloc, a

tras-o înapoi și a târât-o în cealaltă parte a sălii, în timp ce Libby azvârlea încă din picioare.

— O grămadă de oameni mai buni, mai mari și mai puternici decât tine au vrut să mă bată și au pierdut, a șuierat Jack. Nu ești prima și n-o să fii nici ultima. Dar amintește-ți, oamenii ca tine nu câștigă niciodată în fața oamenilor ca mine.

— Singurul lucru bun care a ieșit din asta este că alegătorii tăi au văzut ce căcat evlavios, moralist și inutil ești în realitate, a clocotit Libby.

Jack a respins-o cu o fluturare de mână.

— Vorbe grele, domnișoară Dixon, vorbe grele. Nu se va schimba nimic pentru că, îți place sau nu, de mine este nevoie. Eu am o valoare. Pe mine mă ascultă lumea. Eu sunt un influencer. Tu. Ești. Un. *Nimic.*

Înainte ca Libby să poată riposta, din difuzoare s-a auzit un țipăt ascuțit care a umplut încăperea. Au întors cu toții capetele spre peretele cu ecrane ca să depisteze sursa zgomotului, care venea de la Claire.

Hackerul îi redase sunetul.

Capitolul 52

— Oh, Doamne, a spus Muriel. Uitați-vă la ea.

— Oare...

— Da, i-a întrerupt Matthew. Pare că a intrat în travaliu.

— Se preface, i-a expediat Jack.

— Uită-te la ea, tâmpitule, a intervenit Fiona. Asta nu-i o femeie care să simuleze contracțiile.

Claire avea fața schimonosită de durere și-și mușca tare buza de jos, încercând să-și rețină un alt țipăt. A lovit cu palmele în bord și a strâns tare din ochi, până când contracțiile au încetat, pentru scurt timp.

— O licitație de ultim minut pentru câștigarea simpatiei, a spus Jack. Aș fi în stare să pariez că joacă teatru pentru camere.

— Nu ți-au mai rămas bani, îți amintești? i-a întors-o Libby. Oamenii ți-au golit conturile.

— Dar de ce vedem imaginile astea abia acum? a întrebat Muriel. Acum un minut nu avea dureri, nu?

— Cred că a ținut-o în buclă, a replicat Matthew. Probabil că ne-a arătat imagini de mai devreme, înainte să înceapă contracțiile. Eram prea ocupați să dezbatem pentru viața ei, așa că n-am observat.

— Trebuie s-o scoatem de acolo, a cerut Muriel, privind spre tavan. Mă auzi? Trebuie s-o ajuți pe fata asta și pe copilaș!

— Vorbești cu Dumnezeu sau cu Hackerul? a rânjit Jack.

— Taci naibii din gură! a strigat Muriel, apoi difuzoarele au pârâit și s-a auzit vocea Hackerului.

— Dacă ar trebui să judecăm ora nașterii bazându-ne pe durata medie dintre contracții, e posibil ca bebelușul lui Claire să se nască în următoarele treizeci de minute.

— Ai cea mai vagă idee cât stres înseamnă pentru ea și pentru copil? a continuat Muriel. Trebuie să o eliberezi imediat.

— Oricât mi-ar plăcea să se întâmple asta, am mâinile legate.

— Despre ce vorbești? Ăsta e jocul tău, sunt regulile tale, poți face cum dorești.

— Dar, cu excepția ta, nimeni n-a vrut s-o salveze. Am promis că voi elibera persoana aleasă de voi să supraviețuiască procesului. Așa că, dacă o las să plece, ar însemna să-mi încalc cuvântul dat. Doar știi cât de importantă este pentru mine onestitatea.

Libby știa ce trebuia să facă, dar se simțea între ciocan și nicovală. S-a uitat spre ecranul lui Jude și el a dat din cap în semn de încuviințare, de parcă i-ar fi citit gândurile și și-ar fi dat consimțământul.

— Dacă tu nu-ți poți schimba decizia, noi putem? a întrebat ea. Dacă ne răzgândim, îi putem salva pe Claire și pe copilașul ei?

— Da, puteți.

Muriel și-a privit colegii ridicând din sprâncene, implorându-i din ochi s-o susțină. Matthew a fost primul care a reacționat, dând din cap în semn de aprobare.

— Şi eu la fel, a adăugat Fiona.

Libby s-a luptat să-şi ţină în frâu emoţiile care o copleşiseră. S-a uitat iar spre Jude, care i-a oferit cel mai cald, dar cel mai trist zâmbet pe care-l văzuse ea vreodată.

— O susţin pe Claire, a spus ea.

— Cred că eu o să rămân cu domnul Cole, a spus Jack.

— Asta este decizia voastră finală? a întrebat Hackerul.

Juraţii au dat din cap.

— Atunci majoritatea decide. Aţi ales s-o salvaţi pe Claire.

— O să opreşti maşina, ca să poată primi ajutor? a întrebat Libby.

— Pot să vă confirm că maşina se va opri la timp, înainte de a se ciocni cu celelalte.

Libby şi-a gonit emoţia din privire, s-a tras de lângă Fiona şi s-a uitat la ceasul care arăta numărătoarea inversă.

— Dar asta înseamnă încă zece minute. De ce n-o faci acum? În spatele fiecărui Pasager sunt drone cu camere şi ambulanţe. Ar putea s-o ajute.

— Femeile nasc de mii şi mii de ani, Libby. Scaunul inteligent pe care stă Claire înregistrează starea ei de sănătate şi-mi trimite rezultatele. Sunt convins că ea şi copilul vor supravieţui nevătămaţi acestui proces.

Libby nu şi-a putut reţine un hohot de râs neîncrezător.

— Cum ai putea tu să dai asigurări în vreo privinţă? Ai ucis oameni, ne-ai obligat să luăm decizii imposibile, care sunt împotriva tuturor lucrurilor în care credem. Şi în ce scop? Doar fiindcă nu-ţi plac ţie maşinile autonome sau inteligenţa artificială? Păi, nici mie nu-mi plac, dar nu mă vezi aruncând în aer oameni nevinovaţi!

— De aia crezi tu că fac toate astea, Libby?

— Păi, nu de aia le faci?

— Mi-ai înţeles greşit motivele.

— Atunci eliberează-o pe Claire şi spune-ne.

Hackerul a ezitat înainte să răspundă.

— Poate că motivul din spatele acţiunilor mele de azi ar suna mai bine dacă ar veni de la Jack. Pentru că tot ce s-a întâmplat astăzi este din cauza lui.

Capitolul 53

BirminghamExaminerOnline.co.uk

Postat de: Rich Jenkins, 11:45 a.m.

Poliția a confirmat că gardurile metalice ce înconjoară fosta fabrică Kelly & Davis au fost demontate de armată pentru pregătirea coliziunii programate de Hacker. Unele persoane din public ignoră avertismentele poliției de a sta la distanță, pentru propria siguranță. Mii de oameni s-au adunat pe străzile care duc spre locul coliziunii.

Toţi ochii s-au întors spre parlamentar. Chipul şi comportamentul lui Jack au rămas netulburate de această acuzaţie.

— Jack, a continuat Hackerul, ai vrea să explici tu lumii cum, în eventualitatea unui accident, maşina autonomă chiar decide cine trăieşte şi cine moare? Pentru că tot ce ne-ai zis este o minciună, nu-i aşa?

— Despre ce vorbeşte? a întrebat Fiona.

Ecranele cu chipurile Pasagerilor şi canalele de ştiri au fost înlocuite de o singură imagine: faţa lui Jack, filmată cu o mulţime de camere ascunse instalate în pereţi.

Jack n-a reacționat nici la aceste imagini, nici la atenția celor din sală. A rămas ferm, cu chipul împietrit, spatele drept, mâinile încleștate și picioarele desfăcute la lățimea umerilor.

— Haide, Jack, l-a ademenit Hackerul. Ori le spui tu, ori le spun eu. Pentru mine n-are nicio importanță cum va ieși la iveală treaba asta.

Au trecut treizeci de secunde până la următoarea mișcare a lui Jack. Fără să bage pe nimeni în seamă, și-a îndreptat cravata și s-a îndreptat spre ușile înalte, de lemn. A adăstat puțin acolo, cu spatele la colegii lui.

— Mă tem că a venit rândul tău să fii Pasager acum, a spus Hackerul. Este ceva ce-ai vrea să-ți iei de pe suflet? Și, amintește-și, onestitatea este cea mai bună politică.

Jack nu a răspuns, așa că Hackerul a insistat.

— Ce ai ascuns de public și de colegii tăi jurați încă de când au început aceste anchete ale tale? Într-un accident potențial fatal, cum ia *cu adevărat* decizia o mașină autonomă?

Matthew a intervenit în discuție:

— Eu credeam că am adoptat abordarea nemțească, în care software-ul trebuie programat astfel încât să evite cu orice preț rănirea sau moartea, nu? Vehiculul judecă fiecare scenariu în parte înainte de a decide cel mai bun curs al acțiunii, astfel încât să rezulte cele mai puține vătămări sau decese.

— Și asta a și fost intenția când tehnologia se afla abia la început, a replicat Hackerul. Cea mai mare îngrijorare a publicului se referea la cum ar putea roboții să ia decizii etice și morale. Factorii de decizie ne-au asigurat că mașinile autonome vor încerca să salveze cât mai multe vieți. Iar asta a fost suficient să ne liniștească pe cei mai mulți dintre

noi, chiar și pe cei care se temeau că fabricanții de mașini vor pune pe primul plan viața Pasagerilor. Dar totul a fost o minciună, nu-i așa, Jack? Pentru că mașinile pe care le-ai susținut tu atât de mult nu fac decât să ne evalueze, de fapt, și să-i protejeze pe aceia despre care *tu* ai decis că sunt cei mai valoroși pentru societate.

— Ce vorbește ăsta? a șoptit Cadman spre cineva din echipa lui. De ce n-am văzut nimic online despre chestia asta?

— Ce vrea să spună prin „valoros pentru societate"? a întrebat Libby.

Jack era neclintit în tăcerea lui, așa că Hackerul a răspuns în locul său.

— Dacă accidentul cu o mașină autonomă este inevitabil, mașina nu scanează doar împrejurimile pentru a lua o decizie, te scanează *pe tine*. Tot ce conține cartea ta de identitate și informațiile colectate de pe echipamentele pe care le ai asupra ta decid, în mai puțin de o nanosecundă, dacă meriți să fii salvat sau dacă vei fi sacrificat.

Libby a scuturat din cap.

— Dar cărțile de identitate nu conțin decât informații de bază, cum ar fi numărul asigurării sociale, grupa de sânge, scanarea irisului și altele asemenea. Cum e posibil ca valoarea vieții mele să depindă de un lucru atât de lipsit de importanță, precum culoarea ochilor?

— Aceste cărți de identitate colectează și înmagazinează mult mai mult de-atât — grămezi de date de peste tot unde ai dat informații despre tine. Arhivează istoricul tău medical, istoricul căutărilor pe internet, achizițiile făcute online, nivelul de educație, câștigurile medii și cele posibile, istoricul relațiilor, cazierul, cu cine te asociezi pe rețelele sociale — și lista continuă.

— Deci este ca o biografie permanent actualizată a vieții noastre? a întrebat Matthew.

— Exact așa. Este un CV care se poate modifica zilnic, ba chiar la fiecare oră. Apoi adaugă la treaba asta informațiile din telefonul pe care-l ai cu tine zilnic și de pe alte dispozitive pe care le purtăm cu noi, precum cele care ne urmăresc activitățile și starea de sănătate, și toate astea, laolaltă, vor furniza o imagine completă a ceea ce ești, care e locul tău în societate și rolul pe care-l ai în modelarea viitorului țării. Toate aceste informații ajută mașina să ne acorde un scor înainte de a decide dacă vom trăi sau vom muri.

— Și pe cine consideră vehiculul mai important? a întrebat Fiona.

— Permite-mi să-ți dau câteva exemple. Dacă trebuie să aleagă între un adolescent fără serviciu și un oficial de rang înalt, adolescentul nu va sfârși bine. Dacă decide între o femeie însărcinată și o persoană în vârstă care locuiește într-un cămin de bătrâni, ultima va fi sacrificată. Un obez nu va face față unui atlet; la fel, o persoană cu cazier va pierde în fața uneia fără. Un polițist este mai sus în ierarhie decât o asistentă medicală, dar medicul e mai sus decât polițistul. Un fumător e în fața unui drogat și un pacient cu cancer are prioritate în fața cuiva cu istoric medical de demență în familie. Un parlamentar iese victorios în fața civilului, dar un ministru e mai presus decât parlamentarul. Și tot așa, iar și iar și iar. Persoana cea mai utilă în societate va prevala întotdeauna. Nimeni nu este egal cu nimeni când vine vorba de mașinile fără șofer.

Dintr-odată, ecranele s-au umplut cu imagini, date, nume, dosare de anchetă cu ștampila „strict secret",

schițe și fotografii, toate cu link-uri de unde puteau fi descărcate. Printre acestea, Libby le-a recunoscut și pe cele trei victime la a căror moarte asistase pe strada Monroe.

— Dacă este adevărat, atunci n-am cuvinte, a spus Fiona. Chiar nu mai am cuvinte.

— Cum a fost sancționată treaba asta? a întrebat Matthew. Cineva trebuie să-și fi dat aprobarea, nu?

— Câțiva oficiali selectați, adânc îngropați prin cotloanele de la Westminster, au fost cei care au decis să ne folosească informațiile personale chiar împotriva noastră și să se asigure că printre victimele de pe șosele nu vor fi oameni care „contează". Criminalii ăștia, printre care și Jack, însărcinați cu dezvoltarea și implementarea sistemului, au văzut în el oportunitatea de a face o curățenie socială, prin eliminarea acelor membri ai societății despre care considerau ei că nu oferă suficient. Au vrut să folosească informațiile despre noi împotriva noastră.

În sală s-a așternut liniștea, căci fiecare încerca să digere și să proceseze acuzațiile Hackerului.

— Așa e, Jack? a rupt tăcerea Muriel. Pentru tine nu suntem decât niște date?

Jack a dat din cap și s-a tras de manșetele cămășii, astfel încât să poată ieși puțin de sub mânecile sacoului. În cele din urmă, s-a întors cu fața spre jurați.

— Din 1086, când William I a desfășurat primul recensământ pentru registrul Domesday, britanicii n-au mai reprezentat decât niște date, a început el. Cu toții suntem și am fost dintotdeauna doar statistici, așa că hai să nu ne prefacem acum că asta ar fi vreo criză catastrofală care riscă să distrugă fibra profund morală a societății noastre. Cum crezi că ți se aprobă cărțile de

credit și împrumuturile? Cum se ia decizia pentru cât ai de plată la asigurări? Cum decidem câți imigranți primim în țară? Prin colectare de date. Tot ce se petrece aici este pentru că am atins un nou nivel în istorie, când deciziile se iau pe baza importanței pe care-o aveți pentru țară.

— Și crezi că este justificat? a întrebat Libby. Nu-mi vine să cred că spun asta, dar nu IA este inamicul — tu ești.

— Spune-mi, domnișoară Dixon, cam ce te-ai fi așteptat să facem? i-a replicat Jack. Chiar crezi că am fi permis ca mașinile să ia *toate* deciziile? Nu suntem tâmpiți; bineînțeles că vom menține un control strict asupra lor. Ni s-a permis o inimaginabilă și unică posibilitate în viață de a-i proteja pe cei care modelează această societate, care salvează vieți, care au o contribuție, care fac acest loc mai bun pentru noi toți. Este de *datoria* noastră să-i punem pe ei pe primul loc. Crezi că ar trebui să irosim această șansă în numele unei egalități care n-a existat niciodată, de fapt, în această țară? Vorbim aici mai degrabă de o modernizare a sistemului de clase sociale. Dacă ai avea nevoie de o operație care să-ți salveze viața, ai vrea ca bisturiul să fie în mâna unui medic sau a unuia care umple rafturile la supermarket? Cine ai prefera să te salveze dintr-o clădire în flăcări? Un pompier antrenat sau cineva cu dificultăți de învățare?

— Adică judecați viețile oamenilor și pe baza dizabilităților? a întrebat Muriel.

— Firește că da! a râs Jack.

— Dar suntem cu toții ființe ale lui Dumn...

— Păstrează-te pentru slujba de duminică. Ai mers cu soția ta la analizele obișnuite de la douăzeci de săptămâni, pentru copil?

— Da.

— De ce?

— Ca să fim sigure că e totul în regulă.

— Și dacă nu era?

— Păi, am fi luat o decizie pe baza...

— Ești o ipocrită. Pentru că, dacă i-am prețui pe cei cu dizabilități pe cât de mult pretindem că o facem, n-ar trebui să existe analize care să depisteze anomalii ale fătului în timpul sarcinii.

— Ce faceți voi e la fel de rău ca lucrurile pe care le făceau naziștii, l-a acuzat Libby. Folosiți accidentele ca pe o ocazie de a scăpa de oricine nu se potrivește cu profilul după care credeți voi că ar trebui să fie construită societatea.

— Noi nu prea dislocăm trupe ca să încolțim oamenii și să-i trimitem în lagăre, nu? Tot ce facem în rarele situații în care au loc accidente fatale este să punem țara pe primul plan. Este selecția naturală din era modernă. Bineînțeles că nu mă aștept ca unii ca voi să priceapă.

— Dar nu asta și-au dorit oamenii, a continuat Libby. Îți amintești rezultatele acelui sondaj realizat de o universitate americană? Milioane de utilizatori din toată lumea au răspuns la niște întrebări de natură etică despre cine ar trebui să trăiască în urma unui accident, iar răspunsurile lor ar fi trebuit să fie pietrele de temelie pentru factori de decizie politică, așa, ca tine.

— S-a numit Mașinăria de Etică și sondajele globale de tipul ăsta trebuie luate în considerare cu un pic de prudență, a replicat Jack. La ele participă doar cei care se pricep să folosească tehnologia, așa că nu reprezintă un eșantion demografic reprezentativ. Iar fiecare scenariu nu avea decât două rezultate posibile: *aceștia* ar trebui

să moară sau *aceia* ar trebui moară. Dacă ar fi să luăm în considerare rezultatele respective, am permite ca legile noastre să fie influențate de diferitele culturi din diferite țări. Ai vrea ca saudiții sau chinezii să dicteze cine moare și cine trăiește pe șoselele britanice? E ridicol.

— Atunci care a fost sensul acestor anchete? a întrebat Fiona. Dacă decizia fusese deja luată, atunci ce facem noi este absolut nesemnificativ. A făcut vreo cât de mică diferență ceva din ce am spus vreodată aici?

— Când decedații nu au avut la ei cărțile de identitate sau telefoanele, iar noi știam prea puține despre ei, atunci judecata noastră a fost utilă.

— Anchetele astea nu sunt decât niște perdele de fum, nu-i așa? Guvernul ascunde ce faceți voi în spatele acestor anchete, deghizând totul într-un proces care, de fapt, nu există.

Jack a închis ochii și s-a ciupit de puntea nasului.

— Chestia asta devine obositoare. Introducerea vehiculelor autonome a fost cea mai radicală reformă de când au apărut mașinile pe șosele. Niciunul dintre cei care se uită la punerea în scenă a acestei farse nu are nici cea mai vagă idee despre câte eforturi au fost depuse în culise, pentru ca lucrurile să funcționeze. Iar voi ne criticați pentru că a trebuit să luăm niște decizii dificile? Cum îndrăzniți?! Indiferent dacă vă place sau nu, statisticile vorbesc de la sine și concluzia e asta: datorită sistemului la a cărui creare am contribuit și eu, drumurile noastre sunt mai sigure ca oricând. Nici cel mai experimentat șofer din lume nu poate reacționa atât de bine și constant ca aceste mașini.

Libby a arătat spre ecrane.

— Încearcă să spui asta și familiilor lui Victor, Bilquis, Shabana, familiilor sutelor de oameni prinși în explozie și ale celor care au murit în această dimineață. Și poate le spui și Pasagerilor încă ostatici în mașinile alea, care așteaptă să moară, că tot ce faci tu este pentru binele general.

— Ești la fel de ignorantă pe cât ești de proastă, domnișoară Dixon.

— Imediat după tine, Jack, imediat după tine.

— Atenție la timp, i-a întrerupt Matthew. Uitați-vă la ceas.

Jurații s-au întors cu toții spre afișajul cu numărătoarea inversă. Rămăseseră doar două minute până la coliziunea planificată a mașinilor Pasagerilor.

Capitolul 54

Channel24/7News.co.uk

Imaginile care urmează nu sunt recomandate minorilor sau telespectatorilor emotivi. Se recomandă acordul părinților.

De la o înălțime de 1 600 de kilometri deasupra Pământului, satelitul Astra transmitea pe peretele de ecrane din sala de anchetă imagini live ale unei enorme întinderi de teren arid. Pustiul era înconjurat de puncte albastre și roșii, luminând intermitent; Libby a presupus că erau girofarurile de pe vehiculele serviciilor de urgență.

Autostrăzi inteligente și șosele cu două benzi pe sens înconjurau zona industrială de la periferiile orașului Birmingham, zonă care găzduia tot felul de uzine, inclusiv fosta fabrică Kelly & Davis, acum doar un teren părăsit și plin de ruine.

Când satelitul a apropiat cadrul, Libby a observat că pe șoselele cu bandă dublă traficul era oprit cu totul, fiindcă pasagerii ieșiseră din mașini și se grăbiseră să asiste la coliziune de la o distanță sigură. Poliția îi împiedicase

pe unii dintre ei să avanseze, dar alții se urcaseră pe capote și pe acoperișuri ca să vadă mai bine. Era limpede că nu-i speriase detonarea mașinii Shabanei, care lăsase în urmă zeci de morți și răniți.

Alături de cronometrul cu numărătoarea inversă a apărut și calculul distanței la care se aflau pasagerii față de zona de impact. Acum indicatorul arăta *3 kilometri*. Libby a înghițit greu.

Pe un ecran a apărut o hartă computerizată cu reprezentarea grafică tridimensională, generată tot pe calculator, a vehiculelor ce se îndreptau spre o zonă identificată cu precizie. Prin intermediul camerelor instalate la bordul mașinilor, pe celelalte ecrane erau proiectate imagini cu Pasagerii, iar din exterior vehiculele erau urmărite cu dronele și cu elicopterele.

Acum, că-și îndepliniseră rolul, Cadman și echipa lui s-au retras în spatele sălii, iar jurații s-au ridicat de pe scaune și s-au îndreptat spre centru, ca să se uite la punerea în aplicare a părții finale din planul Hackerului. Jack a preferat să rămână unde era, lângă ieșirea blocată. Libby i-a aruncat o privire scurtă. Nu se mai ținea la fel de drept, iar expresia de pe chipul său nu mai era la fel de invincibilă. Acum, după dezvăluirea adevărului, Libby a presupus că încerca, probabil, să găsească o cale de ieșire din propria dilemă. Poziția sa ca parlamentar și ministru în cabinet nu mai era sustenabilă, finanțele i se topiseră și cel mai probabil urma să se confrunte cu o anchetă penală pentru lucrurile la a căror orchestrare participase. Merita tot ce urma să se abată asupra lui și chiar mai mult de-atât.

Deocamdată, Libby n-avea de gând să-și mai irosească timpul gândindu-se la el. S-a concentrat în schimb

asupra lui Jude. Își dorea cu disperare să-i vorbească pentru ultima dată, însă nu avea cuvintele necesare pentru a-i face situația mai suportabilă. Și, oricât de sfâșietor ar fi fost pentru ea să privească, îi era datoare să fie acolo când mașina lui urma să se zdrobească de celelalte. Erau împreună în povestea asta.

2,5 kilometri, arăta afișajul distanței.

I s-a părut că Jude părea calm și adunat, ca și când s-ar fi resemnat cu soarta lui. Și-a amintit de ce. El deja se împăcase cu moartea pe care și-o planificase în dimineața aceea, devreme. Rezultatul final a ceea ce era pe cale să se întâmple era exact lucrul pe care și-l dorea. *Măcar dacă în seara aia, la bar, ți-aș fi auzit numele,* i s-a adresat ea în gând. *Toate astea ar fi fost complet diferite pentru noi amândoi.*

Tonurile înfundate a doi crainici de știri comentau pas cu pas ce se vedea pe ecran, dar abia se făceau auzite peste rumoarea din sală.

— Poți să dai sonorul mai tare? a întrebat Matthew, iar Hackerul i-a îndeplinit cererea.

— *... și, cu doar un minut înainte de clipa fatală, a devenit o certitudine că mașinile celor cinci Pasageri se vor ciocni frontal pe terenul fostei fabrici de mașini Kelly & Davis, ultima întreprindere producătoare de vehicule tradiționale, închisă cu puțin timp înainte de startul Revoluției Rutiere. Claire Arden, Pasagera însărcinată aflată probabil într-un travaliu prematur, a fost aleasă de juriu să supraviețuiască acestui calvar, însă, cel puțin deocamdată, vehiculul ei nu dă vreun semn că va fi retras din proces. Serviciile de urgență se află deja staționate la fața locului și a fost emisă o hotărâre în care se spune că personalului nu i se permite să prevină coliziunea sau să intervină în momentul producerii acesteia, ci doar să încerce să minimizeze efectele, după*

ce va avea loc evenimentul, prin intervenția pompierilor pentru stingerea incendiilor și a paramedicilor pentru a-i ajuta pe răniți.

2 kilometri.

Atenția lui Libby s-a mutat spre Claire, care se încovoiase de tot, cu buzele strânse și ochii închiși, strângându-și abdomenul cu palmele, așteptând să se termine încă o contracție dureroasă.

— De ce nu i-ai dat drumul? i s-a adresat Libby Hackerului. Ai zis că o eliberezi dacă votăm pentru ea. Noi am făcut tot ce ne-ai cerut, e momentul să-ți respecți partea ta de promisiune.

A fost întâmpinată doar cu tăcere.

Apoi Libby s-a uitat spre Sam. Piciorul îi zvâcnea și își ținea mâinile împreunate, ca pentru rugăciune. În acest timp, Heidi ținea telefonul în mâini, șoptind ceva în microfon. În lipsa semnalului, Libby a presupus că înregistra un mesaj pentru copiii ei, cu speranța că telefonul va rezista impactului. Singurul Pasager pe care nu l-a putut vedea era Sofia, care rămăsese doar o siluetă încețoșată, ascunsă după eșarfa ei.

Oare ce-o fi în mintea lor? s-a întrebat Libby; a încercat, dar n-a reușit să se pună în pielea acestor oameni. Și-a amintit de perioada din timpul facultății când, în weekenduri, făcuse voluntariat într-un spital pentru îngrijire paliativă a bolnavilor în stadii terminale. Dedicase o mare parte din timp pentru a ușura starea celor aflați în pragul morții. Ei îi oferiseră o oarecare perspectivă asupra felului în care oamenii ajung să se împace cu inevitabilul, fiecare în felul lui. Dar se chinuia să înțeleagă cum trebuie să te simți fiind Pasager, uitându-te la ceas și numărându-ți secundele până la moarte.

1,5 kilometri.

Libby s-a întors la Jude. Ţinea ochii închişi. Libby şi-a imaginat că-i pune palma pe piept şi că-l simte ridicându-se şi coborând la fiecare respiraţie. S-a întrebat dacă, înainte de ziua de azi, trimisese scrisori prietenilor sau fratelui său înstrăinat, pentru a-şi explica decizia. Fratele ei Nicky nu lăsase niciun bilet. Era în camera lui, atârnând într-un ştreang legat de lustră, în timp ce, la parter, familia pregătea prânzul de „bun venit acasă". După ce tatăl ei l-a dat jos de acolo şi a fugit la telefon, să ceară ajutor, Libby şi-a apropiat urechea de buzele lui şi l-a zguduit, de parcă ar fi putut elibera ultimele cuvinte, rămase în gâtlej. Dar el nu mai avusese nimic de spus.

1,2 kilometri.

Din cauza înălţimii şi a unghiului, Libby nu şi-a dat seama cui îi aparţinea prima dintre cele cinci maşini care şi-a făcut apariţia în perimetru, escortată de maşini ale armatei. Era urmată îndeaproape de un al doilea vehicul care a apucat pe o traiectorie alternativă, apoi de al treilea, al patrulea şi al cincilea. Toate se aflau la distanţe egale unele de altele. *Asta a fost,* şi-a spus Libby, *aici se va termina totul.* S-a străduit să-şi ţină respiraţia.

Atingerea cuiva a readus-o cu picioarele pe pământ. Din instinct, s-a retras când s-a simţit luată de mână. S-a întors şi a văzut-o pe Muriel, care se ţinea de mână cu Fiona. La rândul ei, Fiona îl ţinea de mână pe Matthew. Au rămas aliniaţi, uitându-se la ecrane ca şi când ar fi anticipat Apogeul. Indiferent ce crezuseră unii despre ceilalţi în urmă cu câteva ore, în dimineaţa aceea, acum erau uniţi în această camaraderie. Fără să spună un cuvânt, Libby a acceptat mâna oferită de Muriel.

0,9 kilometri.

— *Vehiculele se află la mai puțin de treizeci de secunde unul de celălalt,* a anunțat crainicul de la știri. *Și observăm, din imaginile transmise de camerele din elicopter, că Pasagerii se pot vedea acum unul pe altul.*

Camera a strâns cadrul pe vehiculul carbonizat și avariat al Sofiei, care ieșea de pe șosea și se apropia de zona părăsită. Apoi Libby a recunoscut mașina lui Jude mergând pe un alt drum spre niște porți deschise și spre un gard care fusese doborât în grabă. Au urmat mașinile lui Heidi, Sam și, în cele din urmă, vehiculul lui Claire.

— *Se estimează că fiecare vehicul călătorește cu viteza de 95 de kilometri pe oră,* a continuat crainicul. *Mașinile de Nivelul 5 conțin mai multe elemente de siguranță decât vehiculele tradiționale, dar pentru că numărul de accidente a scăzut semnificativ, automobilele sunt fabricate din materiale mai ușoare și mai puțin costisitoare. Așa încât, la viteza aceasta, chiar dacă se deschid toate cele douăsprezece airbag-uri standard pe care le are fiecare mașină, șansele de supraviețuire ale Pasagerilor rămân totuși foarte mici. Și, din moment ce toate mașinile conțin încărcătură explozivă, decesele sunt inevitabile.*

0,6 kilometri.

Libby a strâns-o și mai tare de mână pe Muriel.

— Hackerul ne-a făcut să credem că unul dintre ei va supraviețui, a spus Muriel înlăcrimată, cu degetele tremurând. Votul nostru n-a însemnat nimic. O s-o omoare și pe Claire.

Libby nu o asculta. Acum, Jude era singura ei preocupare, singurul căruia îi acorda atenție. *Te-aș fi putut salva,* s-a gândit ea. *Știu că aș fi putut, dacă Hackerul mi-ar fi dat această șansă. Apoi tu m-ai fi putut salva pe mine.*

0,3 kilometri.

Dronele și elicopterele au început să se retragă, ca măsură de siguranță, în momentul în care mașinile Pasagerilor au intrat din cinci direcții diferite în zona părăsită, toate mergând pe traiectorii perfect drepte. Cauciucurile rotindu-se în viteză aruncau nori albi și cenușii de praf de ciment. Jude deschisese ochii, dar nu se uita spre ce avea să se întâmple. Se uita țintă în obiectivul camerei. *Se uită la mine,* și-a spus Libby. *Vrea ca eu să fiu ultimul lucru pe care-l vede.* S-a străduit să-i ofere cel mai mare zâmbet, în timp ce ochii îi înotau în lacrimi. Și-a dus mâna liberă la piept, chiar deasupra inimii. Jude a făcut la fel.

0,01 kilometri.

— *Au rămas trei secunde,* a spus solemn crainicul. *Dumnezeu să-i aibă în pază.*

Libby s-a pregătit pentru impact când, fără avertisment, mașinile s-au întors brusc, cu o mișcare perfectă, și apoi au frânat alunecând și oprindu-se cu o manevră plină de dramatism.

Capitolul 55

Libby s-a desprins din strânsoarea lui Muriel și s-a tras de gulerul bluzei.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Fiona.

Și-a împins ochelarii pe nas și s-a apropiat de ecrane, încercând să deslușească sensul imaginilor.

— Nu... nu cred că s-a întâmplat ceva, a spus Muriel. Nu cred că s-au ciocnit. Nu este nicio explozie, niciun incendiu... nimic.

Imaginile din interiorul mașinilor au dispărut, lăsând locul imaginilor din exterior. Cu toate astea, ceața stârnită de praful ridicat în aer făcea ca zona filmată cu drone, elicoptere și din satelit să fie învăluită într-o pătură groasă, gri-alburiu.

Atenția tuturor s-a îndreptat spre camerele aflate la sol, în timp ce echipele de la știri luau cadre cât mai apropiate, disperate să surprindă momentul în care aerul încărcat de praf și resturi se va limpezi, într-un final. Libby s-a uitat înfricoșată cum vehiculele armatei și ale serviciilor de urgență s-au îndreptat spre mașinile Pasagerilor, fără să se apropie prea mult sau prea repede, în caz că detonarea ar fi fost întârziată. Apoi imaginile de pe toate cele cinci

ecrane au comutat pe camerele atașate la echipamentul a cinci geniști militari aduși la fața locului, care purtau un blindaj gros și greoi, rezistent la explozii. Militarii înaintau cu prudență. Timpul parcă a stat în loc până când cei cinci au ajuns la mașinile asupra cărora, timp de două ore și jumătate, fusese ațintită privirea întregii lumi.

Cel care conducea echipa a ridicat în aer o mână înmănușată, iar ceilalți s-au oprit brusc. Bărbatul a arătat cu degetul fiecare mașină în parte și agenții au luat în primire câte una dintre ele. Singurul sunet care se auzea în difuzoare erau respirațiile lor profunde, puternice, filtrate de măștile de oxigen. Apoi, fără avertisment, mașinile au emis toate același sunet. Un simplu clic.

— Ce-a fost asta? a șoptit Muriel.

— Cred că au fost deblocate ușile, a spus Matthew.

În timp ce praful începea să se așeze, jurații au auzit, cu sufletul la gură, cum primul Pasager a deschis ușa cu putere.

— Cine e? a întrebat Libby în timp ce o siluetă a ieșit din vehicul drept în norul de praf, ca o fantomă.

— Nu pot să-mi dau seama... cred că este Sam Cole, i-a răspuns Matthew.

Camera atașată la echipamentul militar a focalizat pe chipul Pasagerului, confirmând că este Sam. Odată ieșit din mașină, Sam a întors repede capul în căutarea mașinii lui Heidi, dar înainte s-o poată localiza, a fost scos din zonă și pus la adăpost.

— Unde e Jude? a întrebat Libby, iar vorbele aproape că i-au rămas în gât.

— Nu știu, dar cred că asta e Heidi, a răspuns Muriel, arătând spre al doilea vehicul.

Ieşirea ei a fost mai ezitantă; ţinea ochii strânşi, ca şi când s-ar fi aşteptat ca maşina să-i explodeze în orice moment. Când a văzut că acest lucru nu se întâmplă, Heidi a îndrăznit să deschidă un ochi şi s-a speriat când genistul în echipament blindat a apucat-o de braţ şi a grăbit-o spre ieşirea din perimetru.

Următoarea surprinsă de camerele portabile a fost Claire, luptându-se să iasă din maşină. A întins o mână ca să fie ajutată şi, odată pusă la adăpost, mai multe siluete în costume blindate au alergat s-o ajute şi au dus-o pe targă spre ambulanţele care aşteptau în apropiere.

Rămăseseră două vehicule. Privirea lui Libby se muta cu repeziciune de la unul la altul, aşteptând să-l zărească pe Jude. Tensiunea era de nesuportat.

Una dintre camere s-a îndreptat spre maşina mai mare, pe care Libby a recunoscut-o ca fiind a Sofiei. Portierele ei cu deschidere verticală au rămas închise. Un genist s-a dus să le deschidă şi, când s-au desfăcut din balamalele lor, printre uşi a ţâşnit un căţel speriat, care a luat-o nebuneşte la fugă. Genistul s-a apropiat şi mai mult, până când camera lui a prins-o în cadru pe Sofia, care zăcea inconştientă pe bancheta din spate.

A fost extrasă rapid din maşină şi aşezată pe jos, până la sosirea unei tărgi.

— Avem puls? a auzit Libby o voce care striga, dar răspunsul a fost înăbuşit.

Manşetele hainei şi mâinile Sofiei erau mânjite de sânge.

Rămăsese un singur vehicul, iar Libby aproape că nu-şi mai putea ţine firea.

— De ce n-a ieşit Jude de acolo? a scâncit ea.

— Poate că este în şoc, a încercat Matthew s-o liniştească. Oamenii reacţionează diferit în condiţii de stres extrem. Poate că are nevoie de un moment ca să-şi revină.

— Dar Hackerul poate încă să-i detoneze maşina.

Libby a ridicat capul spre difuzoare, ca să-i vorbească Hackerului.

— Unde este? De ce-ai oprit camerele de la bord? Vreau să-l văd.

Însă acum Hackerul parcă amuţise. Când Muriel a vrut s-o ia din nou de mână, ca s-o liniştească, Libby s-a smucit. Simţea cum ghimpi încinşi îi străpung pielea şi se întind în tot trupul, în timp ce respiraţia devenea tot mai superficială. Se apropia un atac de panică iminent, însă de data asta nu credea că-şi mai poate aduna toate puterile ca să minimizeze impactul.

— Te rog, spune-mi ce se petrece, a implorat ea.

— Libby, uite, a spus Matthew.

Libby şi-a îndreptat privirea spre ecranul unde era maşina lui Jude. O altă siluetă în echipament blindat a răsucit mânerul portierei, ca s-o deschidă. Inima lui Libby bătea repede şi puternic, înfricoşată că Hackerul mai avea un ultim as în mânecă. Apoi uşa s-a deschis încet. *Te rog să fii bine*, şi-a repetat ea în gând. Şi-a muşcat atât de tare buza de jos, încât a simţit gust de sânge.

Genistul s-a mişcat încet, aplecându-se pe jumătate în maşină. Dar camera video era ataşată la echipamentul lui pe cealaltă parte a pieptului şi, sub apăsarea corpului bărbatului, lentila fusese acoperită.

— Dă-te la o parte! a urlat ea.

În cele din urmă, genistul a intrat şi mai mult în maşina lui Jude, iar camera a filmat tot interiorul.

Înăuntru nu se afla nimeni.

Capitolul 56

Cu ochii măriți și gura căscată, Libby s-a holbat la vehiculul gol.

— Unde... unde e? a icnit ea și s-a întors spre jurați.

La fel de bulversată, Fiona s-a holbat la ea cu sprâncenele arcuite, scuturând din cap. Libby s-a uitat la ceilalți din sală, sperând că cineva i-ar putea oferi o explicație. Dar erau cu toții la fel de stupefiați, inclusiv Jack.

— L-am pierdut în norul de praf? a continuat Libby. Oare a ieșit și a reușit să fugă, fără să apucăm noi să-l vedem?

— Cineva l-ar fi văzut, sunt convins, i-a replicat Matthew.

— Atunci unde este?

— Îmi pare rău, dar habar n-am.

Fiona a arătat spre ecran.

— Uitați-vă la locurile din spate din mașina lui. Jude nu avea un rucsac și ambalaje goale de mâncare împrăștiate peste tot? Acum de ce nu e nimic acolo?

Libby s-a întins spre marginea mesei și s-a prins de ea, ca să se țină pe picioare.

— Respiră adânc, i-a spus Matthew. Poate cineva să-i aducă niște apă, vă rog?

— Sunt bine, sunt bine, a insistat Libby, deși era limpede pentru toată lumea că nu era deloc așa.

Unul dintre asistenții lui Cadman s-a supus rugămintii lui și Libby a dat peste cap, pe nerăsuflate, o jumătate de sticlă.

— Ești deshidratată, a spus Matthew, și probabil și un pic în șoc.

Libby s-a uitat iar spre ecran, la mașina goală. Și-a chinuit creierul să găsească o explicație. Dacă Jude nu evadase, mai rămânea o singură explicație.

Jude nu fusese niciodată unul dintre Pasageri.

— Ce se întâmplă acolo? a întrebat dintr-odată Fiona, arătând spre partea de sus a ecranului.

Într-o altă zonă, un camion de pompieri care se îndepărta de la locul evenimentelor se ciocnise cu două mașini parcate. L-a urmat un al doilea camion, care părea să călătorească de capul lui. După ele au venit o grămadă de alte mașini, ciocnindu-se unele de altele ca să iasă din locurile strâmte de parcare. Între timp, altele făcuseră câteva sute de metri pe drum, apoi intraseră în coliziune cu alte mașini. Altele acceleraseră tot mai tare și se izbiseră de diferite obiecte, la întâmplare. Mai multe au părut să se îndrepte spre grupurile de gură-cască, obligându-i pe aceștia să se refugieze în locuri mai sigure.

Filmarea a revenit brusc la camera din elicopterul aflat deasupra orașului. La fiecare câteva secunde, aceasta surprindea o altă coliziune și în scurt timp operatorul n-a mai putut ține pasul cu frecvența accidentelor.

Fără niciun avertisment, vocea crainicei a revenit în difuzoare.

— *Avem relatări încă neconfirmate despre o serie de coliziuni pe șoselele din toată țara,* a început ea. *Martori oculari ne-au spus că au văzut mașini, furgonete și autobuze, cu sau fără Pasageri, izbindu-se frontal de alte vehicule.*

Dintr-odată, din stradă s-a auzit o bubuitură, urmată de zgomot de sticlă spartă, strigăte înfundate și urlete de panică.

Libby a simțit că-i fuge culoarea din obraji, atâta cât îi rămăsese.

— Ăsta a fost de la început planul Hackerului, a spus ea cu voce moale, în timp ce cuvintele abia dacă-i ieșeau din gâtlejul contractat. Nu pe Pasageri voia să-i facă să se ciocnească, ci pe toți ceilalți.

Partea a treia — șase luni mai târziu

UK
News

UK News
LA ORA 11 A.M. VA FI ȚINUT UN MOMENT DE RECULEGERE DE DOUĂ MINUTE, PENTRU COMEMORAREA A ȘASE LUNI DE LA ATACUL HACKERULUI, CARE A LĂSAT ÎN URMĂ 1 120 DE MORȚI ȘI MAI MULT DE 4 500 DE RĂNIȚI ÎN ÎNTREAGA ȚARĂ.

Urmați link-ul pentru articolul complet.

Capitolul 57

EXCLUSIVITATE MONDIALĂ!

„Aș fi vrut ca Ben să-și cunoască fiul"

Pasagera Claire Arden invită *Yes! Magazine* în locuința sa proaspăt renovată, pentru a face cunoștință cu bebelușul Tate.

Pentru Claire Arden, viața fusese un adevărat vârtej în ultimele șase luni, de când devenise celebră la nivel internațional, drept una dintre cei cinci Pasageri.

În fața unui public estimat la trei miliarde de oameni, fosta asistentă educațională din Peterborough a intrat în travaliu într-o mașină deturnată și l-a născut prematur pe fiul ei, Tate, cu două luni înainte de termen și la câteva momente după ce a fost salvată.

Și, în timpul acestui calvar, Claire a ascuns faptul că în portbagajul mașinii se află cadavrul soțului ei, Ben.

În a doua parte a interviului nostru în exclusivitate, Claire, în vârstă de 27 de ani, povestește pentru *Yes!* cum s-a adaptat vieții de mamă singură, precum și planurile ei.

Tate a devenit cel mai cunoscut bebeluș din lume, și asta chiar dinainte să se fi născut. Cum îi vei explica trauma acelei zile?

Evident că voi aștepta să fie destul de mare ca să înțeleagă, dar nu-i voi ascunde nimic. Am trecut împreună printr-o experiență unică și n-o să-l las niciodată să uite că el este micul meu miracol.

Cum ai făcut față situației de după evenimente?

Este un lucru pe care trebuie să-l gestionez în fiecare zi. După Tate și Ben, răpirea este primul lucru la care mă gândesc dimineața și ultimul la care mă gândesc înainte să merg la culcare. Recent am început ședințele de terapie care să mă ajute să procesez evenimentele și să cad la pace cu toate; ușor-ușor, cred că mă îndrept în direcția bună.

Recunoscând faptul că ai pus cadavrul lui Ben în mașină, ai recunoscut încălcarea legii. Cum a reacționat poliția?

Au fost foarte înțelegători. La câteva zile după ce am născut în ambulanță, m-au interogat și am recunoscut ce am făcut și de ce, lucruri despre care vorbesc mai mult în cartea mea. Mai târziu, când ancheta a confirmat că Ben a murit din cauza ruperii anevrismului, poliția a înțeles că nu gândeam normal și am primit un avertisment.

Privind înapoi la momentul acela, te-ai gândit că planul lui Ben ar fi funcționat?

Nu știu la ce m-am gândit. Tot ce știu este că sufeream cumplit și am încercat să pun pe primul loc interesele fiului nostru. Acum, dacă mă gândesc bine, odată ce

ajungeam cu mașina lui Ben în parcare, era puțin probabil să reușesc să-l mut din portbagaj pe scaunul din față al mașinii. Era un bărbat bine legat, puternic. Planul acela a venit din durere și disperare.

S-a vorbit mult despre faptul că ai fost obligată să renunți la job. Ce s-a întâmplat?

Din păcate, așa e. Mi-a plăcut mult să lucrez ca asistent educațional, însă, când atenția publică a devenit prea insistentă, nu mi-am mai putut vedea de job. Dar tocmai mi-am terminat de scris autobiografia și am filmat serialul tv „Cum pierdem în greutate după sarcină", care va fi difuzat începând de luna viitoare. De asemenea, Tate și cu mine zburăm luni la Los Angeles, unde îmi voi petrece restul anului lucrând la seriale reality de tipul „musca-pe-perete"[9].

Cum crezi că ar privi Ben lucrurile care ți s-au întâmplat de când ai devenit Pasageră?

Cred că ar fi foarte mândru de felul în care m-am descurcat. Tot ce și-a dorit vreodată a fost să-i asigure fiului său cele necesare, chiar și după moartea lui. Și, chiar dacă lucrurile nu s-au întâmplat așa cum a sperat, asta este exact ceea ce fac eu acum.

Cum reacționezi față de criticile că ai exploata poziția ta de Pasageră pentru a face rost de bani?

N-am făcut niciun secret din faptul că acum am o carieră media datorită calvarului prin care am trecut. Dar aș

---

[9] O tehnică de filmare prin care evenimentele sunt filmate extrem de realist, fără regie, cu intervenție minimă din partea producătorilor. (*N.t.*)

renunța la tot într-o clipită, dacă l-aș putea avea pe Ben înapoi. Tate și cu mine merităm fiecare bănuț, ni l-am câștigat. Dacă nu ți-ai pierdut subit partenerul, dacă n-ai fost captiv într-o mașină deturnată, dacă nu ai intrat în travaliu în timp ce te îndreptai spre moarte, atunci habar n-ai ce iad am trăit eu! De atunci nu pot călători în niciun vehicul mai avansat de Nivelul 2 și chiar și atunci o fac cu ușile deblocate și geamurile coborâte. Dorm două, poate trei ore pe noapte și mă trezesc scăldată în sudoare rece; îmi fac permanent griji în legătură cu felul în care această traumă l-ar putea afecta pe Tate mai târziu, în viață. Dacă mi se oferă bani pentru toate astea, atunci, da, îi iau. Orice mamă responsabilă i-ar lua.

Te-ai mai întâlnit cu vreunul dintre camarazii tăi Pasageri?

M-am întâlnit de câteva ori cu Heidi Cole, ne trimitem des mesaje prin e-mail și SMS. Am devenit prietene foarte bune și am rugat-o să fie nașa lui Tate atunci când îl voi boteza, în cadrul reality-show-ului meu. Dar pe soțul ei nu l-am cunoscut și n-am niciun chef să-l cunosc după chinurile prin care a făcut-o să treacă.

Ultima întrebare: Ce crezi că s-a întâmplat cu Jude Harrison?

Asta-i o întrebare de un milion de dolari, nu-i așa? Chiar nu știu, serios; adică știu că nu era cu adevărat Pasager și că probabil a jucat un rol important în deturnare. Tot ce pot spune din interacțiunea mea cu el este că a fost foarte bun și părea cu adevărat să-i pese de siguranța mea. Dar nu cunoști niciodată omul cu adevărat, nu-i așa?

Capitolul 58

Coridorul gemea de oameni de toate vârstele, fie strânşi în grupuri, fie dispărând în birouri lăturalnice sau aşezându-se la rând în faţa aparatelor de cafea şi apă. Heidi Cole stătea într-un colţ, pe o bancă solidă de lemn, cu capul sprijinit de perete. Închisese ochii, camuflată de ochelarii de soare, dar foarte atentă să observe orice indiciu că ar fi putut fi recunoscută drept unul dintre Pasageri.

Când oamenii treceau pe lângă ea, îşi întrerupeau adeseori conversaţia sau i se părea că aude cum cineva îşi strecoară mâna în buzunar ca să scoată telefonul şi să înceapă s-o filmeze. Dacă ar fi ţinut ochii deschişi, ar fi văzut că este privită, monitorizată, că oamenii se uită apoi în altă parte, dar nu rezistă să-i arunce şi o a doua privire furişă. N-ar fi încercat să-i oprească; în ultimele şase luni se obişnuise să fie în atenţia tuturor. În plus, se puteau întâmpla lucruri mult mai rele decât să-i apară imaginea pe reţelele sociale. Ea şi încă doi Pasageri ştiau asta mai bine decât oricine. Chiar dacă voia discreţie, azi n-avea s-o capete. Era a patra apariţie în faţa instanţei şi ziua în care urma să-şi primească sentinţa.

Mama ei, Penny, a rupt tăcerea:

— Ești bine? a întrebat-o ea.

— Da, de ce?

— Pentru că abia dacă am auzit o vorbă de la tine în după-amiaza asta.

— Cred c-am vorbit destul, ca să fiu sinceră. Am pledat „vinovată", iar acum nu-mi doresc decât să se sfârșească totul.

— Trebuie să ai și tu puțină răbdare. Să-l lași pe avocat să-și facă treaba și să explice care au fost, oh, cum le zice?

— Circumstanțele atenuante.

— Da, alea. Să ținem pumnii ca judecătoarea să fie înțelegătoare și să nu vrea să facă un exemplu din tine. Pare prietenoasă, nu-i așa? Dar eu tot cred că ar fi trebuit să pledezi „nevinovată".

— Și să trec printr-un proces? Nu e corect să pun copii sub lupă în halul ăla, mai ales după câte au îndurat. În plus, aș zice că n-am greșit cu nimic și că au auzit destule minciuni de la tatăl lor, cât să le ajungă pentru toată viața. Copiii trebuie să știe că au cel puțin un părinte care să vină în față și să recunoască: „da, am greșit".

— Urmărirea Penală n-are niciun drept să te pună sub acuzare. Cum ar putea fi așa ceva în interesul public?

— Așa bine, fiindcă sunt încă proprietate a publicului. Dacă procurorii n-ar fi acționat, ar fi fost acuzați de atitudine părtinitoare.

— De ce-i aperi întotdeauna?

Heidi a scuturat din cap.

— Nu-i apăr, mamă, dar faptele sunt fapte. Lumea știe ce am făcut. Sunt o fostă polițistă care și-a șantajat bărbatul și a accesat date extrem de confidențiale direct de pe computerele poliției, în scopuri personale.

— Nu-mi pasă. Nenorocitul ăla de bărbatu-tău merită fiecare clipă nefericită pe care l-ai făcut s-o trăiască. El ar

fi trebuit să meargă la pușcărie, pentru că s-a însurat cu încă o femeie. Din punctul meu de vedere, o mustrare anemică și o sentință cu suspendare nu înseamnă justiție.

— Mai bine nu te-ai mai gândi la asta. Ce-a fost a fost. Eu am depășit momentul și nu mă recunosc în acea fostă soție înșelată cu care se tot încăpățânează să mă asemene ăștia prin ziare.

Brusc, o umbră le-a atras atenția asupra prezenței cuiva. Au ridicat capetele și, spre surprinderea amândurora, l-au zărit pe Sam.

— Heidi, putem să vorbim o clipă... a început el.

— Vorbești de lup, a izbucnit Penny, ridicându-se în picioare. Ai putea să te cari de-aici și să-mi lași fata în pace.

— Este în regulă, a intervenit Heidi.

— Ba nu e deloc.

Penny l-a împuns pe Sam cu degetul în piept.

— I-ai distrus viața, cariera...

— Mamă, hai să nu facem o scenă, a continuat Heidi, ridicându-se și ea în picioare. Uite.

Penny s-a uitat în jur. Coridorul se umpluse de oameni care voiau să-i vadă pe cei doi soți, pentru prima dată împreună de la ziua deturnării mașinilor. Unii fluturau telefoanele și alții se foloseau de ochelari ca să înregistreze scena.

— Cărați-vă, vedeți-vă de-ale voastre, i-a muștruluit Penny, încercând să-i alunge.

— Dă-mi doar cinci minute și apoi plec, a insistat Sam.

Heidi a arătat spre o încăpere goală, mai spre capătul coridorului:

— Hai acolo.

După ce a închis ușa, Heidi și-a scos ochelarii de soare și l-a cercetat pe Sam cu privirea. Nu pusese la loc

kilogramele pierdute în perioada când fusese șantajat de ea. Albise și mai mult la tâmple și fruntea i se înălțase tot mai mult, aproape unindu-se acum cu chelia din creștet. A observat și verigheta din argint masiv de pe inelar. În timpul căsniciei lor refuzase să poarte verighetă, pretinzând că nu este genul bărbatului cu bijuterii. Heidi presupunea că-i spusese și lui Josie același lucru. Acum însă erau despărțiți și avea o singură soție căreia să-i dea socoteală, așa că a bănuit că Sam a vrut să-i facă pe plac. Când a observat privirea lui Heidi, bărbatul și-a ascuns mâna la spate.

Privindu-l, nu l-a mai văzut soțul pe care-l iubise cândva, ci doar pe acela care o rănise atât de profund. De când fuseseră eliberați, toate conversațiile lor se purtaseră prin intermediul avocaților. Știa că într-o zi se vor afla din nou față în față, dar nu provocase în niciun fel această întâlnire. Acum, că el era aici, lucrurile nu păreau atât de îngrozitoare pe cât și le imaginase. Nu mai simțea nimic pentru el.

— Îmi pare rău că am dat buzna, dar nu mi-ai răspuns la telefoane și nici la e-mailuri, și nu voiam să-ți spun asta prin avocat. E important să știi cât de rău îmi pare. N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea.

— Știi ceva, am ajuns cumva la concluzia că nici eu nu cred că ai vrut să se întâmple. Nu ești un om rău, Sam, ești doar stupid, egoist și laș.

— Așa e, ai dreptate, a răspuns el.

— Cum e Josie?

— E bine; un pic slăbită în ultimele zile, dar e bine. Cicatricea se vindecă și a terminat luni și ultima tură de chimioterapie.

— Mă bucur. Și voi doi?

Era ciudat să-și întrebe soțul despre cealaltă femeie din viața lui, dar n-o mai mâhnea lucrul ăsta.

— Ne străduim. Facem terapie.

— Uau, a râs Heidi, da' tu chiar ești alt bărbat, nu-i așa?

— Când se termină toate astea, ar vrea să se vadă cu tine, de data asta așa cum trebuie.

— Nu știu ce să zic...

— Ar însemna mult pentru ea. Cred că vrea doar să te asigure că n-a știut absolut deloc de tine. Și știu că nu-mi datorezi nimic, dar ar însemna mult și pentru mine dacă ai fi de acord să te gândești la asta.

— O să mă gândesc.

— Mulțumesc. Știi ceva în legătură cu serviciul?

— Nu, o să aștepte până se dă sentința, apoi o să mă anunțe când începe procedura disciplinară. Dar este cert că o să mă concedieze și o să-mi pierd dreptul la pensie de serviciu.

— Îmi pare rău.

— Îmi asum toată responsabilitatea pentru ce-am făcut.

— Săptămâna trecută am semnat un nou contract de renovare pentru birourile primăriei din Halifax. Așa că o să mă asigur că nu rămâi fără bani.

Heidi nu i-a mulțumit. N-avea nevoie s-o ajute fiindcă se simțea vinovat, dar era suspendată fără salariu, așa că nu prea se putea baza pe veniturile proprii, cel puțin până găsea ceva de lucru.

— Copiii par să se-nțeleagă cu frații lor vitregi sau cel puțin așa îmi dau de înțeles, a spus ea.

— Așa e. Dar nu pot spune același lucru despre mine și copiii lui Josie. Nu m-au iertat că am vorbit doar despre Beccy și James ai noștri, cât am fost captiv în mașină.

— Dă-le un pic de timp. Toți patru au nevoie să se obișnuiască iar cu tine, de data asta cum se cuvine. De obicei, copiii trebuie să fie mult mai mari decât ai noștri

ca să descopere că și părinții lor sunt tot oameni și îi pot dezamăgi. Toți patru au fost nevoiți să învețe lecția asta nu doar de la un părinte, ci de la amândoi, *și* în același timp, *și* în fața prietenilor lor, *și* în fața întregii lumi. N-ai fost niciodată cu adevărat lângă ei înainte de răpire. Acum poți fi sincer și poți fi tatăl pe care îl merită. O să te ierte până la urmă.

— Dar tu?

— Dar eu, ce?

— Tu o să mă ierți?

— Te-am iertat deja.

Heidi s-a uitat în jur.

— Uite unde m-a adus faptul că m-am înfuriat.

— Ce-o să faci mai departe?

— Nu știu sigur, a ridicat Heidi din umeri. În cel mai bun caz o să primesc o sentință cu suspendare și muncă în folosul comunității. Am niște oferte să fiu consultant pentru agenții de detectivi particulari, public speaking și chiar în munca de cercetare pentru documentare tv. O să aștept și o să văd. În orice caz, e posibil să mă cheme în orice moment, așa că ar fi mai bine să mă întorc.

— Mă bucur că te-am văzut.

Heidi nu i-a întors replica. Doar și-a pus la loc ochelarii de soare și apoi a deschis ușa.

— Încă ceva, a adăugat ea. Asigură-te că ai grijă de Josie, OK? Merită un soț mai bun decât am avut eu. Ai o a doua șansă cu o femeie de treabă. Sper că toate încercările prin care am trecut te-au schimbat și pe tine la fel de mult cum m-au schimbat pe mine.

— M-au schimbat, a spus el, apoi s-a întors și a dispărut pe culoarul aglomerat.

Capitolul 59

OnlineMailNews.co.uk

Moartea actriței Sofia Bradbury A FOST suicid, arată raportul legistului.
Actrița a decedat în urma unei supradoze și a rănilor prin înjunghiere pe care și le-a provocat.

De TOM ATKINSON, pentru ONLINEMAILNEWS
PUBLICAT la 14:09, OCTOMBRIE, ACTUALIZAT la 17:06

Sofia Bradbury, actrița căzută în dizgrație, și-a pus capăt zilelor cu câteva clipe înainte ca mașina deturnată în care i se spusese că avea să moară să fie oprită, chiar în ultimul moment, au arătat rezultatele unei anchete recente.

În vârstă de 78 de ani, câștigătoare a unui Glob de Aur, Sofia Bradbury s-a numărat printre ultimii cinci Pasageri ai mașinilor deturnate în luna aprilie. Ea a luat o supradoză de medicamente și a folosit un ciob de sticlă dintr-un pahar spart ca să-și producă răni ce i-au fost fatale.

Doamna Bradbury, al cărei soț, Patrick Swanson, își așteaptă în prezent sentința, după recunoașterea a

unsprezece fapte distincte de abuzuri sexuale asupra copiilor, a fost acuzată, pe parcursul calvarului deturnării, că a fost complicea soțului său în ascunderea crimelor acestuia.

Ancheta desfășurată de ofițerii criminaliști din West London a revelat că la autopsie i-au fost descoperite în stomac 20 de calmante și 43 de tranchilizante, precum și răni pe brațe și la încheieturi. Medicamentele îi fuseseră prescrise pentru dureri de spate cronice.

Consemnând concluzia de suicid, procurorul Bee Jones a spus: „Cu toate că nu avem nicio dovadă că moartea doamnei Bradbury a fost rezultatul direct al acuzațiilor care i s-au adus de către bărbatul cunoscut sub numele de «Hackerul», n-ar fi o exagerare să considerăm că acestea au avut un rol în decizia sa de a-și lua viața.

N-a fost găsit niciun bilet și nicio scrisoare, însă din imaginile ultimelor ei clipe în vehicul a reieșit foarte clar că era într-o stare emoțională de agitație extremă. Cred că asta i-a determinat decizia.

Ca urmare, nu am de ales decât să consemnez drept concluzie suicidul".

În timpul pledoariei, Swanson a făcut multe afirmații despre soția lui, insinuând nu doar că plătise din proprie voință sume de bani ca să mușamalizeze faptele și să cumpere tăcerea familiilor victimelor, ci, mai mult de-atât, că furnizase copii și participase la abuzarea lor, acuzații care însă deocamdată n-au fundament.

Toate cele cinci spitale pentru care doamna Bradbury a participat activ la campaniile de strângere de fonduri s-au distanțat de numele său, iar seara trecută, serviciile de streaming au confirmat că nu vor mai difuza producții în care apare actrița.

Doamna Bradbury a lăsat o avere de 18,5 milioane de lire, care va fi împărţită, potrivit prevederilor sale testamentare, între nepoata şi nepotul ei, acum adulţi, şi câinele ei Oscar.

7 900 DE DISTRIBUIRI. 14 569 DE COMENTARII.

Capitolul 60

NewswireUK.co.uk

MOSCOVA: PREMIERUL RUS REFUZĂ SĂ DISCUTE EXTRĂDAREA ORICĂRUI CETĂȚEAN RUS IMPLICAT ÎN PIRATAREA MAȘINILOR AUTONOME. DE ASEMENEA, EL RESPINGE AMENINȚĂRILE CU POSIBILE EXPULZĂRI DIPLOMATICE ȘI VIITOARE SANCȚIUNI COMERCIALE.

— Vă mulțumesc că sunteți alături de noi, a început Katy Louise Beech, cu un zâmbet bine exersat.

Ochii ei de un albastru-deschis priveau fix în camera cu o lumină roșie aprinsă deasupra obiectivului.

— Printr-un gest neobișnuit, premierul Nicholas McDermott s-a lansat în această dimineață într-un atac virulent la adresa cârtiței care a dezvăluit rezultatele preliminare ale investigației privind manipularea programărilor Inteligenței Artificiale în mașinile autonome.

Crainica a ridicat o tabletă de pe biroul la care era așezată.

— El a afirmat, citez: „Resping complet alegațiile potrivit cărora vreunul dintre membrii guvernului în exercițiu

a avut ceva de-a face cu influențarea software-ului din vehiculele de Nivelul 5. De asemenea, negăm cu vehemență posibilitatea ca partidul nostru să «strângă rândurile» cu scopul de a-i proteja pe cei acuzați, care își așteaptă procesele. Sunt descurajat de numărul de divulgări dăunătoare ale informațiilor din investigația poliției și cerem acestei instituții să-și facă ordine în treburi. Pe măsură ce va continua ancheta, alături de propriile noastre investigații interne, nu vom mai face alte comentarii până când nu vom primi rapoarte finale, complete".

Katy Louise s-a întors spre primul dintre cei doi oaspeți ai săi din platou, iar ecranul a fost ocupat de imaginea unui bărbat robust, cu o expresie vanitoasă, mustață deasă și sprâncene îmbinate. Acesta s-a lăsat pe spate în scaun.

— David Glass, consilier media în guvern sau, ca să folosim titlul dumneavoastră oficial, Directorul de Comunicare, ce altceva credeți că ați mai putea face pentru a recâștiga încrederea publicului?

— Facem tot ce ne stă în putere, a replicat el ferm, și cred cu adevărat că mergem în direcția cea bună. Fostul premier a făcut un pas în spate — chiar dacă nu a existat nicio dovadă că ar fi avut cunoștință despre ce se presupune că s-a întâmplat —, de atunci a avut loc o remaniere completă a cabinetului. Și ne-am înființat propriul grup de lucru intern dedicat eliminării oricărui jucător suspect. De asemenea, am oprit fabricarea și distribuirea vehiculelor autonome de Nivelul 5 la nivel național, până când software-ul lor va putea fi reparat și recalibrat. Cred că am depășit așteptările pe care le avea populația de la noi. Nu-mi dau seama ce altceva am mai putea face.

— O grămadă de lucruri, s-a auzit vocea unei persoane care nu se vedea în cadru.

Un operator a mutat imediat cadrul, astfel încât să-l prindă în imagine pe opozantul lui Glass. Alături de el, așezată pe un scaun, se afla Libby, îmbrăcată cu o fustă albastră până la genunchi și bluză albă fără mâneci, cu gleznele încrucișate și încălțată cu o pereche de pantofi Jimmy Choo vintage. Avea o expresie pe cât de încrezătoare, pe atât de hotărâtă.

— Luminează-mă, a pufnit el. Ca de exemplu?

— Ce nu poate pricepe Guvernul tău este că publicul vrea onestitate. Puteți demite câți prim-miniștri vreți și lansa oricâte anchete interne, asta n-o să facă nici cea mai mică diferență, până când n-o să existe o anchetă nepărtinitoare, independentă, care să nu fie făcută de fețe numite de rețeaua Băieților Șmecheri.

— Te asigur că de data asta nu e cazul...

— Atunci de ce scurgerile de informații de la poliție arată că polițiștii au primit încontinuu de la oamenii voștri informații greșite, care i-au împiedicat să-și facă treaba?

— Așa cum poate că ai auzit de la prim-ministru, nu vom mai face niciun alt comentariu despre această chestiune până la terminarea anchetei poliției. Lucrurile astea cer timp.

— Și acesta este timpul care va permite anumitor facțiuni din partidul vostru să îngroape dovezile și să strângă și mai tare rândurile.

Glass a scuturat din cap și și-a dat ochii peste cap, mimând neîncrederea.

— Ai obținut deja ce-ai vrut, domnișoară Dixon! Angajații din industria auto, cei din tehnologia afiliată cu ele și femeile și bărbații harnici și muncitori care au

creat de la zero Orașele Inteligente și-au văzut distruse mijloacele de existență, pentru că tu și gașca ta ați vrut ca mașinile de Nivelul 5 să fie îndepărtate de pe șosele. De ce vrei ca oamenii obișnuiți să fie pedepsiți în continuare?

Libby i-a aruncat un zâmbet amuzat.

— Bună încercare, David, dar nu răstălmăci ce-am zis ca să arunci vina la mine. Tot ce s-a întâmplat este în primul rând rezultatul a ceea ce au făcut colegii tăi. Guvernul tău nu tratează oamenii în mod egal. Nu vreau să văd pe nimeni că rămâne fără serviciu, și tu știi asta.

— Este limpede că ai avut un scop anume cu mult înainte de evenimentele din ziua aceea. Conceptul mașinilor fără șofer a apărut încă de la Târgul Internațional de la New York, din 1939, dar oameni ca tine au refuzat să lase inovația să se dezvolte natural, pentru că sunteți niște egoiști. Crezi că vei fi obligată să-ți schimbi stilul de viață doar pentru că nu te deranjezi să accepți schimbarea. Am văzut cu toții filmulețele alea cu tine mărșăluind prin Londra împotriva propunerii legislative pentru Revoluția Rutieră.

— N-am nicio problemă cu inovația. Iar marșul ăla a fost cu mult înainte ca noi să aflăm că nu Inteligența Artificială era inamicul, ci oamenii din spatele ei. Pari să fi uitat că mai mult de cinci mii de oameni au murit și au fost grav răniți în toată țara în ziua aceea, cei mai mulți dintre ei persoane cu venituri reduse, funcționari, persoane fără adăpost, bătrâni, bolnavi, persoane cu dizabilități... N-a fost nimic altceva decât un genocid, mulțumită software-ului *vostru*.

Cu colțul ochiului, Libby a văzut-o pe Katy Louise cum își duce degetul la ureche. Libby participase la suficiente dezbateri televizate, transmise live, ca să-și dea

seama când un producător îi cerea moderatorului să pună o întrebare neplanificată.

— Care este solicitarea ta, Libby? a întrebat-o Katy Louise.

— Să existe asigurări și dovezi independente că noul software va lua decizii nepărtinitoare. N-ar trebui să conteze nici cât de mult câștigăm, nici ce educație avem sau cum ne trăim viața. Cu toții avem o valoare pentru societate și nu e treaba guvernului să decidă exact care este valoarea aceasta. Au trecut peste șase luni de la cel mai mare atac terorist suferit de țara noastră. Dacă ar fi fost vinovată o altă țară, n-ar fi pierdut timpul și-ar fi bombardat-o de-ar fi pus-o la pământ. Dar pentru că aceste atacuri au venit ca răspuns la acțiunile unora dintre ei, au fost șocant de înceți în reacție.

— Și, între timp, te uiți fericită cum economia noastră se îndreaptă dracului spre un dezastru, a adăugat Glass. Ar trebui să-ți fie rușine.

— V-ați făcut-o cu mâna voastră. Victimele acestei atrocități și familiile lor au nevoie de răspunsuri, dreptate și garanții de oțel. Când o să fiți în stare să le oferiți lucrurile astea?

Prin felul arogant în care și-a înclinat capul, David a avertizat-o pe Libby asupra direcției pe care avea s-o apuce argumentul lui. De fiecare dată când băga un oficial în corzi, atacurile acestuia deveneau personale. Iar Libby era pregătită pentru asta.

— Cu toții am văzut felul de-a dreptul jalnic în care te-ai gudurat pe lângă Jude Harrison și am ascultat cum ai încercat să convingi lumea să-i salveze viața; în mod sigur ai simțit ceva pentru acest bărbat. Oare ar trebui ca unei femei care a demonstrat o judecată atât de proastă în

legătură cu cel ce a avut un rol central în „această atrocitate" chiar să i se permită să ne țină economia sub asediu?

Libby a auzit camera întorcându-se spre ea. Fără să se vadă în cadru, a încârligat degetele de la picioare și le-a încleștat pe cele de la mâini, dar n-avea de gând să-l lase pe Glass s-o întărâte.

— Unde locuiești, domnule Glass?

— Nu văd ce relevanță are asta pentru întrebarea mea.

— Nu este mai puțin relevant decât ce mi-ai spus mie adineauri, așa că o să le reamintesc telespectatorilor. În Cambridgeshire. Cu cine ai votat la ultimele alegeri generale?

— Deviezi de la subiect, domnișoară Dixon.

— Ai votat cu fostul parlamentar Jack Larsson; ai recunoscut lucrul ăsta în interviuri. Ai fost, de asemenea, fotografiat alături de el la multe evenimente sociale — de fapt, nu v-ați delectat, tu și soția ta, într-o croazieră alături de el?

— Cum ai... Nu văd ce relevanță are... s-a bâlbâit el, în timp ce Libby a scos din buzunarul jachetei o fotografie pe care a ridicat-o spre cameră. Aici sunteți tu și Larsson, bând șampanie din paharele alea înalte, pe puntea unui iaht care naviga din Malta spre coasta Tunisiei, chiar înainte de ziua deturnării. Acum, ia spune-mi, care dintre noi are o judecată mai proastă în privința oamenilor?

Glass s-a înroșit la față și nările au început să-i tremure. S-a ridicat în picioare, și-a smuls microfonul și a ieșit din platou.

Libby a observat cu coada ochiului cum pe Katy Louise o străbătea un zâmbet, cu toate că încerca să-și reprime bucuria pentru această întrecere umăr la umăr. Libby știa că în câteva minute clipul va deveni viral și

emisiunea lui Katy Louise va câștiga o audiență enormă. Nici lui Libby n-avea să-i facă rău.

— Libby, pentru că tot am vorbit despre Jude Harrison, ce simți acum, când îi auzi numele? a întrebat-o Katy Louise.

Această întrebare nu era chiar o surpriză pentru Libby.

— Nimic, a răspuns ea.

— Chiar nimic?

— Nimic.

— Dar consideri că a făcut parte din tabăra Hackerului.

— Da.

— Care crezi că a fost rolul lui?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Dar crezi că a jucat un rol important?

— Așa pare, da.

— Și cum te face să te simți lucrul ăsta?

— Așa cum am zis mai devreme, nu mă face să mă simt nicicum.

— Ce-ai vrea să-i spui acum, dacă ai putea?

— N-aș vrea să-i spun nimic.

Katy Louise a făcut o pauză, în timp ce camera a rămas fixată stânjenitor pe Libby, strângând tot mai mult cadrul pe chipul ei. Dar Libby n-avea de gând să-i ofere moderatoarei vorbele după care tânjea și a rămas tăcută până când, într-un final, Katy Louise a vorbit iar.

— Păi, atunci nu-mi rămâne decât să vă mulțumesc că ați fost alături de noi, David Glass și Libby Dixon, purtătoare de cuvânt a grupului de presiune TIIA, Transparență în Inteligența Artificială. Urmează...

Fluturând din mână, regizorul de studio i-a transmis că nu mai este în cadru, așa că Libby a fost condusă de

un asistent de producție în culise, unde prietena ei, Nia, a întâmpinat-o cu o îmbrățișare entuziastă.

— Uaaaau, fată, scoteai flăcări! a exclamat ea.

— Nu-mi doresc decât să ies de-aici.

— Serios, Libs, i-ai tras-o rău nenorocitului ăluia.

— Hai să mergem, a răspuns Libby, simțind cum îi tremură mâinile.

În fața camerelor învățase cum să-și ascundă starea sub o piele mai groasă. Însă, în spatele scenei, pielea ei rămăsese la fel de subțire ca înainte, și mai ales când venea vorba despre Jude.

Au pornit amândouă pe culoar, spre niște lifturi de sticlă. Odată ajunse la recepție, au înmânat ecusoanele de vizitator unei femei în costum de la recepție.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Nia. De ce ți-a căzut așa fața? Te-ai descurcat foarte bine acolo. E vorba de întrebarea despre Jude?

Libby și-a aruncat geanta pe umăr și a pufnit.

— Mereu e vorba de întrebarea despre Jude, a replicat ea.

Capitolul 61

Prinsă în aglomerația de pe strada londoneză Oxford, Libby se simțea inconfortabil printre turiști și cei ieșiți la cumpărături.

— Hai s-o luăm pe-aici, i-a indicat Niei și au apucat-o amândouă pe strada Rathbone, mai puțin aglomerată.

La scurt timp după deturnare, Libby și-a dat seama că devenise bun public. Chipul ei fusese afișat pe miliarde de dispozitive și ecrane tv, făcând să fie recunoscută instant. Chiar și acum, abia dacă putea face câțiva pași pe stradă fără să fie oprită și să i se ceară să facă un selfie. Unii oameni nici n-aveau bunul-simț să o întrebe, ci doar o apucau de umeri sau de talie, întindeau mâna cu telefonul și făceau poza, fără să spună măcar un „te rog" sau „mulțumesc". Învățase deja că, dacă vrea să evite atenția oamenilor în viața de zi cu zi, trebuie să se ferească de anumite zone la orele cele mai aglomerate. Câteodată, când se strecura seara până la băcănie sau ieșea să alerge, se simțea pe jumătate vampir.

În general, publicul era de partea ei. Oamenii trăiseră alături de ea deturnarea mașinilor și speraseră la același final fericit ca și ea. Dar fuseseră deopotrivă dezamăgiți

de Jude Harrison. Nimeni, și cu atât mai puțin Libby, nu știa cine este cu adevărat acest om și unde dispăruse.

Cu toate astea, exista și destulă popularitate pe care Libby n-o putea tolera. Mass-media, editorialiștii și bloggerii erau dornici s-o înfățișeze ca pe o victimă, deși ea nu se percepea astfel. Adevăratele victime erau Pasagerii care supraviețuiseră calvarului, deopotrivă cu aceia care nu supraviețuiseră. În comparație cu ei, Libby nu era decât o biată fată cu inima rănită de un mincinos.

— Ce zici de ăsta? a întrebat-o Nia, arătând spre intrarea într-un bar lăturalnic.

Datorită geamurilor întunecate, nu puteai vedea nimic din stradă.

— Perfect, a răspuns Libby.

Înăuntru, în timp ce Nia aștepta la bar, Libby a ales un separeu discret într-un colț și s-a așezat cu spatele la perete, ca să vadă tot timpul cine e în preajmă. Și-a amintit de o după-amiază într-un restaurant din Northampton, pe când lua prânzul cu mama ei, cum toată conversația lor a fost filmată și postată online de un blogger aflat la o masă distanță de ele. N-avea să facă și a doua oară aceeași greșeală. Era bănuitoare în privința fiecărui străin.

S-a gândit la cât de mult i se schimbase viața din acea infamă dimineață de marți, când intrase în sala de anchetă. Mai târziu, stimulată de nevoia de a nu se mai considera una dintre victimele Hackerului, a identificat oportunitatea de a-și pune faima în slujba unui scop mai bun.

Libby știa de grupul de presiune „Transparență în Inteligența Artificială" chiar înainte ca membrii săi s-o contacteze. Înainte de deturnare, grupul făcuse campanii pentru ca motivele care stăteau în spatele deciziilor din

anchete să fie făcute publice. Dar Guvernul le refuzase cererile invocând securitatea națională și pretinzând că Hackerii ar putea compromite inteligența artificială a mașinilor. Ironia evenimentelor care au urmat fusese evidentă pentru toată lumea.

Imediat după deturnare, interesul față de activitatea grupului explodase și, după câteva întâlniri, Libby a fost de acord să devină purtătoarea lor de cuvânt. Rolul ei presupunea apariția periodică în media și participarea ca vorbitor principal la manifestațiile pro TIIA. Își dorise să transmită mesajul mai departe, călătorind prin lume pentru a trage un semnal de alarmă în privința potențialelor pericole și în alte țări care achiziționaseră modelul britanic de mașină autonomă. Însă, din cauza fondurilor reduse, abordarea TIIA avea posibilități limitate.

— Am nevoie de chestia asta, a spus Nia așezând pe masă două halbe de bere.

A ridicat una în aer:

— Noroc! a continuat ea, ciocnind cu Libby. N-ai vorbit prea mult pe drum încoace. Te gândești iar la Jude, nu-i așa? Ai în ochi privirea aia pierdută, ca atunci când ți-e mintea la el.

— Îmi pare rău, nu mă pot abține, a replicat Libby. Încă mă chinui să pricep de ce nu l-au găsit încă. Miliarde de oameni, la propriu, știu cum arată, și cu toate astea nu l-a văzut nimeni.

— Ce mai știi de la poliție, ce noutăți au?

— Nimic din ce nu știam deja. Se pare că există în toată lumea Roboți Automatizați imposibil de detectat, care inundă internetul și copleșesc polițiștii cu identificări false ale lui Jude, cu nume false, poze false din copilărie, relații false, înregistrări false ale locurilor de muncă,

certificate de naștere false, fotografii de nuntă false... zeci și zeci din astea în fiecare zi, încă din ziua deturnării. În ritmul în care vin aceste informații, anchetatorii au recunoscut că le-ar putea lua ani întregi să le trieze și să obțină o identificare corectă. Instinctul meu îmi spune că n-o să avem niciodată un răspuns.

Vocea lui Libby s-a stins încet.

— Și cât de mult vrei *tu* răspunsurile alea? a întrebat Nia.

— Mult de tot... Nu știu care-i problema mea.

Libby și-a apăsat pleoapele cu degetele.

— Știu că el trebuie să fi jucat un rol important în ce s-a întâmplat, dar este ca și când cineva ne-ar fi legat împreună cu o frânghie invizibilă. Nu înțeleg de ce, însă trebuie să știu exact ce și cine este cu adevărat. O nebunie, nu-i așa?

— Nu, nu-i deloc o nebunie. Este ca și când ai purta doliu după cineva. Ai sperat că, dacă vă veți întâlni din nou, veți continua ce ați avut în acea primă seară împreună. Ai petrecut luni de zile încercând să-l găsești pe băiatul ăla și, atunci când s-a întâmplat, în fine, a fost în niște împrejurări pe care nimeni nu le-ar fi putut prevedea nici într-un milion de ani.

— În afară de el.

— El nu se pune. Cred că acum îl jelești pe bărbatul care credeai că este Jude.

— În seara aia, când l-am întâlnit pentru prima dată la bar, crezi că a fost o întâmplare sau un aranjament al lui?

Nia și-a așezat mâna peste a lui Libby.

— Sincer vorbind, cred că el a regizat totul. Cred că știa cine ești, la ce ai asistat pe strada Monroe, știa de

fratele tău și de problemele lui, ce presupunea munca ta și s-a folosit de nevoia ta de a-i ajuta pe cei cu probleme emoționale grave. De-aia ți-a vândut minciuna cu planificarea sinuciderii. N-a fost decât ca să te facă să vrei să-l ajuți. A profitat de inima ta bună.

Libby și-a tamponat cu un șervețel ochii umezi. Știa și ea deja tot ce insinua Nia. Dar auzindu-și buna prietenă verbalizând toate aceste lucruri, s-a simțit și mai fraieră decât înainte. Nu a putut recunoaște în fața Niei, dar oricât ar fi încercat să-l urască pe Jude, știa că n-avea să fie în stare de asta până când n-avea să-l audă pe el recunoscând că a jucat un rol în atacul acela. Dar era puțin probabil să se întâmple.

— Nu-l mai lăsa pe idiotul ăla să te necăjească, a continuat Nia. Nu merită lacrimile tale.

— Pur și simplu mă simt atât de proastă că m-am lăsat păcălită așa.

— Cu toții ne-am lăsat păcăliți. De aia te iubesc atât de mulți oameni, pentru că ești exact ca ei.

Libby a luat o înghițitură de bere și s-a uitat în jur. Un cuplu aștepta la bar, uitându-se țintă la ea.

Când privirile li s-au întâlnit, cei doi au întors repede capul.

— Crezi că o să-mi recapăt vreodată vechea mea viață? a întrebat-o ea pe Nia.

— O vrei înapoi?

— Știi că nu mă simt confortabil să mă aflu în centrul atenției, dar mi se oferă ocazia unică să fac ceva concret într-o chestiune de care sunt pasionată. Totuși, câteodată îmi lipsește normalitatea.

— Trebuie să mergi până la capăt, altfel te vei întreba toată viața ce-ai fi putut realiza. Jobul tău rămâne tot

acolo până îți termini perioada sabatică. Dar va trebui să te obișnuiești cu ideea că e puțin probabil să mai ai vreodată o viață normală.

— Ăsta e lucrul care mă îngrijorează.

Capitolul 62

Libby și Nia se țineau de barele de lângă ușa vagonului, chicotind și încercând să-și mențină echilibrul, în timp ce trenul intra în stația New Street, Birmingham.

Libby a întins mâinile și a luat-o în brațe pe Nia, strângând-o la piept ca și când și-ar fi luat la revedere de la ea.

— Îți mulțumesc că ai venit cu mine, a spus Libby. Și îți mulțumesc că mi-ai ascultat iar smiorcăiala. Nu știu cum aș fi rezistat în ultimele luni fără tine.

— Ah, mai tacă-ți gura. Ești beată.

— Puțin, dar ce-am zis e adevărat. Ești o prietenă extraordinară.

— Și să nu uiți niciodată asta, a zâmbit Nia. Și amintește-ți ce ți-am spus despre să-nici-nu-mai-zic-cine. Trebuie să-ncerci să ți-l scoți din cap pe băiatul ăla. Cu cât dispare mai repede, cu atât mai repede vei găsi pe cineva care te merită. Promiți?

— Promit.

Libby și-a îmbrățișat din nou prietena, apoi ușile trenului au piuit, s-au deschis și fiecare a plecat pe drumul ei.

Libby a scos telefonul din modul „avion" și pe ecran au apărut peste treizeci de mesaje de la prieteni și colegi care o felicitau pentru cum ștersese pe jos cu purtătorul de cuvânt al guvernului, David Glass. Așa cum prevăzuse, clipul devenise viral.

Călătoria de cincizeci de minute cu trenul de mare viteză, de la Londra la Birmingham, decursese fără evenimente deosebite și cu doar două cereri de fotografii, când ea și Nia se așezaseră la barul din tren. Când au ajuns în oraș, era încă devreme, deși se întunecase. Iar Libby era undeva între amețită și beată. Nia fusese exact tonicul de care avea nevoie, chiar dacă asta însemna ca a doua zi să se trezească mahmură. Pregătindu-se pentru inevitabil, Libby s-a oprit la un chioșc — să-și cumpere o sticlă de apă și un pachet de aspirine —, apoi s-a îndreptat spre casă, cu intenția să-și limpezească mintea.

În timp ce-și croia drum spre periferie, a fost bucuroasă să vadă iar oameni conducând mașini, nu mașini conducând oameni. După deturnare avusese loc o schimbare radicală în numărul cererilor pentru vehicule de Nivelurile 2 și 3, iar frecvența cu care erau folosite biciclete prin oraș crescuse, de asemenea, fulgerător. Măcar în această privință, oamenii nu mai erau sclavii tehnologiei.

David Glass avusese dreptate referitor la daunele provocate economiei britanice de suspendarea producției pentru mașini de Nivelul 5. Conceptul pierduse totodată miliarde din vânzările în străinătate, fiindcă statele opriseră pentru moment fie achizițiile, fie dezvoltarea viitoare a conceptului. N-avea să dureze mult până când progresul și tehnologia urmau să devină inevitabile, dar cel puțin viitorul avea să fie mai transparent. Și, cu toate că nu era complet câștigată de mașinile autonome, Libby

considera că, în mâinile corecte, avantajele IA depăşeau dezavantajele.

Ca reprezentantă a TIIA, Libby încasa câteodată greul atenţiei nedorite din partea publicului. Ea şi colegii de campanie erau acuzaţi de angajaţii nemulţumiţi că au rămas fără serviciu că au provocat anularea contractelor, reducerea orelor de lucru şi, implicit, a veniturilor. Chiar în acea seară, puţin mai devreme, când un bărbat zdrenţăros, cu barbă, se lovise de ea în tren şi o făcuse să-şi scape geanta pe jos, Libby se temuse să nu cumva s-o atace. Totuşi, omul se retrăsese fără vorbe grele, dar şi fără scuze.

Însă, de fiecare dată când începea să se îndoiască de curajul ei, îşi amintea de fumul negru ridicându-se la orizontul oraşului Birmingham, când maşinile fără şofer se ciocniseră unele cu altele. Era de datoria ei să se asigure că nimic de genul ăsta nu se va mai întâmpla vreodată.

Libby a băut din sticla cu apă şi a coborât cu grijă treptele luminate ce duceau spre aleea de lângă canal. A deschis aplicaţia de pe telefon care accesa cele şapte camere instalate în exteriorul şi interiorul locuinţei sale, pe care tatăl ei insistase să le monteze. La scurt timp după deturnare, paparazzi se instalaseră la poarta complexului în care locuia, ascunzându-se în maşini parcate, cu geamuri negre, sau în camere închiriate de la câţiva vecini cu mai puţine scrupule. De fiecare dată, Libby refuzase să le vorbească fotografilor sau să reacţioneze în faţa insultelor necioplite pe care i le aruncau, încercând s-o stârnească. În cele din urmă, a început să poarte aceleaşi haine ori de câte ori ieşea din casă, pentru că aflase că publicaţiile nu erau interesate să publice poze ale celebrităţilor îmbrăcate mereu la fel. Pentru cititori, părea că ştirea este

veche. În consecință, paparazzi începuseră, rând pe rând, s-o lase în pace.

Ceasul a început să-i vibreze. Maică-sa îi lăsase un mesaj video și Libby a apăsat pe butonul de redare. „Bună, Libs, este OK să trecem weekendul ăsta pe la tine, da?"

Libby a înregistrat și ea un mesaj și i l-a trimis: „Bineînțeles. Spuneți-mi cu ce tren veniți, să vin să vă iau. Vă iubesc. Pupici".

Doi bicicliști au trecut pe lângă ea, pe sub luminile stradale de culoare albă, iar Libby și-a amintit că o altă consecință a deturnării a fost să reia legătura cu părinții ei înstrăinați, pe care-i scosese virtual din viața ei. Când reporterii îi asediaseră casa, aceștia insistaseră să se mute la ei, în Northampton. Și, în ciuda faptului că multă vreme, în ultimii zece ani, evitase casa părintească din cauza amintirilor generate de moartea fratelui ei, în acele momente a fost prea secată de energie ca să mai protesteze.

Ani de zile nu înțelesese de ce părinții ei nu vânduseră casa unde își pusese capăt zilelor copilul lor mai mare. Ura faptul că în camera lui Nicky totul rămăsese neschimbat, chiar și așternuturile pe care dormise ultima oară. Doar nu-l așteptau să se întoarcă dintr-o excursie cu școala.

Abia când și-a înfruntat fricile și a petrecut un timp sub acoperișul lor a înțeles că, fugind de ei, își refuzase posibilitatea de a ierta. Libby se învinovățise pentru moartea fratelui său — ea fusese cea alături de care el își petrecuse cel mai mult timpul; cea cu care putea vorbi fără rețineri despre sentimentele lui de disperare. Și tot Libby fusese cea care-și dorise atât de mult să creadă că Nicky își gestiona depresia, că era gata să se întoarcă

acasă, după ultima internare în spital. Murise sub ochii ei; ea era de vină.

Acum a acceptat că nu a avut mai mult control asupra acțiunilor lui Nicky decât a avut asupra acțiunilor Hackerului. Camera fratelui ei rămăsese neatinsă nu pentru că părinții lor nu se împăcaseră cu moartea lui. Ci dimpotrivă. Acceptându-i decizia, găsiseră finalitatea pe care Libby n-o putuse găsi. Până când a venit momentul ca, într-un final, să plece de la ei și să se întoarcă la Birmingham, reușise să se reconecteze atât cu părinții, cât și cu fratele pe care-l pierduse.

Pe nesimțite, Libby a ajuns la poarta complexului unde locuia și a zăbovit în fața scanerului cu recunoaștere facială biometrică, până când acesta a recunoscut-o și a deschis ușa. Nu-și dădea seama dacă alcoolul o face să zâmbească sau conversația avută cu Nia. Nici nu conta, era inundată de optimism. Era puțin probabil ca viața ei să mai fie vreodată ca înainte de exercitarea datoriei de jurat, dar accepta treptat faptul că ăsta nici măcar nu era un lucru rău.

A deschis fermoarul genții ca să găsească brelocul cu cheia de la intrare, când a simțit înăuntru un obiect neted și turtit. L-a scos din geantă: era o tabletă electronică. S-a holbat la ea, năucă și nedumerită în legătură cu modul în care ar fi putut ajunge în posesia ei. Nu-și luase tableta cu ea, iar Nia și-o ținea mereu pe-a ei într-o husă roz, decorată cu pietricele. Oare luase cumva, din greșeală, tableta cuiva de la barul din tren, crezând că e a ei?

A închis și a încuiat ușa de la intrare, iar luminile din casă s-au aprins automat. Libby s-a îndreptat spre masa din bucătărie. S-a uitat spre colțul încăperii, unde ținuse

cândva cușca iepurilor Michael și Jackson. Când cariera ei media a luat amploare, a început să petreacă prea mult timp departe de casă și nu i-a mai putut păstra. I-a oferit fetiței unor vecini, iar aceasta i-a promis lui Libby că-i poate vizita oricând dorește.

Și-a turnat o cană de cafea, s-a așezat la masă și a pipăit cu degetul după butonul de pornire al tabletei. Aceasta a revenit imediat la viață, dar nu avea niciun fel de cerințe de accesare securizată, precum scanare pentru recunoașterea irisului sau pentru recunoaștere facială. Ecranul inițial nu conținea nicio aplicație și nicio pagină salvată, afișând un singur simbol, pentru un clip video.

Libby a ezitat cu degetul deasupra lui, încercând să se hotărască dacă să invadeze intimitatea proprietarului prin apăsarea butonului de redare. Curiozitatea a învins și, cu un singur gest, simbolul de clip video s-a făcut de patru ori mai mare. În cadru a apărut chipul unui bărbat. Avea ceva familiar, dar Libby nu-și putea da seama ce anume. A observat barba deasă, închisă la culoare, ochelarii cu rame negre și un fes care-i acoperea țeasta. Apoi și-a dat seama că era chiar zdrențărosul de care se lovise în tren, în seara aceea.

— Libby, a început el.

Vocea i-a dat fiori reci în trup. Era Jude Harrison.

— Îmi pare rău că te abordez în felul ăsta, a continuat el. Dar a trebuit să găsesc o cale de a ajunge la tine și nu se pune problema să vin pur și simplu și să-ți bat la ușă. Mai întâi aș vrea să știi că nu tot ce ți-am spus a fost o minciună, atunci când ne-am cunoscut, acum un an, sau când te-ai aflat în sala de anchetă. Ce s-a întâmplat în ziua aceea nu poate fi descris doar în alb și negru, așa cum pare. Și mi-ar plăcea să-mi dai ocazia

să-ți spun adevărul, pentru că îl meriți. Dar n-am să-ți explic acum sau printr-o convorbire video. Vreau s-o fac între patru ochi, în persoană. Sunt în oraș, Libby. Sunt în Birmingham și trebuie să te văd în seara asta.

Capitolul 63

Libby a dat drumul tabletei de parcă i-ar fi ars palmele. Apoi s-a holbat la ea neîncrezătoare, încercând să dea un sens lucrurilor pe care tocmai le văzuse și auzise.

Jude Harrison se întorsese. Și voia s-o vadă din nou.

Când i-a trecut șocul, a simțit cum îi crește furia și a fost tentată să arunce cu tableta de perete până când avea să se facă bucăți, apoi să uite c-a avut-o vreodată. Însă aceasta nu era o opțiune. Nu putea să dea timpul înapoi, ca și când n-ar fi văzut nimic, sau să ignore faptul că Jude își distrusese acoperirea ca să ia legătura cu ea.

Trebuia să sune la poliție. Cu mâinile tremurând, a apucat telefonul și i-a cerut asistentului virtual să găsească cartea de vizită electronică pe care o arhivase, conținând datele de contact ale unui inspector-șef ce conducea una dintre numeroasele anchete legate de dispariția lui Jude. Se întâlniseră de câteva ori ca să discute despre prima ei întâlnire cu Jude. Apoi, împreună, vizionaseră și ascultaseră înregistrarea conversațiilor din sala de anchetă, încercând să adune și să asambleze laolaltă indicii despre posibila sa identitate.

— Vrei să sun la numărul pe care l-ai solicitat? a întrebat-o AV.

Libby a deschis gura, dar n-a fost în stare să răspundă. În schimb, a continuat să deruleze iar și iar în minte momentul din tren când Jude se ciocnise de ea, furioasă pe ea însăși că băuse atât de mult încât să lase garda jos. Poate că, dacă ar fi fost trează, și-ar fi dat seama pe loc că este el, apoi ar fi strigat după ajutor. N-ar fi dus lipsă în tren de doritori să-l prindă pe cel mai căutat om din lume și să-l rețină până la venirea poliției.

— Vrei să sun la numărul pe care l-ai solicitat? a repetat AV.

Libby a încercat să-și dea seama de când trebuie s-o fi urmărit Jude. Fusese oare doar în acel tren, de la Londra la Birmingham, sau stătuse toată ziua cu ochii pe ea? Toată săptămâna poate? Mai mult? I se făcea rău la gândul că se aflase în preajma lui.

— Vrei să sun la...

— Nu, l-a întrerupt Libby.

A revenit la tabletă; o parte din ea tânjea să mai vadă o dată filmul, dar era prea speriată ca să mai apese o dată butonul de redare. Până la urmă, și-a adunat tot curajul și Jude a prins din nou viață.

— Ce s-a întâmplat în ziua aceea nu poate fi descris doar în alb și negru, așa cum pare, spunea el. Și mi-ar plăcea să-mi dai ocazia să-ți spun adevărul.

Bineînțeles că vina ta este în alb și negru! și-a spus ea. *Criminaliștii au dovedit fără tăgadă că n-ai fost defel Pasager în mașina aia, în care te-am văzut noi. Nici urmă de ADN, nici de rucsac ori cutii goale de mâncare împrăștiate pe scaunele din spate, așa cum văzuserăm mai devreme.*

Viața lui Jude Harrison nu fusese niciodată în pericol, pentru că Jude Harrison nu existase vreodată. Era un personaj fictiv, cu nimic mai real decât cele din thrillerele pe care le citea ea. A repetat cu glas tare cuvintele lui: „Și mi-ar plăcea să-mi dai ocazia să-ți spun adevărul". Nimeni nu știa adevărul, nici măcar o versiune a lui. Putea fi asta sigura ei ocazie de a-l afla?

Nu trecuse nici o oră de când îi promisese Niei că o să încerce să și-l șteargă pe Jude din minte. Dar știa că, indiferent cât i-ar fi cântat în strună prietenei sale, nu va reuși să-și găsească liniștea cu adevărat până când nu-l va auzi pe Jude spunându-i cu gura lui povestea din spatele evenimentelor din acea zi.

A mai ascultat o dată mesajul, înainte de a lua o decizie. Trebuia să-l audă pe Jude cu urechile ei. Dacă ar fi vrut s-o ucidă, ar fi făcut-o până acum.

— Dar cum să dau de tine? a spus ea cu voce tare.

A cercetat din nou tableta, în eventualitatea că scăpase ceva din vedere. După ce s-a asigurat că Jude nu-i lăsase nicio cale de a răspunde la cererea lui, s-a îndreptat iar spre aparatul de cafea și a ales o capsulă cu cel mai mare conținut de cofeină. Avea nevoie să aibă creierii la ea. Atenția i-a fost atrasă de sunetul tabletei vibrând pe masă: primise un mesaj. Și nu putea fi decât de la Jude. L-a citit cu ezitare.

„În fața casei te așteaptă o mașină. O să te aducă la mine."

Libby s-a oprit ca să-și tragă sufletul.

— Crezi că o să urc pur și simplu într-o mașină trimisă de tine? a spus ea cu voce tare.

Câteva secunde mai târziu, pe ecran a apărut un alt mesaj: „Nu".

Libby a încremenit. Jude o asculta prin intermediul tabletei. Apoi a apărut încă un mesaj: „N-am niciun motiv să-ți fac rău".

— N-ai avut niciun motiv să rănești pe nimeni în ziua aia, a replicat ea, cu voce tot mai încrezătoare.

„N-am făcut-o eu", i-a scris Jude. „Lasă-mă să-ți spun totul între patru ochi."

Libby a ezitat. Era acum sau niciodată. Dacă voia într-adevăr să audă răspunsurile după care tânjea, asta putea fi singura ei șansă.

S-a întors cu fața spre tableta lui Jude, a tras adânc aer în piept, și-a strâns părul la spate, într-o coadă și l-a prins cu un elastic.

— OK, a spus ea. Unde să merg?

Capitolul 64

Vehiculul trimis de Jude pentru Libby era ușor de localizat; era singura mașină parcată în fața complexului, cu farurile aprinse, ușile deschise și fără ocupanți.

Încă o dată, Libby s-a gândit serios înainte să urce. A aruncat o privire înăuntru; era un vehicul cel puțin de Nivelul 3. Bordul era prevăzut cu volan și, dedesubtul acestuia, se găseau pedalele de accelerație și de frână. Cu toate astea, comenzile ar fi putut fi ușor manipulate și dublate.

Dar ce sens ar avea? s-a întrebat ea. Existau modalități mult mai simple s-o ucidă, dacă asta voia Jude.

Până la urmă, nevoia ei disperată de a ști adevărul a învins orice și Libby a urcat în mașină. Ușa s-a închis încet, fără să se blocheze.

Când vehiculul s-a pus în mișcare, a simțit cum îi bubuie inima în piept. S-a prins tare cu mâinile de volan și a testat pedalele cu talpa. Erau funcționale. Drumul prin Birmingham a durat doar zece minute, dar a părut mult mai lung, până când, în fine, vehiculul a tras lângă o bordură. Libby a recunoscut imediat locul: strada Monroe, cartierul unde asistase la momentul în care trei generații

dintr-o familie fuseseră rase de pe fața pământului de un vehicul fără șofer. A ieșit repede din mașină.

A indispus-o pe loc alegerea făcută de Jude pentru locul de întâlnire. Trebuie să fi știut cât de stresant fusese pentru ea să vadă filmarea, în sala de anchetă. Așteptând instrucțiunile următoare, a strâns tableta la piept și a simțit-o vibrând. „Numărul 360", spunea mesajul.

Pe marginea drumului se aliniau magazine, în special buticuri mici, independente. Cum cele mai mari magazine de pe High Street se închiseseră pe rând și trecuseră în online, centrele orașelor deveniseră dezolante. În același timp, exista o renaștere a popularității acestor magazine mai mici, independente. Pe timpul zilei, strada Monroe era plină de viață, dar cum se apropia ora nouă, locul părea aproape pustiu. Libby a cercetat cu atenție fiecare frontispiciu de magazin, până a găsit numărul 360, o fostă cafenea ale cărei geamuri fuseseră mânjite cu dâre albe de vopsea care să împiedice privirile nedorite. A aprins lanterna telefonului și a încercat să se uite prin ușa de sticlă, însă nu și-a văzut decât propria reflexie.

Nu trebuie să faci asta, și-a spus ea. Dar, oricât de mult o înfricoșa gândul la confruntarea cu Jude, ar fi fost un chin prea mare să trăiască toată viața cu gândul că a fugit tocmai acum. Ezitând, a apăsat pe clanță și ușa s-a deschis. Un clopoțel atârnat deasupra ei a zdrăngănit disproporționat de tare față de mărimea lui, făcând-o să tresară.

— Alo? a întrebat cu voce tremurătoare și a ridicat lanterna telefonului, plimbând-o prin încăpere.

Era înconjurată de aproximativ zece mese și scaune prăfuite, dulapuri și rafturi goale. Pe podea zăceau împrăștiate o scară, cutii de vopsea și huse împotriva

prafului. Oricare ar fi fost cândva intenția de decorare, ea fusese demult abandonată.

— Închide ușa, te rog, s-a auzit o voce din fundul încăperii.

Libby a recunoscut-o imediat și, fără să vrea, a tras adânc aer în piept. Ținând mâna în buzunar, a simțit lama rece de metal a cuțitului pentru legume șterpelit din bucătărie, departe de ochiul tabletei. A apucat clanța și a închis încet ușa.

— N-o să ai nevoie de cuțit, a continuat Jude. Dar ține-l cu tine dacă te face să te simți mai în siguranță.

Când s-a întors în direcția lui, Jude a aprins o lampă și Libby a clipit des, ca să-și obișnuiască ochii cu lumina. Acum îl vedea clar. Stătea la o masă, cu mâinile așezate pe tăblie și telefonul lângă el. Era îmbrăcat din cap până-n picioare în culori închise, cu un palton de iarnă și bocanci butucănoși, închiși până sus cu șiret.

Avea barba deasă, un pic crescută, părul tuns scurt și ciufulit, și purta ochelari. Împotriva voinței ei, Libby a simțit cum o fulgeră ceva ce nu putea exprima în cuvinte.

— Bună, Libby, a început Jude, oferindu-i un început de zâmbet.

Tonul lui conținea un amestec de prietenie și hotărâre. Libby nu cunoscuse până acum această versiune a lui.

— Cum îți merge? a continuat Jude.

Libby nu era pregătită încă să-i răspundă, dar pe Jude n-a părut să-l îngrijoreze.

— Mă bucur că ai venit. Ești sigură că nu vrei să stai jos?

I-a arătat un scaun în fața lui. Libby a scuturat din cap și l-a măsurat de sus până jos, ca și când ar fi fost prima dată când se întâlneau. Și, în multe privințe, chiar

așa era. Acesta nu era bărbatul pentru care simțise cândva ceva; acest om era un străin.

— Probabil că ai o mulțime de întrebări, a spus el. Dă-i drumul.

Libby a dat din cap și și-a dres vocea, dar, oricât de mult a încercat, nu și-a putut stăpâni emoțiile cât să-și recapete vocea.

— Din toate locurile în care ne-am fi putut întâlni, de ce ai ales tocmai strada asta? a întrebat ea.

— O să ajungem curând și la asta, îți promit.

— De când mă urmărești?

— Eu, personal, deja de vreo două săptămâni. Prin intermediul datelor din telefon, din dispozitivele de urmărire, din tiparele de cheltuire a banilor, folosirea internetului și profilul tău public, cred că n-am încetat niciodată să te urmăresc. Nu din noaptea în care ne-am întâlnit în Manchester, nici măcar din lunile premergătoare întâlnirii noastre.

— Atunci înseamnă că nu ne-am întâlnit din întâmplare?

— Nu, nu ne-am întâlnit din întâmplare.

Ceva s-a prăbușit în Libby. A fost aproape dezamăgită să-l audă recunoscând ceea ce presupunea și ea, deja.

— De unde ai știut că o să fiu în barul ăla?

— Noi avem acces la toate datele tale personale, inclusiv la e-mailuri și jurnal.

— Vrei să zici că le-ai piratat?

— Da.

— Și când ai aflat unde o să-mi petrec weekendul, m-ai urmărit?

Jude a încuviințat din nou din cap.

— De unde ai știut că o să vorbesc cu tine?

— N-am știut. Te-am urmărit prin fiecare bar și am așteptat până ai băut câteva pahare înainte de a încerca să-ți atrag atenția. Știam din pozele de pe Facebook că-ți place să faci karaoke și lista ta de melodii de pe Spotify mi-a arătat că Michael Jackson era artistul tău preferat.

— Prietenii cu care erai. Și ei erau băgați în asta?

— Nu erau prietenii mei.

— I-am văzut. Stăteai într-un grup de bărbați.

— Nu, stăteam *în spatele* unui grup de bărbați. Habar n-aveam cine erau și nici ei cine eram eu. La fel ca în cazul mașinii mele fără șofer, tu nu te-ai gândit să pui la îndoială ce ai văzut.

— De ce-aș fi făcut-o? Eu am încredere în oameni până când apare un motiv pentru care să n-o mai fac. Primul meu impuls nu este să presupun că tot ce aud sau văd este o minciună. Ei bine, măcar până când ai intrat tu în peisaj. Cum ai putut fi sigur că voi fi atrasă de tine?

— Din profilurile pe care le-ai completat când te-ai înscris pe website-urile de întâlniri. Ne-am uitat la tipul de bărbați a căror pagină ai vizitat-o, cât de mult ai stat la fiecare poză, am analizat trăsăturile personalității lor și, bineînțeles, ne-am uitat și la fostul tău iubit, William. Ți-am studiat factorii de stimulare sau de renunțare, preocupările recreaționale, conversațiile online pe care le-ai avut și ce calități trebuie să aibă cineva ca să iei în considerare o întâlnire cu persoana respectivă. Mi-am adaptat înfățișarea în consecință. Mi-am tuns și mi-am vopsit părul, mi-am pus lentile de contact și m-am îmbrăcat în stilul vestimentar pe care-l preferi tu la bărbați. Am devenit persoana pe care o căutai. Singurul lucru pe care nu l-am putut fabrica era chimia dintre noi. Și nu poți nega că ea a existat. Când ai plecat, am luat de la bar

paharul din care ai băut și am făcut testul „Potrivește-ți ADN-ul", ca să văd dacă suntem concepuți genetic unul pentru celălalt. Vrei să știi rezultatul?

Lui Libby i-au scăpărat ochii de furie, dar și-a ținut degetele țepene, ca să nu se strângă pumn și să-i dezvăluie lui Jude cât de abuzată se simțea.

— Nu, nu vreau, a replicat ea printre dinții încleștați. Cu toate astea, simțea în tăcere oroarea de a fi „Potrivită" cu un psihopat.

— Și discuțiile din seara aia au fost tot fabricate?

— Unele dintre ele, da.

— Care, de exemplu?

— De exemplu pasiunea mea pentru filmele străine, aluaturi și cunoștințele despre piesele lui Michael Jackson.

— Dar știai toate versurile.

— Echipa mea mi le-a trimis prin lentilele inteligente și eu doar le citeam. Apoi i-am scos repede când ai venit tu să-mi vorbești. Dar nu totul a fost regizat.

— Ce anume a fost autentic?

— Interesul meu față ce aveai de spus.

Libby a râs.

— Te aștepți să cred asta?

— Nu mă aștept să crezi ceva din ce ți-am spus. Dar dacă erai atât de convinsă că urma să te mint, atunci de ce ai venit aici, în seara asta?

Libby a deschis gura, apoi s-a oprit. Nu avea un răspuns.

— Cum să-ți zic? a întrebat ea, în schimb. Presupun că Jude Harrison nu este numele tău real.

El a scuturat din cap.

— Spune-mi în continuare Jude, dacă asta face lucrurile mai simple.

— Nu, vreau numele tău real.

— Este absolut nesemnificativ. Când vei pleca de-aici, eu voi fi deja atât de adânc îngropat în World Wide Web — și ar trebui să informezi poliția despre întâlnirea noastră —, încât numele meu real nu va mai conta. Nu vor fi nici măcar pe-aproape să mă găsească.

— Nu-mi pasă. Îmi datorezi asta.

— Mă cheamă Noah Harris.

Numele i s-a părut cunoscut lui Libby, dar capul îi vuia de prea multă informație ca să-și dea seama de unde.

— De ce ți-ai zis Jude?

— *Hey Jude* a fost piesa preferată a răposatului tău frate. Ați pus-o și la înmormântare. Când a venit refrenul, familia ta s-a ridicat în picioare, v-ați luat de mâini și ați cântat părțile cu „na na". Imediat vi s-au alăturat și ceilalți, s-au ridicat și au cântat cu voi.

— Cum îndrăznești! De unde ai putea ști așa ceva?

— În ziua de azi, oamenii înregistrează totul pentru posteritate. N-a fost greu să găsesc momentul online.

Libby s-a înfiorat văzând meticulozitatea cercetării și detaliile din informații.

— Dintre toți oamenii de pe lumea asta pe care i-ai fi putut alege, de ce tocmai eu?

— Aveam nevoie de cineva cu valori morale, căruia să-i pese cu adevărat de bunăstarea unor străini. Pentru filmare ne trebuia o femeie pe care s-o poată îndrăgi atât bărbații, cât și femeile de toate vârstele. Și, pentru ca ei să investească emoțional în ea, trebuia să fie distrusă.

— Crezi că lumea mă vede ca pe o distrusă?

— Mă înșel?

— Ești un nemernic.

— Trebuia să găsim un Pasager pentru care ea să-şi arate susţinerea. Şi cine ar fi fost mai potrivit decât un bărbat cu o poveste lacrimogenă, de care ea se simţea atrasă? Faptul că nutreai, ca şi noi, dispreţ faţă de vehiculele autonome a fost, fireşte, un motiv foarte important de selecţie şi unul dintre motivele pentru care te-am plasat în juriul acela.

— *Voi* m-aţi pus acolo? N-am fost aleasă la întâmplare?

— Am presupus că până acum ţi-ai dat seama de asta. Voiam o personalitate care să pună la îndoială deciziile luate de ceilalţi juraţi. Trebuie să recunosc, după prima zi ne-am gândit că poate am făcut o alegere proastă, când am văzut că ceilalţi te călcau încontinuu în picioare şi renunţaseşi să mai ripostezi. Dar cea de-a doua zi şi imediat înainte de prima deturnare, ţi-ai venit în fire. În acel moment ne-am dat seama că nu ne-am fi putut dori pe cineva mai potrivit.

În sinea ei, Libby fierbea în continuare. Se împăcase demult cu gândul că fusese manipulată, dar nu ştiuse cât de departe mergeau minciunile. Se simţea ca o idioată.

— Dar de ce eu, mai exact? Sunt milioane de femei în lume care îmi împărtăşesc ideile.

— Dar nu e niciuna care să împărtăşească ce împărtăşim noi doi.

Libby a ridicat din sprâncene.

— Şi anume?

— Când ai ajuns aici, m-ai întrebat de ce am ales acest loc. Din ce-am înţeles eu când adunam informaţii despre tine, există trei evenimente care te-au modelat aşa cum eşti acum: găsirea cadavrului fratelui tău, iubitul tău care a făcut un copil cu altă femeie şi faptul că ai văzut trei

oameni murind pe strada asta. Avem în comun unul dintre aceste evenimente.

— Nu înţeleg.

— Cele trei generaţii de femei pe care le-ai văzut murind chiar în faţa acestei uşi erau soţia, fiica şi mama mea.

Capitolul 65

Libby a făcut un pas înapoi și a scuturat din cap.

— Asta-i încă una dintre minciunile tale, nu-i așa? i-a aruncat ea. Ești dezgustător.

Fără să-i lase posibilitatea să se apere, s-a întors și a pornit spre ușă. În spatele ei, picioarele scaunului au scrâșnit, zgâriind podeaua de ardezie. Trupul i s-a încordat și a strâns și mai tare mânerul cuțitului.

— Nu pleca, a spus Noah. Te rog.

Și, pentru prima dată în seara aceea, în vocea lui s-a strecurat ceva asemănător cu disperarea. A fost de-ajuns ca s-o facă să se oprească în loc.

— Am spus că meriți adevărul și *ăsta* este adevărul. Jur!

— Nu te cred.

A scuturat capul și s-a întors să-l vadă. Ceva a oprit-o să facă acei încă doi–trei pași și să iasă din cafenea. Dintr-odată și-a amintit de unde știa numele de Noah Harris. Nu era singurul care putea păstra secrete. Deocamdată, avea să țină asta pentru ea.

— Stephenie, Gracie și Mary; soția mea, fiica mea și mama. Eram la serviciu când am primit un telefon din partea unei asistente de la Spitalul Queen Elizabeth,

care mi-a spus că fuseseră implicate într-un accident. Abia când am ajuns acolo am aflat că le pierdusem pe toate trei.

— Numele lor sunt publice, a spus Libby impasibilă.

Noah a ridicat telefonul de pe birou și a cerut sistemului de operare să deschidă un folder. S-a îndreptat spre Libby, cu brațul întins ca să-i dea dispozitivul, să se uite mai bine. Din nou Libby a încleștat mâna pe cuțit și a făcut trei pași în spate. Noah a părut dezamăgit de precauțiile ei și a așezat telefonul pe masă — mai aproape de ea —, apoi s-a întors la locul lui.

Înăuntru, Libby a găsit zeci și zeci de albume, fiecare gemând de poze de familie. A glisat printre foldere, deschizându-le la întâmplare. Unul conținea imagini cu Noah băiețel, alături de un flăcău mai mare și o femeie tânără pe care a recunoscut-o din accident, mama lui Noah, după cum a presupus ea. Alt folder conținea fotografii de nuntă, poze din luna de miere și instantanee cu un nou-născut și Noah.

— Uită-te la filme, a zorit-o el, iar Libby a apăsat pe butonul de redare.

În primul film, Stephenie stătea pe o bancă într-o grădină, hrănind un bebeluș. Vocea aparținea femeii pe care o liniștise ea pe strada Monroe. Libby n-avea să uite vreodată cum, pe patul de moarte, femeia nu voise decât să știe că fiica ei era în siguranță.

După o scurtă ezitare, Libby a vorbit din nou.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu ele, dar asta nu explică rolul tău în răpire și motivul pentru care ai făcut rău atâtor oameni nevinovați.

— Nu trebuia să se întâmple nimic din toate alea. Nu trebuia să moară nimeni. Pur și simplu, totul... a

escaladat... într-un eveniment care mi-a scăpat cu totul de sub control. Nu l-am putut opri.

— Pe cine?

— Pe Alex.

— Ăsta cine mai e?

— Fratele meu.

— Şi rolul lui care a fost?

— Este unul dintre cei pe care-i numiţi „Hackerul"?

— Fratele tău a fost Hackerul? a spus ea încet.

— *Unul* dintre Hackeri. Hackerul nu a fost o singură persoană. Vocea pe care o auzeaţi voi era un sintetizator — o reproducere artificială a vocii umane. Mai mulţi oameni — bărbaţi şi femei cu vârste diferite, cu accente diferite, vorbind în dialecte şi limbi diferite — au dictat pe rând ce urma să spună Hackerul, în timp ce alţii controlau imaginile pe care le vedeaţi voi pe ecran. Pentru ca ceea ce s-a întâmplat să fie un succes, a fost nevoie de o reţea globală de oameni. Te rog, vrei să iei loc ca să-ţi pot explica?

Libby s-a oprit. A aruncat încă o privire peste umăr, spre uşa din spate, şi a decis că, dacă se simţea ameninţată de Noah, putea ajunge la ieşire înainte ca el s-o prindă. A slăbit strânsoarea pe cuţit şi a ales un scaun la două mese depărtare de el. Apoi şi-a încleştat maxilarele şi a încercat să nu se piardă în ochii aceia, pe care cândva tânjise să-i revadă.

— Ar trebui să încep cu începutul, a spus el. În anii 1940, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, bunicul meu a pus bazele unei afaceri de construcţie de motoare pentru vehiculele din armată. Apoi, de-a lungul anilor, business-ul s-a diversificat şi a trecut în mâinile tatei. Când Alex şi cu mine am părăsit universitatea, am început să lucrăm pentru el ca programatori şi am

creat și dezvoltat radare, senzori de orientare și senzori cu laser pentru mașinile de Nivelul 5. Tata era pe cale să încheie cu guvernul un contract de multe milioane de lire pentru furnizarea de software și camere pentru vehiculele serviciilor de urgență. Era cel mai mare business din istoria companiei noastre. Și, pentru că Marea Britanie avea să fie prima țară din lume care să adopte sistemul rutier complet autonom, aveam în plan să ne vindem la nivel global software-ul și sistemele. La ani întregi după Brexit, treaba era încă șubredă, iar acest contract însemna siguranța joburilor pentru cei șase sute de angajați ai noștri.

Noah a pocnit din degete.

— Apoi așa, deodată, totul s-a sfârșit.

— De ce?

— Eram gata să trecem la treabă — aveam pregătite și personalul, și tehnologia și ne extinseserăm sediile. Alex a fost cel care a observat o eroare în software-ul dezvoltat deja de alții și la care lucram noi acum. Era o găurică în gard, dar găurica aia exista. Iar asta însemna că acel software așa-zis sigur, imposibil de piratat, putea fi penetrat, cel puțin în teorie. Am raportat eroarea și am fost asigurați că va fi remediată. Apoi, cu o săptămână înainte de semnarea contractelor, a apărut o companie rivală din India, care ne-a făcut concurență cu o ofertă mai ieftină. Am dat înapoi până când am ajuns la același nivel cu ei, dar au redus iar oferta și atunci totul s-a terminat. Am fi operat cu o pierdere uriașă. Așa încât guvernul le-a dat lor contractul. Eram siguri că indienii nu pot oferi un produs mai bun decât al nostru și am avut dreptate. Pentru că, atunci când le-am analizat software-ul în detaliu, am descoperit că era identic cu al nostru. Ne furaseră

munca, iar singura cale de-a o face era prin cineva din interiorul guvernului.

— Atunci de ce nu i-ați dat în judecată pentru furt intelectual?

— Secțiuni esențiale din documentele noastre pentru patentarea aplicațiilor „au dispărut" odată ajunse la Autoritatea pentru Proprietate Intelectuală. Când am aflat noi, era deja prea târziu. Indienii înregistraseră pe repede-nainte munca noastră. Toți avocații din lume pe care i-am abordat ne-au spus că n-aveam nicio șansă să câștigăm litigiul sau vreo compensație.

— Și business-ul tatălui tău?

— În următoarele șase luni, acționarii au cerut intrarea în insolvență și forța de muncă a fost disponibilizată. Cea mai mare parte a personalului nostru trăia în așezări construite în jurul fabricii și, în câțiva ani, acele zone au rămas părăsite. Oamenii au fost obligați să se mute ca să-și găsească de lucru, prețurile locuințelor au scăzut, așa încât cei care au rămas au avut de pierdut, s-a observat o creștere a cazurilor de alcoolism și chiar a numărului de sinucideri. Unii dintre acești oameni lucraseră toată viața pentru tata și pentru tatăl lui. Și tata s-a învinovățit pentru toate acestea. Vina și stresul l-au afectat atât de tare, încât a făcut atac cerebral și a murit într-un an, din cauza complicațiilor unei pneumonii.

Noah a făcut o pauză și a luat o sticlă de pe podea. I-a desfăcut capacul și i-a întins-o lui Libby. Praful din încăpere o zgâria pe gât însă, cu toate astea, a refuzat.

— Întâmplările acestea l-au afectat pe fratele meu mai mult decât pe mine, a continuat el. Amândoi eram apropiați de tata, dar Alex era primul născut și bucățică ruptă din el. L-am văzut cufundându-se tot mai mult și

mai mult în depresie. În adolescență primise diagnosticul de bipolar și a încetat să-și ia medicamentele prescrise, apoi a început să se trateze după capul lui. Era instabil, a devenit mâhnit și furios și-și pierdea adeseori cumpătul din nimic. De câteva ori a fost arestat pentru încăierări și a sfârșit în spatele gratiilor, timp de câteva luni. Apoi, când a fost eliberat, a dispărut. Nu l-am putut găsi; nu era în apartamentul lui, nu răspundea la telefon și nici la mesajele noastre. Când nu l-a putut localiza nici măcar poliția, ne-am temut de ce e mai rău. Însă a reapărut la fel de brusc cum dispăruse.

Împotriva voinței sale, Libby începea să fie captivată de povestea lui Noah.

— Unde fusese? a întrebat ea.

— Nu mi-a spus, dar era ceva diferit la el. Nu doar că era treaz și reîncepuse tratamentul, dar căpătase și o putere de concentrare pe care nu i-o mai văzusem de multă vreme. În cele din urmă a recunoscut că-și petrecuse tot acest timp alături de un grup pe care-l numea „oameni care gândesc la fel". Suna ca și cum ar fi intrat într-o sectă sau ceva de genul ăsta, dar era vorba, de fapt, despre o comunitate de hackeri pe care o găsise ascunzându-se în *dark web*. Alex se alăturase unei organizații al cărei scop este să distrugă industria britanică de vehicule autonome. Astfel a aflat că nu fuseserăm singura companie trasă în piept de Guvern în favoarea ofertanților mai ieftini din străinătate. Existau cel puțin zece afaceri care jucaseră un rol în prima etapă a Revoluției Rutiere și care-și văzuseră produsele furate chiar de sub nas, ca urmare a manipulării frauduloase și a furtului patentului. Alex a fost încurajat să li se alăture și să găsească o cale de a lucra împreună cu ei pentru a pune industria pe butuci și pentru a aduce la

cunoștința publicului ce le făcuseră guvernanții afacerilor naționale. Și m-a implorat să mă alătur și eu.

— Iar tu ai acceptat.

— Nu de la început. Ca și Alex, le purtam pică pentru ce făcuseră afacerii tatei, dar nu-mi puteam permite să las totul și să mă alătur acestei cruciade. La acel moment, Steph și cu mine o aveam deja pe Gracie, iar ele două erau prioritățile mele.

— Și ce te-a făcut să te răzgândești?

— Ziua în care familia mi-a fost ucisă de o mașină de Nivelul 5. Nimeni nu ne-a spus de ce au murit fetele mele, ci doar că juriul de anchetă a decis că a fost vina lor. N-au recomandat nici măcar revizuirea software-ului.

— Așa că Alex a sugerat că deturnarea vehiculelor era o cale de răzbunare?

Noah a lăsat întrebarea suspendată în aer timp de o clipă, apoi a răspuns:

— Nu, Libby. Aia a fost ideea mea.

Capitolul 66

Libby s-a încordat toată, iar furia împotriva lui Noah a crescut și mai mult. Pentru câteva clipe înțelesese amărăciunea lui față de guvern, din cauza a ceea ce le făcuse celor din familia sa și frustrarea că întreaga vină pentru accidentul în care-și pierduseră viața trei generații fusese aruncată asupra mamei și soției sale. Dar toată înțelegerea i s-a evaporat brusc după ce l-a auzit recunoscând că fusese ideea lui.

Noah trebuie să fi simțit cum atmosfera dintre ei se răcește subit, fiindcă a devenit brusc stânjenit și a început să-și frece fața cu palmele, scuturând din cap.

— Trebuie să mă lași să-ți explic, a continuat el. La început, planul nostru a fost să paradim mașinile. Toate vehiculele — indiferent de marcă sau model — au în comun o secvență de software care le permite să comunice una cu alta, de exemplu să trimită avertismente pentru zonele unde traficul este aglomerat sau sunt lucrări. Pentru că lucraserăm la programare, știam cum să intrăm în software și să mergem direct la senzorii aceia.

Alex și ceilalți urmau să instaleze o secvență nocivă de cod, direct în software-ul de control. Asta însemna că

puteam să accesăm orice model al codului-sursă al oricărei mașini de Nivelul 5 și să-l infectăm cu un virus care să-l facă să se supună comenzilor noastre. Dacă făceam o mașină să se oprească în drum din cauza unei probleme fictive, virusul se răspândea și mii și mii de mașini urmau să facă același lucru. Până la descoperirea și remedierea piratării, răul ar fi fost deja făcut. N-ar fi durat mult, dar ar fi fost suficient să încremenească toată țara și să facă industria complet de râs.

— Atunci ce s-a schimbat? Cum a devenit treaba asta o crimă în masă?

— Odată ce a intrat în software, Alex a descoperit că mașinile ne citeau cărțile de identitate și orice tehnologie aveam asupra noastră. Și atunci am aflat și ce s-a întâmplat cu adevărat cu fetele mele. Au fost sacrificate pentru că Pasagerul din mașina care le-a lovit era pilot în Forțele Aeriene Regale și a fost protejat de IA. Serviciul pe care-l făcea el pentru țară însemna că viața lui era mai valoroasă decât a celor trei generații din familia mea.

Noah a așteptat reacția lui Libby, însă ea a continuat să-l privească la fel de precaută.

— Ura pentru orice și oricine avea de-a face cu mașinile alea mă consuma cu totul. Impactul lor era de nebănuit. Chiar și după aceea micuța mea a murit pentru că n-a primit ficatul de care avea nevoie, fiindcă mașinile mai sigure înseamnă accidente mai puține și tot mai puțini donatori de organe.

— Nu poți pedepsi oamenii pentru că nu mor! Asta-i de-a dreptul o nebunie, l-a întrerupt Libby.

— Știu, dar demonstrează ce era în capul meu în momentele alea. Cum consideram că inactivarea mașinilor nu urma să aibă un impact suficient. Am decis că

piratarea *trebuie* să acopere un ciclu de știri de trei zile. Trebuia să fie un eveniment pe care oamenii să și-l amintească pentru tot restul vieții lor. O deturnare. I-am spus lui Alex că ar trebui să preluăm complet controlul asupra câtorva mașini și să le ținem zălog, amenințând că ucidem Pasagerii dacă guvernul nu recunoaște faptele. Și să-i cerem juriului de anchetă să facem ce a făcut și IA: să aleagă un supraviețuitor bazându-se numai pe informațiile parțiale și părtinitoare oferite de noi. Dar nicio secundă n-ar fi trebuit să fie rănit cineva.

Libby a înclinat capul, neîncrezătoare.

— Îți dau cuvântul meu: am fost convins că n-o să facem altceva decât să stârnim o isterie împotriva acestor mașini „imposibil de piratat". Apoi totul s-a schimbat în seara în care te-am cunoscut pe tine.

— Pe mine?

— Probabil că am văzut de o sută de ori filmarea din ziua în care s-au prăpădit fetele mele, m-am uitat la ea până am știut-o pe de rost. Am numărat câți pași ai făcut de la una la alta, cât ai stat cu mama și cu Steph și cum ai încercat să le liniștești. Când ți-am văzut bunătatea și cât de mult te afectează moartea unor necunoscute, am știut că te vreau în juriul acela. Dar în seara în care ne-am întâlnit în Manchester, ai fost prima persoană cu care vorbeam de nici nu mai știu când, care nu trăia în aceeași bulă toxică în care trăiam eu. Iar când ne-am sărutat, am simțit cu fiecare fibră conectarea cu tine, așa cum ai simțit-o și tu. M-ai trezit la realitate, mi-ai amintit cine sunt cu adevărat și m-ai făcut să înțeleg că puteam să realizez tot ce doream fără să ameninț viața oamenilor. Dar a fost imposibil să-i conving pe Alex și pe ceilalți să se răzgândească. Așa cum ți-a explicat unul dintre jurați,

Matthew, mentalitatea de masă îi face pe oameni mai curajoşi atunci când sunt împreună.

— Ar fi trebuit să te lupţi mai mult, l-a respins Libby.

— M-am luptat.

— Ar fi trebuit să-i faci să înţeleagă că e complet greşit.

— Am încercat.

— Şi atunci, de ce nu te-au ascultat?

— Pentru că până la momentul acela petrecuserăm un an şi jumătate planificând deturnarea şi nimeni nu a vrut să dea înapoi! Iar eu am fost speriat de felul în care poate scăpa totul de sub control dacă nu rămân implicat. Am crezut că, fiind acolo, voi putea măcar să-i ţin în frâu, dacă o să fie nevoie.

— Şi cum te-ai descurcat? a întrebat Libby fără expresie.

Noah s-a uitat în pământ.

— Nu mi-am imaginat vreodată că vor ajunge la aceste extremisme.

— Unde erai în ziua aia? Pentru că nu te aflai în maşina la care ne uitam noi.

— Pentru imaginile în timp real, am stat într-o maşină staţionată într-un hambar din vestul Irlandei, înconjurat de panouri verzi. Pe fundal au folosit imagini live dintr-o altă maşină, ca să pară că sunt pe şosea. Reacţia de oroare pe care am avut-o la moartea lui Victor a fost sută la sută autentică, precum şi încercarea disperată de a ieşi din maşina în care mă încuiaseră. Mi-au tăiat sonorul şi au rulat alte imagini, în buclă, pentru ca voi să nu mă auziţi implorându-i să se oprească şi ameninţându-i că voi spune totul telespectatorilor. M-au avertizat că, dacă nu îmi joc rolul mai departe, vor ucide toţi Pasagerii... şi pe tine. Nu-i puteam lăsa să facă asta. Şi, evident, habar n-am avut că vor provoca accidente în toată ţara.

— Unde vă ascundeați?

— Prin diferite țări. Eu nu am întâlnit decât vreo șase persoane dintre cele implicate. S-au îngrijit să aibă bârloguri sigure în locuri fără tratate de extrădare cu Marea Britanie. Cât timp stau cu capul la cutie, nu atrag atenția asupra mea și nu le fac probleme cu guvernele lor, vor continua să mă adăpostească. Dar n-am nicio siguranță. Mă pot arunca lupilor oricând doresc.

— Și fratele tău?

— Nu știu absolut nimic de el. N-am reușit să-l contactez din ziua deturnării.

Libby a strâns pleoapele, încercând să digere versiunea oferită de Noah pentru acele evenimente. Nu putea nega că își susținuse bine cazul și că limbajul trupului arăta un om chinuit de remușcări.

— De ce acum? l-a întrebat ea. De ce ai venit să mă cauți?

— Nu-mi pasă ce crede despre mine restul lumii, dar îmi pasă ce crezi tu. Aveam nevoie să știi că atât în seara aceea cu tine — în Manchester —, cât și ca Pasager, am fost eu, cel adevărat, și nu sunt acela de care te-ai îndoit încontinuu în ultimele șase luni.

— *M-am îndoit?* a repetat ea, ridicând din sprâncene. Acesta-i un eufemism dat dracului. M-ai manipulat și pentru asta te-ai folosit inclusiv de moartea fratelui meu. Ai luat cel mai dureros moment din viața mea și l-ai folosit pe Nicky ca să mă faci să cred minciunile tale. Nu ăsta ești tu, cel adevărat?

— Nu sunt, îți dau cuvântul meu. Lasă-mă să-ți demonstrez. Vino cu mine.

Libby a crezut că nu aude bine.

— Poftim?

— Am relații care ne pot duce oriunde vrem noi în lumea asta. Apoi ne putem cunoaște ca lumea unul pe altul, departe de toate astea. O putem lua de la capăt.

Pe Libby a surprins-o propriul hohot de râs mai mult decât l-a surprins pe Noah.

— Tu vorbești serios? De ce aș face una ca asta?

— Pentru că știi la fel de bine ca mine că, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, este ceva între noi. Ceva ce n-am mai simțit decât o singură dată în viață, pentru soția mea. Și vreau să văd unde duce. Nu poți nega că te simți încă atrasă de mine. În ciuda bravadei tale și a tot ceea ce crezi că știi despre mine, tot ai venit aici, pentru că o parte din tine vrea în continuare să creadă că bărbatul pentru care simți ceva nu este un om rău.

— E ridicol ce zici, a spus Libby, scuturând cu putere din cap. Am o viață, un scop nou, îmi este bine, reușesc să schimb câte ceva în lume. De ce aș renunța la toate astea pentru un bărbat ai cărui prieteni au ucis mai mult de o mie de oameni? Ești nebun.

— Libby, îți jur pe Dumnezeu că n-am știut ce avea să se întâmple. Și că o să-mi petrec tot restul vieții mele încercând să îndrept lucrurile, dacă o să mă lași s-o fac. Mă poți ajuta să mă revanșez pentru lucrurile îngrozitoare care au derivat din ideea mea.

Libby s-a ridicat în picioare și a început să măsoare încăperea în lung și-n lat.

— Cum aș putea face asta? l-a întrebat ea. Chiar dacă spui adevărul, tot tu rămâi catalizatorul. Dacă regreți cu adevărat ce s-a întâmplat, de ce nu te predai la poliție? Explică-le tot ce mi-ai spus și mie în seara asta. Dovedește-mi cu fapte, nu cu vorbe, că ești bărbatul care am crezut că ești.

Noah și-a trecut mâinile prin păr, apoi și-a lipit palmele ca pentru rugăciune.

— Nu pot, Libby, și-a pledat el cauza. Vor arunca totul în seama mea, și chiar mai mult de-atât. Nu le pot da decât niște nume, fără detalii despre locul unde e fiecare, fără nicio dovadă că n-am orchestrat eu totul. Pot face mai mult bine din afara pușcăriei decât de după gratii. Da, știu că vor fi oameni care vor simți că li s-a făcut dreptate dacă o să mă vadă închis, dar, cu ajutorul tău, pot oferi mult mai mult în libertate.

Pentru a doua oară, Noah a încercat să se apropie de ea și, tot pentru a doua oară, Libby s-a dat înapoi.

— Dar ce zici dacă îmi înregistrez mărturisirea și o fac publică odată ce ajungem în locul ăla unde am fugi împreună? a propus el. Asta te-ar ajuta să te răzgândești?

— Jude... a început ea, corectându-se după aceea, Noah, tu auzi ce zici? Am privi neîncetat peste umăr, n-am reuși niciodată să ne relaxăm. Nici nu pot și nici nu vreau să-mi trăiesc viața așa. Vreau lucruri pe care le vrea orice om obișnuit și nimic din acest... *nimic din asta*... nu e normal.

— Putem avea tot ce ne dorim, doar că în împrejurări atipice. Iar tu îți poți continua munca la campanie, dar cu o finanțare mai bună în spate și cu o acoperire globală extinsă. Dacă o să vrei, vei putea chiar să pui bazele unei organizații caritabile în numele fratelui tău, ca să-i ajuți pe cei cu probleme de sănătate mintală — am acces la fonduri care să ne permită acest lucru. Îți pun lumea la picioare, Libby, și mă pun și pe mine la bătaie în această negociere. Eu, cel adevărat. Te rog, te implor să te gândești la propunerea mea.

Lui Libby i s-au umplut ochii de lacrimi pe care și le-a șters cu mâneca.

— Știi ce este cu adevărat dureros? Că m-ai luat de proastă și m-ai făcut de râs... Că am lăsat garda jos și m-ai făcut să cred că ești ceva ce nu erai. Cum aș putea să trec vreodată peste minciuni și manipulare? Dacă ai fi în locul meu, tu ai putea?

— Am riscat foarte mult să vin aici, asta nu-ți spune nimic?

Libby nu putea nega lucrul acesta. A rămas nemișcată și l-a studiat atentă pe Noah, fără să șovăie. Ochii lui păreau plini de speranță și disperare. Dacă bărbatul din fața ei ar fi fost același pe care-l cunoscuse în Manchester, l-ar fi crezut. Dar acesta era Noah, pe care nu-l cunoștea mai mult decât pe oricare alt străin. Totuși, oricât s-ar fi străduit, nu putea nega că ceva o atrăgea spre el, un magnet invizibil care o făcea să-și dorească să treacă peste rațiune și să-l creadă.

— Cum aș putea să te iert vreodată pentru ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea. Totul — și vreau să spun chiar *totul* — este împotriva noastră.

— Putem să trecem peste asta, știu că putem. Doar spune-mi că-mi acorzi o șansă. Am apărut de niciunde, ți-am făcut această propunere... știu că-ți cer un lucru cu totul nebunesc; sunt perfect conștient de asta. Dar am fost dispus să-mi risc libertatea venind aici, fiindcă sunt sigur de ceea ce este între noi.

O picătură de sudoare i s-a prelins lui Libby de pe ceafă spre coloană. A refuzat să-și ia privirea de la Noah până când a fost pregătită să-i răspundă. Apoi, aproape imperceptibil, a început să dea din cap. Noah a făcut ochii mari și chipul i s-a luminat.

— Serios? a întrebat-o el. Ești sigură?

— Da, a răspuns Libby încet. Dar trebuie să plecăm înainte să-mi vin în fire.

De data asta nu s-a mai dat înapoi când Noah s-a apropiat de ea. L-a lăsat s-o prindă de mijloc şi s-o tragă la pieptul lui. Când s-a aplecat s-o sărute, Libby a închis ochii şi a uitat prin câte trecuse. Pentru o clipă s-a aflat din nou în grădina barului, în urmă cu un an, înconjurată de strălucirea lăptoasă a lampioanelor atârnate în copaci. Buzele unui străin erau apăsate pe ale ei şi i-a respirat parfumul, i-a simţit aroma pielii fierbinţi. Pe atunci era începutul unui nou capitol, şi-a spus ea; ceva se trezise în adâncul fiinţei ei. Amintirea a fost fugară şi, după ce a dispărut, Libby s-a desprins de el.

— Unde mergem mai întâi? a întrebat ea.

— Ştiu oameni care ne pot scoate din ţară în seara asta.

— Dar am nevoie de paşaport, cum rămâne cu jobul meu, cu casa mea, cu familia, cu prietenii... Lor cum o să le explic?

— O să le rezolvăm pe toate pe rând, când vom fi mai departe, îţi promit.

Noah a zâmbit larg, cu degetele împletite cu ale ei, şi s-au îndreptat amândoi spre uşă.

— Să nu-ţi uiţi telefonul, i-a spus ea arătând spre masa unde stătuse.

— Vezi ce efect ai asupra mea? a spus el, îndreptându-se spre telefon.

— Pot să te întreb încă ceva? a spus Libby brusc.

— Orice.

— Ce s-a întâmplat, de fapt, cu Noah Harris după ce familia lui a murit?

Libby l-a văzut pe bărbatul din faţa ei oprindu-se brusc. Rămăsese cu spatele la ea.

— Nu înţeleg ce vrei să zici, a spus el, însă tonul vocii sugera altceva.

— Am fost acolo, la funeralii, şi nu mi-am putut lua ochii de la Noah, care stătea în faţa altarului şi a trebuit ţinut pe braţe de prietenii lui, pentru că era atât de doborât de durere. L-am văzut aşezând un trandafir alb pe fiecare dintre sicrie, apoi mergând în urma dricurilor care se îndreptau spre crematoriu, pentru o slujbă privată. Pentru o clipă, ochii ni s-au întâlnit. N-o să uit niciodată imaginea acelui biet bărbat disperat. Iar tu nu eşti în niciun caz Noah Harris. Nu-i aşa?

Capitolul 67

În spaţiul dintre Libby şi bărbatul de care fusese cândva îndrăgostită nebuneşte nu se mai auzeau decât bătăile tot mai puternice ale inimii ei.

— Eşti Alex, fratele lui Noah, nu-i aşa?

Răspunsul lui a fost tăcerea. Nu exista un moment mai bun să plece de-acolo şi vechea Libby ar fi rupt-o la fugă cât o ţineau picioarele spre uşă, ca să ceară ajutor. Dar Alex nu cunoştea versiunea post-deturnare a lui Libby Dixon; femeia hotărâtă şi sigură pe ea care voia să ducă această confruntare până la finalul ei, oricât de amar ar fi fost. Iar acum, că avea un avantaj, şi-a ţinut firea.

— Noah e mort, nu-i aşa? a continuat Libby. Fratele tău a fost cel care s-a răzgândit şi nu a mai vrut să urmeze planul de răpire a Pasagerilor. Tu eşti cel care l-a dus la un alt nivel şi i-a omorât pe toţi oamenii ăia.

Alex a ezitat o clipă, apoi i-a răspuns:

— Atenţie la ce spui, Libby. Următoarele cuvinte care-ţi vor ieşi pe gură vor schimba cu totul cursul evenimentelor.

Dar Libby n-avea de gând să dea nici cea mai mică atenție amenințării lui.

— Dacă nu l-aș fi văzut pe Noah la înmormântare, aș fi crezut că tu ești. Mai ales din cum te uitai la Stephenie și Gracie în filmele și în pozele alea. Și asta pentru că le iubeai, nu-i așa? O fi fost Noah frate-tău, dar inima ta era la Stephenie. Și nu te uitai la fiica ei ca un unchi grijuliu, ci ca un tată mândru.

Libby putea să jure că l-a văzut pe Alex dând ușor din cap, în semn de aprobare.

— Când au murit, suferința ta a fost cea care te-a determinat să treci la represalii extreme ca să te răzbuni, nu suferința lui Noah.

— Noah era slab, i-a replicat Alex. N-avea curajul să facă ce era de făcut sau să vadă ce era de făcut. N-o iubea pe Steph așa cum merita; n-o respecta, și cu toate astea ea n-ar fi renunțat la el. Nici măcar după ce-a aflat cât de des se culca cu altele. Eu am fost ăla care i-a șters lacrimile, care i-a spus că merită mai mult și la mine a venit ca să se simtă din nou iubită. Ba chiar a recunoscut în fața mea că alesese greșit fratele. Dar când a rămas însărcinată cu fiica noastră, l-a ales pe Noah în locul meu. Eu am fost idiotul care a promis să facă un pas în spate și să le dea o șansă, pentru că eram convins că într-o zi o să mă aleagă pe mine în locul lui. Însă ziua aceea n-a mai venit niciodată.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut la funeralii, alături de restul familiei.

— N-am mers la înmormântare. Eram prea distrus de ce se întâmplase, spre deosebire de fratele meu. Nu le-a jelit așa cum am făcut-o eu. La nici trei luni după aceea, el și-a încărcat poza pe aplicațiile de agățat.

Libby a văzut pe chipul lui mâhnirea provocată de această amintire. Degetele îi zvâcneau și devenea tot mai agitat.

— Noah ți-a susținut vreodată planul?

— La început. De fapt, voia să fie și mai ambițios de-atât și să avem și mai multe mașini care se ciocnesc după oprirea Pasagerilor. Dar, ca de obicei, nu era decât gura de el și s-a răzgândit ca întotdeauna. Numai că, la momentul ăla, erau deja implicați prea mulți oameni din întreaga lume ca să ne oprim. A existat o întreagă armată de bărbați și femei, organizați în facțiuni și celule, care riscau totul ca să ne putem atinge obiectivul. După un an și jumătate de pregătire, niciunul dintre noi nu a vrut să dea înapoi din cauza unei singure persoane. Pentru că eram fratele lui, pe mine a căzut măgăreața să-l fac să priceapă, dar n-a vrut să asculte. Era ca și când viețile lui Steph, a lui Gracie și a mamei nu valorau nimic pentru el. Ne-am certat, el m-a amenințat că o să dea planul în vileag, așa că n-am avut de ales decât să protejez programul.

Într-un final, Alex s-a întors cu fața spre Libby; avea o expresie serioasă.

— Tot ce am zis despre noi este adevărat și vreau să facem lucrurile să meargă. Pot crea un viitor pentru noi; tot ce trebuie să faci este să-mi acorzi puțină încredere. Chiar și acum, chiar și după tot ce ai aflat, nu poți înceta să ai sentimente față de mine. Suntem „Potriviți" și cred că undeva, în adâncul tău, știi asta. Hai să fugim împreună.

Libby a simțit cum un frison îi zguduie trupul și a dat violent din cap la gândul că erau destinați unul altuia.

— Nu cred că suntem „Potriviți", a rânjit ea batjocoritor. Este încă una dintre minciunile tale. M-ai mințit

când erai Jude și mă minți și acum, ca Noah. Ce mama naibii te face să crezi c-o să pun botul de data asta? În plus, poate că ar fi trebuit să-ți urmezi propriile sfaturi.

— În legătură cu ce?

— Alea de mai devreme, când mi-ai spus că nu mi-a trecut prin cap să pun la îndoială ceea ce am văzut, presupunând că erai la bar împreună cu bărbații ăia. Ei bine, tot așa și tu, când ai crezut că n-am în buzunar decât un cuțit. De fapt, am activat butonul de alarmă și dispozitivul de urmărire instalat de poliție pe telefonul meu, care transmite spre ei tot ce vorbim aici.

Ochii lui Alex s-au îngustat ca două fante subțiri.

— Din tot ce mi-ai spus, a continuat Libby, singura parte pe care o cred este că ai simțit că ar exista o conexiune între noi. Și eu am simțit. Doar că sentimentul nu a fost real, fiindcă bărbatul acela nu există. Și de aceea, printre un milion de alte motive, n-aș merge nicăieri cu tine dincolo de încăperea asta. Mai degrabă aș vrea să sfârșesc ca fratele tău decât să fiu cu tine.

Iute ca fulgerul, Alex s-a repezit spre ea, dar Libby a fost mai rapidă decât el. S-a întors și a alergat spre ușă; a scos cuțitul din buzunar și și-a încleștat mâna pe el, iar cu cealaltă a apucat clanța. A apăsat-o și a zguduit-o, dar ușa nu s-a clintit. Panicată, s-a întors iute și a fluturat arma în față, iar lama cuțitului a reflectat lumina lămpii și a sclipit. Alex s-a apropiat și Libby l-a văzut ridicând un breloc de chei.

— Ușa are încuietoare automată și nu se deschide decât cu asta, a mârâit el. N-ai să pleci nicăieri.

Libby ar fi vrut să țipe și să strige după ajutor, dar s-a abținut și a despicat aerul cu lama cuțitului, iar și iar, de

la stânga la dreapta, înainte și înapoi, în timp ce Alex se apleca și se ferea ca un boxer în ring.

— Poți face asta toată noaptea, dacă vrei, a spus el. Dar numai unul dintre noi o să iasă de-aici.

— Probabil că poliția este deja afară, a spus Libby, disperată. Ai putea la fel de bine să renunți, Alex, s-a terminat.

— Indiferent ce se va întâmpla cu mine, îți promit un lucru, Libby: și dacă supraviețuiești în seara asta, n-o să fii niciodată liberă. Afară sunt o mulțime de-ai noștri și o să stăm permanent cu ochii pe tine, gata să vă doborâm, pe tine și pe toți cei pe care-i iubești, dacă vom fi nevoiți. Gândește-te la titlurile pe care o să le scoatem dacă te ucidem.

Brusc, cuțitul a luat contact cu mâna lui Alex, crestându-l pe dosul palmei. Bărbatul a făcut o grimasă și s-a tras un pas înapoi, încercând să-și dea seama, în lumina lămpii, cât de grav a fost rănit.

— Tocmai ai luat cea mai rea decizie din viața ta, a spus el și și-a încleștat pumnii.

Libby a tras adânc aer în piept și și-a adunat toate puterile, împingând încă o dată cuțitul în față. Însă a ratat. Alex a reușit s-o prindă de încheietură și și-a înfipt adânc degetele în ligamentele ei, făcând-o să-i cedeze cuțitul.

Au rămas față în față, iar el i-a zâmbit pentru ultima dată, cu buzele strânse.

— Îmi pare rău că s-a ajuns la asta, chiar îmi pare rău, a murmurat el.

Dar, în timp ce-l vedea repezindu-se spre ea, Libby a zărit și un punctuleț roșu apărându-i brusc pe gât. Iar când mâna lui s-a tras înapoi, gata să înfigă cuțitul în ea, un glonț a spart ușa de sticlă și l-a nimerit direct în gât.

Partea a patra — doi ani mai târziu

Capitolul 68

UKToday.co.uk

+LIVE/GUVERNUL SUSȚINE REINTRODUCEREA MAȘINILOR FĂRĂ ȘOFER

Controversatelor vehicule autonome li se va permite să revină pe șoselele din Marea Britanie în următorii trei ani.
Premierul Nicholas McDermott va face în cursul acestei zile o declarație prin care va asigura populația că mașinile fără șofer sunt acum „sigure" și că s-au luat măsuri suplimentare, astfel încât „în viitor să nu mai fie posibile deturnări".
De asemenea, a fost abandonat termenul-limită de zece ani pentru ca toate mașinile din Marea Britanie să fie autonome.
„Este nevoie să recâștigăm încrederea populației", a declarat o sursă guvernamentală înainte de anunțul premierului. „Iar acesta va fi un proces gradual."

Întreaga poveste aici...

Libby a pornit încet spre scară, atentă să nu calce pe tivul rochiei. S-a studiat pentru ultima dată în oglinda care se întindea pe tot palierul. Cu ajutorul oferit de aranjamentul cu agrafe și un tub de fixativ pentru fixare puternică, coafura rămăsese la locul ei, așa cum se

întorsese de la stilist în dimineața aceea. Nia plecase după ce-și făcuse datoria cu machiajul și o ajutase pe Libby să îmbrace rochia; aveau să se întâlnească mai târziu, la restaurant.

— Vii? a strigat Libby, întoarsă spre scări.

— Vin într-un minut, a răspuns o voce înfundată de bărbat. Încerc să-mi găsesc celălalt buton.

— Eu ar trebui să fiu aia care se presupune că întârzie la nunta noastră, nu tu.

— Ai zis că nu vrei toate chestiile tradiționale, altminteri nici n-am fi fost împreună în dimineața asta, nu?

— Este prerogativa miresei să se răzgândească.

— L-am găsit.

Când Matthew Nelson a apărut în capul scărilor, Libby s-a întors în salon, unde cei doi s-au privit unul pe celălalt pentru prima dată îmbrăcați în ținutele de nuntă. Pe chipuri li s-a așternut un zâmbet.

— Arăți foarte bine, domnișoară Dixon.

Odată ajuns în salon, i-a luat mâna într-a lui.

— Nici tu nu arăți rău, doctore Nelson. Ai luat tot?

Matthew s-a bătut cu mâna peste buzunarul jachetei bleu.

— Am verighetele, permisul și cartea de identitate.

Matthew i-a cuprins obrajii între palme și a sărutat-o pe buze.

— Nu-mi întinde rujul, l-a tachinat Libby. Avem tot restul vieții la dispoziție, odată ce faci din mine o femeie cinstită.

— Îți vine să crezi că o facem într-adevăr?

Libby a scuturat din cap.

— Nu, dacă ne gândim la împrejurările în care ne-am întâlnit.

— Te-am plăcut din clipa în care ai pășit în sala de anchetă.

— Acum știu, dar la momentul acela ai disimulat foarte, foarte bine lucrul ăsta.

— Păi, nu prea puteam să te invit la o cafea cât timp îți făceai datoria de jurat, nu-i așa? Aveam de gând să aștept până la finalul săptămânii ca să te abordez.

— Te-aș fi refuzat, l-a tachinat ea. Te consideram un nemernic infatuat.

— Lucru pe care mi-l amintești frecvent. Iar acum?

— Iar acum cred că ești un nemernic infatuat adorabil.

Ceasul inteligent al lui Matthew a bâzâit și el a aruncat o privire spre imaginile mișcătoare de pe ecran.

— Mașina este afară. Deci mergem să facem ce-avem de făcut? Sigur simți doar niște înțepături și nu contracții?

— Sigur, a replicat ea, frecându-se pe abdomenul proeminent.

Matthew s-a aplecat și i-a sărutat burta, apoi a vorbit copilului lor încă nenăscut:

— Oricât de mult aș vrea să te cunosc, trebuie să mai stai acolo câteva săptămâni. Nu vrem să te vedem până atunci și, mai ales, nu azi.

— Da, tati, a replicat Libby în locul copilului.

După ce acceptase cererea în căsătorie a lui Matthew, Libby își cumpărase o rochie strâmtă, fără bretele, de culoarea fildeșului, fără să știe că este însărcinată. Acum, cu cinci săptămâni înainte să nască, se tot dusese la magazinul cu rochii de mireasă, ca să și-o ajusteze iar și iar.

Matthew și-a trecut brațul pe sub cel al viitoarei sale soții.

— Gata? a întrebat el, iar Libby a încuviințat.

— Atunci hai să mergem.

La ieșirea din casa pe care-o cumpăraseră împreună în anul acela, au văzut parcat pe alee un Mercedes Benz negru, vintage, bine lustruit. Lui Libby i-a plăcut că era modelul pe care îl închiriase, o mașină de modă veche, Nivelul 1, și că firma de închirieri prinsese de retrovizoarele laterale panglici ivoar care se întindeau până la grila radiatorului. Din mașină a coborât un șofer în costum gri, care i-a deschis ușa din spate. A urcat, atentă să nu-și șifoneze rochia. Apoi, după ce i s-a alăturat și Matthew, s-a așezat mai bine pe locul ei și mașina a pornit la drum, de la casa lor din Hove spre oficiul de căsătorii din Brighton.

Multe dintre prietenele lui Libby recunoscuseră că înainte de ziua căsătoriei fuseseră un pachet de nervi, însă ea nu le împărtășise temerile. Știa, instinctiv, că ea și Matthew își aparțineau unul altuia, chiar și după ce Alex Harris pretinsese că erau Potriviți după ADN. Când comandantul Riley o pusese la curent cu evenimentele, după moartea lui Alex, îi dezvăluise și că, în timpul percheziției informatice în telefonul lui, exista un e-mail de confirmare a rezultatului testului pentru Alex și o întrebase dacă voia să știe rezultatul.

Libby făcuse semn că nu. Oricât de mult credea în adevăr, de data asta n-ar fi servit unui scop pozitiv în viața ei. Acum, în ziua nunții, era mai convinsă ca oricând că luase decizia corectă. Câteodată, ignoranța poate fi o binecuvântare. Cu test sau fără test, Matthew era Alesul.

Înțelegerea acestui lucru venise din senin. Când povestea confruntării ei cu Alex ajunsese la știri, moartea bărbatului aflat în spatele deturnării colective dăduse toate titlurile la nivel internațional. La câteva zile după aceea, Matthew fusese singurul membru al juriului care se interesase de starea ei.

Schimburile de e-mailuri au devenit SMS-uri, SMS-urile au devenit convorbiri video și n-a trecut mult până când Libby și-a dat seama că Matthew era complet diferit de bărbatul alături de care făcuse parte din acel juriu infam. Mai târziu, când el a participat la o conferință medicală în Birmingham, Libby i-a acceptat invitația la cină și și-a dat seama că între ei era mai mult decât o prietenie. Abia când au ajuns să stea față în față, împărțind o farfurie cu tapas, Libby și-a amintit cum, în ziua deturnării, Matthew îi arătase mai multă atenție decât își dăduse ea seama la acel moment. A trebuit să-l înfrunte pe Jack Larsson în numele ei și a liniștit-o când a fost detonată mașina lui Bilquis.

S-au mai întâlnit de două ori înainte ca Matthew să o sărute. După cinci luni, Libby a lăsat prudența deoparte, și-a scos la închiriat locuința din Birmingham și s-a mutat la trei ore distanță, pe coasta de sud, unde au cumpărat împreună prima lor casă.

Era suficient de departe de Londra ca să le permită discreție și intimitate, dar cu o navetă confortabilă pentru angajamentele ei media. Activitatea lui Libby începuse să se mai domolească după moartea lui Alex și publicarea rezultatelor anchetei de la poliție despre software-ul manipulat. Cu Jack Larsson în toiul unui proces extrem de public și cu software-ul pentru Nivelul 5 disponibil acum să poată fi cercetat de către oficiali licențiați și organizații independente, Libby începea, în fine, să realizeze normalitatea după care tânjea. După nașterea bebelușului avea să demisioneze din funcția de purtătoare de cuvânt, astfel încât să înceapă noul ei job de mamă. Spera ca, la un moment dat, să-și reia și serviciul de asistentă medicală.

În ciuda iubirii și a siguranței pe care i le ofereau noua ei viață, existau momente când Libby călătorea în trecut. Chipul lui Alex îi apărea în cele mai neașteptate momente. Odată i se păruse că-l vede în trăsăturile unui străin, în sala de așteptare a unei clinici de chirurgie dentară, alteori îi apărea când închidea ochii și se cufunda în cada umplută-ochi cu apă. Câteodată îi mai apărea și în vis, în special în ultimele momente ale confruntării lor violente. Retrăia clipa când zărise acel punctuleț roșu strălucindu-i pe mărul lui Adam; vuietul glonțului tras de lunetistul poliției, care spărsese sticla și-i străpunsese gâtul, și plesnetul palmei pe care Alex și-o dăduse îngrozit peste rana tot mai mare, ca și cum ar fi putut stăvili jetul de sânge. Mai visa cum, după ce poliția spărsese ușa magazinului și o dusese într-o zonă sigură, nu se putuse abține să nu privească țintă, cu ochii mari, de pe trotuarul de vizavi, la paramedicii care încercau să-l resusciteze. Și-a recăpătat suflul abia după ce aceștia au semnalizat că Alex nu mai respira.

Împrejurările în care a murit adevăratul Noah Harris nu vor fi cunoscute cel mai probabil, niciodată, însă anchetatorii confirmaseră că trupul său descompus fusese găsit într-o zonă împădurită aflată în apropierea unui hambar din vestul Irlandei. Legistul a stabilit că fusese cel mai probabil sufocat, cam în același interval în care avusese loc deturnarea și nu cu luni înainte, cum sugerase Alex. În hambar se afla și vehiculul folosit pentru filmarea interiorului mașinii lui „Jude" pe parcursul răpirii.

De altfel, încet și sigur, fuseseră făcute arestări și inculpări în toată lumea, pe măsură ce investigațiile internaționale începuseră să penetreze Echipa de Hackeri.

Câteodată, cuvintele lui Alex se întorceau s-o bântuie, în special amenințarea că nu va fi niciodată liberă și că Echipa de Hackeri va sta mereu cu ochii pe ea, pândind-o, gata să lovească atunci când se va aștepta mai puțin. Însă știa și că nu poate trăi sub umbra lui „s-ar putea" și „ar fi posibil", fiindcă asta n-ar mai fi fost viață.

Astăzi totuși nu era una din zilele acelea pe care să le trăiască în trecut sau să-și pună întrebări la care n-avea să primească vreodată răspuns. Libby a revenit rapid în prezent și și-a desfăcut degetele, ținându-le în lumina soarelui care o inunda prin geamul mașinii. Și-a admirat inelul de logodnă cu diamant, răsucindu-l iar și iar, nerăbdătoare ca Matthew să-i strecoare pe același deget și verigheta.

Atenția i-a fost atrasă afară, dincolo de plaja pustie, spre pulsul ritmic al mării. Sub privirea soarelui de iarnă, se transformase din obișnuitul ei albastru-închis într-un alb punctat de fulgi argintii. Fiindcă își petrecuse cea mai mare parte din viață în mijlocul uscatului, avea să prețuiască mereu așa cum se cuvine faptul că se aflau în vecinătatea coastei.

A închis ochii și și-a imaginat cum ar fi fost să-l vadă pe fratele ei Nicky așteptând la oficiul stării civile alături de părinții lor, să fie martor la căsătoria surioarei lui. Acum, ori de câte ori se gândea la el, nu mai simțea suferința și nici nu-i dădeau lacrimile, ci zâmbea, recunoscătoare pentru timpul pe care-l petrecuseră împreună în loc să fie tristă pentru anii pe care îi pierduseră.

A simțit cum Matthew își împletește degetele cu ale ei și a deschis ochii.

— Ești bine? a întrebat el. Te-am pierdut pentru un moment.

— Sunt bine, i-a răspuns ea şi l-a strâns de mână, la rându-i.

Ştia că alături de el nu va mai rătăci niciodată drumul.

Atenţia le-a fost atrasă de sunetul unui clopoţel venind dinspre telefonul lui Matthew.

— Nu-i nimic important, doar o alertă de la ştiri, a spus el. Poate aştepta.

Totuşi, primul semnal a fost urmat rapid de sunetul unei alerte de SMS, apoi de altele şi altele.

— Ce se petrece? a întrebat Libby, în timp ce Matthew citea ceva pe ecran.

A scuturat din cap şi Libby a văzut cum îi cade faţa.

— N-o să-ţi vină să crezi, a spus el.

— Ce să cred?

Matthew şi-a răsucit încheietura spre ea, iar Libby a făcut ochii mari în semn de neîncredere, în timp ce citea mesajele în diagonală. Când a terminat, s-a uitat fix la Matthew.

— Cum naiba a reuşit să scape?

Capitolul 69

DailyCitizenOnline.co.uk

NEVINOVAT — JACK LARSSON, ACHITAT PENTRU TOATE CAPETELE DE ACUZARE

- După cinci luni, la Old Bailey s-a dat sentința în procesul oficialului guvernamental de rang înalt.
- Instanța l-a absolvit pe fostul parlamentar de cele patru capete de acuzare: abuz în folosirea resurselor guvernamentale; nerespectarea secretelor de stat; abuz în serviciu și comportament de natură a aduce prejudicii.
- Domnul Larsson risca o pedeapsă de 18 ani de închisoare.
- „E nevoie să recâștigăm încrederea populației", declarase un oficial guvernamental înainte de aflarea sentinței de astăzi. „Iar acesta va fi un proces gradual."

Întreaga poveste aici...

Cu o atitudine sfidătoare, Jack Larsson stătea la capătul scărilor de piatră. Își încrucișase brațele la piept și în privire i se citea o hotărâre de oțel, în timp ce buzele schițau un surâs reținut abia în ultima clipă.

Era flancat de șase bodyguarzi robuști, trei bărbați și trei femei, îmbrăcați în costume identice, de culoarea

cărbunelui. Purtau cu toţii ochelari inteligenţi şi căşti în urechi şi scanau neîncetat feţele din jur, ca să identifice posibilele ameninţări la adresa celui mai controversat fost ministru din ţară.

În spatele lor, arcade de piatră înconjurau uşile pe care ieşiseră din Tribunalul Penal al Angliei şi Ţării Galilor de la Old Bailey, instituţie cu o vechime de 130 de ani. Timp de cinci luni interminabile, Jack îşi petrecuse fiecare zi a săptămânii în clădirea aceea, ascultând cu atenţie cum procurorii încercau să-i distrugă reputaţia, în timp ce echipa lui de apărători le demonta acuzaţiile. Câteodată, când n-avea altceva de făcut, se surprindea cum, din boxa în care stătea, se uita ţintă spre juriul format din doisprezece colegi ai săi — şapte bărbaţi şi cinci femei. Nu avea prea multă consideraţie pentru ei. Nu erau mai colegi cu el decât ar fi fost primul om ajuns pe Marte. Era mai bun decât toţi la un loc.

La stânga şi la dreapta lui, dincolo de balustradele de oţel negru care separau treptele de trotuar, protestatarii erau ţinuţi în loc de poliţişti. Peste drum erau şi alţii, aflaţi îndărătul unor baricade metalice instalate temporar. Strigau la el ceva despre nişte abuzuri, dar nu putea distinge cu totul cuvintele din scandările lor. A observat că nu mai ţineau ridicate în aer pancartele pe care le aduseseră cu ei în cele mai multe dintre dimineţi. Slogane precum „Parlamentar — Criminal" sau imagini cu chipul lui pus peste corpul lui Adolf Hitler erau deja ceva obişnuit şi, în secret, se amuza chiar de creativitatea lor. Dar astăzi oamenii nu fuseseră pregătiţi pentru verdictul „nevinovat". Singura persoană pregătită fusese Jack.

Fotografii s-au repezit frenetic şi zeci de jurnalişti au întins spre el dispozitivele de înregistrare, bombardându-l

cu întrebări, una după alta. Dar Jack a rămas cu buzele cusute, cercetând din ochi această haită de paraziți care încercaseră să-l crucifice într-un proces derulat în presă. În ochii legii era nevinovat și, începând din această zi, ar face bine să-și amintească toți treaba asta, altminteri avea de gând să treacă fără ezitare la acțiuni legale.

Barnaby Skuse, avocatul lui Jack, a pășit în față, apoi a dat din cap spre el. Jack i-a întors gestul, indicându-i că e gata. Barnaby era îmbrăcat într-un costum făcut pe comandă, spre deosebire de perioada petrecută în instanță, când Jack se obișnuise să-l vadă în robă neagră și cu perucă albă din păr de cal. Și-a dat la o parte de pe frunte părul grizonant și a luat în mână o coală de hârtie. În antet, deasupra cuvintelor tipărite, era imprimat blazonul familiei lui Jack: un scut cu un dragon, o sabie și un pumn încleștat. Doar Jack știa că nu existase niciun blazon înainte ca el să-l creeze.

Barnaby și-a dres vocea și a început cu voce plină, tunătoare:

— Am de făcut o declarație în numele clientului meu, domnul Jack Larsson. Astăzi s-a făcut dreptate. Juriul a decis că nu există nicio dovadă că a avut loc o pretinsă „epurare socială" sau că domnul Larsson a fost implicat în vreo activitate ilegală. Toate dovezile aduse de procurori pentru a demonstra contrariul au avut la bază software-ul manipulat sau contrafăcut, dezvoltat de organizația cunoscută sub numele de Echipa de Hackeri. Cu toate că domnul Larsson a recunoscut că au avut loc discuții referitoare la favorizarea anumitor ocupații, în eventualitatea unor accidente potențial fatale, el nu crede că a fost activat un astfel de software sau că vreun membru al guvernului trecut sau prezent a aprobat așa ceva. Ceea ce au

auzit telespectatorii că a dezbătut în fața camerelor nu era decât speculativ și ipotetic. Domnul Larsson ar dori să le mulțumească juraților care au avut simțul realității și l-au susținut. În continuare, va petrece un timp pentru analizarea opțiunilor sale, dar ia în considerare reîntoarcerea în guvern, din moment ce i-a fost stabilită nevinovăția. Nu va mai face alte comentarii. Mulțumim.

Cât domnul Skuse a împăturit hârtia și a strecurat-o în buzunarul sacoului, Jack a avut câteva clipe ca să savureze victoria și atenția pe care i-o dădeau camerele de luat vederi. Curând au fost înghițiți de masa de jurnaliști care se întreceau să prindă un citat de la Jack însuși, însă el n-avea intenția să mai adauge ceva la scurta declarație deja făcută și a lăsat ca zâmbetul îndelung reținut să-i cuprindă toată fața. Știa că triumful lui va fi difuzat live pe toate canalele și site-urile de știri. Iar a doua zi victoria lui avea să țină prima pagină a tuturor ziarelor.

A așteptat ca echipa de bodyguarzi să-i facă potecă printre jurnaliști și trei Land Rover-uri cu geamuri negre au tras cu precizie militară lângă bordură. Jack s-a așezat pe locurile din spate ale mașinii din centru, împreună cu un bodyguard care a urcat lângă șofer. Ceilalți agenți au ocupat mașinile din față și din spate și toate cele trei mașini au accelerat, lăsând haosul în urmă.

În mașină, Jack a rămas tăcut, așteptând să se risipească valul de adrenalină. A privit pe geam cum trecea pe lângă chei, apoi pe lângă Palatul Westminster, unde își petrecuse atâta timp din viața lui profesională. Mintea i-a zburat înapoi, la primele sale zile aici ca parlamentar, doldora de emoții și plin de cele mai bune intenții. Singura lui motivație era să-i reprezinte pe alegătorii care îl votaseră.

Dar undeva, pe drum, nevoia lui de a face bine oamenilor simpli a fost înlocuită de lăcomie și ambiție. Foamea de a fi la fel de bogat precum liderii politici aflați în jurul lui l-a făcut să piardă din vedere orice altceva. În loc să se lupte cu ei, a devenit unul dintre ei. În multe ocazii, de-a lungul anilor, o voce sâcâitoare din străfundul minții sale l-a întrebat dacă meritase să-și lase la o parte toate principiile. Și de fiecare dată răspunsul fusese „da", așa trebuia să fie.

Mașina a trecut prin Richmond și Twickenham, apoi Jack a văzut primul indicator spre aeroportul Heathrow. Condițiile eliberării sale pe cauțiune îl împiedicaseră să părăsească țara în ultimii doi ani. Acum anticipa cu nerăbdare singurătatea unui separeu privat în salonul pentru călătorii de la clasa întâi a companiei British Airways, înainte de zborul de paisprezece ore spre China programat ceva mai târziu în seara aceea, ceea ce însemna că avea mult timp la dispoziție. Rezervase deja ora pentru masaj, manichiură și tuns, chiar cu mult timp înainte ca juriul să ajungă la un verdict. După o săptămână petrecută în Orientul Îndepărtat, avea să zboare către un resort exclusivist din Maldive, apoi în Seychelles, lucru care i-ar fi lăsat mult timp pentru planificarea următoarei mișcări.

I-a atras atenția o vibrație a telefonului din buzunar, așa că și-a strecurat o cască în ureche.

— Domnule Larsson, îmi puteți spune codul dumneavoastră pentru linia securizată? a început o voce hotărâtă de femeie.

— Desigur, a răspuns Jack și a rostit cu voce tare o listă memorată de cifre și litere.

— Mulţumesc. Este premierul, vrea să vă vorbească. Vă rog să aşteptaţi.

Aşteptând la telefon, Jack a apăsat un buton plasat pe portieră şi între el şi locurile din faţă s-a ridicat un separator de sticlă, pentru o izolare fonică totală a părţii din spate a vehiculului. A luat o înghiţitură de whisky direct dintr-o sticlă plată, depozitată în cotieră. Apoi s-a auzit brusc vocea Dianei Cline.

— Măi, măi, a început ea, cineva are prieteni sus-puşi.

Jack a slobozit un hohot fals de râs.

— N-aveam niciun dubiu că dreptatea va triumfa până la urmă.

— Probabil că eşti în minoritate în privinţa asta. Dar, oricum, voiam să te felicit.

— Adică vrei să spui că ţi-ar plăcea să ştii ce planuri am pe mai departe.

Jack a mai luat o înghiţitură din sticlă.

— Ei bine, n-aş putea zice că nu mi-a trecut şi gândul ăsta prin minte. Prim-ministrul te-a auzit spunând ceva despre iminenta ta întoarcere în politică.

— N-am folosit cuvântul „iminentă", dar da, cred că am stat destul pe bară, nu?

— Oare nu ne cam pripim?

— Noi sau eu?

— Tu. Pentru binele tău, ar fi mai prudent, pe termen lung, să mai aştepţi un pic, până se mai liniştesc apele după evenimentele astea recente.

— Opinia publică are memoria scurtă.

— Nu te minţi singur, Jack. Nu în privinţa unui lucru de o asemenea gravitate. Oamenii încă vor halca lor din pradă. Şi se vor simţi trădaţi dacă nu vor simţi gustul sângelui tău.

Jack a scuturat din cap.

— Sunt sigur că alegătorii mei vor fi de partea mea.

— Nu mai sunt alegătorii tăi totuşi, nu-i aşa? A trebuit să te înlocuim şi să organizăm alt tur de scrutin.

— Şi, dacă îmi amintesc bine, nici n-a durat mult să vă organizaţi în sensul ăsta.

— Nu ne-ai dat de ales.

Jack a simţit cum îşi pierde răbdarea.

— *Eu* nu v-am dat de ales?

— Am vrut să spun că situaţia nu ne-a dat de ales.

— Reacţia voastră de a cădea imediat în genunchi a făcut să-mi pierd mandatul în favoarea opoziţiei.

— Era compromis oricum. Nici Maica Tereza n-ar fi putut opri mandatul ăla nenorocit să meargă la opoziţie.

— Chiar trebuie să-ţi amintesc, Diane, despre discuţia pe care am avut-o acum ceva timp, în care mi s-a spus că, după ce voi fi exonerat, îmi voi recăpăta pe repede-nainte locul meu la masă? Şi nu mă refer la o poziţie undeva, în fundul sălii sau la periferie, ci *chiar* la masă. Dacă asta înseamnă să înlăturaţi pe altcineva şi să candidez pentru un loc de doi bani, dar sigur, ei bine, e un sacrificiu pe care sunt dispus să-l fac pentru binele partidului. Îmi datoraţi acest lucru.

— Decizia asta nu a fost bătută în cuie. Nu ţi s-a promis niciodată nimic. Tot ce sugerez este să nu stârnim acum haita de lupi. S-ar putea să nu fie cel mai bun moment pentru noi să anunţăm întoarcerea ta în politică, la atât de scurt timp după terminarea procesului.

— Proces în care am fost achitat.

— Da, dar cu ce cost? În procesul ăla au fost dezvăluite o grămadă de informaţii confidenţiale, pe care le-am fi trecut mai degrabă sub tăcere. Îţi place sau nu, apărarea ta i-a provocat partidului daune probabil ireparabile.

Jack și-a strâns pumnii și a rezistat impulsului de a închide telefonul.

— Doar nu te așteptai să fiu țapul vostru ispășitor în toată povestea asta, nu? Să-mi petrec următorii 18 ani din viață în spatele gratiilor pentru ceva ce ați aprobat tu, actualul premier și alții din cercul restrâns? Dacă asta ai crezut, atunci chiar nu mă cunoști deloc. Ți-ai dat acordul pentru reîntoarcerea mea doar pentru că ai crezut că voi fi găsit vinovat, nu-i așa? Ei bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar Jack Larsson nu se dă bătut fără să lupte. Și în mod sigur, nu fără să-i trag și pe alții după mine.

— Jack, poate că ar trebui să vorbim altă dată, când o să fii mai puțin... *afectat emoțional*?

— Sau poate când o să încetezi tu să mai fii o javră ipocrită?

Imediat a regretat cuvintele pe care le folosise, dar fusese de-a dreptul provocat. Ajunseseră într-un impas stânjenitor.

— Am înregistrări și date concrete, a spus Jack sobru.

Diane i-a răspuns pe un ton aspru:

— Poate că ar trebui să te cenzurezi acum, înainte să spui vreun lucru pe care să-l regreți mai încolo.

Dar Jack știa că este prea târziu. Își arătase cărțile și nu mai avea nimic de pierdut.

— Am nume, Diane. Am filmări, imagini din satelit, programe software, date, locuri, martori. Am la dispoziție tot ce-mi trebuie ca să pun în genunchi guvernul ăsta.

— Eu m-aș gândi serios în legătură cu mișcarea următoare.

— Atunci așa să faci, a replicat Jack, scoțându-și casca din urechi și încheind convorbirea.

A golit sticla de whisky, apoi a aruncat-o pe jos. *Cum îndrăznește să-mi vorbească în felul ăsta?* și-a spus

el. *Partidul n-are niciun drept să-mi întoarcă spatele după toate sacrificiile pe care le-am făcut pentru ei.* Dacă n-aveau de gând să-i permită întoarcerea în gașcă, vor avea de suferit.

Jack nu tânjea doar după funcție, ci și după oportunitatea care venea odată cu ea, aceea de a-și folosi puterea ca să-și umple buzunarele. În ciuda eforturilor depuse de Hacker pentru a-i secătui conturile bancare, Jack fusese pregătit. Fondurile pe care oamenii fuseseră încurajați de Hacker să le jefuiască reprezentau mai puțin de o cincime din toată averea lui. Restul averii de 70 de milioane de lire era mascată în companii de administrare a activelor și capitalurilor de risc aflate în locuri sigure, precum paradisuri fiscale renegate, fonduri de investiții, trusturi și societăți fictive și holdinguri netransparente. Jack rămăsese un individ cu o avere netă foarte mare.

Cea mai mare parte a averii sale o făcuse la începutul Revoluției Rutiere, când investise în firme implicate în producția de vehicule și industriile conexe. Era un conflict de interese ilegal care, odată descoperit și făcut public, i-ar fi adus interzicerea pe viață a implicării în politică și o sentință cu închisoare pe termen lung. Poziția sa unică de trecere a legii prin Parlament și de a convinge populația că vehiculele autonome sunt un pariu sigur îi permisese să-și aleagă pe sprânceană în ce companii să investească. Producători de asfalt, fabricanți de indicatoare rutiere electronice, inginerie bazată pe grafen, turnătorii de sticlă opacă, software de sonare și senzori cu laser — își băgase degetele în multe borcane cu miere.

Dar capacitatea acestora de a produce bani nu era infinită și, la un moment dat în viitor, dividendele sale aveau să intre în declin. Jack a trebuit să identifice o nouă

sursă de venit, care să dea un impuls averii sale deja considerabile. Noah Harris și fratele lui, Alex, fuseseră cei care-i dăduseră ideea.

Cei doi lucrau într-o firmă de dimensiuni medii, o companie de familie din Midlands, în care una dintre companiile de investiții ale lui Jack deținea o mare participație. Departamentul condus de Jack era pe cale să le ofere un contract de milioane de lire, pentru dezvoltarea de software și sisteme video pentru vehiculele serviciilor de urgență. Dar când lui Jack i-a ajuns la ureche că breșa folosită de agenții săi pentru manipularea IA a fost descoperită de frații Harris, parlamentarul a descoperit aici o oportunitate. A fost aproape mândru de tenacitatea arătată de cei doi.

Frații nu și-au dat seama de scopul acelei breșe, ci doar că exista și lăsa deschisă posibilitatea unui atac informatic. Dar în loc s-o sigileze pentru totdeauna, ce-ar fi fost dacă era lăsată, pentru a fi descoperită și de altcineva, în viitor? s-a gândit Jack. După câte promisiuni făcuse despre cât de impenetrabilă era inteligența artificială a acestor mașini, oare ce impact ar fi avut asupra Revoluției Rutiere piratarea sistemului? Încrederea publicului ar fi fost pierdută, fără îndoială. Cu toate astea, oamenii tot ar fi avut nevoie să folosească automobilele, deci era îndreptățit să creadă că vor reveni la cele pe care le știau și în care aveau încredere: vehiculele de Nivelul 1, 2 și 3, pe care le puteau controla. Cererea ar fi explodat.

Acesta era un izvor cu totul nou de venituri. Valoarea acțiunilor din afacerile care furnizau componente ce aveau să iasă curând din uz scăzuse deja foarte mult, pe măsură ce vehiculele erau tot mai depășite, așa încât Jack a bătut fierul cât a fost cald și a făcut investiții serioase.

Breşa a fost peticită de formă; între timp, ca să-i pedepsească pe fraţii Harris pentru descoperirea făcută, şi-a vândut partea de acţiuni de la firma lor şi s-a asigurat că acel contract pe care-l aşteptau va merge în India, ceea ce a determinat, în cele din urmă, închiderea companiei.

Apoi Jack n-a mai avut altceva de făcut decât să aştepte să se producă inevitabilul.

Ziua atacului, în sine, şi nivelul extrem de violenţă şi distrugere conceput de Hackeri l-a luat prin surprindere, la fel ca şi descoperirea faptului că în spatele evenimentelor nu era altcineva decât cei doi.

Jack încasase toate acuzaţiile, lăsând guvernul să creadă că-şi va asuma rolul de ţap ispăşitor în chestiunea epurării sociale, dar ştiind foarte bine că, atunci când va veni momentul procesului, avea oamenii lui care să plătească suficienţi juraţi încât să-şi asigure libertatea. Reputaţiile se pierdeau şi se câştigau de când lumea, şi-a spus Jack, iar a lui nu făcea excepţie.

Jack a jurat că nu va permite ca ingratitudinea vicepremierului să-i strice ziua, prima din următorul capitol al vieţii sale. „Muzică", a spus el cu voce tare. „Am nevoie de nişte Nina."

A frunzărit opţiunile de divertisment până când a găsit piesa care îi reflecta cel mai bine starea de spirit. Într-o clipă, timbrul tremurător al Ninei Simone îi vorbea despre un nou răsărit, o nouă zi şi o nouă viaţă. Nu putea exista un sentiment mai potrivit, şi-a spus el şi, pentru o clipă, ochii i s-au umplut de lacrimi, pe care şi le-a şters înainte să apuce să i se prelingă pe obraji.

Jack a observat că maşina a ajuns la M4 abia când şoferul a semnalizat că trage pe dreapta, îndreptându-se spre Heathrow. Bodyguardul l-a văzut pe Jack bătându-se

cu degetul pe ureche. Jack l-a văzut dând din cap și apoi vorbind cu șoferul. A oprit muzica și le-a vorbit prin sistemul de comunicație din mașină.

— Este vreo problemă, Marlon? a întrebat el.

Înainte ca Marlon să apuce să-i răspundă, Jack a observat cum mașina din față, în care se aflau alți doi membri ai echipei sale de securitate, trage pe-o parte. A urmat și vehiculul lui Jack.

— Marlon? a repetat el, însă n-a primit niciun răspuns. S-a gândit că trebuie să fie o defecțiune în sistemul de comunicație. A apăsat butonul ca să lase jos separatorul de sticlă, însă nu s-a întâmplat nimic. A bătut în geam, apoi și-a amintit că acesta avea izolare fonică perfectă. Jack a întors privirea și a văzut că și cel de-al treilea vehicul, aflat în spate, se oprește la marginea șoselei.

S-a încruntat când i-a văzut pe șofer și pe bodyguard ieșind din mașină și lăsându-l singur, apoi îndreptându-se către colegii lor din celelalte două vehicule. Apoi, fără să-i arunce o privire măcar, toți șapte s-au lansat în traversarea drumului. Jack a apucat mânerul portierei, dar acesta nici nu s-a clintit.

Panica l-a lovit ca un trăsnet.

— Ce se întâmplă? a întrebat el cu voce tare.

A lovit cu putere în geamul mașinii, fără niciun folos. Telefonul n-avea semnal. Jack a privit neputincios cum echipa lui urcă într-o dubă albă și își ia tălpășița. Apoi, când toate cele trei mașini, acum rămase fără șofer, au început să se deplaseze după bunul lor plac, Jack s-a simțit cu totul lăsat de izbeliște.

A rămas așezat pe centrul banchetei din spate, cu ochii țintă la mașina din fața lui și cu cele mai cumplite temeri adeverindu-i-se. Nu mai deținea controlul asupra

propriului destin. Apoi, fără niciun avertisment, mașina din față a explodat într-o minge de foc. Lui Jack nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Nu! a icnit el.

Mașina în care se afla a semnalizat dreapta, apoi a depășit încet vehiculul în flăcări, la fel de firesc de parcă ar fi trecut pe lângă un biciclist. Jack și-a lipit fața de geam și a privit neajutorat cum flăcări portocalii și roșii țâșnesc pe ferestre și ling acoperișul și capota, în timp ce mașina încetinea tot mai mult. S-a întors precipitat să se uite prin lunetă cum vehiculul dispare în depărtare.

— Bună ziua, Jack.

Vocea din sistemul de sonorizare l-a speriat de moarte. A recunoscut-o pe loc. Era Hackerul.

— Probabil ți-ai dat seama că vehiculul nu mai este sub controlul tău. De-aici încolo, eu sunt responsabil cu destinația ta.

Lui Jack i s-a oprit răspunsul în gât, apoi a reușit să elibereze cuvintele:

— Cine... ești?

— Credeam că e evident. Noi suntem cei la care avocatul tău s-a referit, pe parcursul procesului, ca fiind Echipa de Hackeri.

— Ce vreți de la mine?

— N-are nicio importanță acum. Singurul lucru pe care trebuie să-l știi în acest moment este că în două ore și treizeci de minute este foarte probabil să mori.

Jack a simțit în fundul gâtului gustul acru al vomei. Sângele i-a năvălit sub piele, făcându-l să simtă că ia foc, însă provocându-i o transpirație rece.

Muzica a revenit treptat și volumul a crescut tot mai mult și mai mult, în timp ce Jack încerca disperat

să oprească sistemul de sonorizare şi să-şi limpezească mintea, ca să poată face un plan. A împuns cu degetul în ecran, însă nu s-a întâmplat nimic şi piesa pe care-o alesese a luat-o de la capăt.

Însă de această dată, în timp ce Nina Simone cânta despre cum să te simţi bine, Jack nu-i mai împărtăşea starea.

Capitolul 70

Blabber box

Postări virale: 001

Ce se întâmplă cu mașina asta?

Postat acum un minut

RazăDeSoare: Se uită cineva pe Instagram TV? Jur că dubiosul ăla de parlamentar, Larsson, e filmat făcând pe el de frică pe bancheta din spate a unei mașini.

LANADOOM: Pare că e el, dar e imposibil, nu?

RazăDeSoare: FUTU-I! MAȘINA DIN FAȚA LUI A SĂRIT ÎN AER CHIAR ACUM!!!!!

LANADOOM: Frate, chestia asta n-are cum să fie pe bune, nu?

RazăDeSoare: OMULE, N-AI VĂZUT CE S-A ÎNTÂMPLAT? SE ÎNTÂMPLĂ IAR!!!!!! O SĂ FIE TARE DE TOT!

Mulțumiri

Pasagerii a presupus o muncă de cercetare mai intensă decât pentru oricare altă carte a mea și o mare parte din munca aceasta a fost făcută de soțul meu, John Russell. Așa că, mai întâi de toate, îți mulțumesc, JR, pentru tot efortul depus în acest roman. Scrierea lui ar fi durat mult mai mult fără implicarea ta și fără atenția ta la detalii. Mulțumiri și mamei mele, Pam, pentru susținerea ei permanentă, și câinelui meu, Oscar, prezent în toate cărțile mele de până acum. Oz, iartă-mă că de data asta te-am transformat din border terrier în pomeranian.

Aș vrea, totodată, să ofer mulțumirile mele din suflet echipei de la Ebury. Editoarei mele și directoare editorială la Penguin, Gillian Green, pentru că ai avut încredere în poveste (chiar dacă ai tăiat din finalurile „și au trăit nefericiți până la adânci bătrâneți"); și micuței Penguin, Stephenie Naulls, pentru creativitatea permanentă și ideile tale inteligente.

Mulțumiri, de asemenea, tuturor celor care au lucrat la această carte și la *Suflete pereche*, incluzându-le aici pe: Tess Henderson, Bethany Wood, Katie Seaman, Rae Shirvington, Alice Latham și Donna Hillyer, plus

toţi ceilalţi, prea mulţi ca să fie enumeraţi aici, dar la fel de talentaţi. Şi, bineînţeles, mulţumiri fostei Penguin, Emily Yau, pentru idee şi pentru că m-a trimis în această călătorie nebunească.

Aş vrea să fac o dedicaţie specială pentru colegii mei scriitori: Louise Beech, această Ena Sharples a lumii literare, pentru că a fost cutia mea de rezonanţă, şi Darren O'Sullivan, pentru toate mesajele private schimbate în ultimul an. Mulţumesc, de asemenea, Carei Hunter, lui Randileigh Kennedy şi Jo Edwards, CJ Skuse şi mereu amuzantei Claire Allan, pentru multele distrageri de la scris pe care ni le-au oferit Tweet-urile noastre.

Nicio carte a mea n-ar fi fost ce este fără un personaj numit Tracy Fenton. Tracy şi echipa Facebook a THE book Club au fost acolo, pentru mine, încă de la începutul carierei de scriitor. Vă mulţumesc că mi-aţi rămas alături în această călătorie uluitoare. De asemenea, mulţumiri lui Wendy Clarke şi membrilor The Fiction Café; Bee Jones, Lost In A Good Book şi UK Crime Book Club. Recunoştinţa mea se îndreaptă şi către nenumăraţii bloggeri de carte, dintre care destui m-au găzduit în timpul turneelor pentru bloggeri. Vă mulţumesc că-i susţineţi atât de mult pe scriitori. Faceţi o treabă extraordinară, munciţi mult pe bani puţini — de obicei, chiar pro bono —, pentru că vă place atât de mult să citiţi. Nu primiţi mereu recunoştinţa pe care o meritaţi.

Toată aprecierea mea pentru Regina Reţelelor Sociale, Pippa Akram of @Social_Pip, pentru sfaturile ei nepreţuite referitoare la direcţia spre care se îndreaptă reţelele sociale; pentru Jenny Knott şi, de asemenea, pentru autorul David Kerrigan. Cartea lui, *Life As A Passenger*,

este perfectă ca lectură de continuare pentru oricine este interesat de viitorul mașinilor fără șofer.

Mulțumiri și lui: Mandie Brown, Danielle Graph, Jo Edwards, Rachael Cochlin și Niamh Lanigan Bonner.

Dacă vreți să vă testați și să luați decizii etice referitor la ce ar trebui să facă o mașină în eventualitatea unei ciocniri, vizitați website-ul moralmachine.mit.edu.

În final, îi mulțumesc fiecăruia dintre voi, în parte, pentru că ați luat din raft sau ați descărcat această carte. Nu veți ști niciodată cât de recunoscător vă sunt că mi-ați permis să merg mai departe în această meserie.